

Géczi János VADNARANCOK

Géczi János

VADNARANCSON

1. kötet

ORPHEUSZ KÖNYVEK

E kötet kiadásához
a Veszprém Kultúrájáért Alapítvány,
a Demosz Alapítvány és
a Veszprém Művészetek Háza
járult hozzá.

vadnarancsok I.

Négy élettörténet-rekonstrukció

Berta

Anyám

A mamám egy kis szabolcsi parasztcsaládban született, a tanyán éltek, ahol nagyon erkölcsös légkör volt. Az anyám anyja egyszer félrelépett egy arra járó muzsikus vándorcigánnyal, és abból lett anyám. Ciki volt, akkor még nem volt szokás a válás, és hogy a családi balhét elkerüljék, meg-egyeztek, hogy nem jelentik be anyámat. Anyám megszületett, és állítólag csak olyan négyéves korában anyakönyvezték. Ezért nem lehetett pontosan tudni, hány éves. Anyám minden iratában más adat van, én sem tudom pontosan, hány éves volt az anyám. Azt tudom, hogy a születésnapján halt meg, de azt nem, hogy hányadikon.

Származásából nagyon nagy zűr lett, a család szégyellte, hogy fekete. Addig bulizott otthon, amíg elengedték Pestre. Utána érkezett egy levél, hogy soha többet nem mehet haza, és ne tekintse őket szüleinek. Tizenhét éves lehetett. Nyolc testvéréből akkor már csak három élt. Vérmérgezésben, paralízisben haltak meg, az egyik fiú meg mellekkel született.

Anyám beiratkozott egy nővérképző iskolába, az érettségit is adott. Elkezdett dolgozni mint nővér, aztán felvették az egyetem pszichológiai szakára, ami akkor indult. Három vagy négy évet járhatott. Ott ismerkedett meg az apámmal. Anyám estire járt, de az apámmal különben is egy helyen dolgoztak. Apám praktizált. Anyámnak azt mondta, hagyja ott az egyetemet, mert elveszi feleségül. Ott is hagyta az egyetemet.

Az én születésem nem tiszta. Van egy olyan változat, hogy apám hamisított egy papírt, hogy a mamám elmebeteg, és magánzárkába tette, mert nem tudtak hol szeretkezni, és ott csináltak össze engem. Olyan változat is van, hogy anyám albérlétébe járt ki az apám, aki nős volt. Pontosán nem lehet tudni. Kedves a fogantatásom. Amikor anyám megtudta, hogy terhes, akkor nagyon megijedt, és ment az apámhoz, kérdezte, mi lesz? Apám ígérte, hogy elválík, és együtt fognak élni. Mikor az anyám a hatodik hónapban volt, apámból kitört a frász, hogy mégsem válik el; ezután volt a nagy pereskedés, egyik per a másik után, hol az apám nem ismerte el, hogy az ő gyereke vagyok, hol az anyám nem ismerte el az apámat

apámnak. Apám állandóan vizsgálatokat követelt az apaság megállapítására. Egy antropológus elvégezte a vizsgálatokat, és egyértelművé vált, hogy az övé vagyok.

Minden élményem az anyámmal függ össze. Sokszor emlékszem vissza a logopédusomra, ahová ő vitt el, mert félt, hogy selypíteni fogok. Tulajdonképpen nem is félt, csak meg akarta előzni, hogy selypítsek.

Anyám mesélte, hogy a bölcsiben beleejtettek a kádba, s ha nem lett volna benne víz, biztos kipurcanok. Másfél méter magasról ejtettek le. Ez is a dumám miatt volt, mert nem tudták, hogy beszélek. Csak anyámnak beszéltem, már nem egészen gügyögésszerűen. Voltam vagy hét-nyolc hónapos. A bölcsiben nem mondta el az anyám, gondolta, úgysem hiszik el. Pedig már nem szavakat mondtam, hanem majdnem egész mondatokat: próbálgattam a beszédet. Az egyik gondozónő a karjában vitt fürdetni, és a kád fölött állt velem, és azt kérdeztem tőle: „Ki vagy te”? A nő rettentően megijedt, hiszen testileg fejletlen voltam. Ülni, járni is későn tanultam meg. Szóval elejtett.

Az első három évről kevés emlékem van. Emlékszem a logopédus nénire, akihez nagyon szerettem járni, aztán emlékszem arra, hogy egyszer fejbe vágott egy zászló az óvodában. Azóta is félek zászlók alatt végigmenni, mert esetleg rám zuhan valamelyik. Nagy púp lett a fejemen, és annyira büszke voltam rá, hogy leszaladtam a házmesterhez, és mindenkinek mutogattam. Nem engedtem, hogy anyám bármit is csináljon velem. Aztán arra is emlékszem, hogy egyszer fejre estem. Vártunk a könyvtár előtt, mert anyám már akkor beíratott egy gyerekkönyvtárba. Rémlik, képeskönyvek meg játékok voltak ott, és oda jártunk hároméves koromtól. Ültünk a könyvtár előtt, és vártunk, majd egy beton szobortalapzaton játszottam. Becsuktam a szememet, és mondtam anyámnak, hogy csukott szemmel is végig tudok menni. Anyám soha nem akadályozott meg a cselekedeteimben, ha elestem, akkor se állított fel, inkább hagyta, hogy magam álljak fel. Anyám háromszor mondta, hogy le fogok esni, és hogy ő nem fog meg. Végül is leestem. Egyet még léptem is a levegőben. Mondta az anyám, hogy nyisd ki a szemed, mert mindjárt vége lesz, de nem nyúlt hozzám, csak mondta. Nem nyitottam ki a szemem, akkor is ilyen dacos voltam. Az volt a szerencsétlen benne, hogy megfordultam a levegőben, olyan magas volt a talapzat, és a tarkómra estem. Szépen felálltam, és anyám berohant velem az ORFI-ba, fölvitt az idegosztályra megnézetni. Még agyarázkódást sem kaptam.

Egyszer megettem egy kiló banánt. Mentünk egy nénihez. Mondta anyám, hogy vegyünk a barátnőjének egy kiló banánt. Én kezdetben utáltam a banánt, de egyszer egy kisfiú evett a közértben, és lecsíptem tőle egy kicsit, attól kezdve kedvenc gyümölcsöm lett. Vittem, és csipegettem belőle. Mondta anyám, hogy rosszul leszek, ne egyek annyit. Mire fölértünk, megettem az egészet, és elkezdtem jajongani, annyira sokat ettem.

Háromtól jártam óvodába. Ötől hatéves koromig a szanatórium óvodájába jártam, mert akkor beteg volt az anyám. Háromtól ötéves koromig Marival jártam együtt az óvodába. Arra emlékszem, hogy ő mindig fellökött, és meséket is adtunk elő, például a répagesét; én voltam az egér. Anyám mondta, én csináljam meg a füleket. Nagyon dühös voltam, és mondtam, hogy mindenkinek az anyukája csinálja meg a ruháját, de anyám mondta, hogy ő nem csinálja meg a ruhát. Éjjel tizenkettőig készítettem az óriási nagy füleket, annyira belemerültem, és óriási sikerem volt. Mindenki kérdezte az anyámat, hogy én csináltam-e; persze, hát miért ne tudta volna megcsinálni, válaszolta anyám. Állati nagy siker volt, meg nagy taps. Egy kisfiú szerelmes volt belém, de aztán megutáltam, mert szeplősnek találtam. Anyám nem kísérgetett az oviba, egyszer-kétszer eljött velem, de egyébként azt szerette, ha egyedül megyek. Egyszer az ajtóból fordultam vissza, hogy ne jöjjön értem, mert engem visszakísér a Balázs. Akkor bevallottam neki, hogy szerelmes vagyok Balázsba. Aztán meglesett bennünket. Az uzsonnát mindig megfizettük, meg együtt lopunk cseresznyét. Fogtuk egymás kezét. Azért utáltam őt meg, mert én mindig szerettem játszani, és csináltam egy nagy várat, amit a Balázs szétrombolt. Otthon meg sírtam miatta. Anyám akkor nagyon komolyan figyelt, el nem nevelte volna magát.

Volt egy nagyon jó történetem az óvodában. Én csak annyit tudtam az apámról, hogy kopasz volt, és amikor el kellett mondani, hogy milyen a mamánk és a papánk szeme és a haja, akkor az apámra azt mondtam, hogy kopasz. Mondták, hogy de milyen színű volt a haja. Én meg azt válaszoltam, az ő haja az, hogy kopasz. Azt hittem, az egy külön hajszín.

Anyám nem nagyon beszéltetett, nem tartotta szerencsésnek, hogy ilyen korán beszélek, azt hitte, valamikor zavar lesz ebből. De később meg is mondta, hogy tudta, miért beszélek ilyen korán: mert nagyon jó a hallásom. Már egészen kicsi koromban zenét hallgattattott velem. Még felülni sem tudtam, mikor a fejemre tette a fülhallgatót, és tánczenére mozgatott. Meg zongorázásra.

Tizenegy évig voltunk albérletben, egy leválasztott kis szobában. Három hónapos koromban mentünk oda, de csak későbbi emlékeim vannak róla. Nagyon szar volt. A főbérlőnk közveszélyes őrült, ma sem értem, hogy miért nem vitték el. Nem tudta elviselni, hogy én megszülettem, és kevesellte, amennyit fizettünk az albérletért. A pereskedés során megvizsgálták a lakbért is, és kiderült, hogy nagyon sokat kért tőlünk azért a helyért. Mert anyám leszázalékolt, gyerekét egyedül nevelő volt, és minimálisra csökkentték a fizethető díjat. Kötelezték a főbérlet, hogy ennyit kell kérni. Hát ez elég ok volt arra, hogy engem mindig ki akarjon nyírni. Volt egy-két manővere. Mindig gyűlött, és ahogy nagyobb lettem, egyre jobban utált.

Amikor anyám hatéves koromban elvitt a gyermekkórusba, mert nagyon jó hallásom volt, és nagyon jól énekeltem, akkor felvettek, és min-

denki azt mondta, hogy zongorázzak, mert olyan nagy a kezem. De az albérletbe nem lehetett berakni zongorát. Akkor a vezető bácsi azt találta ki, hogy csellózzak. De a főbérő azt sem engedte, hogy csellón gyakoroljak. A másik meg az volt, hogy a cselló hatszáz forint volt havonta. Úgy mentem iskolába, hogy sohasem gyakoroltam. Másfél év múlva abba is hagytam a csellózást, pedig nagyon szerettem, és biztos, hogy tehetséges is voltam. Imádtam azt a dolgot.

A főbérő egyszer, még csecsemő voltam, beakasztott a szekrénybe. Anyám elment valahová vásárolni. Mire hazajött, nem talált sehhol. Nyöszörgés szűrődött ki a szekrényből, kinyitotta, és ott voltam, egy fürdőköpenyre felakasztva. A véletlen folytán nem fulladtam meg. Részben azért, mert a kötel valahogy az államra csúszott, és a pólya hátul felakadt egy kabátgombra. Másrészt azért, mert a súlyom nem volt olyan nagy, hogy lehúzott volna. Talán öt percet voltam ott, mert ha akkor akaszt fel, amikor az anyám elmegy, biztos, hogy megfulladok.

Állandóan szemetet rakott a kajámba. Anyám főzte nekem az ételt, és amíg félrefordult, vagy elment, a főbérő beleköpött a pürébe, vagy beleszórt valamit. Egyszer már nagyban ettem, amikor anyám észrevette, hogy csikk is van az ételben. Egyszer valami gyógyszert szórt a kajámba, attól kezdve anyám mindig kóstolgatta az ételt.

Amikor az a ruhafogasos dolog történt, akkor feljelentette, de megálapították, hogy nem büntethető, lévén elmebeteg. Akkor el is vitték pár hónapra egy elmegyógyintézetbe, de aztán hazajött.

Érdekes, hogy meg szerettem volna ölni a házinénit, és sok kísérletem is volt rá. Az egyik az volt, hogy a vécében felszereltem egy hurkot. Úgy képzeltem, ha a vécében lévő lámpára drótot kötözök fel, kicsavarom a lámpát, és beszappanozom a küszöböt, akkor, ha bejön az asszony, elcsúszik a küszöbön, és estében felakasztja magát. Sajnos, rosszul sült el az egész, mert a főbérő nappal ment be. Ha éjszakára csinálom, akkor biztosan meghalt volna. Kurvára összevert. Az ilyen gyilkolási szándékaim mindig akkor jöttek elő, amikor az anyám kórházban volt, és én nagyon egyedül voltam.

Kést is dobtam rá. Úgy képzeltem, hogy jön fölfelé a lépcsőházban, és kilép a függőfolyosóra, én a fölötté lévő függőfolyosón vagyok, és egy baromi nagy konyhakést ejtek rá. Ha ráesik a fejére, belyukasztja.

Anyámnak fél tüdeje volt, és ha bármilyen kicsit megfázott, tüdőgyuladást kapott. Sípólva vette a levegőt, gyógyszerezte magát, spray-kezt használt a tüdejére. Később aztán teljesen összezavarodott a vérképe is. Ilyenkor nagyon legyengült, és Oxikodont szedett, erős gyógyszert, mert alig tudott levegőt venni. És amikor nagyon beteg volt, bement a kórházba. Ha ki tudták kezelni otthon Tetránnal meg injekciókkal, akkor nem ment be, de ha rettentően legyengült, akkor nem volt más választása, be kellett vitetni magát. Sok baja volt. Minden télen beteg volt, nagyon kicsinálta magát.

A lakásban öten laktunk. Ott volt a főbérő, annak a szobájából leválasztott sarokban laktunk mi, a másik kettőtől elválasztott bennünket a konyha, velük alig érintkeztünk. Ott egy öregasszony lakott, Gida néninek hívták, és egy kurva. Egyszer, amikor azt hitte, hogy már alszom, átjött az anyámhoz. Én még akkor nem is tudtam, hogy kurva, meg hogy mi az, hogy kurva. Azt láttam, hogy mindig más hapsival jár fel, de ez nem jelentett nekem problémát. Szóval átjött anyámhoz, akivel nem volt különösebben jóban, és azt mondta, hogy „Te Berta, van egy ötletem. Most véletlenül két barátom jön hozzám, és lenne pénz, meg van pia. Gyere át kicsit szórakozni, a gyerek úgyis alszik, és lesz pénzed is.” Akkor nem bírtam tovább, felültem az ágyon, és nem engedtem el az anyámat, mert féltem. Akkor beszéltek meg az anyámmal azt, hogy mi is az a kurva.

Életemben az első szeretkezést úgy néztem végig, hogy a szekrény alatt voltam, és a főbérő asszonyt lestem meg. Olyan ötvenéves lehetett, és a bátyjával szeretkezett. A szelönünk mögött be tudtam mászni az egyik szekrény alá, és láttam, hogy miket csinál magában. Először azt hittem, hogy a szemmemmel meg tudom ölni, azért maradtam ott. Késő éjjeleig néztem. Ha nem is halt meg, de ilyenkor rettentően nyugtalan lett. Mindig felugrott, meg mászkált a lakásban. Akkor is ezt akartam. Bemásztam a szekrény alá. Láttam, hogy ott ül a bátyja, és kint van neki a farka is meg a töke is, és a nő azt simogatja. Állati hányingerem lett, de azért továbbra is néztem. Végül is megnéztem az egész szeretkezést. Állati borzasztó volt az egész. Azt hittem, hogy a férfi meg akarja ölni az asszonyt, és drukoltam neki. A nő jól leszívta meg itta, aztán halkán dumáltak, hogy mi ne halljuk, aztán elkezdtek szeretkezni. Akkor azt hittem, hogy verekednek. Kurvára örültem, pláne mikor nyögdecselt, hiszen azt hittem, már alig él. Baromi boldog voltam. Amikor felült, nem értettem semmit. Teljesen összeomlott velem akkor a világ. Elsős voltam akkor. Visszamasztam az ágyba, amire az anyám felébredt. Elmondtam neki, mit láttam, anyám persze nem szerette, ha leskelődöm; ezen anyám elkezdett nevetni. Akkor világosított föl. Mikor megtudtam azt, hogy hová, mit kell betenni, olyan lázba jöttem, hogy állandóan csak ez foglalkoztatott.

A második szexuális élményem se volt kevésbé szörnyű. Anyám kilencszáz forint nyugdíjat kapott, és hatszáz forint gyerektartást, az ezeröttszáz forint. Abból lement háromszáz forint az albérletre, az ezerkétszázból hatszáz a csellóra kellett, szóval hatszáz forintból nem tudtunk ketten megélni. Már mindenünket eladtuk, meg játékokat csináltunk, és árultuk a Marcibányi téren, meg mindenfélét műveltünk, hogy legyen pénz. Szentet hordtam, takarítani jártunk, míg anyám bírta, de ha ő beteg lett, akkor én loptam. Be kellett volna fizetni a csellót. Egyszer egy magányos orvossal közösen elmentünk vacsorázni. Onkológus volt, vagy az egyetemen, vagy a szanatóriumban ismerhette meg az anyám. Elmentünk egy vendéglőbe. Kocsival volt, és én nagyon álmos lettem. Kivettem a kocsiba aludni, és kérdezte az anyám, hogy ott hagyhatna-e vagy sem. Visszamentek,

négy óráig voltak ott. Reggel az ágyamban ébredtem fel, és az anyám állatira nyúzott volt. Nem aludt egész éjjel, ott cigarettázott mellettem. Mondta, a pasi észrevette, milyen szarul állunk anyagilag, és hogy ez nagyon rendes pasi, de csak úgy ad kétezer forintot, ha anyám lefekszik vele, mert már régen szerelmes bele. Azt mondta az anyám, hogy döntsem el, mit csináljon. Én nagyon akartam csellózni. Akkor mondtam, hogy vele akarok lenni, mert félek, hogy az orvos megöli. Bemásztam a szenesládába. Nagyon szerettem azt a ládát, sokat olvastam benne. Beültem, ő rám rakta a tetejét, meg minden cuccot. A ládán nagy rések voltak, és mindent láthatam. Borzasztó volt. Állandóan azt hittem, hogy megöli anyámat, és nem értettem, hogy miért vetkőznek le, és csinálnak úgy, mint az állatok. Ott gyűlöltem meg a szeretkezést. Az orvos nem vett észre semmit, annyira el volt foglalva magával. Utána elment, anyám kiszedett, teljesen megmerevedtem a bőgéstől, és úgy bőgtünk együtt, mint még soha.

A saját szexuális életem se kezdődött fényesebben. Tizenkét éves koromban, már az intézetben voltam, amikor megerőszakoltak. Február huszonnyolcadikán. Egy farsangi mulatságon, amin ott volt az intézet, és egy nevelőotthonnak a félzárt részlege, meg egy klub, hátrányos helyzetű fiatalok klubja, szóval olyanoké, akik a börtönből jöttek ki. Ez a három társaság rendezett egy közös farsangi bulit. Nagy tánc volt, meg minden, már hajnalodott, viszonylag kevesebben voltak, főleg srácok, lány alig. Olyan buli volt, hogy rendőrséggel kellett bezáratni. Egypáran voltunk, akiket, nem tudom mi alapján, kiszemeltek, és hármónkat erőszakoltak meg. A másik kettő tizenhárom éves volt. Őket a táncparketten, benn a sűrűjében, a zene elfedte a hangokat. Én csak azt láttam, hogy a földön vannak, megijedtem, és szólni akartam a nevelőknek, és rohantam kifelé. Többször el akarták kapni a karomat, de mindig sikerült kirántani magamat, és sikerült kirohanni, le a lépcsőn, át a kerten, a pavilonok felé, ahol a nevelők voltak. Rohantam át a parkon, és akkor elgáncsoltak. Hárman. Három nagy férfi. Lehettek vagy harmincévesek. És akkor ott megerőszakoltak. Utána nagyon kikészültem. Aztán másnap először beszípuztunk. Adrien és én. Adrien volt az egyik, aki ott volt a táncparketten. Aztán elmondtuk a nevelőknek is. Az intézet feljelentést tett. Azt egyáltalán nem tudtuk, hogy melyik társaságból voltak a férfiak. Én csak annyit tudtam elmondani, hogy a nagy sötétségben egy göndör haj volt, meg büdösek voltak, és összevissza voltak tetoválva. Ez mindegyik ott lévő fiúra illett. Akkor nagyon sokat segített az intézet. Nőgyógyászhoz vittek minket, nem kaptunk-e valami fertőzést, rendes, szabályos feljelentést írtak, nekünk is alá kellett írni, de soha nem derült ki, hogy kik csinálták. Pedig ezek kaptak volna néhány évet, mind a hárman tizennégy év alatt voltunk. Attól kezdve soha nem csináltak olyan farsangot, ahová meg lehetett hívni bárkit.

A farsangon először én is népitáncoltam, aztán a fiúk is előadtak egy népi táncot, utána én mondtam verset, meg többen egy Karinthy-novellát,

aztán óvodások is szavaltak verseket, játszottak is, majd következett a tánc. Kiállítás is volt az óvodások rajzaiból. Nagyon sok rendőr volt ott velünk. Hiába. Szerintem nem csak hármónkat erőszakoltak meg, mert amikor engem elkaptak, akkor már meztelenek voltak. Mert, hogy kiszaladtam a teremből, azok, akik bent üldöztek, lemaradtak, és én azt hittem, hogy egyedül vagyok a parkban. És ők egy szál ingben voltak meg cipőben! Gatyá nem volt rajtuk. És amikor lementem, legalább hat lány volt már lent. Szerintem, aki átment a parkon, azt mind összefogták, csak utána nem mertek semmit csinálni a lányok. Én nem tudtam, hogy a fiúk ott vannak. Lehet, hogy nem is abba a társaságba tartoztak, hanem kintről jöttek be. Az utcáról.

Akkor vittek először nőgyógyászhoz. Aztán gyakran visszakerültem oda, szinte minden szökésem után. Rohadt dolog a nőgyógyászat, rettenően gyűlölöm. Egyáltalán azt is gyűlölöm, ha belém hatolnak. Tampont se bírok használni. Nem bírom. Undorodom, meg hányingerem van attól, ha valami belémhatol. A nőgyógyásztól mindig kikészülök. Föl kell mászni egy székre, aztán a lábamat kiszíjazzák. Aztán a középső ujjára ráhúz egy gumit, belém nyúl, és megnézi a váladékot. Mindig megnézte, hogy szűz vagyok-e. Meg hogy nem vagyok-e felsebesedve. Rettentően megalázó az egész. Ott vigyorog közben, meg dumál. Meg széthúzza. Hányingerem van tőle. Az intézeti orvos szinte minden szökés után megcsinálja ezt. Na nem minden szökés után, mert ha két napig voltam kint, akkor nem, ha már egy hétig, akkor igen. Attól is függött, hogy az öreg férfi orvos éppen bent volt-e. Volt olyan, hogy úgy hoztak be, hogy nem volt szolgálatban, és akkor el is felejtették. De nagyon sokszor megnézett a vén fasz. Az volt a ciki, hogy nem volt paraván, meg semmi. Pont szemben voltam az ajtóval, lemeztelenítve, és bárki bejöhetett, és belelát a seggembe. Mindig annyira megfeszítettem a hasizmainkat, hogy egyszerűen képtelenség volt belém nyúlni. Aztán meg üvöltözött, hogy lazítsam el magamat.

Később nem voltam hajlandó szeretkezni. Illetve csak akkor szeretkeztem, ha nagyon gyógyszeres voltam, vagy nagyon bepiáltam. És a szeretkezéseimet is csak akkor csináltam teljes odaadással, amikor nem nyúltak belém. Azonkívül minden mást, csak ne nyúljanak belém, mert egyszerűen hányingerem van, ha belém hatolnak. Pedig sokszor képzelegtem férfiokról, de az valahogy mindig lemaradt, hogy belém rakják a farkukat. Azt se bírom el például, hogy ülök egy széken, és odaér egy göb. Akkor felugrok. A szexben nemcsak azt érzem, hogy megaláznak, hogy egyáltalán én vagyok alul, hanem azt, hogy úgy kell viselkedni, mint egy állat. Undorítóan érzem, hogy belém hatol valami, ami tőlem idegen. Pedig én imádok hapsi mellett aludni meztelenül, és nekem is vannak vágyaim, amiket ki kell élnem, és akkor sok emberhez felmehetek, de az mind tudja, hogy a farkát nem teheti belém. Én ezt nem nevezem szeretkezésnek, ezt a felest. Ha nem is rendszeresen, de havonta egyszer így szeretkezek, nekem ennyi elég.

Akikhez följárók, azok nem a barátaim. Csakis erre szorítkoznak. Semmi más kapcsolatom nincs velük. Ha barátaim lennének, akkor nem is tudnék szeretkezni velük. Akivel lelkileg összegabalyodok, azzal nem is tudok lefeküdni. Nem tudnám elviselni, ha megalázkodna előttem, és úgy viselkedne, mint egy állat. Aki mindent felad az orgazmusáért. Azért a rohadt kétperces orgazmusáért.

Az egyik tag, M., negyvenöt éves, a másik kettő huszonéves. De a negyvenöt éveshez jobban szeretek felmenni, mert inkább tűrhető. Ez a barátnőm pasasa. Régen hármásban szeretkeztünk, de már nem akarom. Tavaly nyáron kezdtük el, most már nem szívesen fekszem le mind a ketőjükkel. De ha bármikor kívánok egy kicsit szeretkezni, akkor bármikor fölmehetnek hozzá. Jó nála. Bábozással foglalkozik. Bábokat, előadásokat csinál. Színháznál dolgozott sokáig, de mániás-depressziós, és leszázalékolták. Fölnyithatatlan ember. Most abból él, hogy bábokat csinál. Vagy meséket ír, és eladja. Szakköröket vezet. A barátnőmet, Picurt is így szedte össze. Valamelyik vásáron egymás mellett árultak bábokat, így ismerkedtek össze. Ilyen egyszerűen jött az is össze, hogy hárman szeretkeztünk. Nem volt hol aludnunk a Picurral, és felmentünk hozzájuk. A felesége a másik szobában aludt. Először úgy volt, hogy négyen szeretkeztünk, a feleséggel együtt, csak az éppen szerelmes volt valakibe, és nem akart szeretkezni. Vele soha nem jött össze. Állati jó házasságuk van, teljesen szabadok. Mondta az M., hogy van olyan, hogy fél évig teljesen megőrülnek egymásért, mindig egymásra találnak, és soha nem kell elválniuk egymástól. Így aztán hármásban szeretkeztünk. Ez nekem is teljesen természetes volt, mert a csöveseknél így szoktam meg. Neki is kikötöttem, hogy engem ne dugjon meg, mert én azt nem bírom. Nem tudom, miért, de partiban rengeteget lehet röhögni. A legkülönbözőbb helyzeteket kihoztuk, fekvé, állva meg minden helyzetben. Ágytól fotelig. Lánuban. Nagyon jó ötletei voltak. Olyan, hogy a férfi a szekrény ajtajára mászott, úgy lógott beakasztott lábbal, mintha korláton lenne, a Picur meg beleült, én meg ütöttem a Picurt. Ütöttem, de a szekrény elkezdett dőlni. Állati extrém dolog. Meg az ablakban. Kiültünk egy kupacba az ablakba. Majdnem leestünk. Az éjszakai részeket meg bámultak. Pont jól jött nekik. M.-mel meg Picurral mindig nagyon jól éreztem magamat. Kurva lezserek voltunk, és persze állati vagányok. Nagyon őszinte volt az M., azt szerettem benne. Bármit akartam, vagy bármit csinált, mindig nagyon rendesen kipakolt. Akkor is, amikor összevesztünk. Nagyon sokat veszekedtünk. Egyszer valami ingét elvittem, mert a kislánya lekakaózott, és kiakasztottam egy inget a szekrényből. Neki meg menni kellett szakkört vezetni, és az volt az egyetlen normális inge. Sokszor késett el, de ezért az elkésésért felbontották a szerződését. Rettentően összevesztünk miatta, mondta, hogy a blúzomat miért nem mostam ki, miért nem centrifugáltam ki, miért az övét használok s a többi. Szóval veszekedtünk. Máskor olyanokat

csinált, hogy megbeszéltük, hogy hol találkozunk, azért, hogy megbeszéljük, hogy miért veszekedtünk. És ez állatira jó. M. volt az egyetlen, akivel barátkozni és szeretkezni is tudtam. Picur egyébként haláli normálisan fogadja az egészet. Tudta, hogy nem vagyunk szerelmesek M.-mel egymásba, és végül is barátok vagyunk. Soha nem tudnék M.-mel együtt élni, csak jó barátok vagyunk. És nem arról van szó, hogy megosztjuk M.-et, mert vannak azért határok. Akkor szeretkezek M.-mel, amikor akarok, bármit csinálhatok vele, csak ne dugjon meg, de hosszabb ideig azért nem maradok vele. Csak az a baj, hogy Picurt mégis megőriztette. Ha most nem vitték volna be elmeegógyintézetbe, akkor zárt intézetbe került volna.

A két másik sráccal úgy ismerkedtem meg, hogy az iskolában, még az általánosban, mázoltak. Az egyik húszéves, a másik huszonhárom. Testvérek. Nagyon csinosak, az egyiknek van felesége. Ott hülyéskedtünk, és ők ott laktak a sulis közelében. Aztán később voltam náluk. Amelyik éppen ott van, azzal szeretkezem. De velük nem vagyok barát, mert állati hülyék. Primitívek. Azért megyek oda, mert éppen nincs otthon az M. vagy frissíteni van kedvem, vagy diliházban van az M. Jó velük, mert nem kötöttek erkölcsileg. De hármában még nem voltunk. Én javasoltam a két srácnak, hogy együtt szeretkezzünk, de mondták, hogy ilyet még nem csináltak, és ez akkor lenne jó, ha még egy csaj lenne. Én meg nem szerezek nekik még egy csajt. De az a jó, hogy emellett engem nem tartanak kurvának. Teljesen veszik a lapot. Az idősebbet jobban kedvelem. Neki inkább tudok olyan lenni, hogy megdugás nélkül is kielégüljön. Nagyon sok más módszerem kifejlődött, mert ki kellett hogy fejlődjön, hiszen különben mindenki otthagyt volna. Ha meghallja egy srác, hogy mit nem engedek, s helyette mit adok, akkor teljesen odavan, de végül is nagyon jól érzi magát, nem is veszi észre, hogy annyira más.

Sok lánnyal volt közös hapsink. Hattal, héttel. Intézetisek. Volt, mikor hapsik sem voltak. Csöveseknél gyakoribb a kevert társaság. A barátnőimmal csak akkor feküdtem le, ha az intézetekből tényleg nem tudtunk megszökni. Akkor bezárkóztunk a szobánkba, lemezt hallgattunk, aztán, hogy nem tudtunk mit csinálni, szeretkeztünk. De csak az intézetekben. Egyáltalán nem tőlem függ, hogy kivel, vagy kikkel fekszem le. Ha a társaság megkívánja, akkor lefekszem. De ha intézetben feküdtem le, akkor az mindig közös megállapodás volt. A vége mindig hülyéskedéssé alakult át. Elélvezni nővel nem lehet. Egy nő soha nem lehet nekem olyan izgalmas, mint egy férfi. Már abban sem, hogy nem tudunk megegyezni, hogy ki a nő, ki a férfi. Ez mindig eldönthetetlen. Aztán a végén mindig szexuális előjáték lesz az egész. Nem tudom megszökni a női testet. Baromi furcsa, hogy szerelmeskedés közben a másinak is van melle.

Ha anyám elment vásárolni, mindig csináltam valamit otthon. Mihelyt kitette a lábát, felugrottam, megvarrtam a blúzait, vagy képeslapból képe-

ket vágtam ki, és ráírtam, hogy drága anyukának, és beraktam a párnája alá, vagy takarítottam, megtisztítottam az ablakot. Nem bírtam ki, ha egyedül vagyok, ne csináljak semmit. És anyám is tudta, hogy amíg vásárol, meglepetést készítek neki. Mindig hozott valami dugi kaját, és titokban felrakta a szekrény tetejére. Aztán mondta, á, de szép tisztaság van itt. Mindig ott ültem az ágyon, és mondtam, hogy kitakarítottam neked, hogy örüljél. Akkor nagy puszi, minden, és mondta, hogy a szekrény tetején van neked is meglepetés. A lakás dobozokból állt, föltornáztam magamat a szekrény tetejéig, és ott volt tíz deka parizer, vagy tíz deka kolbász, egy narancs, aztán, hogy lehoztam, együtt megkajáltuk. A főbérő meg állandóan hallgatózott, nem bírta elviselni az ilyen dolgokat. Olyan suttogva kellett ezért beszélnünk, hogy egészen megszoktam gyerekkoromban; az intézetben aztán hangos lett minden. Mindig a paplan alatt beszélgettünk anyámmal. Ő ott cigizett is, és kifújta a füstöt, én meg beszívtam. Jókat röhögünk. Vicceket mondtunk egymásnak, és ha hallottuk hogy recseg a padló, akkor tudtuk, hogy jön a főbérő, és mire benézett, teljesen úgy tettünk, mintha aludnánk. Akárhányszor hallotta, hogy valamit csinálunk, akkor benézett.

Anyámnak rengetegen udvaroltak, de mindig én lőttem le a kapcsolatait. Nyaranként Balatonfüreden voltunk, mert anyámnak élt ott egy barátja. Egyszer vele együtt elmentünk egy eszpresszóba, és felkérték táncolni anyámat is, Anna nénit is. Hamarosán látom, hogy a férfi megfogja anyám seggét. Felüvöltöttem, elkezdtem kiabálni. A pasin fehér ing volt, én meg meggyilevet ittam. Elkezdtem rugdosni a lábát, hogy azonnal engedje el anyámat, meg locsoltam rá a meggyilevet. Leállt a zene, én meg ott üvöltöztem, mint egy boszorkány. Másnap, életemben először és utoljára, verekedtem az anyámmal. Reggel fölébredtem, ült a fotelban. Tízéves voltam már. Állati gyűlölködve nézett rám. Nagy, zöld szemei voltak, csak úgy villogtak. Akkor már éreztem, hogy készül valami. Leültem vele szemben, a másik fotelba. Felkapott egy hamutálat, és hozzámbszarta, de nem talált el. Visszavágtam. Erre felállt, én meg elkezdtem húzni a haját. Ő pedig vert. Teljes csendben két-három percig vertük egymást. Aztán visszaültünk a fotelba. Még félóra csend volt. Aztán megbeszéltük, hogy milyen hülyék vagyunk. Valami olyant mondott nekem, hogy te kis hülye, nem nyomorognánk, nem kellene albérletben lakni, és hogy ő van olyan emberismerő, hogy nem menne olyanhoz férjhez, aki nem szeretne engem. Akkor lehetne apám is. Mondta, hogy nem magáért menne férjhez, hanem, hogyha meghal, akkor ne kerüljek intézetbe.

Nagyon szerettem játszani, meg az anyám is nagyon szeretett. Csodálatosan játszottunk. A lakás elképesztően kicsi volt, rá voltunk szorulva, hogy szellemi játékokat csináljunk. Emlékszem, volt egy mese. Úgy szólt, hogy van egy pók. Ez a pók a kályhában lakozik. A szobában sok rácsos ágy van, és két golya mászkál közöttük. Az egyik azt mondja, hogy jé, ott

az Angyal Berta, azt el kell vinni a Gomba Bertához. Majd a nagyobbik gólya a kisebbik hátára kötöz, és szállnak velem. Repülnek Budapest fölött, éjszaka van, végre megtalálják a kéményt. Bedobnak a kályhacsövön, akkor megijed a pók bácsi, és fel akar szaladni a csövön, de mindig visszacsúszik, és kiabál, hogy segítség, idehozzák a Bertát. Legvégül a pók elkap, és átad anyukámnak.

A cirkuszban a harmadik sorba kaptunk jegyet, közel voltunk a porondhoz. A műsort majdnem kibírtam, szórakoztam a majmokon, még az oroszlán is tetszett, de mikor behozták a medvét láncon, akkor úgy megijedtem, hogy sikoltozni kezdtem. A medve is ideges lett, de anyám nem tudott elvonszolni. Nem tudom, miért, de mikor kicsi voltam, és nagyon hisztiztem, akkor valamiért nem tudtam megmozdulni. Csak tele torokból ordítottam, sikoltottam és mindig meg voltam ijedve, egy értelmes mondat nem jött ki a számon.

Mindig sokat játszottunk szavakkal, színekkel. Nagyon sokat rojtoztunk. Rengeteg kis szőnyegem volt, olyan araszniaiak, papírból. Emlékszem, egyszer mondtam az anyámnak, hogy nekem a kilences szín az fehér, a kettes szín az barna, a négyes kék, és akkor kérdezte az anyám, hogy miért. Biztos másnak is van olyan, hogy egy szám egy színhez kapcsolódik. Anyám színekből vágta ki a betűket? Lehet. Annyit nevtünk. Végül már számokból raktuk ki a házat, meg kisfiút, kislányt, mert éppen nem volt színes papírunk. A tizenegyes volt a kutya. Nagyon sok papír volt otthon. Egy egész nagy dobozban voltak kivágott, hajtogatott meg színes papírok. Mindenféle papír. Az első lopásom két és fél éves koromban volt, minden cél nélkül. Anyám beszélgetett valakivel a közért előtt, én meg visszafutottam a boltba, és elemelem egy sörnyitót, de úgy, hogy senki nem vette észre. Mikor hazamentünk, mondtam anyunak, hogy én loptam. Kérdezte, hogy ez minek nekem, azt válaszoltam, hogy nem tudom, de szeretem. Együtt visszavittük a közértbe. Mondták, hogy milyen rendes vagyok. Később sokat loptam. Mindenféle mosóport, meg mindent, ami kellett otthon. Ha anyám éppen azt számolta, hogy mennyi pénzünk van, és mondta, hogy kölcsön kell kérni, mert nincs mosópor vagy szappan, akkor lementem, és loptam. Először anyám nemigen szerette ezt, később meg tulajdonképpen nem csinált miatta semmit. Mikor nagyon beteg lett, és minden pénzünk gyógyszerekre ment el, akkor már végképpen nem szólt. Olyan tíz-tizenegy éves lehettem, amikor már nagyon beteg lett. Annyi gyógyszert szedett, és olyan drágák voltak, hogy semmi pénzünk nem maradt. Mindig háromszáz-négyszáz forint volt a gyógyszere. Néha közösen is loptunk. Például zöldséget, amit megkívántunk. Először anyám fedezett engem, mert nagyon kicsi voltam. Ilyent vettünk el, hogy két őszibarack, egy marék cseresznye. Vihogtunk, és rohantunk. Csináltunk olyan színjátékot, hogy fogjál meg. És akkor elszaladtunk a standok elől. Volt olyan is, hogy én tartottam a blúzomat, és anyám dobálta be-

le a cseresznyét. Egyszer meg sárgadinnyét loptunk. Én elestem, az anyám meg rám esett, szétlapult a dinnye. Pedig olyan finom lett volna. Egyszer simán elgurítottam egy dinnyét. Pedig lehetett vagy öt kiló. Odamentem, és szépen elgurítottam. Meghűlt benne a vér. Senki nem figyelt rám, hogy ott gurítom a dinnyét, pedig az árus árgus szemekkel nézett. Közben kigurítottam a piacról az utcára. Az anyám utánam jött, és becipeltük valahogy a parkba. Nem tudtuk mivel megenni, szétvágni. Leszedtem a „Fűre lépni tilos!” táblát, és azzal vágtuk szét a dinnyét.

Volt egy szűcs bácsi, és ő mindig adott olyan szőrmét, amit nem használt. Volt vakondszőröm, ami olyan volt, mint a selyem, fényes, fekete. Meg grizzlymedveszőrmém, meg hörcsögszőröm. Varrtunk belőle négy kishörcsögöt. Először úgy neveztem el őket, hogy Szörnyellák, aztán redukálódott valahogy Szörnyikékké. Folyamatosan varrtuk a Szörnyikéket, mert állandóan elhagytam őket, villamoson, Vidám Parkban, ahol el lehet hagyni az ilyen dolgokat.

Az is nagyon érdekes történet, hogy hogyan tanultam meg maszturbálni. Amikor végre új lakásba költöztünk, akkor az egyik szekrény ajtaján tükör volt, én állandóan ott ültem, mert imádtam a tükörben nézni magamat. Mindig azt csináltam, hogy az anyám olvasott az ágyon, én pedig a másik ágyon ültem, mert ott már nem egy ágyon aludtunk, és bámultam magam a tükörben, mert velem szemben volt, és dumáltam a tükörrel. Mindenről dumáltam neki, anyámról, magamról, iskolai élményekről, verset mondtam, utánoztam embereket, borzasztóan jól szórakoztam. Anyám észrevette, és láttam, hogy sokszor nagyon élesen meg nagyon gyengéden figyel. Amikor a tükörrel szemben voltam, mindig kispárnán ültem. Egyrészt azért, hogy jobban látszódjak, másrészt azért, és ez a lényeg, mert borzasztó jókat éreztem. Gyorsan megtaláltam, hogy ezek az érzések hol rejtőznek. De hogy miért és hol vannak a határai, azt csak tapasztalatból lehet tudni, vagy pedig tanítással lehet megtanulni. Mondtam anyunak, hogy rettenetesen jól érzem magam a kispárnán. Anyu azt mondta, hogy ha ezt egészen sokáig csinálom, akkor orgazmusom lesz, az nagyon jó érzés, és próbáljam meg. Meg is próbáltam, és nagyon jó volt. Az első orgazmusom, az első maszturbációm csodálatosan hosszú volt, és olyan mély. Anyu mondta, hogy ez maszturbáció, és hogy a koitusznál is ugyanez van, és a testek közelségén kívül ezt mással is csinálják az emberek. Ez nekem rettenetesen nagy felfedezés volt, mert úgy éreztem, hogy felnőttem vagyok. Azt nem értettem, hogy a felnőttek miért hajkurásszák egymást, amikor nekem ugyanez kispárnával is nagyon jó. Egyedül is meg tudom csinálni, akkor miért kell hozzá egy másik ember. Elég körülményes volt erre rájönni, de azt nem értettem, hogy ehhez mi köze van a gyerekeknek. Azt már akkor is tudtam, hogy ha a férfiak élveznek, akkor ondó jön ki belőlük, de hogy az mit tartalmaz, azt nem. Ezen az éjszakai beszélgetésen, mert éjszaka beszélgettünk, anyám megtanított a masztur-

bációra, mindent megbeszéltünk, és hogy mit a legegyszerűbb megcsinálni, meg minden; akkor erről azt mondtam, hogy nem értem, ehhez miért kell kettő ember. Ennél jobb beszélgetés nem is volt.

A lakást anyám kérelmének tizenhetedik évében kaptuk meg. Feljött Pestre, megszületésem előtt hat évvel; öt év Budapesten való lakás után beadta a kérelmet. Tizenegy és fél éves voltam, amikor megkaptuk a lakást. Pedig tényleg rajta volt, hogy veszélyeztetett gyerek vagyok, meg ott voltak a házinéni dolgai, és a tanács is el volt szörnyülködve, hogy nincs meg az a helyzet számomra, aminek meg kellene lennie. A szekrény mögött szétment a fal, nincs benne vízcsap, meg hasonló. Szóval tizenegy éves koromban kaptuk meg a lakást.

Az úgy volt, hogy előtte lévő nap játszottunk anyuval, csiklandoztuk egymást, vagy birkóztunk, és belekaptam egyik szemébe. Nagyon fáj neki. Volt egy piros kendő, amivel bekötötte a szemét, és olyan lett, mint Jumurdzsák. Kértem, hogy ne is vegye le estig, aztán mikor megjöttem délből a suliból, még mindig rajta volt. Sokat nevettem, hogy Jumurdzsák, aztán lementem az utcára, labdázni. Egyszer csak kinyílik az ablak, és megjelenik benne anyu, félszemű, a másik szemén piros kendő. Kiabál, hogy Bertuska, Bertuska, gyere ide. Én meg rohanok le a lépcsőn, mert azt hittem, hogy pénzt kaptunk, és akkor megláttam, hogy egy papír van a kezében. Megálltam, a labda elgurult a lábam közül, mert az utca meredek volt. Anyu lekiabált, hogy lakást kaptunk, rettentően boldog voltam, a labda meg egyre messzebbre gurult. Álltam egy darabig, anyám becsapta az ablakot, rohanni akartam a labdáért, de megmerevedett a testem. Aztán megindultam, rohantam széllel szemben, teljesen átadva magamat az örömnak, és az volt bennem, hogy most már nem lesz házinéni, meg minden eszembe jutott, amit a lakásba terveztünk. Megfogtam a labdát, rohantam föl a lakásba: anyu a szekrényben. Rámolta kifelé a cuccokat. Elkezdtek szeretni egymást. Dobálóztunk, viháncoltunk. Volt otthon négy tojás, azokat a falhoz vertük, mindent romboltunk. Összetörtük a poharakat: borzasztó jó volt. Kérdeztem, mikor megyünk, s anyám azt mondta, most rögtön. Azonnal megkaptuk a kulcsot. A lakás állati állapotban volt, korábban egy nénike lakott ott, öt éve súlyos betegen feküdt, és azóta bezárva a lakás. Kosz, bűz volt, mindent vastagon fedett a por. Pokrócot vittünk magunkkal, mert már nem bírtunk az albérletben aludni. Nekem az volt a legfurcsább, hogy olyan tágas minden. Megszoktam már, hogy féloldalt kell fordulnom, ha be akarok bújni az ágyba, nem járkálhattam rendesen, hanem csak araszolgathattam. Az ágyon keresztül lehetett eljutni az íróasztalhoz. Anyám sokat nevetett rajtam, mert akkor este a régi lakást akartam reprodukálni. Például a sarokba kell tenni az íróasztalt, és szorosan mellé a díványt. Mindent egy sarokba akartam betenni, és a többi játszóhelynek szántam. Aztán megegyeztünk, hogy nem lesz szekrényünk, anyám nagyon utálta már az albérletben is a szekrényeket. Én a szőnyeget

utáltam, elterveztük, hogy az se lesz. Másnap szereztünk szenesembert. Hát mit vigyenek át először? Anyu azt akarta, hogy az ágyat, én pedig a szenesládát. Végül a szenesládát vitték először. Ez volt a másik furcsaság: az albérletben még nagyon jól éreztem magam a szenesládában, de attól kezdve, hogy átkerültünk az új lakásba, már kicsi lett, nehezen fértem bele. Egyszer beleültem a mosdókagylóba, összetört alattam. Attól kezdve úgy mosakodtunk, hogy a csap alá lavórt tettünk. De leönteni még rosszabb volt, azon a vékony csövön órákig kellett csorgatni.

A kis lakásban, az albérletben soha nem fáztunk annyira, mert ha mi nem is fűtöttünk, a házínénitől mindig ájtott a meleg. De ennek a nagy, tágas lakásnak rossz volt a fekvése. Tök jég minden, huzatos ablakok, ajtók. Ott fázott meg úgy az anyám, hogy végül is belehalt. Sajnos, én nagyon korán, kilencéves koromban tudtam meg, hogy rákos az anyám. Úgy történt, hogy valamiért bement a Kékgolyó utcába az Onkológiára. Vele voltam. Kijött az asszisztensnő, hogy én vagyok-e Angyal Berta. Adott egy levelet, hogy vigyem el a körzeti orvoshoz. Fölbontottam, felírtam egy csomó idegen szót belőle. Volt otthon értelmező szótár, idegen szavak szótára, orvosi szótár meg anyám egyetemi jegyzetei. Kerestem benne a szavakat, de egyet sem találtam meg benne. A szavak közt volt, hogy karcinóma. Az iskolában kérdeztem meg az osztályfőnökömet, hogy mit jelent. Az anyámnak feküdnie kellett volna, de az új lakásban mindig eszébe jutott, hogy csinálni kell valamit. Úgy mentem suliba, hogy mindent oda-készítettem az ágya mellé, de olyanokkal fogadott, hogy kimosott, vagy varrt valamit. Aztán sikerült lebeszélni arról, hogy mosson, én mostam. Főzni nem kellett, mindig konzerveket ettünk. A körzeti orvos az utolsó hónapban gyakran járt hozzánk. Más nem.

Volt olyan éjszaka, hogy anyám végig ordított. Este elaludt, én a fotelban akartam olvasni, hogy fenn tudjak maradni. Kilenckor egy óriásit ordított, azt hittem, hogy meghalt. Megüvegesedett a szeme, a száján véres hab volt. Tüdővérzést kapott. Hörgött és köpködött, a keze kapálózott. Nem tudtam, hogy mit csináljak, mert ha elmegyek mentőért, akkor közben meghal. Elrohantam az ajtóig, aztán vissza anyámhoz. Megcsináltam ezt vagy tízszer-hússzor, végül is elmentem a mentőkért. Telefonáltam, aztán vissza. Az utca végéről hallottam az ordítást, és úgy éreztem, hogy megsemmisül az egész világ, csak ez a kiáltás létezik. Aztán csak arra emlékszem, hogy egy mentős kérdezi, hogyan hívnak. Adtak anyámnak injekciót, és nekem is, és mondták, hogy feküdjek le aludni. Arra ébredtem fel, hogy nem tudom, mi történt. Csupa vér volt minden, odarohantam anyámhoz, felébredt, és elkezdett ordítani. Megint kihívtam a mentőket. Mások jöttek. Azok is adtak neki injekciót. Akkor éjszaka harmadjára is ki kellett őket hívni. Voltak ott szomszédok, de nem segítettek. Én rángattam ki alóla a lepedőt, leszedtem róla a ruhát, és valahogy megmosdattam. Reggel csinálni akartam kaját, csak azt nem tudtam, hogy kell bekapcsol-

ni a rezsót. Vagy mikor leszedtem anyámról a hálóinget, kimentem vele a konyhába, és nem tudtam, hogy miért mentem ki. Le kellett ülni és gondolkodni, hogy mit is akartam. Aztán eszembe jutott.

A mentősök azt mondták, hogy másnap be kell vinni az anyámat a kórházba, de én nem engedtem. Szereztem bébiételeket meg rendes konzerveket, és összekotyvasztottam valamit. Éjszakákat nem aludtam, csak ittam a kávé, és anyu cigarettáját kezdtem szívni. Anyu még akkor is dohányzott, ha jobban volt.

Ezek után, úgy két hét múlva, megint rosszul lett. A körzeti orvos megint megmagyarázta, hogy kórházba kell mennie. Anyu nem akarta, hogy végignézzem, ahogy meghal, de én meg azt szerettem volna. Mikor elmentem valamiért a közértbe, és hazajöttem, össze volt rakva a cucca, és kiment az ajtóig. Én nem engedtem tovább, visszahúztam, bezártam a lakást, és eldugtam a kulcsot. Másnap azt mondta, lehet, hogy a kórházban még meg tudják gyógyítani. Ekkor felhívtam a tüdőgondozót, elmondtam, hogy milyen beteg a mamám, azok elkezdtek szörnyülködni, hogyhogy otthon van. Délben kijöttek a mentők, és elvitték anyut. Még találkoztam vele kétszer, meg sokszor láttam, hogy ott áll az ablaknál. Kétszer bemásztam hozzá a fürdőszobán keresztül. Akkor addig maradtam bent, amíg le nem buktam. Minden nap elmentem megkérdezni, mi van vele, meg írtam neki cédulákat. Meg vittem neki édességet, meg gyümölcsöt. Amikor először mentem be hozzá, jól volt, de rettenetesen sovány lett. Neki amúgy is olyan hosszúka az arca, de olyan sovány még soha nem volt. Azt mondta, hogy csak hét kilót fogyott, aztán megtudtam, hogy tizenhét kilót. Csont és bőr az anyám! Félttem megfogni a kezét, mert úgy éreztem, hogy összetöröm, vagy kék folt lesz rajta. Ő azt mondta, hogy jobban van, csak megöszült. Kérdezte, hogyan élek. Rendesesen eszek, mondtam, pedig nem is ettem. Mondta, hogy sokat mászkáljak, próbáljak a szabad levegőn lenni. Mondta, hogy milyen kiállításokat néztek meg. Addig soha nem hazudtam neki, csak akkor. Mert nem tudtam semmit se csinálni. Egyáltalán nem mosakodtam, csapzott és koszos lehettem, egyedül voltam otthon.

A második látogatáskor már nem tudott beszélni. Én ezt a kapcsolatot befejezettnek éreztem, mert akkor, amikor nem tudott beszélni, csak néztük egymást, a szemével elmondtam az egész életét. Akkor mindenre megtanított, amit megélt. Ott voltam másfél óráig, ültem az ágyon, és néztük egymást. Teljesen kizáródott a külvilág, csak néztem a szemébe.

Anyámat nem láttam holtan. A temetésen részt vettem, de akkor már gyógyszeres voltam. Öngyilkos akartam lenni. Otthon is öngyilkos akartam lenni, de észrevették, bevittek a Korányiba, kimosták a gyomromat.

Emlékszem, hogy a temetésen valaki szorongatta a kezemet, és valamiért gratulált. A nagynéném később azt mondta, hogy minősíthetetlenül viselkedtem. Mindenki sírt, csak én nem. Nem válaszoltam senkinek sem.

Legalább megköszönhettem volna, hogy ennyien eljöttek. Ráadásul valakinek azt mondtam, hogy gratulálok. Fekete ruhában voltam, mentünk egy sáros úton, és énekeltek. Nem tudtam, hogy miért van ez a temetés, amikor én már eltemettem az anyámat. Mert a koporsóban se az anyám feküdt. Egy kifestett szájú, kipirosított arcú valaki. Anyám életében nem festette magát.

Intézet

Megmagyarázhatatlan az anyámmal való kapcsolatom, mert nagyon jól tudom a hibáit, mindamellett, hogy csak tőle tanultam mindent. Azt hiszem, úgy terelgethette az én fejlődésemet, hogy a saját egyéniségével nem akart elnyomni, vagy a sajátjára rátanítani, hanem valami utakat akart megnyitni előttem. Hogy a választásaim rendszerint mások voltak, mint az övéi, ez neki, azt hiszem, jó volt. Tulajdonképpen azért van nekem bajom az élettel, azzal, amit most csinálok, mert valahogy úgy néz ki, hogy szerelmes voltam az anyámba, és ez a szerelem betöltötte az életemet, pontosabban sokkal jobban kitágította, mint egy más szerelem tette volna, ami esetleg egészségesebb.

Amikor meghalt az anyám, a temetésre eljött mind a két nagynéném, és mondták, hogy menjek el hozzájuk. Egy évvel később, hetedik osztály után, a nyáron elmentem az egyikhez, s rövid idő alatt kiderült számomra, hogy nem érzem ott jól magamat. A faluban mindenki ismerte az anyámat, és állandóan kérdezősködtek, ez nagyon kiborított. Ezért mondtam, hogy én vissza szeretnék jönni Pestre, nem tudok ott maradni. Az egész család agresszív volt, állandóan kiabáltak, miért nem dolgozom, csak a seggemen ülök, és semmit nem csinálok, ők nem üdülni vittek, én is olyan vagyok, mint az anyám. Ráadásul a nagynéném férje, egy különösen gromba ember, állandóan mondta, hogy menjek vele a szőlőbe, de az unokatestvérem figyelmeztetett, hogy ne menjek ki vele, mert meg fog baszni. Több gyerek volt náluk, állami gondozottak, akiket így baszott meg. Ettől rettenetesen megijedtem. Aztán megszakadt teljesen a kapcsolat ezzel a családdal.

A másik nagynénim megdöbbenően vallásos. Vasárnaponként oda jártam ki, jó két hónapon keresztül, s szüntelen arról vitatkoztunk, hogy van-e Isten, vagy nincs. Én hiába mondtam neki, hogy nem szívesen járok templomba, mindig elcipelt. Addig nem kaptam ebédet, amíg nem imádkoztam. Mind a két helyen azt hallottam, hogy milyen hülye lehetett az anyám, mert úgy szült gyereket, hogy nem volt férjezett; ilyenkor elkezdtem rendszerint sikítani. Az volt a szöveg, hogy olyan vagyok, mint az anyám, ő sem csinált semmit gyerekkorában, semmit se, csak egyetemre akart menni falusi gyerekként, persze, mert cigány volt az apja, és ha-

sonlókat. Aztán, hogy tahó volt gyerekkorában, teljesen korlátolt, meg agresszív, meg hogy fattyú volt, és még őneki járt a szája.

Amikor a mamám meghalt, akkor egy jó hónapig ott maradtam a lakásban. Sokat mondok, ha nyolcszor ettem. Augusztus végén az a pszichiáter, aki előzőleg kezelte, kijött megnézni. Bevitt egy szanatóriumba, merthogy olyan állapotban voltam, hogy nem lehetett intézetbe vinni. A szanatóriumban volt két öngyilkossági kísérletem. Mikor felhízlaltak, és megígérttem, hogy nem leszek öngyilkos, akkor elvittek a Gyermek és Ifjúságvédő Intézetbe, ott voltam három hétig. Ez egy gyűjtőhely, és itt döntik el, hogy ki hova kerül. Amikor elvittek a GYIVI-ből, először úgy volt, hogy Fótra visznek, de Budapesten maradtam. Itt az Intézet áll a legjobb hírben, a pszichiáter kiharcolta, hogy oda vigyenek, és oda is kerültem. Amikor odakerültem, azonnal vittek a betegszobára, ott voltam három hétig, mert egy nagy marék gyógyszert szedtem be, öngyilkosságot próbáltam ismét. Pipolfennel. Aztán másfél hét után leengedtek a többiek közé. Az első ember, akit megláttam, az az Adrien volt. Feküdtem az ágyban, egyszer csak bejön egy szőke-szösz hullafehér lány, aki odapöki nekem, hogy: te egy új vagy? Mondtam neki, hogy Berta vagyok, meg hogy hetedikes. Kiderült, hogy ő is hetedikes, és elkezdtünk beszélgetni. Amíg mellettünk ott volt a nővér, addig teljesen hulla volt, és amikor kiment, akkor kérdezte, hogy van-e cigim. Mondta, hogy azért van a betegszobán, mert dolgozatot írnak, és megivott egy csomó krétaport. Aztán sorra kerültek fel a gyerekek a betegszobára, hasmenéssel, lázzal, mindennel. Kezdett nagyon jó lenni. Tulajdonképpen én otthon nem játszottam tizenkét éves koromig igazi gyerekes játékot. Az intézetben teljesen elszabadult bennem a pokol. Rohantam állandóan, futási vágyam volt, sétáltam, labdáztam. Ott játszottam ki magam igazán. Nyolcadik végéig voltam itt, meg még az utána következő három hónapot.

Itt voltak ezek a cigarettázások, aztán Irénke néni a hímezésével, akit Kátránynak hívtunk a háta mögött. A nevelőink a következők: Marás Banya, Adrien Banya meg a Kátrány. Tizenhét lány lett rájuk bízva, a hetedik-nyolcadikosok. Iskolába kijártunk, ők csak bent voltak velünk, felváltva. A suliba nem csak az intézetiek jártak, sajnos. Mert így nagyon szar volt a megkülönböztetés miatt. Reggelenként, fél nyolc után közösen, sorban indultunk az iskolába. Nyolcvanan, mint egy hadsereg. Aztán délben a nevelők ott álltak az iskolakapu előtt, és sehogy sem tudtunk tőlük meglogni, pedig ott volt egy közért is, meg annyi minden lett volna. Azonnal visszakísértek bennünket az Intézetbe. A hetedikben sokkal rosszabb volt az iskolában, a kintiek rettentően gecik voltak. Mert mi sokkal rosszabbak voltunk, visszapofáztunk a tanároknak, merthogy az intézetben is visszapofáztunk, mert másként nem tudtuk volna azt a kis egyéniségünket megtartani. Dohányoztunk, holott ők nem dohányoztak, ittunk, holott ők nem

ittak, úgyhogy szinte még padsorra is külön ültünk. Nagyon nagy volt a különbség köztünk. Igaz, én korábban is dohányoztam, mert otthon azt mondta az anyám, hogy ott van a cigi, vegyél, ha akarsz, tulajdonképpen kilencéves koromban próbáltam ki, először rosszul lettem tőle, de aztán megszoktam. Az intézetben annyira tiltották a dohányzást, hogy az egy külön balhénak számított. A gesztenyefák alatt dohányoztunk. Olyan balhé volt, hogy azt nem lehetett kihagyni. Ott szoktam rá véglegesen. Ott-hon csak azt az általános piamennységet ittuk meg anyuval, ünnepekkor. Az Intézetben rendszeresen loptunk. Egy hónapra negyven forint zsebpénzünk volt, és ez arra ment el, hogy körzöt vettünk, vonalzót vettünk, iskolafelszerelést. Merthogy minden évben kaptunk egy tollat, két vonalzót, három ceruzát meg egy radírt. Egy évre. Persze hogy elveszett, meg elhagytuk, és nem kérhettünk újat. Letolások meg büntetések jártak érte. De ezért nem vertek. Egy tizenhárom éves gyerek nem tud úgy vigyázni a tollára, hogy egész évben megmaradjon neki. Emiatt nem volt soha pénzünk. Aztán meg bevezették azt a szokást, hogy a negyven forint zsebpénzt nem kaptuk meg, hanem vettünk belőle dekorációt a szobánkba. Egész évi zsebpénzünkéből vettek népi hímzéses párnákat. Mindennek tetejében a nevelők választották ki őket. Azt mondták, hogy így csak nekünk lesz szebb. Ki a fenének kell párna? Rá se néztünk egész nap.

A gyerekeknek azért kellett hímezni, mert valaki kitalálta, hogy csináljunk egy kiállítást ezekből a munkákból. A fiúk faragtak, az óvodásoknak rajzolni kellett, akik meg szakmunkásképzősök voltak, azoknak a szakmájukból kellett hozni valamit. Cipőt, táskát, ruhát.

Mi voltunk a cé kettes pavilon, a nagylányok. Akkor hát mit csináljon a cé kettes emelet? Azt az állati vastag, embertelen vásznat hímezzük ki márról holnapra. Kalocsai hímzéssel. Kátrány vezetésével. Kátrány csütörtök estétől péntek estig volt ügyeletes. Csütörtöki napokon nem tudott az egész csoport vacsorázni, mert ő bent volt. Adriennel, aki szintén nagyon csúnyán hímzett a kézimunka-szakkörön, azon gondolkoztunk, hogyan szabaduljunk meg a hímzéstől. Először az iskolába akartunk elmenni takarítani péntekenként, amikor Kátrány egész nap bent volt, hogy ne kelljen a felügyelete alatt hímezni. De ő felhívta az iskolát, hogy nem enged bennünket takarítani. Nahát akkor ez megghiúsult. Nem akartunk továbbra sem hímezni, mert tudtuk, hogy nem tudjuk olyan szépen megcsinálni, mint ahogyan kéri. Időre is kell csinálni, meg szépségre is. Remegett a kezünk, ő meg ott állt a hátunk mögött, amíg hímeztünk. Félünk. Nekem egyébként is akadályozott volt a hímzés a kezem miatt, mutattam a csuklóm, hogy milyen ronda. „Nem, nem, az ujjaidat azért tudod mozgatni” – mondta. Ebből a dologból találta ki Adrien, hogy neki is ki kéne ficamítani a csuklóját. Mondtam neki, hogy sokkal fájdalmasabb, ha rángatom, mintha eltörném. Megbeszéltük, hogy olyan helyen fogjuk eltörni a karját, ahol nem is lesz olyan ciki. Könyököt nem törünk el, csuklót se, a felkart

se törjük el, így a csukló fölötti hely maradt, ahol a legvékonyabb a csont, gyorsan beforr, és tulajdonképpen semmi. Majdnem a jobb kezét törtem el, amikor eszünkbe jutott, hogy Adrien balkezes, és ugyanúgy kellett volna neki továbbra is hímeznie. Az óvódás pavilonok mögött voltak gerendák, odamentünk, Adrien nagyon félt, de ő sem, én sem akartunk elállni a szándékunktól. Elkezdtem neki mondani egy mesét, ő elem rakta a kezét, fölötte álltam egy gerendával. Lehajolt, és befogta a száját. A mese végén, teljesen váratlanul, ráj tettem a kezére a gerendát. Nagyot ordított, de eltörték a csontok. Aztán fűvel összekentem a térdét, mintha elesett volna, és vittem befele, hogy jaj istenem, elesett Adrien és eltörte a kezét. A nő elkezdett üvölni, hogy pont munkafoglalkozás előtt kell eltörni Adriennek a kezét, Adrien is ordított, hogy fáj a keze. Na, ki legyen az, aki elkíséri a rendelőbe, hogy megcsinálják a kezét? Mondom, én. Azt nem mertem megmondani, hogy én is megmutatom a kezemet, mert akkor nem engedett volna el. Megállapították, hogy jó nagy törése van, begipszelték neki, nem csinálhat hetekig semmit vele. Én is megmutattam a kezemet, s a röntgenképtől teljesen le volt döbbenve az orvos, miért nem voltam már ott előzőleg. Nekem is eltörték a kezemet, begipszelték. Lényeg az, hogy este kilencig ott voltunk a rendelőben, és akkor a két begipszelt bevonult az intézetbe. A nőnek fölforrt a feje. Így aztán nem kellett többé hímezünk. Azóta ezen a csuklón hordom a fémperecet, merthogy vékonyabb is itt a csuklóm, meg reumás is. Szóval a nő dühöngött. Állandóan azt mondta, hogy Adrienne és Bertára nagyon rászállok, ez volt a kedvenc kifejezése, és hogy ők nagyon rondán hímeznek, szóval mindig bennünket cikizett. Vacsorázni nem tudtunk, de azért is üvöltött, nem lehetett felállni, amíg meg nem ettük a kaját. Fölmentünk a pavilonba. Hosszú folyosója volt, a szélén két paddal. Mindenkinek le kellett ülni a padra. Egy szó nem hangozhatott el, nem lehetett kócos, semmi. Járkált a padok előtt, hátratett kézzel, mint egy börtönőr. Minden nevelő neki köpött, hogy mit csináltunk a héten. Ő volt a mumus. Kezdte, hogy: hallottam, hogy az Ősze Mari betörte a vécé ablakát. Aztán: hallottam, hogy egyest kaptál, Szekrényes. Ilyenkor állati nagy csend volt. Az volt a ciki, hogy én mindig elsírtam magam, ha másokkal kiabált. Szekrényes Zsuzsát verte a legtöbbször, aki hatodikos volt. Buta volt, meg is bukott matematikából. Őt verte legtöbbször. Borzasztó volt már akkor, amikor leültünk. „Hát kivel kezdjem? Szekrényes! Hogy sikerült a dolgozatod?” – aztán elkezdte verni. De olyan artikulálatlan hangon ordított, hogy nem lehetett elviselni. Én meg szépen elsírtam magam. Erre a hajamnál fogva kidobott. És mondta, hogy ilyen nagy ló – már akkor is magas voltam –, és elsírja magát. Mindamellet, hogy az embert összeverte, ha nem engedted előre az ajtóban, akkor úgy seggbe rúgott, hogy néhány métert repültél. Megkövetelte, hogy az uzsonnáját elébe vigyük. Nem is lehetett volna ellene panaszkodni, mert az igazgatóhelyettes volt a férje. Meg kinek panaszkodjon a nevelőjéről az

ember? Aki ráadásul harmincöt éves. Volt egy kétéves kislánya, az Adrien mesélte, mert ő már gyerekkora óta intézetben van, és állítólag amíg nem volt meg a gyereke, addig sokkal vadabb volt. Mindenki homlokán heg volt, meg nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket csinált. A nő, ha meglátott bennünket cigarettázni, akkor a csikket belénk nyomta. Tele van a kezem cigarettanyomokkal. Ahová ért, oda nyomta. Adriennek a nyakán van. Általában kézre nyomta, de ha az arcod elé kaptad a kezed, akkor feldühödött, és ahová tudta, oda. Az én kezem is tele van ilyen nyomokkal, mert nagyon sokat cigiztem. Szóval egy doboz cigi van rajtam elnyomva.

Péntek kivételével mindig játszhattunk. Pénteken azért nem, mert akkor jött ez a nő. Úgy volt, hogy reggel elmentem az iskolába, ott, mondjuk, volt hét órám, fél kettőtől, fél háromtól ebédeltem. Ötkor kezdődött a tanóra. Nyolcig tartott. Vacsora után általában a nevelők beszélgettek, olyan tízig, az ebédlőben. Akkor ismét kint voltunk az udvaron, cigiztünk, röhögtünk, fát másztunk. Állati nagy park volt, körötte meg erdő. A kerítés mellett egy leégetettnek nevezett telek, egy házzal, amit szétszedtünk hamarosan. Gazdátlan volt. Rituális fogalom volt: ugye, mentek a leégetettbe? Megyünk! Volt a kerítésen egy kicsi lyuk, ott átmertünk, és következett a nagy ősvadon. Meg a régi ház, amit feltörtünk. Nagyon sokat játszottunk ott.

Volt egy sportfoglalkozás nevű izé. Egy pasi tartotta, aki sokszor letapizott minket. A fiúkat elküldte focizni, a lányokat behívta a tornaterembe. Gyűrűk voltak, és mindenkinek fejfelé kellett lógni, és mindenkinek megfogta a mellét. Hintáztatott mindenkit, állati rossz volt. Engem meg az Adriant valahogy kiszemelt, és nekünk kellett mindig felfújni a labdákat a fiúknak. Negyed órával korábban lejött értünk, és föl vitt bennünket a szertárba. Ott kellett pumpálni a labdákat. Aztán mindig a seggünkre vágott, meg úgy csinált, mintha rám esne, szóval taperált bennünket. Pedig abszolúte nem volt még akkor semmink. Rettenetesen gyűlöljük ezt az egész sportfoglalkozást, hacsak tudtunk, olyankor betegeskedtünk. Állati élvezettel kevertük ilyenkor a krétát. Mindenki jött sorban érte, akit tapogatni szeretett a tag. Fejenként másfél rúd kréta másfél óra múlva tökéletes lázat csinál. Mindig kitört a láz, ha indulni kellett a tornaterembe. Kezdetben az utolsó pillanatokban ittuk meg a port, és a sportfoglalkozás végére ütött ki bennünket a láz: olyankor a szabadfoglalkozásnak is vége lett. Vittek a betegszobába. Ott meg általában soha nem hitték el, hogy betegek vagyunk. Megnézték a nyelvünket, ha krétás volt, elzavartak. Egyszer harminckilenc nyolcra pumpáltam fel a lázamat, valóban rosszul lettem, de elzavartak, és másnap iskolába kellett mennem. Pedig valami lázcsillapítót adhattak volna. Egész életemben nagyon érzékeny voltam a lázra. Gyerekkoromban már harmincnyolc foktól habzott a szám, meg eklampsziás görcsöket kaptam. Ezt kinőttem, de most is, ha nyolc kettő a lázam, már annyira szédülök, hogy nem tudok felállni. Aztán in-

kább hagytam, hogy taperáljon a tag, mint hogy ismét lázas legyek. De be se lehetett árulni senkinek. Ők nem iskolai tanárok voltak. Olyan, mintha a szüleiddel lenne bajod.

Olyan ötévenként egy-egy szülő feljelentett valakit. De, persze, az hamar tisztázódott. Ezt a Kátrányt is följelentették egyszer, amikor az egyik kissrácot annyira megverte, hogy beszakadt a füle. Meg a körmeivel feltépte a bőrét. A nyakán. Meg nagy kék foltjai voltak a srácnak.

A gyerekeknek volt anyja, és bejött feljelenteni. Végül is nem kapott semmit, mert a kissrác visszavonta, amiket mondott. Aztán kiderült, azért, mert a Kátrány mondta neki, ha nem hazudja azt, hogy a srác rúgott először őbele, akkor valóban letépi a fülét. Így elintéződött a dolog. Holott az volt, hogy Kátrány az egyesért a gyereket addig pofozta, amíg el nem terült a földön, aztán azt mondta neki, hogy álljon fel. Ő meg nem volt hajlandó fölállni, így a fülénél fogva állította fel.

Kinek lehetne följelenteni a tanárokat? Apámnak táviratozzak, hogy vernek? Inkább megszokja az ember. Hiszen a verést is el lehet viselni.

Reggel bejöttek ébreszteni, sorakozó, felmentünk az ebédlőbe, ott jó étvágyat kívántak, kaja, aztán egészségére, fölállni, majd sulis. Sorban. Sok egyforma ruha volt, bár nem egyenruhában jártunk. A ruhakiosztás az úgy ment, hogy minden második héten sorba álltunk az intézeti raktár elé, ott kaptunk éppen olyan ruhát, amilyenre a polcon sor került. A hetedik-nyolcadik osztályt végig melegítőben jártuk ki, mert nadrágot azt nem adtak, vagy csak nagyon ritkán, hét végére. Kaptunk egy melegítőt, egy tornacipőt, egy sortot, egy bugyit meg egy pólót, egy trikót, egy pulóvert és egy zoknit. Abban jártunk télen-nyáron. Télen is tornacipőben jártunk. A cipőt csak akkor adták oda, amikor már annyira fagyott, hogy végleg nem lehetett járni tornacipőben. Iskolából ugyanúgy visszakisértek, onnan se lehetett ellógni, akkor megint ebédelés, sorakozó, majd játék. A nevelő ilyenkor fenn volt az irodájában, és mi teljesen szabadok voltunk. Vagy a szobában voltunk, vagy lementünk az udvarra, ami elmondhatatlanul nagy volt, két sportpályával, nagyon nagy fákkal, vagy átmentünk a leégetettbe, vagy kilógtunk, és a környéken csavarogtunk. Ötkor felmentünk a tanórára, nyolcig ott voltunk. Az olyan volt, hogy a tanár megadja az instrukciót, hogy mit tanuljunk, mondjuk fizikát, és aztán egyenként fölmondtuk a leckét. Soha nem értem meg, hogy bár mindenki fölmondtta a leckét, mégis mindenki rossz tanuló volt. Rengetegen buktak meg. A lecke-felmondás közben a tanár általában olvasott vagy aludt: odaálltunk elé, és motyogtunk. Át lehetett rázni. Például egymás mögé álltunk, és sügtünk. Szóról szóra kérdezte az anyagot, nem értelemszerűen. De mindent. Nyolckor megkajáltunk, tízkor volt takarodó. Tízkor mindenkinek megfürödve ágyban kellett lenni, és be kellett mutatni a zoknit, bugyit, trikót kimosva. De elég volt, ha csak vizes volt. Tél kezdetén, amikor még nem fűtöttek, gyakran vettünk fel vizes holmit, mert nem volt váltás. Volt, hogy

a zokni ráfagyott a lábunkra. Mindenki reumás lett, állandóan jajgattunk időjárásváltozáskor. Volt olyan nevelő, aki nem nagyon nézett ránk, így sokszor háromnegyed tízig az udvaron voltunk.

Három óra alatt meg lehetett volna a másnapi leckét tanulni, de inkább olvastunk, rajzoltunk. Olyan padokban ültünk, mint az iskolában. Nem a pavilonunkban voltunk, hanem a központi helyen, ott volt az ebédlő, az iroda és a tanuló. Abban délelőtt az alsósok tanultak. Sokszor rossz volt ez az állandóság. Volt egy Bácsi nevezetű nagy, dagadt nevelő, ha ő tartotta, jó volt nagyon – mindig történelmet akart tanítani. Elkezdte mondani a leckét, de üvöltve, és mindig ugyanazt a leckét mesélte az évek folyamán. A honfoglalást. Aztán lassan lekókadtt a feje, és elaludt. Sokat cikiztük. Ha felébredt, akkor gyorsan bezártuk a könyvbe az égő cigarettáinkat. Az egyik srác tudott trombitálni, ő kimondottan megijesztette a Bácsit. Véletlenül belefújt a trombitába. Bácsinak óriási hasa volt, és velünk masszírozta a lábát. A kisebbekkel meg a fejét simogattatta. Egyszer a fiúknál láttam a tanórán, hogy két kisfiú az asztal alatt masszírozta a lábát, egy meg a fejét simogatta. Bácsi szerencséire soha nem verekedett. Inkább csak ordított. Odaállította a szekrény mellé a bűnöst, ő meg a szekrényt rugdosva üvöltözött.

Pompás közösség volt. A balhékat közösen csináltuk. Volt olyan, hogy rázártuk a nevelőre az ajtót, és eldobtuk a kulcsot. Kénytelen volt kiugrani az ablakon. Az első emeletről. Kirohantunk, és leültünk az udvarra, hogy ne tudjon nekünk szólni. Lestük, mikor fog a fehér köpenyében kiugrani. Annyira nevettünk, hogy rendszerint bepisiltem. Akkoriban a nevetéstől általában bepisiltem. Volt olyan, hogy felültünk a cseresznyefára, és nem szóltunk Marás Banyának, pedig alattunk állt. Nagyon vaksi volt, a fa alatt elhaló hangon mondogatta, hogy halló, csoport, halló, csoport. Vele nagyon kibaszunk. Adriennel elhatároztuk, hogy mi leszünk a Zöld Plazma és Társa. Elraktuk a kulcsát, és amikor már agyonkeresett mindent, de nem találta, és tök hullán leült egy padra, akkor egy feltűnő helyre raktuk a kulcsát, és ráírtuk, hogy „Zöld Plazma és Társa”. Aztán megbeszéltük, hogy fejbe vágjuk partvissal. Mindezt mind azért csináltuk, mert nem engedett megnézni egy éppen akkor sugárzott folytatásos tévéműsort. Pont akkor lépett ki a nevelői vécéből, amikor repült a partvis, úgyhogy jól fejbe lett kólintva a nő. Nem lett semmi baja. Mi el tudtunk futni, úgyhogy nem jött rá a tettesekre. Mire felérkezett az emeletre, addigra már tettettük az alvást. Utána lement. Erre felfújtunk egy gumikesztyűt, mézbe mártottuk, és felkötöttük a klotyója fölé. Ráírtuk, hogy Zöld Plazma és Társa. Ott csöpögött. Mikor már teljesen hülye lett tőle, feljött, de mi ismét aludtunk. Aztán egy csizmat kívül-belül összesároztunk, és amíg nem volt a szobájában, az asztalokon lévő iratokra tettük. Erre összehívta a csoportot, és mondta, hogy álljon fel Zöld Plazma és Társa. Felálltunk, mire elkezdett röhögni; nem volt egészen ép.

Marás Banya dagadt volt. Megbízott bennünket a raktár vezetésével. Ennek nagyon örültünk, mert amikor akartunk, bemehettünk rendezni a ruhákat a polcokon. Bezárkóztunk, és ott játszottunk, naplót írtunk, meg egy csomó infantilis dolgot csináltunk. De sohasem lett belőle baj, mert mindenki élvezte. Egyszer volt kellemetlen, amikor órán pisiltem be. De akkor nem vették észre. Abban a padsorban intézetiek ültek.

Hetedik osztály kettő volt az iskolában. A és B. Mind a kettőben voltak intézetisek. Az A-ban több volt az intézetis, a B-ben kevesebb. A B úgy volt nyilvántartva, mint az elkényeztetettek. Az A meg a nagy vagány, az intézetis. Nyolcadikban egy csomó fiút elvittek az intézetből, mert anynyira rosszak voltak, és összevonták a két osztályt. Marhára klassz osztály lett belőlünk. Szimmetrikus volt: tizennégy intézetis és tizennégy kintis, mindegyikben hét fiú és hét lány. Véletlenszerűen alakult így. Addig külön ültettek bennünket, csak nagyon kevés kintis ült intézetis mellé. Nem nagyon csíptek bennünket, hiszen állandóan tetvesek voltunk. Mi sokkal jobban lenéztük őket, mint ők minket. Mert olyan kis hülyék voltak. Gyerekek. Nem tudtak jó balhékat csinálni. Kicsik voltak, árulkodósak, szemetek. Félték is tőlünk. De verni akkor se vertük őket, ha beárultak minket, inkább széttéptük a könyveiket. Aztán ezekből nagy balhéak lettek. A szülők sorra bejöttek a nevelőkhöz, és elverettek bennünket. Nyolcadik második felére annyira összekovácsolódtunk a kintisekkel, hogy mindent együtt csináltunk. Együtt mentünk inni, éjszakázni. Éjszaka néha elmentünk szalonnát sütni, pedig nekik a családtól cikisebb volt ellőgni, mint nekünk az intézetből.

A tanárok sokkal erősebben éreztették velünk, hogy nem vagyunk egyenlők a másik társasággal. Fizikailag se engedtek magukhoz közel, félték, hogy tetveket szednek össze. Irtóztak tőlünk.

Az intézetben főleg a biológia- és a magyartanárom volt szörnyű. A magyartanárom vörös hajú volt, és állandóan a farkát lóbálta. A kezét benyomta a zsebébe, teljesen mélyen, odaült az első padra, ahol Adriennel ültem, olvasta a verset, és közben rázta. Ettől egyszer olyan hányingerem lett, hogy rászóltam miatta. Elkezdett üvölteni. Volt egy nagy T alakú vonalzója, azzal vágott fejbe úgy, hogy a vonalzó eltört. Többször eltörte, de mindig újat vett. Egyszer nagyon kitoltam vele, mert fejbe vágott vonalzóval – még most is megvan a helye –, és elkezdett csorogni a fejemből a vér. Nem töröltem le, hanem hagytam, hogy csorogjon az arcomra. Rám kiáltott, hogy mossam le, de nem mostam, ezért nagyon felbőszült. Aztán hazazavart az Adriennel együtt. Benne az volt a szar, hogy mindenkit lekurvázott. Az intézetben is kurváztak bennünket, de az nem volt olyan bántó. Kihívott például verset felmondani – az általában nekem mindig jól ment –, de előtte meg se mertem szólalni, részben, mert rosszabb jegyet

kaptunk, mint a többiek, részben, mert szerintem bennünk semmi fantázia nem lehet. Elkezdtem szépen felelni, mikor érezte, hogy erre már ötöst kell adni, akkor rám üvöltött: kócos vagy, rühes vagy. Ettől teljesen megrémültem, szabály szerint fölhadartam neki a verset, akkor meg azért kiabált. Kérdezte, hogy mit gondolsz te, miért vagy intézetben? Hallgattam. Hát azért, mert kurva vagy. Egyszer egy lány megkérdezte, hogy miért lenne ő kurva. Erre őrjöngeni kezdett, hogy milyen alapon mer neki ellent mondani. Szóval taknyos helyzet volt. Pedig már olyan ötvenéves lehetett. Baromi ronda, elvált férfi volt: fehér bőrű, szeplős, nagy, vizenyős kék szemekkel. Olyan posvány, düledt, ödémás volt az egész feje. Nálam sokkal alacsonyabbá nőtt, és mindig azt mondta, hogy üljek le, és úgy vágott fejbe. A fiúknak meg tépte a hajukat. A lányokat csak ütötte. Mindig a sarokba állított, még nyolcadikban is. Mondjuk, hogy nem is csináltam mást, hanem odaszóltam a padtársamnak, tényleg olyan dolgot, amit mindenki megcsinál, akár kisebb, akár nagyobb. Ugyanakkor egyetlenegyszer nem szidott le egy kintist, vagy egyetlenegyszer nem állt a sarokban kintis. Pedig ők is ugyanúgy dobálták a leveleket, vagy ők is ugyanazt csinálták, mint mi. Valahogy úgy érezte, hogy mivelünk ezt megcsinálhatja. Így hármas lettem magyarból, amikor világeletemben ötös voltam, és semmi problémám nem volt az irodalommal. Miatta.

Az Adrien nagyon alacsony növésű volt. Egyszer nagyon megverte Adrient, mert mikor megkérdezte, hogy hova megy dolgozni, mondta, hogy varrónőnek. Elkezdte cikizni, hogy te, akinek le se ér a lába a gépig, erre Adrien nagyon pipa lett, és mondta, hogy maga se ér fel az asztalig. Adriennek nagy haja volt, két copfban. Odament hozzá, elkezdte tépni, rázni, karmolni.

A legidegesítőbb mégis, hogy mindig markolászta a faszát, sőt meg merem kockáztatni, hogy el is élvezett néha. Állati perverz volt. Volt egy intézeti társam, baromi szép lány. Észrevettük, hogy mindig ötöst kap a fogalmazásaira, pedig olyan közepesre írta. Megkérdeztük, hogy miért, és mondta, hogy ő sem tudja. Egyszer egy délután megszöktünk az intézetből, csak úgy sétálni, nem napokra, és akkor láttuk, hogy jön velünk szemben az Edit, és állatira sír. Kiöntötte a szívét, hogy két hete visszahívja és taperálja, smárolgatja a tanár, össze-vissza harapdálja a mellét, és ettől volt neki mindig ötöse. Nem bírta már tovább, és elsírta magát. Attól kezdve a legrosszabb magyaros lett, pótvizsgán is éppen hogy átengedték. Nem mertünk szólni senkinek, mert az intézetben dolgozott a volt felesége, aki szintén egy szadista állat. És mindig azzal jött, hogy neki orvos a fia – mert tudta, hogy nekem orvos az apám. Állandóan azzal jött, hogy nekem orvos az apám, ha bármi baja volt velem, akkor először taknyos vagyok, mert kurva vagyok, meg állami gondozott vagyok, aztán azzal, hogy orvos az apja, és itt rohad az intézetben, miért nem tudtam magamra vigyázni, miért hagytam, hogy megbasszanak. Meg hogy neki is orvos a fia, de

ha az ő lánya majd kurva lenne egy intézetben, akkor megölné a fiát. Kegyetlen rosszul esett ez nekem, és ilyenkor nem tudtam semmit sem mondani. És nem tudtam semmit csinálni. Bőgni nem akartam előtte, de délutánonként nagyon sokat bőgtem. Ez odáig fajult, hogy a végén be se mentünk az Adriennel a magyarórára, az utolsó óráról rendszeresen ellőgtünk. Annyi igazolatlanom volt, hogy majdnem meg kellett ismételni az utolsó osztályt.

A biológiatanárnak úgy vívtam ki a haragját, hogy mindenki, de mindenki Csontinak nevezte. Később megtudtam, hogy Magdi néninek nevezik. Vékony, sovány nő volt. Én új voltam, és azt hittem, hogy így hívják. Beírtam az ellenőrzőmbé, hogy dr. Csontovány Magdolna. Egy felelés után megnézte az ellenőrzőmet, és hirtelen akkora pofont kaptam, hogy csak forogtam. És nem tudtam, hogy miért. Egyszer meg a röhögéstől bepisiltem az óráján, azt hitte, hogy a balhéért csinálom, és becipelt az igazgatóiba. Ott elkezdett ütni-verni a táblai körzővel, én egyhuzamban pisiltem. Szóval utált. Hármassal voltam nála is. Végül már neki sem voltam hajlandó megszólalni, pedig tudtam a biológiát, az intézetben a nálam idősebbeket is én korrepetáltam. Dacból megtanultam, de ha kihívtak felelni, nem voltam hajlandó megszólalni. Elmondták a többiek, hogy ne adjon egyest, mert az intézetben őket is én készítettem fel, nem hitte el. Meg is buktatott volna az év végén, ha három-négy anyagot nem tanulok meg, és nem mondom fel neki. A dolgozatot üresen adtam be, mert annyira sértett, amit velem csinált. Állandóan velem szórakozott, ha lehajoltam, rávágott a seggemre, és elkezdett rajtam röhögni. Abszolút lehetetlen nő volt. Hi-hihi, és fél órát röhögött. A Kobrával egyszer nagyon megjárta. Rá akart csapni a fejére, az meg felkapta a kezét, amiben éppen körző volt. Belecsapott. Kobra nem akarta ezt, csak éppen így alakult. A nő eksztázisba esett, és behívta az igazgatót, hogy most Kobra mesélje el, mi volt. Az igazgató is üvöltött szegény Kobrával.

Az intézet is ilyen volt. Egyszer nagyon kivoltam a magyartanár miatt, és az egyik kiszúrós nevelő volt bent. Olyanokat csinált, hogy megígérte, hogy elmehetünk moziba, megvettük a jegyet, aztán meg nyilvánosan letagadta, hogy megígérte. De az jó tulajdonsága volt, hogy nagy ritkán beszélgetett velünk. Ilyeneket csinált: szalvétával ettünk, amit előtte senki nem csinált így, nagyon jó ízlése volt, a szobákat rendbe raktuk vele, segített varrni, meg ilyesmiket, szóval bementem hozzá, és kiöntöttem a szívemet. Felhívta az iskolát, és megkérdezte, hogy megverték-e. Azt mondták, azért kaptam ki, mert pofon vágtam a tanárt. Mondta, hogy másnap személyesen is bejön az iskolába, de reggel, amikor kérdeztem, hogy bejön-e, akkor már azt közölte, hogy másokkal is beszélt, és nem jön be. Nagyon rossz tanuló voltam egyébként. Hetedikben kettő egész hét. Akkor kerültem be iskolába, októberben, nem tanultam. Akkor halt meg az anyám, semmire sem voltam képes. Nyolcadikban, ha jól emlékszem, há-

rom egész hat lettem. Matek, fizika kettes, magyar, biológia hármás, a többiből négyes. De hát nem tanultam. Kivéve a biológiát. Érdekes, a földrajz-tanárom nagyon szeretett az iskolában.

Anyám azt írta a végrendeletében, hogy tizennégy éves koromig senkihez nem adhatnak ki, senki nem lehet nevelőszülőm. Szeretné, hogy intézetbe kerüljek, és nem adnának ki senkinek se. Se rokonnak, se másnak. És ha tizennégy éves elmúltam, akkor én döntsek. A gyámommal soha nem találkoztam, illetve valami rémlík, hogy egyszer egy magas férfi bejött az intézetbe, és kérdezte a nevemet, aztán mondták, hogy ő a gyámom. De nem ismerem. Neki nagyon sok dolgot kellene tudni rólam, de nála csak egy akta vagyok.

Egyszer loptunk egy malacot. Ez Kobrának volt az ügye. Egy falusi házból vettük el. Be akartunk hátul a kerítésen mászni, de aztán, hogy megijedtünk a kutyától, a kerítésen szedtük ki, mert az ólnak az volt az egyik oldala. Felfeszítettük a deszkát, odacsalogattuk a malacot, és áthúztuk a résen. Kicsi malac volt. Rettentően nehezen ment. Nappal csináltuk, mert nappal nincsenek otthon a parasztok. Aztán nem tudtuk hová tenni, végül Kobra beletette az ágyba. Nagyon ciki volt, mert végül is mit csináljunk egy malaccal. A fiúknál volt, de este már nem merték maguknál tartani. Kobra akkor rakta az ágyába, ráfeküdt, és ekkor belépett a nevelőtanár. Már elterjedt róla, hogy órült, teljesen antiszociális és agresszív. És a malacügy után szexuálisan is perverznek hitték. Mind a három tanár vallatta Kobrát aznap éjjel, hogy miért feküdt rá a malacra. Mindnyájan nagyon sajnáltuk, hogy megcsináltuk az egészet. Kobra meg ült az ágyán, és kérdezték, hogy valami okod csak volt, és hiába ismételgette, hogy valahol el kellett helyezni az állatot, csak azt tudták kérdezni, hogy miért nem feküdt mellé. Éjjel kettőig ott ültek az ágya mellett, és vallatták. Végül is az lett belőle, hogy másnap vissza kellett vinni egy nevelő kíséretében a családhoz, akik teljesen meg voltak rémülve, hogy nem találták a malacukat. Ha nincs ott a nevelő, akkor biztos, hogy összevernek bennünket.

Nagyon sokat szöktünk abban az évben, vagy reggeltől estig, vagy éjszakára. Nem sok időre, mert még elég kicsik voltunk, nem találtuk fel magunkat, és nem tudtunk hová menni. Meg féltünk a városban.

Ha nappal volt, akkor általában sétáltunk a Margitszigetre, és ott ültünk egész nap. Ha volt egy kis pénzünk, akkor elmentünk moziba, vagy lementünk a partra, és egész nap flangáltunk. Éjszaka átmentünk az intézet melletti magányos házba, vagy a közeli hegy tövébe, ott van fából egy üres vadászlak. Ha sokan hiányoztak az intézetből, és észrevették, akkor mindig oda jöttek értünk, és rendszerint sokunkat el tudtak kapni. Éjszaka rendszerint többen mentünk, nappal csak ketten. Ott ittunk, szípuztunk. Nagyon sokat loptam, volt benne gyakorlatom.

Néha hosszabb időkre is elszöktem, két-három napra, egyszer egy bandával két hétre: a Margitszigeten voltunk, Szentendrén, külvárosi helyeken. Nappali programunk az volt, hogy kettesével elmentünk a városba, és megszedtük magunkat konzervekkel, meg sörrel, cigarettával, piával, kenyérral. Volt olyan, hogy egymásnak is loptunk, játékot például. Vagy pólókat. Aztán este fölmentünk oda, ahol éppen laktunk, és összeraktuk, ki mit hozott, és ilyenkor állati jó volt. Volt olyan is, hogy egy napig nem is kellett sehová se menni, mert annyi mindent hozott mindenki. Jelmezbált rendeztünk. Volt két srác, aki állandóan ruhákat lopott, de csak olyan női ruhákat, amik rettentően röhejesek, bundabugyit extra méretben, százas melltartókat. Baromi ronda cipőket, jersey nadrágokat, tökmindent. Este ilyenkor jelmezbált rendeztünk, újságokból készítettünk jelmezeket, és egész éjjel hülyéskedtünk. Táncoltunk, baró dolgokat csináltunk. Érdekes, hogy amikor ezt csináltuk, nem is vettük észre. Egyszer föltörtünk egy hétvégi házba, amelynél nem láttam csodálatosabbat. Csak az volt a baj, hogy berúgtunk, és a srácok mindent összetörtek, amit nem kellett volna. Általában, ha elmentünk egy ilyen házba, akkor csak használtuk, de nem vittünk el semmit. A budai hegyekben, abban a szép víkendházban olyan szép volt minden. Addig mindig csak faházakat, egy-szobás vityillókat láttunk. Ez rendes fürdőszobás, bojleres, komfortos ház volt. Gazdagok lehettek. Tévé, magnetofon, lemezejátszó, lemezek, nagyon sok cucc. Konyha. Az egyik srác szakácsnak készült és kitűnően tudott főzni. Zöldséget loptunk neki, és olyanokat is tudott, hogy zöldségből fagylaltot. Ott laktunk három napot. Fürödtünk végre, pihentünk, jól éreztük magunkat. Már nyolcan voltunk, mert többünket elkaptak nappal. Este, ha nem jött vissza valaki, akkor tudtuk, hogy elkapták. Végül annyira benarkóztunk meg berúgtunk, hogy összetörték a srácok a berendezést. Én nagyon be voltam akkor gyógyszerelve. Állítólag én is romboltam. Lényeg az, hogy másnap délelőtt felébredtünk, akkor láttuk, hogy a tévé össze van törve, a ruhák ki vannak lyukasztva, a magnó szét van szedve, a lemezek összetörve. Állati nagy kárt csináltunk. Gyorsan elmenekültünk. Nem kaptak el.

Főleg a budai hegyekben voltunk, a Balatonnál nemigen. Erre sokkal több magányos ház van, kevesebben vannak kint. Abban a két hétben négy helyre törtünk be, de csak három helyen aludtunk. Az egyik helyen, lehet, hogy csak mi képzeltük, de valami ugatást hallottunk. Vártunk vagy egy órát, aztán elrohantunk. Kajáltunk éppen, hirtelen kellett leoltani a villanyt, és kitört a pánik. Az egyik srác elvitt egy könyvet. Volt, aki takarót, ruhát vitt magával, de legtöbbször semmihez se nyúltunk.

A közértekben rendszerint loptunk. Előzőleg lejmoltunk néhány forintot, és úgy mentünk be. Ha csak ebédelni akartunk, akkor az más. Bemegy az ember egy nagy ABC-be, mert ott abszolúte nem tűnik fel, hogy

eszik. Az ember kér zsömlét, parizert, aztán körbe-körbe járkal, és senki nem veszi észre, hogy eszik. Egy óra alatt meg lehet ebédelni. Tejet is lehet így inni. Aztán az ember a papírt zsebre vágja és elmegy. Ha viszont el akartunk valamit vinni, óvatosabbnak kellett lenni. Én tudok lopni, sokszor úgy emeltem el dolgokat, hogy a társam se vette észre. Vittünk magunkkal egy táskát, amiben füzetek voltak. A füzeteket kivettük a táskából a boltban, és a hónunk alá csaptuk. Csokoládéból aztán kettőt tettünk a kosárba, az egyiket később visszavittük, a másikat elraktuk. A másik módszer az, például a tejnél vagy a piánál, hogy az egyik ember lehajolt, ilyenkor a táskája lecsúszott, a másik ember a felső polcokat nézte, miközben a szabad kezével a középső polcra leemelt valamit, és a táskába csúsztatta. Az rossz módszer, ha valaki a kosarából próbál valamit a táskájába átcsempészni, azt biztos, hogy észreveszik.

Ruhát viszont úgy lehet lopni, hogy az ember kettőt visz be a próbafülkébe, az egyiket a ruhája alá veszi, a másikat visszaadja. De azt is lehet, hogy bemész, és aztán, hogy magadra vetted a ruhát, eltűnsz. Áruházban úgy is lehet lopni drágább blúzokat, hogy én például egy kicsivel vagy naggyal bevonulok az öltözőfülkébe, a barátnőm néhány perc múlva utánam hoz egy jót, majd elmegy. Aztán én a rossz méretet visszaadom, a jót meg elsüllyesztem a táskámba.

Minden napra megvolt a normánk, azt meg kellett lopni. Rengeteg ruhánk volt, osztogattuk. És rengeteg édességet is ettünk. Volt, amikor a lopást túl is teljesítettük. Csak egyszer kaptak el.

Pénzt csak nagyon ritkán loptunk. Egyszer egy húszast elemeltem a közeért kasszájából. Bementünk, és tök üres volt minden. A kasszában sem ült senki. Egy húszas volt közel hozzám, a másik szélén ötszázások. Ötszázast akartam elvenni, de nem mertem addig nyúlni. A húszast eltettem, amikor kijött a pénztáros, és kérdezte, hogy mit akarunk. Adrien nagyon megijedt.

Ibolya volt a pénzlopásban nagy mester. Ő tudta, hogy a templomokban ha a perselyt valaki határozottan elveszi, akkor nem szólnak rá. Nem szóltak soha rá. Ha nagy perselyek voltak a templomokban, akkor meg kellett várni, hogy mindenki kimenjen, aztán fejre kellett állítani, és kirázni a pénzt. Hajcsattal lehetett a papírpénzen segíteni, de a fémtízesek gyakran kinyomják maguk előtt a papírt.

Egyszer annyit szedtünk össze, hogy vettünk magunknak táskát, Adriennek ajándékba egyet, és magunknak is egyet-egyet, iskolába járni. Maradt valami kétszáz forintunk, azon édességet vásároltunk.

Egyszer véletlenül nagyon nagy rombolást csináltam egy templomban. Oda gyakran jártunk, mert ott nem persely volt, hanem egy kosár. Volt valami süket kezelő, de ha egyikőnk el tudta vonni a figyelmét, akkor a másik eltehetett a pénzből. Szóval, ahogy akkor bementünk, nem láttam a nénit, de a kosár helyén már persely volt, olyan kicsi emlék-

könyv-lakattal. Már parkánosak voltunk. De emlékszem a persely fölött levő márványtáblák felirataira is. Rettentően bosszankodtunk a persely miatt. Volt egy Mária-szobor. Beraktuk a szatyorba a perselyt, akkor vettük észre, hogy a néni lát bennünket. Elkezdett sikoltozni, mi meg futottunk ki. Visszadobtam felé a perselyt, de eltaláltam a szobrot. Később a Kobrát küldtük be, hogy nézze meg, mi van, és mondta, hogy a szobornak letört a karja. Kicsit megbántuk.

Néha, ha lógtunk, elkaptak a zsaruk. Egyszer, amikor mentem Adriennékhez, megállt mellettem egy rendőr-kocsi, és valami semleges dolgot megkérdeztek. Válaszoltam nekik valamit, aztán elkezdtek hülyéskedni. Indultam tovább. Mivel tudtam, hogy fényképes körözésem van, néhány lépés után elkezdtem szaladni. Kiszálltak a kocsiból, és utánam. Berohantam egy tízeemeletes házba, irány a lift, felfelé. Mire fölmentem a tizedikre, ők is ott lihegték a lift előtt. Le az ötödik emeletre, jönnek ők is lefelé. Becsengettem az ajtón, kijött egy nő, mondom neki, hogy csókolom, üldöz két szatír, és becsuktam magam mögött az ajtót. A nő nagyon megijedt, de akkor már csöngettek. Mondom neki, ne nyissa ki, itt vannak. Ekkor kinézett a lyukon, és mondja, hogy jó, két rendőr, de jó, hogy itt vannak. Na, baszd meg! De közben én már a fürdőszobában voltam bezárkózva. Hallom, hogy a két rendőr kérdezi, nem jött-e be egy lány. A nő mondta, hogy de, de az előbb még itt volt, és azt mondta, hogy üldözi két férfi. Nem tudom, hogy mit csináljak, öngyilkos akartam lenni, de nem volt semmi olyan a fürdőszobában, amivel lehetett volna. Be akarták törni az ajtót, aztán valahogy bejöttek. Brutálisan kapták el a nyakamat. Kilöktek, és nem is igazoltattak. Mire leértünk az első emeletre, én már kiabáltam, hogy engedjenek el, ebben a házban lakom. Aztán levittek a kocsiba, és ott megmutatták a fényképemet, amely alapján köröztek.

A Duna-parton is majdnem elkaptak. Még három nap alatt voltam. Három nap után körözik név szerint az embert, két hét után fényképpel. Az igazolványomban megnézte a zsernyák, hogy van-e iskola, meg hol lakom, aztán elengedett. El tudom képzelni, hogy másnap, amikor megkapta rólam a körözést, mennyire el volt képedve, hogy kiengedett a markai közül.

A Déli pályaudvaron is elkaptak hármunkat, pedig ott semmit nem csináltunk, csak marháskodtunk és éltük az életünket. Nagyon jól éreztük magunkat, senkit nem zavartunk.

Idegen lett minden

Sajnos, Ilona az én hatásomra kezdett igazán narkózni. Addig mindig Ágival narkóztam, a fogadott húgommal. De amikor az iskolában együvé kerültem Ilonával, akkor állatira összebarátkoztunk. Már előtte is barátkoztunk, mert óvodába is együtt jártunk. Aztán a nevelőotthonban talál-

koztunk, és *úristen, te idekerültél*. Kétnapos sírás lett a vége, és azt hiszem, nem tudok vele összeveszni soha.

Az első időkben csak vasárnaponként gyógyszereztem Ilonával. A második félévben, amikor többet tudtunk szerezni, akkor mindennap.

Az iskolában rengetegszer voltam öngyilkos. Gyakran az Ilonával együtt. Még össze is veszünk, hogy *neked több jutott*. Az egészségügyi szakiskolában, amikor a vért vizsgáltuk, akkor loptam egy üveg mérget, abból is megittunk vagy két deci oldatot, de nem lett semmi bajunk. Érdekes, hogy az ember halálfélelmében mennyire gonosz. Háromszor ittunk, amennyit hányás nélkül lehet, mert nagyon keserű volt. Elkezdtünk olvasni, de állatira gyorsan vert a szívünk, meg izzadtunk, nem kaptunk levegőt. Én az Ilonán néztem, hogy nézhetek ki. Pihegett. Elkezdtünk veszekedni. Mondja, hogy én nem ittam belőle annyit. Mondom, hogy *te nem itál belőle annyit*, mert a vécében ittunk, én előbb, ő meg lépteket hallott, és beugrott, hát honnan tudjam, mennyit ivott. Hullavérésre összeverekedtünk. Állati gyűlölettel néztünk egymásra, és Ilona azt kiabálta, hogy *bár csak meghalnál*. Két óra múlva olyan gyorsan vettük a levegőt, hogy elálmosodtunk. Elaludtunk. Este felébredtünk, és megállapítottuk, hogy mind a ketten élünk.

A szanatóriumban is voltam az idegosztályon, oda öngyilkossági kísérlet miatt kerültem be. Ez nem igazi kísérlet volt, hanem parkános voltam, és azt hitték, hogy öngyilkos akartam lenni. Nem mondtam meg nekik, mert egy öngyilkosság mégiscsak jobb, mint a narkómánia. A Parkán az erős nyugtató, amiből, ha az ember többet vesz be, akkor nagyon finom víziói vannak, hallucinál, pláne, ha iszik rá. Én nem iszok rá, mert hányok tőle. Ekkor tizennégy éves voltam. Amikor kimosták a gyomromat, megtalálták a tizenkilenc Parkánt, arra nem gondoltak, hogy ez mániás célból lehetett. Utána három hétig nem csináltam semmit, aztán visszamentem az intézetbe, és tovább narkóztam. Nyáron átkerültem az ifjúsági nevelőotthonba, mert az egészségügyi szakiskola azt mondta, hogy egy intézetbe gyűjti össze a tanulóit. Ez a legszarabb intézet, ahol voltam, kemény fegyelem, meg rácsok, meg undorító nevelők. Ettől kezdve még jobban narkóztam, sokat szöktem, meg ittam. Az intézeti orvos többször megtalált a vécében tök narkósan. Akkor már annyira ki voltam készülve, hogy nem tudtam, mikor születtem, nem bírtam egyenesen járni, mindig pislogtam. Elküldtek a kórházba, az ideggyógyászatra, ahol nagyon nyájasan fogadtak, mert az apám valamikor ott volt orvos. Adtak egy üveg szirupos gyógyszert, hogy mindennap egy kanállal. Megittam egyszerre, állati erős nyugtató volt, szinte másfél napig vizionáltam egyfolytában. Beutaltak a gyermekszanatóriumba, ahová gyerekkoromban jártam egy pszichiáterhez, aki még mindig ott dolgozott. Mikor megtudta, hogy narkózom, azonnal felvett. Vittem magammal százötven Parkánt, csomó Gracidint, elkészítettem a kis útibatyut, és bevonultam a szanatóriumba. Kiderült,

hogy gyűlöljük egymást a pszichológussal. Egyre feszültebb voltam, asztmás, szívbeteg gyerekek közt, tízévesek ha voltak, pszichológus sehol, tulajdonképpen egész nap ott ültem pizsamában. Normálisabb perceimben azon gyötrődtem, hogy gyógyszerezek, hogy már megőrültem, félttem, hogy skizofrén vagyok. Isten megjelent nekem, holott tudtam, hogy nincs Isten. A reggeli órákban, amikor valamennyire kitisztult a fejem, teljes depresszióba estem, és az anyámat hívtam. Segítséget akartam kérni, felhívtam a lelki elsősegélyt, hogy segítsenek a narkó ellen, de ez csak a reggeli pár órában volt. Délután, mikor közeledett az öt óra, nem bírtam megállni, hogy be ne vegyem. Egy hónapja voltam ott, mikor éjjel felébredtem, hogy hív a Parkán. Ott volt az éjjeliszekrényen, volt vagy száz darab, és hallottam, hogy szól, hívogat, hogy vegyem be az egészet. Valahogy kibírtam az éjszakát. Aztán egész délelőtt azon gyötrődtem, hogy tulajdonképpen nem is akarok gyógyszerezni, meg hogy én már nem is vagyok én, és hogy így már nem lesz egyetem, meg semmi, és anyámra gondoltam, hogy milyen szemétség, hogy ezt csináltam magammal, és délben már nem bírtam magammal, és megléptem a szanatóriumból. De tulajdonképpen magam elől léptem meg, nem is a szanatóriumból vagy a személyzettől, nem a kezelés elől, ami nem is volt, hanem futottam magam elől. A száz Parkánt magammal vittem, de összetapostam a kertben és síkítottam. Estig kóboroltam a városban, aztán eszembe jutott az egyik barátnőm, és felmentem hozzá. Megmondtam neki, hogy megszöktem, ez a helyzet, és vagy elvisz a rendőrségre, vagy valamit csinál velem. Eszébe se jutott, hogy a rendőrségre vigyen, hanem rögtön fogott, és elvitt a kórházba, de nem volt hely, így előbb tíz napig máshol voltam, ahol szintén beszedtem néhány gyógyszert.

Sok bonyodalom lett belőle, hogy megszöktem, mert nem tudták, hogy hol vagyok. Már két-három hete köröztek, amikor valakik bejelentették, hogy megvagyok. Akkor jött a szidás.

Több mint másfél évig narkóztam. Nyolcadikos koromban szoktam rá, akkor még ragasztóztunk a nevelőotthonban. Háromszázhuszan voltunk, ebből hatvan óvodás, aztán elsőől tizennégy évig lányok, a fiúk tizennyolc évig maradhattak. Az én pavilonomban kábé ötvenen voltunk, mindenki narkózott, és akkor kezdtem el ragasztózni. Fél évig csináltam, de ezt nem számítom, mert a ragasztó nem igazi narkó. Utána a kollégiumba kerültem, ahol vidékiek laktak, csak tízen voltunk állami gondozottak. Az itteni intézeti társaimból alakult egy banda az aluljáróban, tizennégyen voltunk, mindenki tizennégy éves. Attól kezdve mindig ezzel a csövesbandával jártam. Ez a banda nagyon jó volt. Miután ez a banda szétszóródott, akkor már nagyon erősen narkóztam, még utána is csináltam, mert nagyon kívántam, és nem bírtam abbahagyni, és sokat jártam mindenféle terekre. Ahol megtudtam, hogy valamiféle narkós van, én mindig ott teremtem, és kértem tőle.

Volt egy olyan balhénk, hogy volt két orvos srácnak, magyaroknak, önkéntes rendőri igazolványuk. Éjszaka összetereltük az arabokat a végébe, rakodjanak ki, bevisszük őket. Adtak nekünk egy nagy doboz morfint. Négyesben elosztottuk. Ezt több helyen csináltuk: a Blaha Lujza téren, az Abbáziában. Razziákat csináltunk, szabályos razziákat. Ezek annyira beszártak, hogy bevisszük őket, hogy mindenüket odaadták. Az utolsó ampullát a szanatóriumban adtam be magamnak, még a télen, amit nagyon megbántam, aztán eldobtam a cuccot.

Nappal nem csináltuk, mert más rendőrök is vannak, és az ciki. A srácok állati határozottan csinálták. Az araboknál biztosan van valami, ha meg nem, akkor beköpi a többit. Nagy felfordulást rendeztünk, üvöltöztünk velünk: oda a falhoz, fel a kezekkel, pedig nem is volt nálunk pisztoly. Nagyon féltünk, de valahogy mindig sikerült. Csak egyszer kellett volna valamelyikünket pofon vágni, azonnal kiderült volna, hogy mi nem is vagyunk rendőrök. De annyira féltek, hogy nem próbáltak semmit csinálni. A végében anyaszült meztelenre vetkőztek, kirakták minden ampullájukat a kőre. Három arab srác pénzt akart adni, nyolcezer forintot, erre nagyon megvertük őket, utána mondták, hogy vigyük az ampullákat. Oké, gyerekek, de aztán fél évig nem mertem átmenni a Keletin. A két narokos orvos harmincéves lehetett. Egyébként praktizálnak.

Szóval szedtem a Parkánt, aztán morfint, meg szípuztam, szedtem Gracidint, aztán morfinszármazékokat. A hatásuk közt nagyon nagy a különbség. A Parkán sokkal jobb, mint a morfin. A Parkánt sokkal jobban szeretem. Beveszi az ember, olyan tíz-tizenöt perc múlva a torka kiszárad, homályos és merev lesz a szeme, kitágul a pupillája, hullafehérré válik az arca, minden olyan gyenge, kedvetlen, távoli lesz. Van egy olyan is, hogy az ember maga körül forog, nincs se keze, se lába, de ez egyénenként változik. Aztán az ember elkezd vizionálni. A vízió nagyon érdekes dolog, én általában úgy látom meg a víziókat, hogy ránézek valamire, és abból valami más lesz. Így például egy függönyt, ami aztán katonává válik. Ha becsukom a szememet, akkor eltűnik. Nem szabad becsukni a szemet. Ha felállok, odamegyek, és beszélek hozzá, akkor válaszol. De a hatás első részében még eltűnhet. Egyik víziómat soha nem fogom elfelejteni. Egy srácnál aludtunk, a srác mamája nem is tudta, hogy ott vagyunk vagy hantan. Csendben mentünk be, és megegyeztünk, hogy bevesszük a gyógyszert, de állati csendben leszünk, mindenkinek kuss lesz, mert elkapnak bennünket. Úgy kezdődött, hogy katonák jöttek ki a szekrényből, retentő sokan voltak, nagy mordályokkal. Kérdeztem, hogy hova mennek, de nem akartak válaszolni, és üvöltöttem, de nem mondták meg, elmentek. Aztán elaludtam. Amikor felébredtem, vörös volt a szoba, mintha vörös bársonnyal vonták volna be a plafont is. Nagy tükrök voltak, barokk táncterem hatásúak, és nagy csillárok lógtak. Káprázatos fényben komondorok jöttek be, frakkban. Felkért az egyik táncolni, hozzábújtam, nagyon meleg volt a

szőre, forró volt és puha, mintha anyukám lenne, és szeretet sugárzott belőle. Keringőztünk, én örömben sírtam, és nagyon sok komondorral táncoltam. Aztán belenéztem a tükörbe, és láttam a fejemet, mint egy röntgenképet, csak a csontokat. Egy nagy pillangó kúszott fel az agyam felé, ezüst, és minél feljebb volt, annál kevésbé láttam, egyre jobban elhomályosult minden. Akkor elájultam, és el is aludtam. Reggel nagy ciki lett, mert kiderült, hogy egész éjjel üvöltöztem meg keringőztem. A srác anyja feltépte az ajtót, meglátott minket. Az egyik csaj félmeztelen volt, a szekrényben mindenhol hányadék.

Máskor a Moszkva téren álltam, minden gyógyszer nélkül. Annyira kivoltam, hogy gyógyszer nélkül is vizionáltam. Dinnyét vittem a kezemben, mert előzőleg loptunk egyet a barátnőmmel. Illetve Ilona is lopott egyet, meg én is. Röhejes volt, mert egy nő megszólított, hogy a kolléganőm lopott egy dinnyét. Mondtam, hogy köszönöm a figyelmeztetést, de én is loptam. Akkor elkezdtem futni. Ilonát elkapták, de kiverte a huppot, hogy ő megvette. Felpofozta az eladót. Én még nem tudtam ezt, és a Moszkva téren vártam rá. Nálam voltak a személyik, és így nem tudtak velem semmit csinálni. Leültem a dinnyével, aztán már csak azt láttam, hogy benne állok a dinnyében. Először egy forró csepp esett a lábamra. Saruban voltam. Megfogtam a lábujjamat, és láttam, hogy egy óriási nagy dinnyében állok. Aztán szakítom a dinnye belét, és olyan piros, nagyon édes, és jön a pszichológusom, akit később nagyon gyűlöltem, meg anyám, meg mások, és kérték, hogy adjak nekik is dinnyét. Én szakítok, és adok nekik. Óriási magok voltak benne, féltem, hogy rám esnek és agyonütnek. Kihúztam a magokat, és kidobáltam. Mikor felébredtem, az intézetben voltam. A csajok megtalálták, és bevittek.

Több olyan eset volt, hogy bevittek a rendőrségre. A metrón egyszer úgy éreztem, hogy repülök, kitárt kezekkel álltam ott.

A Parkánál a tudatom egy része megmarad, az, amelyik nagyjából szabályoz. Szóval nem ugrom ki az ablakon, valahol tudom, hogy most víziót látok. De a morfin annyira lehülyíti az embert, hogy azt se tudja, hogy ki, és azt se, hogy ő most morfint kapott. Ezért nem szeretem, mert nagyon félek, hogy valahol hülyeséget csinálok narkós állapotban. Az viszont jó a morfinban, hogy mindenkiről úgy érzed, szeret téged. Mész az utcán, és mindenki rád mosolyog. Mindenhol meleg fény van, meg tengerréngás, nem érzed a saját súlyodat, mindenki a mamád. Ilyenkor nem lehet megsérteni, úgy érzed, hogy simogatnak. Borzalmasan érzelmes az ember morfinos állapotban. A közepén már nem tudod, hogy mi van veled, félelmetes.

Egyszer Csepelen volt egy Beatrice-koncert, ott is kaptam morfint, és másnap délben ébredtem fel egy erdőben, tök egyedül. Azt se tudtam, hol vannak a többiek, elfeledtem még az álmomat is, a víziómat is, olyan sokat kaptam. Kiderült, hogy a többiek is így jártak. Végül az, aki va-

lamennyire is normális volt, a fűvön összehúzgált bennünket egy sorba. Aztán majdnem még egy napot ott aludtam a fűvön, jó kis morfinmérgezősem lehetett. Az Ilona ott volt mellettem, mondta, hogy halálosan sápadt voltam, kék volt a szám, fel voltak akadva a szemeim, a légzésem valami nyolc volt, a pulzusom ötvenkettő, teljesen kihűlten feküdtem, kómában. Amikor felébredtem, azonnal hánytam, és napokig nem tudtam enni. Rettentően gyorsan vert a szívem, valami száznegyven is volt. Totál kikészültem. A szemem alja bezöldült, nem is tudom, hogy miért nem haltam meg. Az a srác, aki beadta, már bemorfinozott, amikor leültem mellé, kérdeztem, hogy te vagy az a Jancsi, mondtam neki, hogy én a Berta vagyok, nekem kisebb adagot adjál. Mondta, hogy *á, az anyádat*, és beadta az összeszt. Gondoltam, hogy nem baj, kicsit tovább fog tartani. De nagyon kikészültem. Azóta nem csípem a morfin. Esetleg csak kicsi kell. Ha morfinos akarok lenni, tíz Daedalonról is hasonló állapotot tudok elérni. És nem kell félni. Csak a morfinnak nagyobb híre van. Ehhez meg nem nehéz hozzájutni. Dédi van injekcióban is, a tablettát pedig fel lehet oldani aqua destillátában. Még egy morfinos is összekeveri a morfinnal. Mesélték, hogy egy morfinos gyerekeknek ilyet adtak be, és a gyerek nem tudta megmondani, hogy nem morfin volt. Baromi erős a dédi.

Nagyon szeretek vizionálni. Többek között azért hagytam abba a nárkózást, mert iszonyatos felébredni. Az ember egész álmában nagy szeretetben és melegben fekszik az anyja mellett. Fény, forgás, ringatózás van mindenütt, és nagyon aranyos állatok jönnek hozzá, katicabogarak, ilyen nagy katicabogár, bocsánatot kér. Aztán felébred az ember egy koszos vécében, ott fekszik saját vizeletében. Körbenéz, cserepes a szája, a szíve olyan gyorsan megy, mint egy motor, alig bír levegőt venni tőle, és teljesen kába, ahol meg fekszik, rettentő a bűz, teljesen lehetetlen testhelyzetben volt, el van gémberevedve. Egyszer két napig nem tudtam ülni, mert úgy feküdtem a vécében, hogy a lábam között volt a fejem. Sohasem művészi tornáztam, akkor meg spárgában voltam hosszú ideig, teljes terpeszben. A hasam meg a mellkasom a földön volt, nem tudom, hogyan tudtam megcsinálni. Ezért nem éri meg az egész. Az ember kivonul a budiból, belebámulnak a képébe, hogy ez mit keres itt, meg hogy néz ki. A felébredést nem lehet kibírni.

A Gracidinban az a jó, hogy a ember nem vizionál, de marhára feldobja, ugyanakkor nem tud enni. Parkántól is fogy az ember, mert olyan száraz a szája, hogy nem lehet tőle enni. Nyál egyáltalán nem termelődik, nem lehet érezni az étel ízét, aztán, ha darabosan lenyeli az ember a kaját, olyan gyomorgörcsök fogják el, hogy éppen hogy el lehet viselni. Ha az ember benarkózott, akkor legalább egy napig ne egyen, mert nem tud rendesen rágni se. Gracidintől emészteni nem lehet. Egyszer bevettem hét Gracidint, és két napig nem tudtam enni, ami nekem nagyon rossz, mert igen sovány vagyok.

Van egy csomó rajzom, amit parkánosan csináltam, de a többiekét szét-téptem, a Gracidintól olyan szürrealista képeket lehet csinálni, hogy az nem igaz. Teljesen földöntúli érzés, hogy idegen arcokat pontosan vissza tudtam adni, olyanokat, hogy háromszemű ember, de halál naturálisan, kirajzolva. Novellákat is írtam, de mikor leszoktam a narkóról, akkor összetéptem, hogy ne emlékeztessenek az egészre. Többen mondták, hogy nagyon jó novellákat csináltam. Ilyeneket írtam, hogy anya és fia szerelmesek egymásba, mindez egy másik bolygón történik, és ők háromszeműek meg háromkezűek. A szerelmükből olyan gyerek születik, mint mi, emberek. Teljesen megdöbbennek ettől a szörnyszülöttől. Jól kidolgoztam, de szét-téptem, amikor leszoktam a narkóról. Szerencsére jó néhányat meghagytam. Egyet-kettőt. Ezek totál szétesők, mint egy mély depresszióban. Világos, vizes színek. Nem tudom, milyen voltam, mikor rajzoltam. Azt tudom, hogy Picurnak volt egy ötlete, hogy rajzoljunk gyógyszeresen. Akkor mindig előre kiraktuk a festéket és az ecsetet, és valamit odakentünk. Volt színlátásunk, de fogalmam sem volt, hogy milyen színekkel festek. Nem tudtam visszaadni a látott színeket. Szóval a vizuált színek, meg a látott színek azonosak voltak, csak mikor később láttam, voltak mások. Csináltam egy olyan képet, hogy lila a föld, sír, narkósan. Aztán kiderült, hogy zöldnek csináltam. Végig úgy éreztem, hogy lilát festek. Az előttem lévő tárgyak színei nem változtak, csak azokéi, amelyeket elképzeltem. Azt nem tudtam visszaadni, amit elképzeltem. Ha odaadtak elem valami anyagot, akkor meg tudtam mondani, hogy ez egy piros anyag. Csak a gondolatokban levő színeket nem tudtam visszaadni.

Az első bandában a tizenégyből négyen az intézetben voltak, négy fiú. Ők állandóan felmentek a betegszobába, különböző panaszokkal, és onnan lopták a Parkánt, kartonokban. Egyszerre száz-kétszáz Parkánt loptak, és ez egy hónapig is elég volt mind a tizenégyünknek. A vényhamisítás nálam eléggé különösen ment, mert egészségügyi suliba jártam. Állati becstelennek éreztem volna, hogy onnét lemásoljam. Soha nem hamisítottam vényt. Egyszer láttam, hogy a vényt rosszul töltötték ki, de akkor sem volt erőm kijavítani. Amikor kórházi gyakorlaton voltam, soha semmit sem loptam. Ott volt a sok üres vény, meg gyógyszerek. Észre sem vették volna. De ezt erkölcstelennek tartottam volna. Azt nem, hogy gyógyszerezek, azt nem. A recepteket viszont mindig én váltottam ki, mert valamit nekem is kellett csinálni, hogy benne legyek a gyógyszerügyben.

Három bandában voltam, plusz a keletis társasággal. De őket nem számolom, mert hozzájuk csak akkor mehettem, ha ők is morfinosak voltak. Józan állapotban meg sem ismertek. Éjjel tizenkettő-egy körül, tudtam, hogy morfinosak, akkor mentünk ki, és ott kaptunk tőlük anyagot.

Ezek a bandák egymással párhuzamosan futottak, mindegyikbe egy időben jártam. A többiben a legfiatalabb voltam, csak az elsőben voltunk

egykorúak. Ez volt a legjobb, ebbe nyolcadikosként kezdtünk járni. Még nagyon jó fej volt a két orvos srác, okosak voltak. Velük úgy ismerkedtünk meg, hogy egyszer a barátnőmmel nem volt hol aludnunk. Volt akkoriban a téren egy Csöves Király nevű fiú. Mindenki nagyon félt tőle. Soha nem láttam, csak azt tudtam, hogy nagy leplekben jár, szakállas, negyvenéves, és golyót hord a nyakában. Mi ott keringtünk az automaták körül, nem mertünk lefeküdni, hogy jönnek a rendőrök. Egyszer csak megláttuk. Megrettentem, mert azt hallottam, hogy megerőszkolja a lányokat. Kiderült, hogy ez teljesen fal dolog. Megkérdezte, *nem tudok hol aludni?*, meg vett nekünk kaját, és elmentünk hozzá. Ez a negyvenéves pasi műszerész volt, és ott volt nála a két orvos srác. Végigdumáltuk az egész éjjelt, így kerültem barátságba a két orvossal. Megszakításokkal két hétig ott maradtunk, éjszaka jártunk oda. Először azt mondták, hogy nincs semmi értelme, hogy morfinozzunk, mert állati fiatalok vagyunk. Nincs értelme rászokni, ők már úgyis rászoktak, és baszhatják az életüket. Két hét után addig dumáltuk őket, hogy végül adtak belőle. Ezért nagyon haragszanak rám. Amikor bekerültem a diliházba, elmentem hozzájuk, mondtam nekik, hol vagyok, és le akarok szokni. Kértem, hogy ne ismerjék meg egymást. Ennek nagyon örültek, teljesen jóban váltunk el.

Általánosságban nem lehet beszélni bandákról. Csövesekről sem lehet egy kalap alatt beszélni, mert rengetegféle van. Igazi bandák nincsenek. Van egy tér vagy kocsmá, ahova közösen járnak, mindenki ismeri egymást, de senki nem mondaná, hogy ez banda. Állandóan cserélődnek. Hogy a csövesek között nagyon jó közösség lenne, nem igaz. Nagyon sok köztük a verekedés. Egyetlen dolog, amiben egyetértenek, hogy gyógyszer kell, meg pia. Meg a lopás. Abban már nem vagyok biztos, hogy ha félrehívnál közülük egyet, nem köpné-e be mindegyiket. Szerencsétlen sorsú gyerekek a csövesek, de nem alkotnak közösséget. Közös számukra a hely. Például egy betörést csak igazi banda tud megcsinálni, de azok nem csövesek.

Egyszer betörtünk egy vidéki ABC-be, kiszedtük az oldalát üvegvágóval. Konzervet, tejet, kenyeret és cigit vittünk el, ami egy-két napra elég volt. Öten voltunk, mindenki vitt két üveg piát, én vittem három liter tejet, a másik csaj vitt egy kenyeret, s a többiek konzerveket. Volt ott pénz is, de ahhoz nem nyúltunk, luxus lett volna. Gondolkodtunk, hogy hogyan lehetne meglépni, stoppoltunk, de féltünk, hogy a cuccok miatt lebukunk, azért ez éjjel feltűnő. Végül egy részeg pasas felvett a kocsijába. Nála aludtunk, a víkendházában. Aztán hagyott ott neki kaját.

Egyszer egy Beatrice-koncerten összekerültem egy sráccal, akiről kiderült, hogy tábornok az apja, az anyja meg ismert orvosnő. A srác rettenően le volt fogyva, percenként kapott a gyomrához, már hetek óta nem volt otthon. A foga hullott a Parkántól. Szerencsére ez engem elkerült. A fiúnak hiányzott egy csomó foga, ami megmaradt, az is lötyögött. Baromi-

ra kivolt, állni sem tudott. Lefeküdt, melléültem, éreztem, hogy kurva lázas, harminckilenc fok fölött is lehetett, rettentően forró volt. Megnéztem a pulzusát, százhatvanöt volt, a levegőt már sípólva vette. Mesélt a szüleiéről, magáról. Idegennyelvű gimnáziumban tanul, mindent idegen nyelven tanulnak. Idegenvezető akar lenni. Kérdeztem tőle, hogy kerül ide, meg hogy néz ki. Mondta, hogy az anyját valami vezetőnek nevezték ki, az apja meg abszolúte a laktanyában él, senki sincs neki. Az van náluk, hogy reggel elmegy az anyja, lerak a konyhaasztalra egy ötvenest vagy egy százast. Nem találkoznak. Ha el akar valamit mondani az anyjának, az nem ér rá, jönnek a betegek, mert otthon is van rendelőkük. Az apja, ha otthon van, akkor alszik. Senkivel sem beszélhet, senki nem érti meg, csak anyagilag volt meg mindene. Mit tudom én, az anyja elment három napra, egyedül hagyta. Ha kilenc ember volt nála, akkor annyian voltak. Bármikor rendezhetett házibulit, ha éjszaka tizenkettőkor ért haza, nem volt baj. Mindent megengedtek neki. Mondta, hogy nem bírja tovább, nem szeretik őt. Megszökött otthonról. Amikor hazament, és az anyja ott írt az egyik dolgozószobában, mert hatszobás lakásuk van, odament az anyjához, és megcsókolta az anyja fülét, mert nagy szerelmet érzett iránta, akkor egy rettenetes nagy pofont kapott. Ekkor ment el hazulról. Amikor találkoztunk, már három hete nem volt otthon. Teljesen elborzadtam. Ez lenne a rendezett családi háttér? Biztos, hogy ennek a gyerekek ebből a buliból soha nem lesz semmi baja. Mert mindig ki fogják húzni a szarból. De, hogy nem nyírná ki magát, azt kétkeltem.

Szerintem a narkózis az olyan ügy, hogy nem jó csinálni, de ha nincsen organikus károsodás, akkor az ember egyáltalán ne bánja meg. Én ebben nagyon kiismertem magam. Az álomnál sokkal erősebben és tisztábban hozza ki az embernek az elfojtott gondolatait, azokat, amelyeket szégyell, vagy nem is mondaná ki. Az álom reggelre mégiscsak elferdül. Ezt meg utána nem felejt el az ember. Nagy önismeretet ad. Tárgyak, amit az ember mindennap használ, és nincs róla semmilyen más gondolata, csak az, ami a gyakorlati haszna. Ha narkózik, ezek a tárgyak teljesen elváltoznak, és olyan formát öltenek, amit az ember beleképzelt. Felszínre hoz sok olyan dolgot, ami azzal kapcsolatos. A tárgyak szépek lesznek, odamennek, vagy elszaladnak. Az emberi kapcsolataimat a narkó soha nem befolyásolta. Egyedi emberek nagyon ritkán jelennek meg, csak a mamám jelent meg. Ha emberek jelennek meg, azok is valami vágyat fejeznek ki. Közeli ismerős csak nagyon ritkán jött. Lehet, ha az anyám élne, akkor ő se jelent volna meg. Tulajdonképpen a képben csak a vágy jutott kifejezésre.

A narkósok nem szoktak elgondolkodni a képeiken. Én még nem beszéltem olyan narkóssal, aki gondolkodott.

Nekem az emberek közül katonák jelentek meg, aztán megjelent egyszer a pszichológusom, illetve nem is egyszer, hanem többször bejött a szobába, és megnézett, és kiderült, hogy nyolcszor láttam bejönni meg ki-

menni, pedig csak háromszor jött be. Anyám is jött, akit az istennek hittem. Az intézetben egyszer jött egy egész otthongyűlés, egyszer pedig a tanáromat láttam, hogy jön felém. Türkizzöld ruhában volt, köszöntem neki, hogy *csókolom, Erzsi néni*. Aztán barna ruhában jött Erzsi néni, és mondom neki, *csókolom, át tetszett öltözni?* De inkább a tárgyak jönnek.

Szeretkeztem is narkós állapotban, de arra nem emlékszem. A többiek is mondták, és állandóan tök meztelenül találtam magam. Biztos, hogy nemcsak simogattak. Azt hiszem, a szüzességemet is így veszthettem el, ilyen állapotban. Akkor is úgy találtam magam, hogy az alsó részem teljesen le volt meztelenítve. Tök vér volt minden. Csepelen volt, egy parkban. Azt hiszem, ezekben a szeretkezésekben én csak test voltam. És megkérdeztem egy sráctól, hogy viszonoztam-e az ölelését. Azt mondta, hogy egy kicsit, de aztán nem hagytam. Csöves barátom volt. Állati szar emlék. Nem jó ez így. Azért mondom én magamról, hogy szűz vagyok, holott tudom, hogy nem vagyok az, mert csak a testem volt. Egyszer így szereztem trippert is, akármilyen érdekes. Egy hétig együtt voltam egy sráccal, meg annak a barátjával, meg annak a csajával, meg két másik sráccal. A hétből négy éjszakán be voltam narkózva, csak egyszer szeretkeztem, de akkor se engedtem, hogy belém hatoljon. Igaz, hogy négy reggel úgy találtam magam, hogy le voltam meztelenítve. Állati dühös voltam. Hazamentem az intézetbe, és egy hét múlva zöld folyásom volt. Elmentem az orvoshoz, és azt mondta, hogy tripperem van. Ez Csepelen történt. Van ott egy Beton nevű tér, ahol rengeteg csöves van. Van egy strand is, ahol a Beatrice adott koncertet. Tizennégy éves voltam, elsős szakiskolás, amikor a Beatrice megjelent. Nagyon sok koncertjükre elmentem utána való nyáron. Azon a nyáron még narkóztam, tavaly novemberben kerültem ide.

Minden Beatrice után bemondják, hogy mikor és hol lesz a következő koncert. Nekem könnyű volt, mert én ott voltam, és tudtam, de ha véletlenül nem voltam ott, akkor is megkérdeztem, hogy hol lesz a következő. Mindig volt valaki a társaságban, aki tudta. Először húsz forint volt a belépő, aztán harminc lett, majd negyven. A pénzt az utcákon lejmoltuk. Kétförintonként. Fél óra alatt össze lehet gyűjteni. Ha nem sikerült jegyet venni, akkor belógtunk. A Beatrice mindig segített belógni, ismertük őket, bár ők biztosan nem emlékszenek rám. Soha nem kocsin jöttek, hanem gyalog. Amikor jöttek, mondtuk nekik, hogy nincs jegyünk meg pénzünk. Amíg volt pénzük, adtak, azon bementünk egy csomóan. Vagy vállon karoltak, és úgy vittek be. Ha ez se vált be, akkor hátul a kerítésen másztunk át, úgy, hogy, elvitték onnan a rendezőt, mi meg belógtunk. Ezt kétszer is megcsinálták, de harmadjára már nem lehetett. Az is szokásuk volt, hogy meghagyták a bejáratnál, ha a koncert fele lemegy, akkor engedjenek be mindenkit. Szóval, volt, aki az első felét a kerítésen kívül, a másikat a kerítésen belül hallgatta meg. Csak azokra a koncertekre nem lehetett bejutni, amelyik nagyon zárt helyen volt, vagy nagyon sok rendőr volt, vagy

nagyon ügyetlenek voltunk. Nagyon jó zenét csináltak. Nem is a zenéjük a lényeg, hanem amit csináltak. A kontaktus személyes volt. Ha lehetett, akkor a földön játszottak. Nem volt köztünk kordon. És neveltek bennünket. A koncert elején például bemondták, hogy akinél ragasztó van, az idehozza, vagy nem kezdünk el játszani. És akkor odavittük. Sokszor gyógyszeresen voltam ott. Ők gyűlölték a gyógyszereket. Egyszer előttük eszem össze. Koncert után úgy lebasztak, hogy alig álltam a lábamon. Azt nagyon bírtam, amikor a rendőröket kicikizték. Mikor a lőrinci Parkba mentünk befelé, le kellett vetni a nyakunkból a kendőt. Cigarettázni sem lehetett. Elkezdték a koncertet, és mondták, hogy *vegyétek fel a kendőt, gyerekek, miért ne*. Mondtuk, hogy szeretnénk rágyújtani, és mondták, hogy gyújtsunk rá. Nagyon jó dolgokat műveltek. Aztán állatira felemelték a Beatrice árát. Dupla áron kapták az áramot, mert valaki szétverte a kerítést. Sokan jártunk ki az intézetből, ott voltak még a csövesek, aztán nagyon sokan külföldről. Mindig volt ott egy csomó szédült értelmiségi is. Egyszer-kétszer voltak ott öregek is a szociális otthonokból. Nagyon jól érezték ott magukat. Ültek a székeken, és a vezetőjük név szerint köszöntötte őket.

Koncerteken nagyon sok embert ismertem meg. Akit az ember koncerten ismer meg, azzal nem lesz tartós kapcsolata. Az ilyen ismerősök azért nem tartják a kapcsolatot, mert általában a koncert végére az emberek olyan ramatyul néznek ki a gyógyszerzettől, hogy nem ismerik meg egymást.

Az intézetben pavilononként voltunk elkülönítve, koedukált intézet volt, egy pavilon volt a lányoké, egy a fiúké, és így tovább. Először hetedikben szípuztam ott. A nyolcadik idején arra lettem figyelmes, hogy mindig járnak hozzánk fiúk, és a szomszéd szobából földöntúli hangokat hallok. Nem olyant, ami szeretkezésnél van, hanem énekeltek, meg minden. Sokáig azt hittem, hogy piálnak. Akkor átmentem, és kérdeztem, hogy mit csinálnak. Sokszor láttam már piást, láttam, hogy nem azok. Aztán valahogy rájöttem, mi lehet az. Addig erőszakoskodtam, míg engem is bevontak.

A szípuzás úgy ment, hogy egy nagy doboz ragasztót belenyomtunk egy zacskóba. Aztán felfújtuk a zacskót, és a benne levő levegőt szívtuk. De ezt nem sokáig bírja az ember, muszáj rendes levegőt is szívni, mert az ösztön cselekszik az ember helyett. Az a legjobb, ha az ember ráhúzza a zacskót a fejére, de hogy véletlenül meg ne fulladjon, valaki legyen ott mellette, és ha látja, hogy kívül az ember, szedje le. Az, hogy a hajunk ragasztós lesz, azt gondolom, nem baj. Az a legjobb, ha a fej lejjebb van, mint a láb, a lábat fel kell támasztani valami alacsony ágyra.

A narkózis viszonylag nem ártott meg, mások sokkal gyorsabban tönkremennek. Múltkor voltam orvosnál, hogy vizsgálja meg a szememet. Kérdezi, hogy mit szedek. Mondtam, hogy miket szedtem. Szerinte a pupillámból látszik, hogy narkós voltam. Össze-vissza működik. Az orvos szerint másfél év múlva rendbe fog jönni.

Mindenki azt mondja, hogy jó fejem van, miért nem tanultam. De nem értik meg, hiába mondanám, hogy narkós voltam, azért nem tanultam.

Volt több visszatérő vízióm is. Az egyikben háromszor találkoztam az Istennel. Volt egy nagyon kicsi szoba, mint amilyenben albérletben laktunk gyerekkoromban. A szoba legtávolabbi részében, mert egy folyosóhoz hasonlított, volt egy nagy ágy. Azon feküdt egy lila ruhás nő, fekete hajú, nagy kék szemű. Sokáig azt hittem róla, hogy az Isten. Amikor megszöktem a szanatóriumból, akkor is ezt álmodtam ott, az előző nap. Ez a nő mondta, hogy nem szabad gyógyszerезnem, mert meg fogok örülni. Azelőtt pedig azt, hogy ne szeretkezzek, mert fertőzést fogok kapni, ami be is következett, és kaptam egy trippert, három hétig kezeltek, aztán nem mentem vissza, a nőgyógyász miatt. Legelőször az anyámról mesélt, azt mondta, nem szabad elfelejtenem, akárhogy is kéri. Mindig azt hittem, hogy ez az Isten volt. Tényleg olyan isteni volt. Miután a pszichológusommal sokat beszélgettünk erről, sikerült kiderítenem, hogy ez a saját tudatomnak valamelyik olyan zuga lehetett, amelyet a gyógyszer még nem kábított el. Mindig olyan dolgokra figyelmeztetett, amelyeket józan állapotban már nem tudtam volna belátni, annyira kábítószerезtem. Nagyon érdekes, hogy ez az alak mindig előbukkant a vízióimban. Nagyon sokszor anyám volt benne. Anyámnak is fekete volt a haja. A lilát nagyon szerettem, és ma is nagyon szeretem, csak zavar, hogy éppen divatos szín, és ezért valahogy kicsit megkopottnak érzem. Ezzel a képpel nagyon sokáig foglalkoztam, de sohasem tudtam összeegyeztetni az Istennel. Van egy barátom, aki hisz az Istenben, igaz, nem jár templomba, de bámulatosan hisz benne. Filozófiára járt az egyetemre, de egy vallási vita miatt kitették onnan, és neki meséltem ezekről a víziókról. Tudtam, hogy neki is többször megjelent az Isten, beszélt vele, az utcán többször találkoztak. Mikor elmondtam neki, ő nagyon megtámogatott abban, hogy ez az Isten volt. Én azon voltam fennakadva, hogy anyámra hasonlított, és nő volt. Hogy nem lehetett-e az anyám? Akkor még nagyon befolyásolható voltam ilyen dolgokban, nagyon labilis, azt hiszem. Rögtön elhittem, hogy ez az Isten, és otthon erről szó sem volt, anyám se hitt Istenben. Azóta végleg ateista vagyok. Amikor kezdtem leszokni a narkóról, akkor már tudtam, hogy az az anyám. Ő beszélt hozzám. Amikor eltűnt a szoba, utána mindig elaludtam, és józanul ébredtem föl. A visszatérő álmokat, víziókat az adja, hogy az ember ugyanott csinálja a narkózást.

Például, ha az intézeti szobában csináltam, akkor rendszerint először egy kacs repült át a szobán. Ez teljesen logikus, mert volt egy kacs a falon, műanyagból, amit a barátnőmnek loptam a születésnapjára, mert nagyon odavolt érte. Azt a kacsát néztem mindig. Aztán vannak olyan víziók is, amelyek valami oknál fogva megmaradnak az emberben, és előjönnek. Egyszer az intézeti gyűlésen be voltam narkózva, föltámolyogtam a szobába, és végig azt láttam, hogy mindenki bejön a szobánkba, és a mi

szobánkban tartják az otthongyűlést. Bejön nyolcvan gyerek, meg húszevelő, sorban adják a fegyelmiket. Sokszor láttam azt is, hogy bejön a szobába egy Vivien nevű lány, bejön, kimegy, bejön, kimegy. És mindig el-esik. Akkor ezen sokat nevettem. Vivien mindig visszatért, és arra az ágyra ült le, amelyiken először vizionáltam. Az intézeti szobában sokat narkóztam. A falon sok Csontváry volt, ezekből kiszálltak az emberek. Volt ott egy Piramis-plakát, az egész együttes kijött belőle, ott sétáltak a szobában. Akárhányszor a szobában voltam, mindig jöttek, de ha a vécében voltam, akkor nem. A hatás fél napig tartott, de nem voltak ott annyi ideig. A vizionálás folyamatos, csak nem szabad közben elaludni, bár nagyon szárrítja a száját, és nagyon elhülyít. Az a legjobb, ha odakészít az ember egy üveg szódát, és folyamatosan iszik. Rettenetesen szerettem vizionálni. Mindig előkészítettem a terepet, totális pontossággal, minden egyes részletet. Amikor a többiek elmentek a szobából nyári üdülésre, én egyedül maradtam, volt ötven Parkánom, egy hétig nem mentem sehová. Csodálatos volt. Mindent elrendeztem. A Parkán, ha szögletes tárgyakat nézel, akkor nem olyan jó. Minél változatosabb, lágyabb formájú tárgyakra kell nézni. A falakra rongyokat szögeztem föl, mindent szétdobáltam a hálóban. Vettem szódát, narancsot, és állatira ügyeltem, hogy egyedül lehessenek. Csodálatos dolgokat láttam. Minden megmozdult, elrepült, oda-jött, szólt hozzám. Aki igazán élvezni akarja a kábítószer, az nem azért csinálja, mert a banda is csinálja, nem balhéból, hanem az örömeért. Nagyon elő kell készíteni a helyet. Az ablakkeret meg a könyv nekem mindig úgy jött be, hogy körülötte fénycsík lett, és eltűnt belőle a tárgy. Van, akinek ebben a keretben megjelenik egy másik tárgy. De ez nekem soha nem jött be. A másik a kilincs. A vécében, ha leültem, a kilincs nagyon közel volt az arcomhoz. Még most is, pedig már régen nem narkózok, ha nézek egy kilincset, mindig eltűnik a helyéről.

A csöveseknél az a szokás, hogy ha van egy lány, akkor mindenki végigmegy rajta. A csövesek nagyon rosszul szeretkeznek, teljesen kisfiúk, és a béka segge alatt van a szexuális tudásuk. Meg fájdalmat okoznak, ha nagyon részegek, akkor közben verekednek is. Rugdosnak, karmolnak, és ez az, amiért nem mentünk le. Akkor kerestük meg őket, ha végképpen kellett valamit ennünk, vagy nagyon kellett a gyógyszer.

A Keleti pályaudvarra csak akkor mentünk, ha nem volt semmi gyógyszer. Az arabok ott mindig morfinosak, és adtak ingyen is. Ezek egy részétőri a magyart, régebben itt élnek. Egyszerűen bementünk a váróba, megfigyeltük őket, hogy néznek ki. De ha nem voltak ott, akkor a férfitvécében biztos voltak fekvők. Öt perc beszélgetés után mondták, honnan vegyük ki a morfint. Aztán megint beleestek önmagukba.

A Keletiben is divat a szeretkezés, én meg nem szeretek szeretkezni. Ha valakinek megtetszünk, akár arab vagy más, akkor az fogja az ember karját, bevonszolja a vécébe, és megdugja. Ezért a Keletibe nem jártunk,

csak éjszaka, amikor morfin kellett, akkor sem ketten mentünk, hanem valamilyen fiúval. Azt borzasztónak találom, hogy az embernek akkor kell szeretkezni, amikor nem akar. Mit tudom én, amikor Beatrice-koncerten van, örömmámorban, meg imád mindenkit, akkor még elmegy. De hogy kényszerből?

Normális állapotban minden csöves igyekszik magát primitívnek mutatni. Nem beszél az életéről, csak frázisokat mond. De amikor már sokat ittak, vagy nagyon begyógyszereztek, akkor előjönnek a csillagok, Isten, általában egy nagyon távoli világ. Meg nagyon mély beszélgetések. Kinek kije halt meg, van-e értelme az életnek. Rendőrökről, társadalomról is vannak viták. Nekik az a céljuk, hogy nincs céljuk. Én ezért váltam el tőlük, de azért még mindig szeretem őket. Legyen néhány nap az életükben, amikor senki nem szól rájuk. Az örök nyugalmat hajkurásszák. Ha a rendőrök felingerlik őket, akkor mérgesek, vagy ha a járőkelők dumálnak nekik. Azt hiszem, minden mai embernek van olyan vágya, hogy hagyják teljesen békén. Szabadság, és semmi. A csövesek ezt ki is mondják. Hagyják, hadd rontsa magát, hadd gyógyszerezzen, hogy öngyilkos legyen. Hogy az ő kis elvont világában vizionálhasson, ha nagyon egyedül van, akkor a víziói közt társakra találjon, elszakadjon a külvilágtól, a szokásos életformától, el az emberektől. Ezt meg lehet vétózni, és lehet ellene érvelni, meg lehet utálni, de el kell ismerni, hogy a semmi is lehet cél. A csövesek a nagy rohanás áldozatai. A kihűlt, szeretetlen szülőknél, az intézeti sivár dolgoknak az áldozatai. Nem lehet hozzájuk úgy közeledni, hogy mi a céljuk, hiszen a céljuk a semmi. Ebbe nagyon sok minden beletartozhat. Amikor intézetis voltam, a szombat-vasárnap mindig olyan csodálatos volt. Lemegyek, semmit sem csinállok, csak állok. Vagy kagylóból csinállok nyakláncot. Ha sráccal vagyok, beszélgetünk az Istenről. Végre állhatok nyugodtan, nem kell mennem időre, nem rángatnak, nem szólongatnak. Ott állok, csend és nyugalom van. Nem jövök sehonnan, ott vagyok, és ott állok. Semmit sem akarok. Borzasztó jó. Most már idegen nekem, mert telítődtem egy csomó céllal, de még ma is szívesen választanám ezt az életformát, ha nem lenne az állandó gyógyszerezés és szeretkezés. A nyugalom miatt. Emberebbek, mint azok, akik rohannak. Bár ezt nem mindegyikük tudja megfogalmazni.

Utálom, ha foglalkoznak velük. Az nem módszer, hogy kiemeljük őket, és vagy szeretjük, vagy üldözzük őket. Nem érzem ezt jónak. Ez nem beolvasztási, hanem egy még inkább elidegenítési taktika.

Ha valamennyire ismerem magamat, azt annak köszönhetem, hogy narkóztam. Ugye, mégiscsak minden belőlem eredt. A tárgyak elvont értékét, a másságukat is lehet látni. Külsőleg és belsőleg is nagyon meg tudnak változni. Szóval, azt a két évet nem húznám ki az életemből. Akkor sem, ha kicsinálta a szervezetemet. Kikészült a gyomrom, a pupillám össze-vissza működik. De ez az intézeti világ, amelyben élünk, nagyon in-

gerszegény. A mindennapi körforgás nem elégíti ki az embert, illetve csak akkor elégíti ki, ha nagyon érzékeny. Az egy intézeti világ nem színes. Nincsenek benne új dolgok. Az ember csak úgy tud benne megélni, ha állandóan új ingereket kap, valami állandóan fölkelte a figyelmét. Mikor lapos lesz a világ, akkor kell valami. Akkor nagyon jó narkót beszédni. Rá lehet jönni, hogy addig mennyi mindent nem vettem észre. Mennyi tudat alatti gondolatom van a tárgyokról. Nemhiába repült mindig az iskolatáskám. És ráadásul kergettem. Igaz, hogy a kábítószer után a valóság nagyon szürke. Az ember rátanul arra, hogy egy irreális világban éljen, a sajátjában, amibe senki nem tud beleszólni. Azt csak a saját személyisége alakítja ki. Abban kiválóan lehet élni. Akit az ember nagyon szeretett, az odajön. Ugyanolyan, mint az álom, csak ezt nem mindig felejtjük el. Nem lehet eltüntetni, mint az álmot, mert abból arra nem emlékszünk, amire nem akarunk. Mert az ember nagyon elnyomja magát józanon.

Amióta ide bekerültem, azóta az intézeti élet is idegen lett. Nem tudnék visszamenni, gyógyszerezni, megszökni, annyit inni, éjszaka meztelenül járkálni, balhézni, szexet játszani. Viszont azt is természetellenesnek érzem, amit a többiek csinálnak. Most a kettő között lógok. Semmi elképzelésem a családról, és nem tudom, mit fogok csinálni húszéves koromban. Nem tudom, hogy milyen lesz a családom, ha egyáltalán el fogok valakit viselni magam mellett a lakásban. Nem tudok főzni, nem tudok vasalni, semmit se tudok. Fogalmam sincs, mit hogyan kell csinálni. Hogy kell vezetni egy háztartást. Azt sem tudom, hány forint egy kiló kenyér, mert mindig szeletekben látom. Kitől fogom ezeket megtanulni? Az is idegen már, hogy egész nap csak igyak és gyógyszerizzek, de nagyon félek az étlettől. Abból az emberségből, ami bennem van, nem lehet kint megélni. De akkor miből lehet megélni? Még nem volt több a kezemben ötszáz forintnál, megrémülök, ha egy százas van a kezemben, nem tudok vele mit kezdeni. Nem tudom, hogy mit fogok csinálni a fizetésemmel. Egyáltalán el merem-e fogadni. Nem tudom, mit csinálnék, ha valaki adna nekem kétezer forintot. Leégne a pofámról a bőr. Áruházban teljesen eltévedek, nem tudom, hogy mit, hol lehet venni. Abszolút alkalmatlan vagyok arra, hogy társadalomban éljek, és hogy gyereket neveljek. Ha valamiből táplálkozhatom, az a saját személyem. Arra esetleg jó, hogy elvégezzem a saját munkámat, de arra már alkalmatlan, hogy másokat érzelmileg kielégítsek. Meg tudom-e még ezt tanulni? Azt a szót, hogy apa, én életemben soha nem mondtam még ki. Nagyon idegen. De azt sem tudom elképzelni, hogy valaki azt mondja majd nekem, hogy anyukám. Természetellenes. Bizonytalan az egész jövőm. Egyetlen dolog, amit tudok, amit lehet csinálnom, hogy tanulok. Ezt csinálhatom hat évig, tíz évig? Hogy utána mit fogok csinálni, arra egyszerűen nem merek gondolni. Mitől nőnék fel addig? Tudom, hogy meg tudnék élni az én stílusomban, de szeretnék azokhoz is hasonlítani, akik között élek. Akik egyébként is meg tud-

nak állni a lábukon. De ezek valamennyire rendezetten élnek. Tudom, hogy nincs ideális család, mert nekik is vannak bajaik. De félek attól, hogy olyant kell majd csinálnom, amit még nem tanultam meg. Például gyereket nevelni. Anyám engem nem nevelt. Ahogy éltünk, az nem nevelés volt. Nekem valahogy mégis nevelnem kellene a gyerekemet. Félek, hogy ha fiú lesz, akkor szeretkezni fogok vele, ha lány lesz, akkor úgy fogom nevelni, mint az anyám engem, hogy teljesen magamhoz kötöm. Nem tudom, hogyan fogom megtanítani beszélni. Mit fogok vele csinálni, ha serdülő lesz, tele szexuális problémákkal. Hogy fogok egy férfit szeretni és elviselni magam mellett? Egyszer egy barátnőmmel elmentem egy családhoz, és ott teljesen elborzadtam, olyan idegen volt minden. Mindenki tudta, hogy hol a tányér meg a só. Ilyen apróságokon akadtam fenn. Be volt osztva, hogy ki mikor vásárol, mikor takarít, hol a farmer. Végig nagyon agresszív voltam, azt hiszem, feltűnő volt a viselkedésem. Milyen szörnyű volt, hogy a másikat mindig figyelik. Ilyent nem akarok. Inkább egyedül élek a gyerekemmel, de hát akkor nem lesz egészen ép a gyerekem. Ha viszont családban nőne fel, akkor nekem minden olyan gyanús. Hogy nem is tudná, mit csinálnak belőle. Automatikusan csinálná az élet dolgait.

Tibor

Ki vagyok szolgáltatva a körülményeknek

Azt gondoltam, meggyógyítottak, és vissza fogom kapni az érvényesített jogosítványomat. Én nem akarok se a világ, se az orvosok lekötelezettje lenni. Elmentem a hivatalba, megkaptam a sorszámot, vártam, hogy rám kerüljön a sor. Amikor bementem, összenéztek; ez az a fiú, akinek érvénytelenítették a jogosítványát. Aztán látom: nyilvántartott vagyok! Meg kellett őriznem a nyugalmamat, bár iszonyú lelkiállapotba kerültem.

Éreztem, hogy a mai éneket is meghatározza, hogy tíz évig nem voltam őszinte. Hiába akarom már, hogy más legyek. Ezért mondom azt, az elmebetegség tulajdonképpen jellembetegség. Csak bizonyos dolgokban vagyok állhatatos. Lehet, hogy ez túl kevés, nem erre kell ráfogni: a gyenge jellemre. Fiatal koromban nem jöttem rá erre, s később gondolkodtam, a fene egye meg, miért tudtak engem annyira félrevezetni. Mindenben félrevezettek. Úgy éreztem, bármibe fogok, legyen az a munka vagy a szex, nem tudom azt nyújtani, amit elvárnak. Bohém fiú voltam, azért vetett ki magából a társadalom. Minden kapcsolatom megszűnt. Ahogy rájövök az okokra, úgy hasadok tovább. Számításom szerint még tíz évem van.

Csak arra legyen lehetőségem, hogy bebizonyítsam: képes vagyok önmagamot adni. Elfásultam, semmi ambícióm, nincs lelkiezőm újakezdeni. A kedvesem tartja bennem a lelket. Örülök, ha hazamegyek, megfürdök, és bebújok az ágyba. Alig nézem a tévét, s kiesik a kezemből a könyv.

Szeretnék a jelenlegi munkahelyi vezetőimmel egyszer alaposan beszélgetni, nem tudom, hogy vannak ezzel, de igen sok mindent el tudnék nekik mondani, mert ezt a munkát szívesen csinálnám, ha látnám az értelmét. Volt már vagy két tucat munkahelyem, de itt sem tudok ötről hatra menni. A múlt hónapi előlegnek előre örültem. Úgy gondoltam, hogy négyszáznyolcvankilenc forintot kapok, ebből talán ki tudok jönni tizenkettődikéig. Mit ad isten, kétszáz forintot adtak. Meghatározza az idegállapotomat, hogy csak ennyi pénzem van. Mindenkinek van valamilyen túróképessege, nekem ennyi. Kénytelen vagyok belátni, alkalmatlan vagyok rakodói munkakörben is, nemcsak gépkocsivezetőnek.

Néhány hete végre összehoztam apámat anyámmal. Meggyőződtem, mennyire kívülálló vagyok az ügyükben. Arról is, hogy csak az anyámra számíthatok. Ott volt nagyanyám, a sógorom, a nővérem, a lányuk, anyám és én. Én az anyámhoz tartozok, és ők külön négyen együtt. Apám köpönyegforgató! Ezért félek, hogy az ő életét, jellemét örököltém. Nem szeretnék olyan lenni, mint ő, de jó úton haladok ahhoz, hogy olyan legyek. Az lesz a sorsom, mint az övé. Ötvenéves koromra nem lesz, aki egy pohár vizet adjon. De hiába ágálok ellene, ki vagyok szolgáltatva a körülményeknek.

A fontos dolgokat későn tudtam meg apámról. Az anyám mesélt, s mikor összehoztam őket, az volt a szándékom, hogy apám véleményét is megtudjam. Aztán meggyőződtem arról, hogy anyámnak mindenben igaza van.

Alig hároméves koromban disszidált, aztán huszonöt éves voltam, amikor először találkoztam véle. Anyám a megismerkedésükről nem mesélt, fájó emléke lehet. Akkor az MN-ben dolgozott. Húszéves volt az apám. Megszületett a nővérem. Aztán kiderült, hogy a faternak nője van a Hármashatár-hegyen. Anyám bement apám után a Ruggyantagyárba a húsjegyéért, és a portás nem akarta elhinni, hogy ő az apám felesége. Anyám megmutatta neki az igazolványát. Nagy simlis volt a fater. A lakást is azzal a nővel kapta meg, mi meg egy pincében laktunk. Apám volt anyám életében az első férfi. Anyám azt mondja, apám az ő jólelkűségét használta ki, és a történetek után hiába könyörgött neki a nagyanyám, hogy cselédjé lesz, csak fogadja vissza az apámat. Egy ideig külön éltek, majd az apám fölkereste anyámat, békülnének ki. Ebből lettem én.

Apám egyszer eljött anyámékhoz. Ebédeltek, és az apám nagyapámnak jó étvágyat kívánt. Az öreg hirtelen haragú volt, nagyon megviselte az élet, és azt válaszolta, hogy volt, amíg bele nem szóltál. Innen gondolom, hogy állandó problémák lehettek a szüleim között. Nagyapám, ha élne, jobban el tudná mesélni, nem tudom, miért van ez a mély hallgatás, nem tisztázott dolog ez, mindenkit meg kellene hallgatni, és én lennék a legboldogabb, ha tisztában lennék a szüleim kapcsolatával. Ötvenhatban apám kijött anyámhoz motorral, a barátja is vele volt. A nővérem a kertben játszott, odaszaladt hozzá, felkapta. Én a kiságyban ültem. Anyám rászólt, hogy van neked egy másik gyereked is. Apám szerint én nem is látszottam az ágyban. Akkor közölte anyámmal, hogy disszidálni fog.

Később nagyon zavart, hogy nincs apám. Nem volt senki, aki megvédjen, amikor zsenge gyerek voltam. Éreztem, ha van egy apa, aki az asztalra tud csapni, az biztonságot ad. Ha a tanári asztalra csapott volna! Engem félre lehetett tenni, hiába tudtam a leckét. Nyolcadikban is tapasztaltam ezt, a pályaválasztáskor. Rossz tanuló voltam. Én is hibás vagyok. A tanárim mondták, a képességem jobb, mint a szorgalmam. Nem akarom ezért hibáztatni az apámat, hogy a fejlődésemet nem irányította, mert hol jobb, hol rosszabb voltam, de kézzelfoghatóan be lehet bizonyítani azt, hogy

azoknak, akiknek normális környezetük volt, akiket két ember nevelt, rendesebben folyt az életük.

Azt mondják, ebben az országban harminc éve senki nem kerül hátrányos helyzetbe. Amikor hatéves koromban intézetbe kerültem, mert az anyám nem tudta megteremteni a nevelésünkhöz szükséges feltételeket, apám anyja kérte, hogy inkább neki adjon oda bennünket. Nagyanyám nem tudta, hogy mi nem javítóba megyünk. Aztán ahogy visszakerültünk egy év múlva, én már olyan cipőben jártam, amit mások vetettek le. Tyűk-szemem volt tőle, nyomta az ujjamat. Olyan kabátot viseltem, amit más már hordott. Anyámnak össze kellett foggni magát, hogy fel tudjon nevelni minket. A nővéremet úgy kellett nevelni meg öltöztetni, hogy ő lány, idővel férjhez megy. Többet fordított rá. Mindig el voltam nyomva. Hiába szeretett egyformán bennünket az anyám. De már engem szeret jobban, ezt kitartó munkával elértem.

Sokszor azzal védekeztem, ha valami bajt csináltam, és felelősségre vontak, hogy nekem nincs apám. Ki kellett védeni a támadásokat! Anyám a beszédébe mindig beleszótt, hogy nekünk nincs apánk, ezért nehéz neki is az élete. Ettől olyan érzéseim voltak, hogy anyám még szereti apámat, és ez okot ad arra, hogy így védekezzen. Példálódzott: nekünk azért kell megmutatni a világnak, hogy mit érünk, mert nincs apánk.

Hetvenkilencben levelet írtam neki, szerettem volna kimenni hozzá, rokonlátogatás címén. Arról szó sem volt, hogy kinn is maradjak, bár megfordult a fejemben. Nem sok értelme lenne, mert aki itt nem tud érvényesülni, az kint sem. Nem engedtek ki. Állítólag azért, mert nem írtam rá a kérvényemre, hogy külön élek a feleségemtől.

Apám akkor még Hédával élt. Anyámtól hatvannyolcban vált el, a Vöröskereszten keresztül. Addig-addig húzta, amíg elkezdett égni a lába alatt a talaj, s amíg nő volt, hontalannak számított. Hatvankilencben kapta meg az állampolgárságot.

Azután találkoztam vele, hogy öngyilkos lettem. Melőből értem haza éppen, amikor becsöngetett a sógorom, itt az apám, menjek el hozzájuk. Apám tudta, nekem is van lakásom, mégis a nővéremékhez ment. Tudni kellett, hogy munkás vagyok, és ebben az országban, hiába fiatal az ember, ha munkás, gyorsan kap lakást. A nővérem sikoltozott, amikor meglátta először az apját. Mondtam a sógoromnak, hogy megmosdok, és átmegegyek. Egy óra múlva értem oda, húztam-halasztottam az időt. Apám összecsókolta, „drága fiacskám, de szép vagy, hogy vagy, te szaros”, ment a duma. De már alig beszélt rendesen magyarul. Feszélyezett, hogy ott volt Héd is. Hívtak, menjek velük egy vendéglőbe. A nővéremék nagy felhajtást csináltak! Nem volt kedvem menni, kevés táppénzt kaptam. Éreztem, felesleges vagyok, bár ott volt a nővérem kislánya is feleslegnek.

De elmentem. Visszajövet nagyon megbántódtam. Nem értünk heten a kocsiba. Apám a nővéremet, a sógoromat és a lányukat, Hédát és az anyját beültette, hazaviszi őket, értem majd visszafordul. Nem értem, miért nem a sógoromat hagyta ott? Nem! Ő bezsúfolta az egész *családot*, engem meg otthagyt a francba. Aztán visszajött. A kocsiban mondta, hogy föl-ugrik Hédáért, és átjönnek hozzám. Éjfélre vártam őket. Akkor megmondták, hogy vissza akarnak menni Pestre, nem sokáig maradhatnak. Elsírtam magam. Zokogtam, és kijöttem a folyosóra. Apám azt mondta, hogy ne szívjam mellre.

A következő látogatáskor már nem hozta magával Hédát. Aztán bekerültem a kórházba. A nagyanyámmal együtt látogatott meg. Állatira zavarta, hogy a fia egy *intézetbe* került, bár, gondolom, ez az ő hazájában is előfordul. Olvastam. Kérdezte, hogy érzem magam, de az nem érdekelt, hogy miért kerültem oda. Nagyon nézte a kezemet, mert a nővérem elűsárgolta, hogy felvágtam az ereimet. Aztán másodszor is meglátogatott. Mondtam a nővéremnek, hogy nem akarok vele találkozni, nem vagyok ott. Látni sem akartam! Eddig nem törődött velem, ezután se tegye! De összefutottunk. Bizonygatta, mennyire megért. Éreztem, hogy kiszolgáltatott vagyok, és az apám még jobban el akarja tagadni, hogy ő az apám, mindig le akarta tagadni, mert ő ilyen gyereket nem csinálhatott. A nagyanyám is be akarta bizonyítani gyerekkoromban, hogy nem az apám fia vagyok.

Egyszer beugrottam a nagyanyámékhoz, akkor egy éjszakát beszélünk át a faterral. Próbálta mentetetni magát, és osztogatta a tanácsokat. Hogy kell bánni a nőekkel, milyen típusú nőket fogjak magamnak. Nem volt hajlandó tudomásul venni, miért kerültem kórházba. Az apám elmondta, milyen élettapasztalatokkal rendelkezik, milyen sok mindenben ment keresztül, de hangsúlyozta, hogy ő még mindig férfi. Visszataszító volt, hogy az apám azzal hivatkozik: még szexuális képessége teljében van.

Érvelt, gazdag nőt keressek magamnak. Helyezkedjek, lépjek be a pártba, a mozgalmi dolgokba. Pedig én hatvannyolc óta nem vagyok KISZ-tag!

Apám alacsony, kopaszodó, bajszos, barna szeme van, azt hiszem, az élet viszontagságai látszanak rajta. Pocakos. Hasonlítok rá. A kinti életforma eléggé megváltoztatta, lezser, könnyed. Állati jó embernek akar látszani, de nincs hozzá tehetsége. Neki megfelelt az, hogy le-akasztotta a gondot a nyakáról, a két gyereket meg a feleségét; disszidált. Attól, hogy az itthoni kötelezettségek már nem nyomták, még lehet, hogy sok baja volt. Összevitatkoztunk. Végig játszott, hogy ő a nagy és a jó ember. Minden mozdulatában, szavában, gondolatában ez érezhető. Mondtam neki, hogy engem nem érdekelnek a komoly nők, lesz egy ágyasom, és leszárom a világot. De egyelőre azt sem tudom biztosítani, hogy a volt feleségem tökéletesen nevelje a gyerekeimet.

Apám annál realisabb, hogy magát hozta volna fel példaképként. Mondta, hogy olyan dolgokat ne csináljak, amiken ő már keresztülment, de ugyanakkor magasztalta azokat. Egyszer himnuszokat zengett magáról, aztán meg arra panaszkodott, hogy mennyi gondja van. Soha nem tudott megmaradni egy helyen, mindig olyan nőt választott magának, aki kiszúrt vele.

Összehoztam másnap az anyámmal. Előtte elmentem a nejemhez, vittem a gyerekek banánt, csokit. Meg kellett beszélünk a lakást is, akkor kaptuk meg a bíróság határozatát, hogy feleznünk kell. Elvitt a nejemhez, aztán indultunk az anyámhoz. Az utcát akkor éppen túrták anyám háza előtt, mondtam az öregnek, menjen körbe, mire odaér, én is ott leszek az anyámnál. Anyám éppen a kertben volt, mondom neki, siessen, ha az apámmal találkozni akar, itt az alkalom. Anyám bement a fürdőszobába, hamarosan elkészült. A fater nem mutatta a dühét, de aztán szólt, hogy igazán kigyalogolhat az utca végéig az anyám. Akkor jutott el a tudatáig, hogy hosszú idő után találkozni fog a volt feleségével, akit magára hagyott két gyerekkel. Felmentünk a nővéremékhez, pofára estek, kiderült a simlisségük. A sógorom zöld, sárga meg lila lett, remegett a hangja is... A fater mondogatta, hogy mennyire jó apa ő, a lányával és a fiával ilyen kinti körülmények között is törődött. Az anyámat hibáztatta, amiért szétmentek. A nővérem apám mellett volt, ő egy csomó cuccot kapott tőle a lakásába. Az apám nekem is ígérte, hogy hoz szőnyeget, függönyt, kordvásznat – azóta is hozza. A nővéremnek van igaza, addig kell pumpolni, amíg lehet! Apámnak ez jó, nem tiltakozik ellene! Én meg felhívtam az apám figyelmét egyes dolgokra, próbáltam őszinte lenni, de megsértettem a büszkeségét.

Jól néznénk ki, ha most kölcsönösen kezdenénk a hibáinkat felsorolni. Ha pálcát törne felettem. Elmenekült előlünk. Mondta is, a gyerekeiből neki egy nap elég. Idegroncs lett volna mellettünk, vagy hülyére vert volna minket. Benne van a vérében. Annak ellenére, hogy az anyja analfabéta, benne több érzés van, mint a fiában. Ő többet próbált segíteni, mint a fia! Azért teremthetett volna magának valami egzisztenciát, hogy huszonhárom év után ne jött volna vissza a gyerekeihez, rájuk támaszkodni.

Apám anyja sokáig járt ki hozzánk. Nagyapám halála után nem jártam hozzá, csak amikor a lakásra kellett pénz. Mama, hát ez a helyzet, én is gyűjtöttem, anyám is segít, jó lenne, ha ti is segítenétek. Gondolom, az apám is ösztönözte, hogy adjon pénzt, mert adott, bár gyerekkoromban, ha ketten mentünk be hozzá a nővéremmel, akkor nekem két forintot nyomott a markomba, menjek, és vegyek rajta fagyaltot, közben a nővéremnek egy százast adott, vagy ötszázast, meg egy csomó nyugati cuccot. Mindig alacsonyabb rendű voltam a szemében. Apám a nekünk szánt csomagokat is nagyanyámhoz küldte. Főként női holmikat, amik divatosak

voltak, s amíg soványka volt a testvérem, ezeket viselni is tudta. Nekem zakót, inget küldött, soha egy rendes nadrágot vagy cipőt. És játékokat! Valószínűleg többet postázott, de az öreglány eladogatta, mert nem állt jól anyagilag. Nem tudta volna a lakást kétszer is elcserélni! A pincéből felköltözött a harmadik emeletre, majd onnan a földszintre.

Háromszor volt itthon az apám. Egyre többet tudok meg róla. Már legalább nyolc nőről mesélt. Amikor kiment, lágerbe került, onnan meg egy vállalathoz, de kiesett a balta a kezéből, nagyanyám úri fiúnak nevelte. Közölték vele: ha így folytatod, fiam, a hideg vízre valót se fogod megkeresni. Aztán talált magának egy családot, aki patronálta... anyát és leányát. Apám mikrobuszvezető lett. Sokáig élt együtt a két nővel, de aztán el kellett tűnnie. Gondolom, a természete, a modora miatt. Aztán jöttek a többiek. Hédával már egyenesbe jöttek, volt egy fehér Simcájuk, egy bérlakásuk, és valami pénzük is. Amikor először haza mert jönni, Hédát is magával hozta. Aztán Hédá otthagya? Apámra csak a Simca maradt? Új lakást bérelt?

Úgyhogy engem nem egzecírozthat a fater. Kikérném magamnak, nézd, apám, felnőtt ember vagyok. Hiába tudok egy keveset róla, nem szerettem meg. De lehet, hogy ha többet tudnék róla, akkor még inkább eltávolodnék tőle, és az a kevés szeretet, amelyet iránta érzek, az is eltűnne.

Még itthon a Sörgyárban összetörte az autókat. Őt is csak a kocsik érdekelték. Elmesélte, hogy szerezte meg a jogosítványát. Fiatalon vonult be katonának. A parancsnoka kérdezte, kinek van jogosítványa, erre jelentkezett. Mondták, hogy küldesse be a szüleinek, de mert nem volt, nem is küldhettek be semmit. Gyakorlatra mentek, beültették egy marha nagy kocsiba, ott jött a hantagolyója. Hol a parancsnok vezetett, hol ő, de mindig a parancsnoka volt a hibás. Majdnem belevitték egy szakadékba a kocsit. Lényeg az, hogy a seregből úgy szabadult, hogy a parancsnoka egy papírral bizonyította, hogy a fater tud vezetni. Nyugaton ezt a papírt elfogadták, csak egy alkalmassági vizsgát kellett megcsinálnia.

Hiába tudom már, milyen is az apám, gyerekkoromban akkor se volt *apám*, hiszen engem férfi nem nevelt, akire fölnezhettem volna, aki fogja a kezemet, és lekever egy pofont, amikor kell. Csak azt hallottam róla, hogy kutyából nem lesz szalonna... belőlem se lett. Hetedikes koromban az osztályfőnököm maximális ígéreteket sajtolt ki belőlem, hogy meg fogok javulni. De a baj nem jár egyedül. E beszélgetés után két héttel olyan balhét csináltam, hogy igazgatói, és kicsapás veszélye fenyegetett.

Különc vagyok

Szolgálati lakást kaptunk, kilencen éltünk két szobában. Anyám magához vette a nagyapámékat és a testvéreit is. Nagyapáméknak külön szo-

bájuk volt. Zaklatott körülmények lehettek, anyám sokat búslakodott az apám után.

Anyámnak valóban sokat kellett dolgozni. A vasútnál melózott és anynyi mindenben keresztülment. Tudta, hogy ha valami baj történik vele, akkor senki nincs, aki velünk foglalkozna. Érdekes, hogy soha nem akartam vasutas lenni, inkább orvos vagy valami más. Azt hiszem, apánktól kaptunk egy orvosi táskát, tükör volt benne, hallgató, spatula, műanyag fecskendő, injekciós tűk. Mindig a lányokat vizsgáltam. A nagybátyámnak volt egy fehér inge, az úgy hatott rajtam, mint egy köpeny. Fölöltöttem magamra, és mentem a lányokat vizsgálni. Három vagy négy évig az volt az elhatározásom, akármi lesz, de én orvos leszek.

Anyám nem akart ismét férjhez menni, legalábbis mi nem tudtunk erről. Mindent feláldozott a szüleiért és értünk. Néha felemlítette, akkor szúrta el másodjára az életét, amikor odaadta nekik a lakást. Anyámnak kellett többet nyelni. Az öregek kissé maradiak voltak. Öt gyereket neveltek fel, és azt hitték, minket is úgy kell tartani. Talán azért a nővérem és én szabadabbak voltunk, mint a nagynénéim és a nagybátyáim. Bár engem inkább az utca nevelt.

Apámról ritkán beszéltek, akkor is szidták. Az biztos volt, hogy nem fog visszajönni, nem hinném, hogy erre várt volna az anyám. Még látogatóba se mert jönni, hontalan volt.

A nagymamának olyan húzásai voltak, hogy kipucolta a cipőinket, ő volt az első, aki fölkelt. Ez tízéves koromig tartott. Később, ötödikes koromtól segítettem nekik, fát vágtam, kertet ástam, azt is megcsináltam, amire nem kért, csak azért, hogy segíthessek.

Mamika reggelit készített, szólt a rádió, ébresztgette a gyerekeit és az unokáit. Sosem tudtunk egy asztalhoz ülni, annyian voltunk. Anyám testvérei játszottak velünk. A nagybátyám szánkón húzott minket. Velük többet voltunk, mint az anyámmal. Ő hajnalban ment, hajnalban jött. Kétőkor fölkelt, hazajött fél kilenckor, akkor aludt egy keveset, segített bevásárolni, mosni, főzni, aztán fél háromkor indult, és este kilencre érkezett meg, amikor már aludtunk. Ahogy iskolába kerültünk, volt, hogy hetekig nem is láttam az anyámat. Kétszázkilencven órát is dolgozott egy hónapban. Ettől lett nyilvánartott szívbeteg.

Nem járhattunk óvodába, mert ott volt a nagymamánk. Ő vigyázott ránk, meg vezette a háztartást.

Anyám néha elvitt bennünket kirándulni, vagy látogatóba mentünk a kollégáihoz, ahol gyerekek voltak. Ötéves koromban, nyáron, hajóval mentünk Esztergomba, és a nővéremet nagyon megijesztettem. Elkezdtem mondani, hogy süllyed a hajó, süllyed a hajó. Ő majdnem belebújt anyám szoknyájába, annyira kiakadt. Egyszer hintát csináltam neki, egy almáfa köré kötöttem fel két végével egy kötelet, és a szemetesláda fedeléből csináltam ülőkét. Rettenetesen hajlott a fa ága, nem volt biztonságos. Mondta, hogy

lökjem, én meg nagyot lódítottam rajta. Leesett az ülőke, az ujára, a körme is levált. Mai napig úgy hiszi, hogy ez személyes bosszúm volt. Nem voltunk jó testvérek. Lány volt, úgy is viselkedett, nem kerülhettünk közel egymáshoz, mindig más utakon járt, barátnői voltak, akik egyébként se szerettek. Két évvel volt idősebb nálam, ez sokat számít. Egy alkalommal fogadtak csak be maguk közé, harmadikos koromban, akkor tanultam meg csókolózni az egyik barátnőjétől. Ettől kezdve én már csókolóztam a lányokkal.

Az udvarunkban csináltunk a szomszéd gyerekekkel egy sátrat, és itt rendszerint papás-mamást játszottunk. Egyszer a nővérem örködött, amikor én voltam bent egy kislánnyal. Az anyám észrevette.

Anyám, ha csak tehetett, velünk volt, foglalkoztatott bennünket. Nagy ritkán elmentünk a Vidám Parkba, közösen elmentünk az ismerősökhöz. Nagyon halvány emlékek ezek. Arra még emlékszem, hogy szerettem ezeket a napokat, és mindig vártam, mikor következik a folytatásuk.

Csikófrizurám volt. Rettentően féltem a borbélytól, neki is fehér köpenye volt, mint az orvosoknak. Pedig vonzott a fehér köpeny. Volt egy nagyon aranyos doktor bácsi, mindig megdicsért, mert nem sírtam, ha injekciót adott. Ötéves koromban nagyon szenvedtem egy betegség miatt. Valami vesetéma lehetett, mert akkora lett a fűtyim, mint egy harmincéves embernek. Az anyám mondta, hogy mindenki megrémült, de aztán sikeresen kigyógyítottak.

Engem ez nem izgatott annyira, mint a környezetemet. Általában csak a játék érdekelt.

Volt egy nagy malacunk, szerettem a hátára ülni. Le is fényképezték. Sok állatot tartottak a nagyszüleim. Egyszer egy hatalmas, fehér kakas majdnem kicsípte a nővérem szemét. Fölugrott rá, úgy bántotta.

A nagyapám rendszeresen olvasott. Már az iskola előtt az újságból tanítgatta a betűket, a térdére ültetett, és együtt olvastunk. Mire az iskolába mentem, folyékonyan olvastam, pedig csak szótagolva szabadott volna.

Más élményem nincs is ezekről az időkről. Anyám dolgozott, ő nem játszott velünk. Ha otthon volt, beállított a lavórba, és megmosdatott. Szerettem, amikor törődött velem, persze, ha lehetett, akkor többet is kiköveteltem. Nagyapámtól is elvártam, hogy foglalkozzon velem. Pedig neki elég sok éhes száját kellett betömní. Amikor nyugdíjba ment, döbbsentem meg igazán: az öreg állandóan dolgozott, és mégis ezerhétszáz a nyugdíja. Mocskos dolog, egy csomó ember nem éri meg a nyugdíjat, ha meg eléri, akkor csak ennyit adnak neki.

Nagyapám az unokái közül engem szeretett leginkább, én voltam az egyetlen fiú. Amikor nyugdíjba ment, megtanított szőlőt metszeni, mikor kell permetezni a fákat, maga mellé vett a kerti munkákba. Csak akkor volt vita, ha ellógtam focizni. Mert azt jobban imádtam még a kertnél is.

Szeretett az öreg mesélni, fantasztikus előadásai voltak. Meseként adta elő az életét, szépen mondta el, mikor mi történt vele. Egyik-másiknak a címe is emlékszem. *Amikor a cserkész csehet fog. Érettségi.* Ez az anyjáról is szólt, akit nem szeretett, elég zűrés úgy lehetett, nagyon rosszul éltek vele, még a temetésére se ment el. A harmadik cím: *Cigány a táborban.* Mind a három színdarab volt. Klasszul adta elő, mondtam is neki, kár, hogy nem lett belőle író. Szerettem a nagyapámat. Apám helyett apám volt. Igaz, rettentően ideges természetű volt, de hát két világháborút csinált végig, a munkahelyén is mindennek ő itta meg a levét, ő húzta a rövidebbet. A gyerekei sérelmezték ezt. Többre vihette volna a nagyfater az ő nagy tudásával. Sokat morgott rám is. Ha dühös volt, megrugdosott.

Amikor hatéves lettem, tudtam, hogy iskolaköteles vagyok, és ez valami nagy bajt jelent. Anyám erről nagyon keveset beszélt, nem sejtettem, hogy hová fogok kerülni meg miért. Összepakolt, felültünk a vonatra. Mondhatta ő nekem, hogy hová fogok iskolába járni, de annyit értettem belőle, hogy nem otthonról, hanem egy kollégiumból fogok iskolába járni. Anyám egyedül nem tud felnevelni bennünket, és apám sincs, aki segítene.

Elég mostohán bántak velünk az intézetben, ahogy így visszaemlékszem. Csak Olga néni szeretett engem, talán látott bennem valami tehetséget. Bizony lesepertem a padomról a könyvet, ha eszembe jutott az anyám. Mindig akkor voltam hisztis, ha rágondoltam. Rugdostam. A könyveket dobáltam. Pedig nagyon szép olvasókönyvünk volt. Néha engedtek haza, a mamám se látogatott meg sokszor. Karácsonyra hazaengedtek, tavasszal pedig két hónapig otthon voltam, beteg lettem.

Hosszú ebédlőterem volt. Az étkezdébe úgy mentünk, mint a katonák, sorba állítottak. Szót se szólhattunk. Az iskolában ezerkétszázan voltunk, az alsó és felső tagozatban. A mi osztályunkba huszonnyolcan jártunk, két hálóteremben fértünk el. Két nevelőnk volt, délelőtt Olga néni tanított, délután Marika néni vigyázott ránk. Egy cigány srác ült az ebédlőben velem szemben. Én rühelltem a meleg tejet, nem is ittam meg, mindig a gyerekeknek adtam. A mócsingos húsokat pedig az asztal alá dobáltam – miket kaptam én ezért!

Volt olyan kaja, amit baróra csíptem, de olyan is, amit nem ettem meg. A rossz ételt mindig vacsorára kaptuk: például apró kockára vágott főtt téstát, sajttal, vagy a tarhonyás húst. A cigány srác amúgy is rossz kinézésű emberke volt, lehet, hogy miatta nem szeretem a cigányokat, akik egyébként is léha, naplopó emberek, és ez a gyerek se szerette a tarhonyás húst. Beletömték, és kihányta. Véreset hányt a tányérjába! Akkor fölugrottam az asztaltól, és a nevelő, Dezső bácsi, a fülemnél fogva kényszerített vissza a helyemre.

Gyenge fizikumú gyerek voltam, hamar elfáradtam. Egy kirándulásról hazajövet csupa sár lett a kis köpenyem. Vasutas egyenruhában jártunk mindannyian. A cipőm sáros lett, bokáig álltam minden tócsában. Rezső bácsi bevitt a tornaterembe, én voltam a legsárosabb. Olyan fáradt voltam,

hogy már csak azt szerettem volna, ha bebújok az ágyamba, és aludjak. De Rezső bácsi nem engedte meg, amíg le nem sikáltam a cipőmet, a nedves sarat ki nem kapartam a ruhámból. Pedig ha megszáradt volna, sokkal hamarabb ki lehetett volna tisztítani.

Igen nagy barátságban voltam egy Laci nevű sráccal, ő már harmadikos volt. Kifogott egy csukát a Bodrogból. Hálóval. Ez az egyetlen élményem vele. Azt sem tudom, hol van.

Esténként néha filmet vetítettek. Gyönyörű szép filmet láttam: arra emlékszem, hogy egy ló megbotlott, és leesett a lovasa. Volt egy kis gyerek, akit a tanító néni nem nagyon szeretett, ő is élvezte ezt a filmet, és közben beszart. A vetítés után betereltek bennünket a fürdőbe, mert nem lehetett tudni, hogy ki szart be, mentünk, mint a borjak. A zuhany alatt a gyereket a tanító a szaros gatyájával ütötte-verte. Megragadt bennem ez a kép. Zöl-desfekete alsónadrágja volt.

Hatalmas tornapálya volt, ott szerettem játszani. Akkor kedveltem meg a focit? Volt egy Perlaki nevű barátom – a nagybátyámmal is összehaverkodott, mikor egyszer eljött az anyámmal látogatni –, aki a pálya szélén nőtt fára fölmászott. Onnan ejtett valamit a fejemre, a csont be is szakadt. Marika néni kötötte be, annyira vérzett.

Egyszer egy téeszben almát szedtünk. A nevelőnő a lelkünkre kötötte, hogy nem szabad elhoznunk almát, de annyit ehetünk, amennyit akarunk. Én hármat is loptam. Ez a téesz csinált egy tutajt, bódé is volt rajta. Sáros-patakon keresztülmentünk vele, hatalmas élmény volt, filmekben lehet ilyen tutajokat látni.

Futni szerettem. A büntetésem ezért az volt, hogy nem engedtek ki a focipályára. Már akkor, hatéves koromban irtóztam a bezártságtól. Iszonyodtam a rám kényszerített dolgoktól. Biztos vagyok benne, zárt helyen csak ideig-óráig tudok megmaradni. Minden ellen lázadtam, állandóan konfliktushelyzetekbe keveredtem. Mindenben én voltam a kisebb, rendszerint engem vertek el. Mégis, a természetemnél fogva próbáltam a nézeteimet a többiekre ráerőszakolni, mintha mindig csak nekem lehetne igazam. Persze, hogy ez az idősebbeknek nem tetszett.

A mamám, ha eljött, rettentően tudtam örülni neki. A látogatókat egy nagy, üres terembe vezették be. Jöttek az apák, a rokonok, de egyetlen gyerek se fogadta olyan kitörő örömmel az anyját, mint én. Mint a karámba zárt lovak, ha elveszik a karám ajtaját, olyan vad indulattal téptem ki magamat a nevelők közül, amikor megmondták, hogy itt van az anyám. Rohantam hozzá, a nyakába ugrottam, majd föl nem löktem. Leveleket írt nekem! Azóta szeretek levelezni.

Az intézetben anyám beszélt a nevelőmmel, aki elmondta, hogy nagyon aranyos fiú vagyok, de rettentően szertelen és rossz. Ezért is csípte meg Dezső bácsi úgy a fületem, hogy az megfeketedett.

A második félévben két hónapig beteg voltam. Elküldtek az intézetből, mert a többi gyereket is megfertőzhetem. Állatira balhéztam otthon, hogy nem akarok visszamenni. Bár nem hiszem, anyámnak terve lett volna, hogy másodikban is ott járat iskolába. Nagymamám szerint jobb lett volna, ha nyolcadikig ott maradok, kevés a lakásban a hely. Közelebb kerültem volna ahhoz, hogy gimnáziumba járhaszak.

A nővérem jobban viselte el ezt az egészet. Neki élmény volt az intézet, már harmadikba járt, amikor bekerült. A mi lelkünk megdöbbenően különböző, övé a keményebb. Nincsenek érzelmei, nagyon merev.

Év végén majdnem négyes lettem. A rossz átlagomat a szokatlan környezettel magyarázták.

Megkérdezték, hogy ki milyen ajándékot szeretne kapni, majd mindenki elvette a játékot, csak egy babakocsi maradt ott, egy babával. Fiú létemre rettentően szégyelltem, de gondoltam egyet, elviszem a nővéremnek. Azért örültem, ha toltam a kocsit, akkor fölült benne a baba.

Anyám végül is kivett bennünket az intézetből. A másodikat már ebben a városban kezdtem el. A tanító a nagybátyámat is tanította, aki szintén fenyegetések voltak. Ő alapozta meg az én jövőmet. Alig lettem hármas!

Anyám bejött az iskolába, éppen engem vertek az osztályban a gyerekek, miközben a tanárnő tovább biztatta őket. Nagyon utált engem az a nő. Anyám ezt meghallotta, kis híján megtépte. Aztán csak annyit mondott, szép kis tanár maga, hogy engedi a gyerekeket verekedni.

Anyám a mai napig emlegeti. Ő érezte, mennyire kiszolgáltatott vagyok. Amikor az intézetben voltam, és látogatás után indult haza az anyám, felmásztam a kerítés tetejére, és onnan üvöltöttem utána. Lehet, ebben rejlik, hogy én nem lehettem, nem tudok közösségi ember lenni. Akkor nem éreztem jól magamat a közösségben, amikor ott őrlődtem a kerítés tetején, hiába próbáltam megnyugtatni a nevelőim. A fene tudja, milyen meggondolásból jutott anyám arra az elhatározásra, hogy az év végén visszavett. De ettől kezdve kísért az idegesség. Még ipari tanuló koromban is írva volt: magatartása közepes.

Próbáltam magamat összeszedni, igyekeztem a tanulásban, az iskolában. A gyakorlati dolgokban ügyeskedtem. Karácsony előtt sztaniolból kis hegyes süvegeket készített az osztály, a ceruza hegyére tekertük fel, és csilagszerűen összefűztük. Ebben jeleskedtem. Testnevelésből is jó voltam, de számtanból nagyon rossz. Idősödve egyre kevesebb tantárgy érdekelt, fokozatosan romlott a tanulmányi eredményem. Nem tanultam, ha hazamentem, a sutba vágtam a táskát, éppen hogy megkentem zsírral a kenyeremet, rohantam a térre. Este fürödni se volt kedvem, veszekedtek velem, ilyen szurtosan, maszatosan nem szabad az ágyba feküdni. De a téren is voltak problémák, fiatal voltam, a legkisebb, nekem hátul kellett maradnom.

Sok mesét olvastam, majd a világhírók útleírását szerettem meg. Csofolyatos mesekönyveket. Holle anyót, Vitéz Jánost. A kedvenc történeteim voltak. Megragadott, hogy a legkisebb fiú győz, és a szegényeknek min-

dig igazuk van. Aztán később számon is kértem mindezt az élettől. Fel-nőttként! Hiszen én is legkisebb vagyok! Ez elég jog!

Korán rászoktam a dohányzásra. Befolyásolható voltam, könnyen tudtak balhékba vinni. Azért néha megvédett az anyám. A zsebemben dohánytörmeléket találtak a tanárok, rám fogták, cigarettázom. Anyám mondta nekik, hogy a családban mindenki dohányzik, engem szoktak elküldeni vásárolni. Kossuthot, Symphoniát, Tervet szívtak, abból kihullhattott a dohány. Mi, gyerekek, Sellőt szívtunk. Beültünk egy bokor alá, füstöltünk, az egész bokor füstfelhőben úszott. Émelygett a gyomrom. A haverom az első dohányzás után, amikor hazament, kitaccsolt a gyönyörű szőnyegükre; ráadásul azt mondta az apjának, hogy én kínáltam a cigarettát. Holott ő szoktatott rá engem. Én is olyan beteg voltam, hogy görcsölt a hasam. Később naponként két szál Tervet loptam anyutól.

Nem kapcsolódtam senkihez. Legalábbis teljesen. Az embereknek van gyerekkori ideáljuk. Néha a szülők azok, néha híres emberek. Az egyik osztálytársamnak Hitler volt. Nem tudott róla semmit, azt sem, hogy mikor élt. Én mindig olyan ember akartam lenni, akiről éppen olvastam, és megtetszett a jelleme. Örjöngeni tudtam a sérelmes dolgok miatt. Számos filmet néztem meg, ha éppen halomra gyilkolták az embereket, borzasztó lelki kétségek közé kerültem. Annyira átéltem a filmeket, hogy teljesen kikészültem, ráadásul akkor még nem tudtam, hogy a filmen nem igaziból halnak meg a színészek.

Se a nagyapámhoz, se a nagyanyámhoz, se anyámhoz nem tudtam teljesen kapcsolódni, mert mindegyik vért izzadva dolgozott, hogy megteremtsék a családnak a betevő falatot. Családcentrikusak voltak, de a körülmények, meg a vérmérsékletük idegessé tette őket, és én nem akartam úgy élni, mint ők. A munkájuk alapján se becsülték őket, keserűek voltak, feszült légkörben éltünk. Lehet, hogy a nővérem ezt könnyebben tudta elviselni. Ahogy mi szerettünk volna élni, az csak álom maradt, senkit nem érdekelt. Anyámnak egyre többet kellett dolgozni. Végül mozdonyvezető lett. Érdekes, én gyerekkoromban sosem akartam vasutas lenni. Három vagy négy évig az volt az elhatározásom, akármi is lesz, de én orvossá tanulom magamat. Hatodikra sikerült a jobb tanulók közé felverekedni az átlagomat, de aztán utána is csak erős közepes maradtam.

Se a tanárok, se az osztálytársaim nem szerettek. Nem kellett volna más tudtára hoznom, hogy nekem nincs apám, és ezzel sajnálatni magamat. Kiszolgáltatott lettem, engem lehetett ütni, rúgni, mert nem volt senki, aki megvédjen. A hivatalnokok, katonák és értelmiségiek gyerekeivel nem barátkozhattam, mivel ők jobb körülmények között éltek. Nem voltam rosszindulatú velük sem, csak irigyeltem őket. Egy verset is költöttem az egyikről:

*Katonagyerek,
úgy összeverem,
hogy befermeg.*

A nálamnál kevesebbet tudó gyermekekkel haverkodtam, akik a bukás vagy a kettes szélén álltak. Mindig a veszteshez húzódtam. Talán, mert én is vesztes voltam.

Máté barátom zsvány kölök volt. Amikor az osztályunkba került, már fenegyerek hírében állt. Volt még két barátom, Lóri és az öccse, akiktől az anyám is nagyon tiltott. Csavarogtunk, kimentünk a kiserdőbe... szeretünk a természetben lenni. Őket is az utca nevelte. Ugyanazt mondták ránk: csibész trógerek, miért nem ülnek otthon, mindig az utcán lógnak. A szomszédok gyerekei irigykedtek ránk, parasztkölykök voltak. Én meg budapestinek számítom magamat, mert a szüleim onnan származnak. Igaz, nagyanyám román, meg analfabéta, de Pesten él.

Tudtam magamról, hogy különc vagyok, mivel rossz példaként rendszerint engem emeltek ki. Vállalnom kellett a szerepet. Ha húsz gyerek kirándulni ment, és tizenkilenc Zebegénybe készült, akkor én biztos, hogy Nagymarosra akartam menni. A megjelenésem, az egyéniségem volt maga a bűn. A modorom, az izgága természetem, az, hogy mindenben első akartam lenni, a tehetségtelenségem, mind, mind ellenem hangolták a társaimat. Elhatalmasodott, hogy csak én lehettem a rossz, a negatív példa, és ha megdicsértek, akkor is azért dicsértek meg, mert lám, az utolsó is meg tudta csinálni a feladatot. Kénytelenek voltunk egymást elviselni. Ha rosszindulatú volt velem valaki, egyszerű unszimpatia miatt, akkor könnyen begerjedtem, s mondtam, nézd, foglalkozz az árnyékkal. Ha meg pattogtam, annál rosszabb lett a helyzet.

Nagyapám beszélt az apámról: az apám is rendkívüli érzékeny ember. Én én is láttam, hogy milyen az apai nagyanyám természete. Nem akartam olyan lenni. Próbáltam meggyőzni magamat, hogy én nem lehetek olyan, mint az apám. Voltak olyan történetek, amikből az apám jellemére lehetett következtetni. A nagymamám is mondta egy ebédnél, hogy tudod, nászom, jó ember az én fiam, csak minden ezredik szava az igaz. Örökös küzdelem volt bennem, hogy nehogyan legyenek, mint az apám, mégis hasonlítok rá. Utánzom az életsorsát.

Iskolás koromban sokszor hazudtam. A legkülönbözőbb okokból, a legkülönbözőbb célokért. Egyszer azt hazudtam az osztálytársaimnak, hogy nekem egy csomó galambom van, galambászok, és versenyt nyert galambokat tenyészték. Szerettem nagyozni.

Könnyen tanultam, de felületesen. Pillanatok alatt képes voltam bármit megtanulni. Alig voltam otthon, ha megérkeztem, tűz ki a Jácint térre, fociztam estig, látástól mikulásig. Sokat kaptam ki ezért, nem tanulsz, te büdös kölyök, mi lesz belőled, csavargó, csibész. Mégis nagyon furcsa dolog volt, bementem reggel a suliba, átvettem, ami föl volt adva, esetleg megírtam a padban a leckét, s megmaradtak bennem a lényeges dolgok. Túlzott szókincsem volt, ki tudtam magyarázni magamat, nyomtam a szöveget. Néha négyest is, ötöst is kaptam, csodálkoztak anyámék, otthon soha nem

tanulok, és mégis jó jegyeket kapok. Volt, hogy nem jött össze a dolog. Á, most nem tanulom meg – de kihívtak a táblához, és halvány fogalmam se volt, mi a lecke. Jött a szekunda, vagy a fa, ahogy mi hívtuk.

Nagyapa mondta, amikor meggondolatlanul sokat járt a pofám, hogy egyszer a szám fogja a fizetséget rám hozni. Mert azért jó gyerek lennék én, ott-hon sok dolgot megcsináltam, inkább megcsináltam a melómat, de csak ha be volt ígérve, hogy aztán focizni mehetek. Ha nem voltak kint a srácok, akkor hazamentem, mindig találtam elfoglaltságot. Alapvető dolgokra hívta fel a nagyapám a figyelmemet. A pofám miatt valóban sok baj ért. Előbb gondolkozzak, aztán járjon a szám. Nagyobb szorgalommal csinálhatnám a dolgaimat. A nagymamámnak nagy türelme volt, ő végső esetben, furcsán, mint egy ténsasszony, visszakézből vert képen. Nagyapa durva volt. Anyámtól is kaptam bőven, fakanállal, nádpálcával, mikor hogy. Nádpálcával sűrűbben vert. A makacsságért, a feleselésekért, a hazugságokért... bár a hazugságokért nem annyira, igaz, a hazug embert hamarabb utoléri, mint a sánta kutyát, de engem nem nagyon tudtak rajtakapni. Voltak kellemetlen dolgok, amikben kénytelen voltam hazudni. A dohányzás miatt, mondjuk. Kilencéves koromtól dohányoztam, de rendszeresen csak tizennyolc éves korom után.

A nővérem és köztem mindig ott volt a nemi különbség. Nem szerette a fiúk társaságát, saját köre volt. Volt egy matróz sráca, akkor a tejfölszőke, kék szemű srácok voltak a divatosak. Kollégista volt a gyerek. Jöttek a kamaszkori élményei, első csók és a többi. Én meg rettentően elítéltem mindezt.

Ötödikes koromban szerelmes lettem. Ica elájult, be kellett vinni a szer-tárba, lefektetni. Ahogy ájultan feküdt, olyan szépnek láttam, hogy szerelmes lettem. Nem titkoltam az érzéseimet, piszkosul kigúnyoltak az osztálytársaim, keresték az alkalmat, hogyan köthetnének belém. Két szerelmespár, mindig együtt jár... A lány viszonzta az érzéseimet. Neki talán még szimpatikus voltam. Előtte a negyedikes tanár nénim kislányába voltam szerelmes, ő meg irtózott tőlem.

Marikába Máté is szerelmes volt, nemcsak én. Aztán észrevettem, hogy jobban vonzódik őfelé, így lemondtam róla. Talán komolyabbnak tartotta, pedig parasztszülei voltak. Máté volt akkor a legjobb barátom, az intőimet is vele küldette haza a tanárnő.

A hatodikban visszautasítottak a lányok. Valószínűleg a renitens magatartásom miatt, ezen is sokat tépelődtem. Kihívó magatartásom volt, bár már nem abba a bandába tartoztam, amelyikbe a bukkantak, ismétlődők verődtek össze. Őket még a tanárok is jobban szerették, mint engem, azért, mert összetartottak. Nagyobb becsületük volt. Én többet mutattam a látszatnál, ha tudtam valamit, majd kiestem a padból, úgy jelentkeztem, fokozott szereplési hajlamom volt. Előfordult, hogy hülyéskedésből jelentkeztem, és ha felszólított a tanár, abszolúte nem tudtam semmit.

De szép gyerek voltam, szőke, kék szemű, a hangom is szép volt. Ének-órákon a tanár szólongatott, hogy kezdjem el a szólamot.

A lányoknak húzgáltuk a haját, a tanároknak temetőből loptunk virágot – csináltuk az életünket. Szerettem röhögni. Mátéval a legnagyobb röhögésem az volt, amikor Ica-ba voltunk szerelmesek. Egyik délután jött a Máté, éppen takarítottam – a mai napig igen házias vagyok, ezt anyámtól örököltem –, Ica kint maradt, mondta, gyere velünk moziba. Fölmostam, felöltöztem. Máté hívta fel a figyelmemet, hogy jó vagyok az Icánál, szeretne velem járni. A Dákokat játszották a moziban. Vérengzős film, rettenően pipa voltam, mert az erkélyen, előttem egy langaléta fiú ült, alig láttam mögüle. Tekeregtem az ülésen. Máté Ica háta mögött odasúgja nekem, hogy csináljam azt, amit ő csinál, és megfogta a lány kezét. Mondom neki, hagyjál engem békén, ne taníts engem szerelmeskedni, most a film érdek. Ica jót nevetett rajta, nem vette sértésnek.

Egyre kevesebbet voltam otthon, csajozni kezdtem, de a Jácint téri haverokat se hagytam el.

Hetedikes koromban loptam az ABC-ből. Anyám szoliban volt, engem már elengedtek a boltból, amikor hazajött. Betettem egy csokoládét a belső zsebembe, egyet meg a nadrágom zsebébe. Motoztak, mondtam, hogy engem ne tapogassanak, és kiraktam az egyiket. Borzasztó érzés volt. Utána elvert az anyám, nádpálcával, fakanállal, napokig viseltem a nyomát.

Egyszer – már nem tudom az okát – az anyám végigrohanta a telepet fakanállal a kezében. Vagy nem tanultam, vagy Lóriékkal voltam... lényeg az, észrevettem, ahogy anyám rejtegeti a fakanalat. Mint a tűz, pattantam, irány a szomszéd. Mondtam, hogy védjenek meg. Anyu bejött, kiverte a palávert, de tudtam, ha hazaérek, meg fog ütni. Nem sírtam. Nem sírtam, mert azt akartam, hogy üssenek tovább. Olyankor mártírnak éreztem magamat, mert álltam a verést.

Én tudom, hogy mindenféle önmarcangolás, kisebbrendűségi érzés ellenére nem találtam meg az éneket. Akiket megismertem, idősebb férfiakat, a fene tudja miért, egyiket se tudtam volna apámnak elképzelni. Azért vagyok alkalmatlan az apai szerep eljátszására: mert soha nem tudtam meg, mi az apa. Csak annyit tudtam, annyit neveltek belém, hogy én több akarjak lenni. Ha megnősülök, a családomnak fogok élni. A gyerekeimet tisztességgel fel fogom nevelni, azt akarom, hogy boldogabb legyen a gyerekkoruk, mint az enyém.

Vonzódtam a családomhoz eljáró idősebb férfiakkhoz. A felnőttek között jól éreztem magam. Szerettem a nagynéném férjét. Talán apám helyett apám lehetett volna, meglátta bennem, hogy érdeklődöm az elektronika iránt. Volt egy szakasz az életemben, amikor az ő szakmáját szerettem volna megtanulni. Megcsináltatta velem az első detektoros rádiómat.

Vonzott az a szakma, még inkább az autószerelés. Az, hogy orvos legyek, rég eltűnt a vágyaim közül. Sportoló is szerettem volna lenni, nagyszerű érzés, ha valaki ki tud emelkedni a többiek közül. Aztán színész... hatodikban színdarabot csináltunk, én voltam a király, aki kitagadja a leg-

kisebb lányát, mert az úgy szereti, mint a sót. Aztán írnom kellett a lányomnak egy levelet... valóban megírtam azt a levelet, pedig csak firkálni kellett volna a színpadon.

Volt egy manusom, nem tudom, hogyan ismertem meg. Talán valakinek udvarolt a családban. Ő gyakran foglalkozott velem. Formálgatott. Érdekelte a lényem, de nem sokáig tartott a kapcsolat. Elmaradt a családtól.

Egy maszek a logikai képességemet szerette. Önállóságra próbált nevelni. A matematikával hadilábon álltam, ezért tanítgatott. Annyira nem értettem a matematikát, hogy később, még a szakközépben is, egy-egy lökést kellett adni ahhoz, hogy a példát meg tudjam csinálni.

Gyerekkorom óta furcsa érzések váltakoznak bennem. Vagány legyen belőlem, aki, mondjuk, él harmincöt éves koráig, vagy pedig egy komoly ember, akire a többiek hallgatnak, kalapban jár, családja van, s polgári külsejű. Eldöntöttem magamban, hogy sokrétű leszek, jártas az atomfizikában, a matematikában, s hozzá tudok szólni mindenhez... Igyekeztem mindenkire figyelni.

Anyám kollégái is nevelgettek. Pali bácsit ma is szeretem, távol áll tőlem, de valami szimpátia mindig volt bennem iránta. A fiaival általános suliban sokat haverkodtam, sokat jártunk hozzájuk az anyámmal.

A nagyapám is próbálgatott foglalkoztatni, különösen azután, hogy tizenkét éves koromban nyugdíjba ment. Később beteg lett, azt hittük, meg fog halni. Meglátogattam a kórházban, már nem dohányzott... Foglalkozott velem, bár a tanulásban nem sokat tudott segíteni. Amikor a *Légy jó mindhalálig*-ot tanultuk, olvasónaplót kellett csinálni, lerajzolta Móriczot, nagyon szépen meg akarta csinálni. Rajz tehetség volt. Nekem nem volt kitartásom az ilyenekhez.

Ha kicsit komolyabban veszem a dolgokat, eredményeim is lettek volna. A fociban például. Makacs voltam, ha úgy éreztem, hogy megbántottak, azért is azt csináltam, amit nem szabad. Erre pedig menetrendszerűen megérkezett a verés.

A nagybátyámat szerettem, olyan ideges fajta, mint a nagyapám. Egyszer segítettem neki csövet rakni a falba, a létrán állt, szurkot adtam fel, és félt, hogy leöntöm magam. Kiröhögtem, erre leugrott a létráról, kirúgta a lábamat alólam, és felképzelt.

Egyik barátjával fiatalabb korában ketten az utca rémei voltak. Neki a barátság fontosabb... a srácnak egyszer azt találtam mondani, hogy simlis. A nagybátyám úgy belém rúgott, hogy kizuhantam az utcára. Amikor meghalt az első felesége, visszaköltözött hozzánk. Nyers lett, nem volt szabad hozzá szólni. Védőfal volt körülötte, s egy nagy adag hiúság. Ha ezt a hiúságot simogattam, feloldódott, de ha éppen megsértettem, nekem jött, a konyhaszekrénynek lökött. Az utolsó alkalommal úgy megütöttem: megindult az orra vére. Kilenc évvel idősebb nálam, azt hitte, soha nem fogok visszaütni. Mondtam, megöllek, csak nyúlj még egy ujjal hozzám. A nagymama ugrott közénk.

Tudomásul kellett vennem, hogy nincs apám. Nem akartam én erről senkinek se beszámolni. Megmagyarázhatatlan dolog az, ami nincs az embernek, és mégis tudni kell róla. A hiányt érzem, a jelentőségét nem. Én belenőttem ebbe a tudatba, nincs apám. Láttam egy gyereket: a szülei közrefogták, és úgy mentek az utcán. Mellettem pedig miért az anyám és a nővérem van? Vagy ő szaladt előre, vagy én. Hiába lázadtam, attól nem lett apám. Az se volt megoldás, ha elszaladok a nagybátyámhoz vagy a nagyapámhoz, mert ha bántották az anyámat, máris utáltam őket.

Ezért sem szerettem otthon lenni. Mindig morgott valaki, mindig aludt valaki, mindig tenni kellett valamit. Örültem, ha az utcán lehettem. Persze, hogy az érzelmeim irányították az életemet, abban legalább volt valami jó.

Sokat rágódtam az olyan dolgokon, amelyeket nem tudtam megoldani. Hogyan lehetne a felnőtteknek segíteni. Úttörőként vállalásokat tettünk, elesett embereknek fát vágunk, bevásároltunk. De az is csak fellángolás volt.

Az osztályban egyre rosszabb lett a helyzetem. Akkor éppen Magdiba voltam szerelmes, hatodikban került hozzánk, de hetedikben, a rettenetes magatartásom miatt, lebeszéltek rólam. Kiközösítették az osztályból. Nem szólhatott hozzám senki, mert aki ezt megtette, azt is kiközösítették. Az osztályfőnököm szervezte meg ezt. De már addig Magdit megfogdostam, a mellét simogattam, benyúltam a ruhája alá. Tízéves koromban volt az első magömlésem, azóta foglalkoztattak a lányok.

A hegyekbe ment az osztály, három fiút nem vittek magukkal, mert bomlasztották a közösséget. Természetesen köztük voltam én is. Csináltunk magunknak egy külön kirándulást. Anyám pakolt egy nagy kolbászos kenyeret, azt megosztottuk. Megittunk három korsó sört meg egy felest, attól úgy berúgtunk, mint az árva szamarak. Megkerestük az egyik srác nőjét, elcsaltuk, bebarangoltuk a vidéket. Annyira részeg voltam, hogy seggel beleestem a vízbe. Koker voltam, nem problémáztunk az ilyen dolgokon.

A Jácint téren tizenkét éves koromban verődött össze a végleges banda, együtt voltunk még nyolc éven keresztül. Sokat játszottunk, focira jöttünk össze, de ha nem volt jó az idő, az egyik srácnál gombfociztunk. Szegény, azóta már meghalt. Volt egy kiállhatatlan srác, a Sebők, mindig föl kellett hajtani, csak neki volt labdája. Kettő is. Bántott, hogy nem kaptam anyámtól soha egy focit. Egyszerűen nem volt erre módunk. Anyám mindig a praktikus ajándékokat kedvelte. Karácsonykor cipőt, ruhát kaptunk. Később labdát loptunk, a MÁV-pályán, játék közben a fűbe gurítottuk, aztán este, hogy nem vették észre, elemeltük.

Rengetegen laktak a tér körül. Megbeszéltük, hányan megyünk ki, de ha hamarabb odaértem, akkor biztos összeverődött a társaság. Jártuk a házakat, míg össze nem jött a két csapat. És adtunk az érzéseknek. Húszan is voltunk! Imádtam a focit. A többiekkel azért kisebb-nagyobb konfliktusok voltak, mert totálisan játszottam a focit. Amíg a lelkem ki nem szállt, addig hajtot-

tam. Nem volt elveszett labda, mindenhol ott voltam, annyira rohangáltam, hogy később megállapították, sportszívem van. Orvosok mondták. A májám is nagyobb. Úszni is szerettem, elég jól bírtam. Ruganyos, pattanós fiúcska voltam. A mai napig tudok a labda után futni. Szeretek kapus is lenni, bár az külön élményt jelentett, ha gólt rúghattam. Ez a végső cél ennél a játéknál; bevenni az ellenfél kapuját, leadni a labdát, cselezni – és mivel társasjáték, nem szabad önzősködni. Egy időben fejemben volt az önzőség, nem figyeltem arra: hogy le kéne adni a labdát, erre keményen közbeléptek... és kialakult a konfliktus. Többször volt, ha valamelyik srác nem jó szemmel nézte a szemétkedéseimet, rám mászott, föl-rúgott. Összeverekedtünk. Két komolyabb esetem volt. Egyik srácnak akkorát találtam bevágni, hogy a szája fölrepedt, kinyílt az ajka, mint a rózsa. A másik esetben Lóri barátom azt javasolta, hogy ha hőbörgők, rúgjanak tőkön. Mint a kutya, amelyik fülét-farkát behúzza, úgy nyűszítettem, rohantam haza, annyira fájt. Aki tőkön rúgott, egy zömök srác volt. Én a kisebbeket soha nem bántottam, pláne azokat nem, akikről tudtam, hogy gyengébbek. A nagy ló manusokkal álltam ki, és vagy a gyorsaságom, vagy a szemfülességem mentett meg. Ennek a gyerekeknek per pillanat nem tudtam visszavágni, pedig összecsomagolhattam volna. Később kaptam el a temetőben, piszokul elvertem. Volt egy másik gyerek is, akit a temetőben vertem el. Leütöttem szegénynek a szemüvegét, összetört, ő meg piszkosul megharapta az ujjamat. Ez volt a védekezése, nem tudott verekedni, bár erősebb nálam, csak nem szerette az erőszakot. Valamiért proosztó voltam, nekiálltam, minden bevezetés nélkül szépen összevertem. Olyan hangulatom volt. Talán nem tetszett a beszéde, affektált, ha jól emlékszem.

Néha ittunk. Nem sokat. Én kétszer rúgtam be otthon, egyszer vagy két liter bort szopogattam el, amikor indulni akartunk anyám kolléganőjéhez, észreveték rajtam, hogy berúgtam. Fakanállal vert el anyám, de nem éreztem semmit.

A másik alkalom? Nyolcadikban szerelmes lettem a nagybátyám nőjébe, és baromi módra berúgtam. Miatta. Sírtam is. Egy darabig azért hittem, hogy nem nőttem magasabbra, mert ittam és dohányoztam. A franc tudja, hogy milyen hatást vált ki a szervezetben az alkohol. Tizenhat éves koromtól sokszor berúgtam, anyám nagy bánatára. De akkor már középiskolába jártam. Mindig arra gondoltam, hogy Isten vagy valami felsőbbrendű lény látja valamennyi tetteimet, és egyre nagyobb megpróbáltatásoknak tesz ki, ezért mindent meg kell próbálnom, inni, csajozni, szemétkedni, hogy később tudjam majd, milyen az, ha valaki igazán jó lesz.

Láttam a rémületet és az elképedést

Anyám azon volt: olyan helyen tanuljak tovább, ahol emelt szint van, szerezzem meg az érettségit is a szakma mellett. Legyen egy szakma a kezemen, az bármikor jól jön. Jól gondolta ezt, bár az is benne volt, hogy nem mindegy, meddig kell eltartani engem. Kellott a keresetem. Egy kicsit

azonban jobban kellett volna tanulni. A tanárok elkönyvelték, hogy nem vihetem sokra. A képességeimhez mérten túlzásokba estem; orvos, színész, sportoló, elektroműszerész, autószerelő! Autószerelőnek jelentkeztem, de csak három gyereket iskolázhattak be, nem vettek fel. Akkor jött kapóra az illető. Óriási felhajtást csinált, aztán mondta, hogy a szakmunkástanuló-intézetben számomra is van hely. Némi köze volt a járművekhez, így járműszerkezeti lakatosnak jelentkeztem.

Bejárós lettem. Reggel a négy óra ötvenessel mentem, de hogy három év után dolgozni kezdtem, és a telepre kerültem, már négy harminckor indult a vonatom. Nagyokat aludtam volna, iszonyú ennyire korán felkelni.

A középuliban egy kőbányai gyerekkel állandóan zűröztem, de egyébként szerettem abba az iskolába járni. Sok közös programunk volt, jártunk a Déryné Színházba, Metró-, Illés-, Omega-koncertekre. Nem bántam, hogy ezt a szakmát tanulom. Később inkább szégyelltem, hogy mi akartam lenni, és mi lettem. Volt egy életcélom is már akkor: megszerezni a jogosítványt!

Itt is kettes magatartásom volt. Tornából ötös voltam, a tornatanárokkal mindig jó viszonyom alakult ki. Egyszer nem kaptam meg testnevelésből az ötöst, de csak a magatartásom miatt. A többi tantárgyból rendszerint egy jeggyel rosszabbat adtak a magatartásom miatt. Ez sokszor elkeserített. De végül sikeresen elvégeztem az iskolát, egész jó, bár rettentően változó eredménnyel. Ennek megvolt a hátránya. Második végén átmehettem volna motorszerelőnek, de az átlagom miatt nem vettek át. Pedig akkor közelebb lettem volna a célomhoz! Végzés után aztán nem sokáig dolgoztam mint fiatal segéd, annak ellenére, hogy a telepen elég jó kollektívába kerültem, és a csoportvezető rendesen viselkedett velem. Alig egy év múlva munkahelyet változtattam, az itthoni gyárba jöttem át. Hogy miért, mi volt az oka – nem tudom elfogadhatóan megmagyarázni.

Rendkívül hamar tudtam szerelmes lenni. Emiatt súlyos csalódásaim voltak, lehet, ez vezetett oda, hogy elkeseredésemben egyre gyakrabban önkielégítettem. Feledni próbáltam azt a lányt, akiben csalódtam, és ha önkielégítettem, akkor úgy éreztem, hogy az enyém lett. Volt, hogy tanóra alatt is elélveztem, az én módszeremmel ez nem volt nagyon nehéz. Mások nem is vették észre. Összeszorítottam a lábamat, koncentráltam és kész.

A vonaton, a tanulóokcsiban rengeteg fiú és lány utazott. Szolidabbak is, vagányabbak is. Soha nem vettem észre, mindig mások hívták fel a figyelmemet arra, hogy ki az a lány, aki szerelmes belém. Én mindig olyan után törtem, aki elérhetetlen volt. Illúziókat kerestem. Egyszerűen nem tudtam leszállni a földre. Megfogadtam, hogy nagyon sok lánynak össze fogom törni a szívét és azt hiszem, ezt teljesítettem.

Nyolcadik körül kaptam egy nagyon szép kék inget, és volt egy állati csinos öltönyöm. Abban flangáltam. Szép, vörös hajú lányba voltam szerelmes, rendszerint becsöngettem hozzá, aztán elszaladtam, mert féltem, hogy a szülei nyitnak ajtót. Aztán megunta a faterja, és a fülemnél fogva tanított meg a rendre. A lány észre sem vett.

Tizenhat éves koromban egyszerre két lány lett belém szerelmes. Zsuzsa és Marika. Ezzel nagyot nőtem a tériek szemében is. Egy ártatlan megjegyzéssel szedtem őket fel. Álltak a mozi előcsarnokában, és oda-szóltam nekik, jaj de szépek vagytok. Gimnáziumba jártak. Ilyen jó csajok járnak a gimnáziumba? Jó lenne egyszer ott is körülnézni. Ettől teljesen el-olvadtak. Aztán rendszeresen kijártak közénk a térre, és kerestek. Marikával aztán nagyon kellemetlen élményem volt. A hegyen voltunk, bementünk a serpentinek alatt egy bokorba, és szeretkezni próbáltunk. Nem tudtam, mert ez lett volna az első kapcsolatom. A szabadban nem tudtam később se szeretkezni. Pedig már volt egy korábbi ilyen élményem, a haverok egy kurvát akartak megdugni a Dunánál, azért nem mentem bele, mert bűdös volt a nő. Halszagú. Biztos befolyásolt az is, hogy tizenkét éves korom óta rendszeresen önkielégítettem, és azt a módszert szoktam meg. A hegyen ott volt Lóri öccse, Tamás, neki sem sikerült lefeküdni. Aztán hidegen hagytuk a két nőt. Azt hittem, Marika ki fog belőlem ábrándulni, de nem, utána is járt ki a térre. Mindig volt egy olyan érzésem a későbbiekben, ha nem állt fel a szerszámom, és nem tudtam megdugni valakit, hogy a férfiasságom híre forog veszélyben. Kellemetlen érzés, lavínákat indíthat meg.

Soha nem heccből ittam. Gyakran elkeseredtem. És főleg: olyankor soha nem önkielégítettem. Vagy az egyiket vagy a másikat! Ha jól berúgtam, akkor nem tudtam ezt csinálni. Valami levezetőszert kellett találnom, egyre nagyobb volt a szégyenérzetem. Inkább ittam, próbáltam leszoktatni magam. Aztán annyira szar érzés a másnaposság, hogy inkább maradtam *annál*, mert attól nem voltam másnapos. Régen a rumot, a cseresznyét és a sört szerettem. Aztán a rumot megutáltam, az egyik bulin a haver összekeverte Hubertussal, és azt ittam meg. Egy másik alkalommal meg tíz üveg sörre ittam két deci rumot és valami émelyítő, édes likórt. Elhánytam magam. A hülye parasztok meg húztak, hogy minek iszik az, aki nem bírja. Aztán az is közrejátszott, hogy hallottam, a rum kikészíti a májat.

A konyakot kedveltem meg, majd a gint. Ezek márkás italoknak számítottak. A sört a mai napig szeretem, a rövidet már kevésbé. Szeszkes bulikra jobban szerettem menni, könnyebben oldódtam fel a lányokkal.

Egyszer úgy berúgtam április negyedikén, hogy megbüntettek kétezereztől száz forinttra. Akkor nem voltam részeg, amikor kilencszázra büntettek meg. Egy sráccal összekaptam, és úgy beléütöttem, hogy felragadt a fára. Az volt a szerencséje, hogy engem valaki oldalról leütött. Kimentünk a gyerekekkel szólni, ahogy kiléptem, azonnal behúztam egyet, pang, lép-

tem utána, hogy felemeljem és megklopfoljam, a tömegből durr, leütöttek, összeestem, mint a colstok. Hiába mondtam, hogy pleknis téma nem lehet.

Az egyik bulin egy srác ráült Lóri pulóverére. Össztánc volt éppen. Szólok neki, haver, ne ülj a barátom pulóverére, ő meg elkezdett hepciászkodni, kicsit volt a fejében, és én nem szeretem, ha valakivel szépen beszélek, nem hajlandó ugyanúgy válaszolni. Mondom, hármat számolok. Aztán bevágtam a gyerekek, szegény alig bír felállni. Ez nem plekni, mert elébe álltam. Beütötte a fejét az ablakba. A tánctanár azonnal kitiltott.

A vendéglőből is kitiltottak. Nem tehettem be a lábamat botrányos részegségeim miatt. Mert garázdálkodtam is. A pincér édesanyja nem akart kiszolgálni, aki olyan nagy ribi, hogy a mai napig katonatisztek kúrogatják. Ráadásul egyszer Lóriékat föl is jelentette: az újságban olyan cikk jelent meg róluk, hogy a gyerekek kövekkel tisztítják a villanykörtéket. Pedig csak a macskákat dobálták. Valamelyik újságíró hülye humora... Én, hála istennek nem voltam benne az újságban, bár együtt voltunk akkor is, hárman. Lóri, Tamás és én. Tamás akkora pofont kapott a rendőröktől, hogy azt hittem, pirosat fog köpni. De csak a taknya-nyála folyt egybe.

Még mindig Marikával voltam jóban. Az egyik haver iskolai felszabadulását akartuk megünnepelni, elhívtam Zsuzsát is. Csak az volt a baj, hogy Zsuzsánál nem volt jó a gyerek. Akkor még működött a bár. Hova menjünk a tizenhat éves fejemmel, hát persze hogy a bárba. A lányok öntözgették a narancslevet a leanderre, mert azt rendeltünk nekik, helyette inkább konyakot ittak. Nekünk sem kellett olyan túl sok, így is ott hagytunk vagy öt kilót. Beszálltam a fizetésbe, a srácnak ne könnyítsék meg annyira a nadrágját. Szépen termeltünk, ezért mámoros állapotban settenkedtünk hazafelé. Pisti azt mondja, hogy cseréljünk nőt. Ezen ne múljon, megkérdeztem Marikától, neki is jó volt. Állítólag fogdosni akarta, meg szerette volna csókolni, a Marika hagyta magát, egy kicsit rosszul esett, lényeg, hogy összeborultak. Két nagy gyerek jött a másik oldalon, később kiderült, hogy Lóri nagybátyja. Átszólt, hogy akassz már be neki. Pista visszaszólt, hogy kuss, mert leverem a fejed. Marha nagy gyerek ő is, kétszer akkorák a vállai, mint nekem... Visszaszól a gyerek: megnézném, ki az az erős gyerek, aki le tudná rúgni a fejemet. Föl volt túrva az utca, gázcsöveket fektettek, nehezen értek át az oldalunkra. Közben már Marika visszajött hozzám. Pistiék meg előttünk mentek. A gyerek csak a nőt figyelte, hátulról engem ütött le. Elfeküdtem. Amikor kászálódtam fölfelé, úgy szívögdrön rúgott, hogy felfestődtem a falra. Elvesztettem egy pillanatra az eszméletemet, és előredőltem, ököllel. A kezemen egy vastag gyűrű volt, éreztem, hogy eltalálom a fejét. Erre megsturcolt, fölrepedt a pofám, két hétig cumisüvegből ettem, fájta a szám, és valami sárga porral kellett beszórni. A Pistát meg a másik gyerek vette kezelésbe, de nem sikerült neki, mert a haver felmarkolt egy maréknyi port, és a szemébe vágta. De azért picsán rúgta a manus, ő is kapott valamit! A csajok

sikoltozva elrohantak. Ahogy felébredtem, indultam vissza a rendőrségre, hogy feljelentem őket. Pista is visszajött, felvett a vállára, úgy vitt. Fölértünk a térre, hát ott van a két gyerek. Borral kínáltak, kérdezték, hová megyünk. Én nem fogadtam el a piát, de Pista ivott velük. Mondom nekik, hogy a rendőrségre, de hogy a barátomat ilyen szépen lekenyerezték, nem megyek már tovább. De júdásfia akkor sem kell. Aztán később összejöttem azzal a fiúkával, aki leütött. Az egyik bisztróban éppen két sört rendeltem, a pofám már begyógyult, gondoltam, ezt megünnepelem. Ott volt a Pista is. Ahogy megyek a söntéstől, igaz, hogy furcsán fogtam a korsókat is, a fiúka kiütötte a kezemből az egyik korsót. Á, mondom, barátom, te még mindig szenvedsz? Mondom: ha én nem iszom, akkor a barátom se igyon, és a korsóval úgy pofán vágtam, hogy szétszakadt a szája. A manus csak nézett. Annyi időm még volt, hogy belebámuljak a csapos pofájába, láttam a rémületet és az elképedést. Rohantam az ajtó felé, kiabáltak, fogják meg. Kokó nagy dili lett volna, engem úgy megpakolhatnak ezek a szénrámolósok, hogy ujujuj. Annyi időm még volt, hogy odaszóljak Pistának, szaladjál!

Anyámék nem szerették Lóriékát sem, pedig velük voltam a legtöbbet. Csinálgattuk kisdéd játékainkat, ivás, bulik, csajozás, kúrás, biciklilopás, foci, verekedés. Fialalok voltunk, élni kellett valahogy. Azok között a srácok között, ahol Lóriék voltak, azt hiszem, én a szolidabb modorommal keltettem feltűnést. Hozzájuk képest szolid és megnyerőbb voltam. Hármónk között Lóri volt a legerősebb, Tamás hozzám hasonló. Lóri magas, fekete srác, indiánokhoz hasonlít, olyan markáns a pofalemeze. Én soha nem törekedtem vezérszerepre, bár ették a szövegemet. Nem merném mondani, hogy intelligensebb voltam a többi havernál, de engem jobban érdekelt az irodalom, ami tartalmasabb kultúrát adott, bár köztük igen elengedtem parlagi mivoltomat. Förtelmesen drasztikus is tudok lenni, tényleg fütyülhetnek a madarak rajtam. De durva csak akkor, ha többet ittam. Hármónkhoz mindig csapódtak emberek, s én mindig azt éreztem, hogy engem csak Lóriék miatt túrnek meg...

Egyszer Lóri hűgának a hapsiját megpofozta a presszó előtt egy pali. Bejött egy srác, és szólt a Lórinak, hogy ütik a húga hapsiját. Szétszórva ültünk, de egyszerre keltünk fel vagy hatan az asztaloktól. Kimentünk az álmomásra, és piszok nagy verekedés lett belőle. Perceken belül kint volt a rendőrség, menekülni kellett a hevederezés elől.

Még a telepen dolgoztam, amikor fellázdattam anyám diktatúrája ellen. Háromezer-kétszázat kerestem, és gondoltam az egyik alkalommal, hogy nem adom haza egy az egyben a pénzt, hanem veszek magamnak egy bارسonyfarmert, s egy menő csizmát. A Lóri is vásárolt. Ezekben a cuccokban jártunk bulikra. Állati nagy szó volt ez akkor, mindenki azt hitte, hogy Pestről jöttünk. Akkor már nagyon dívott az a dolog, hogy az öltözetéről ál-

lapítsuk meg, ki hova tartozik. Nem volt az orrunkra írva, hogy vidéki bunkók vagyunk. Mert a vidékiek nemigen jártak Pestre, volt köztünk egy-két jobb manus meg jobb nő, aki divatosabban öltözött. Azért csak észre lehetett venni, hogy ki öltözik belvárosi szerint, ki a pesti csibészdivat szerint. Szóval fellázkodtam, és bevásároltam. Akkor egy hétig nem szólt hozzám az anyám. Fontosabb dolgokra kellett volna a pénzt költeni. Pedig amíg ott laktam, meglett a fürdőszoba, bútort vettünk a szobába, parkettáztak – mindezt az én pénzemről.

Ki volt plakátozva, hogy melyik faluban milyen együttes fog játszani, melyik művelődési házban lesz buli. Akkor még játszott a Béta, a Feles, a Diana. Ők voltak a megye legjobb zenekarai. A koktéltájon a Polaris játszott, majd a Pallas és az Iris. Keményen tudták a Deep Purple-számokat játszani. Bolondulásig tudtam őrizni a koncertjeiken. Imádtam a Creadens-számokat, bújtam a poplapokat, már amennyire voltak itthon ilyen lapok. Az IM-et. A rádióban is el-elhangzott egy-egy jó nyugati szám, akkor jöttek be a CCR-számok. A zenéjük nagyon jó. Marha jókat szórakoztunk a koncerteken, én mindig nagyon szerettem a zenét.

Tizenhat éves koromban Lóriékkal garázdálkodtunk. Tamást jobban szerettem, neki meg is mutattam, én hogyan szeretek önkielégíteni. Ő is megmutatta, hogy ő mint szokta, de engem nem érdekelt, gusztustalanul tartottam. Vele minden hülyeségben benne voltam, de aztán eltávolodtunk. Akkor jöttem rá, milyen jellemtelen, amikor a rendőrségen a lopások miatt beköpett. Hamar fölgöngyölítették a bandát. Ráadásul nekem vigyáznom kellett, nehogy priuszom legyen az iskolában.

Leginkább a lopásoknál falaztam. Általában hárman csináltuk, volt, mikor öten. A Lóri volt a biciklilopásban a profi. Gyorsan tudtak dolgozni, szakemberek voltak. Szétkapcsolták a biciklit, kikapták a kerekét, a lámpát, dinamót, sárvédőt, ami éppen kellett, különböző alkatrészeket. Nekem volt egy régi, öreg biciklim, a nagyapámtól kaptam, azt újítottam fel. De szerencsére idejében ellopták.

Amikor hajnalban kijött a rendőrség, anyám ébresztett fel. Azt hittem, melózni kell mennem. Morogtam, hogy még csak három óra, minek ébreszt ilyen korán. Sápadt volt. Felöltöztem, megyek ki, mondom, mit keres itt ez a rendőr. Azt mondja: házkutatás. Kérdezem tőle, van engedélye? Állati nyugodt voltam, semmi alkatrész nem volt otthon, csak egy pléhdobozban külföldi elektródák, amit a gyárból hoztam. Nagyon szerettem volna egy trafót csinálni, hogy hegeszteni tudjak, meg maszekolni. Olyan szép dísz tárgyakat csináltam annak idején, gyertyatartókat, hamuzókat, fogasokat, jól jött a lakatosszakma. Kérdezi: van-e nekem biciklim, mondom, nincs, mert ellopták. Megláttam a tagnál a bilincset. Aztán bement a spájzba, megtalálta az elektródákat, elkezdett faggatni, honnan vannak. Mondom neki, mi köze hozzá, elvégre valami bicikliügy miatt jött. Aztán beültetett a kocsiba, bevitt a rendőrségre. Tamás is ott ült az első ülésen, be

voltunk gazolva, nem mertünk egymáshoz szólni. Anyám eljött velem. A rendőrségen eléem tettek egy papírt, hogy szépen írjak le mindent. Hagyjának engem békén, nekem két faiskolám meg négy tánciskolám van, nem tudok írni. Erre seggbe rúgtak. Az egyik zsaru belemarkolt a hajamba, megcsúsztam, és elterültem a padlón. Begurultam az íróasztal mögé, felugrottam, és mondtam, ha még egy ujjal is hozzám mer valaki nyúlni, az írógépet vágom közéjük. Aztán még sokáig nyaggattak, a Tamás mindent elmondott, természetesen alaposan bemószerolt. Rám akarta verni a cinkeket, holott én semmit nem írtam le, és semmit nem mondtam el.

Lóri egy oldalkocsis kerékpárt lopott össze. Részenként. Azzal szállította a lucernát a nyulainak. Én viszonylag gyorsan kiszálltam az egészből, mert túl sok külön utat csináltak maguknak. Lóri végül annyira vitte, ha nem tetszett a biciklijének valamelyik része, hiába volt az jó, lopott egy újat. Ha meg egy jó biciklit látott, azzal kicserélte a sajátját. Én csak annyit szerettem volna, hogy legyen egy pipec biciklim, ne kelljen gyalogolni. Túrázni mentünk az erdőbe, szalonnát sütöttünk, kirándulgattunk. Akkor már anyámnak nem volt elég befolyása felettem, szépen elmagyaráztam neki, hogy csak véletlenül keveredtem bele az ügybe. Tulajdonképpen ő mosott ki. Tamás kapott vagy hat nap szénlapátolást. Őt később majdnem lesittelték. Amíg a második feleségével meg nem ismerkedett, csibész manuszka volt. Olyan tizenennyolc évesen vált végleg ketté az utunk. Addig csináltuk a hepajt. Mindenesetre ezt a dolgot nem tudták meg az iskolában.

Lakatos lettem. Örültem a szakmának, jól kerestem, és arra számítottam, ha el akarok majd menni egy maszekhoz dolgozni, ezzel a szakmával fölvesz. Én is tudom, hogy kell egy behorpadt lemezt kikalapálni.

Több okom volt arra, hogy átjöjjenek a telepről a gyárba. Ez is vasas szakma. Aztán nagyon nehéz volt bejárni naponta, korán kellett kelni. Érdekelve voltam itthon, kezdtek jönni a komolyabb nőügyeim. Kissé könnyelmű voltam, hiába volt jó kollektíva a telepen, egy csomó személyes konfliktusba keveredtem. Egy-két kollégával és a meóssal nem jöttem ki. Éreztették, hogy fiatal segéd vagyok, és örüljek, hogy annyit keresek, amenynyit. Persze, én türelmetlen voltam, meg akartam váltani a világot, mindenben csak nekem lehetett igazam, szerettem volna minél hamarabb előnyös körülményeket teremteni magamnak. Nem akartam én még családot alapítani, de már komolyabb nőim voltak. Bármely nővel komolyan kezdtem el a járást. Közelebb akartam anyámhoz is jutni, a lakáshoz is, talán ez könnyít a sorsomon. Átjöttem a gyárba, tulajdonképpen segédmunkási minősítéssel, és bár több volt az órabérem, mint előzőleg, de jóval kevesebb a fizetésem. Akkor már azt is tudtam, hogy az MHSZ egy tanfolyamot indít, gépkocsivezetőket képez ki, és nyolcadik óta hivatásos gépkocsivezető szerettem volna lenni, gondoltam, itt az alkalom.

Szerettem az autót, vonzanak az utak. Inkább az utakat járom, mint hogy négy fal között dolgozzak. Nyolcadikos koromban már a nagybá-

tyámnak vezetői engedélye és egy oldalkocsis motorkerékpárja volt. Szerettem villogni, állandóan nyúztam. Felültem a motorjára, motoroztam. Egyszer nekimentem egy fának, és leszakítottam az oldalkocsit. Nem nagyon örülhetett neki, de látta, hogy kedvem lenne ehhez a mesterséghez. Ambicionálta, hogy kezdjem el a tanfolyamot. Ebből lett az első konfliktusom a főnökömmel a gyárban, mert ugyan aláírta az MHSZ-papírt, de később nem járult hozzá ahhoz, hogy munkaidő-kedvezményt kapjak.

A tanfolyamon megszereztem az ABC-kategóriát, bár nem ment valami könnyen. Majdnem abbahagytam, mert három hiányzás után automatikusan kizárják az embert, és délutánonként én inkább randikra mentem. Ráadásul el kellett végezni a távirásztanfolyamot is, mert ez feltételként volt kikötve. Igaz, bűvár is lehettem volna. Aztán ennek a tudásomnak a katonaságnál hasznát is vettem – mondhatom.

Motorra és személygépkocsira egyből megkaptam a vezetési engedélyt. Teherből először megvágta. Aki tanított, mondta, csodálkozna, ha én ebből is megkapnám az engedélyt. A legbénább vagyok az összes tanuló között. A teherből félttem először, később belejöttem. Volt hogy háromórás vezetési gyakorlatunk volt, a tag mondta, hogy adjak egy kis gázt, mert csak olyan negyvennel jöttem a lejtőn, odaléptem egy kicsit, de még mindig biztatott, majd ő nyomta be a gázpedált. Megindult az autó, én meg kapaszkodtam a kormányba, azt se tudtam, mit csináljak. Mire odaértünk az első táblához, alig bírtuk megállítani ketten is a kocsit. Valahogy megálltunk, mondtam neki, hogy ne csinálja, mert tényleg nem merem majd megfogni a volánt.

Szóval az első vizsgán helyből megvágta. Az első nap húszan vizsgáztak, a másodikra tízen maradtunk. Az előző napiak mondták, hogy a vizsgabiztos gyorsan szereti lepörgetni a vizsgát, s mondta, egy kicsit túlélphetik a sebességkorlátozást. A mi manusunk viszont már nem engedte meg, én meg gyorsabban hajtottam a kelleténél. Ura voltam én a ZIL-nek, de nem szabad olyan gyorsan menni, ebben igaza volt, balesetet is okozhattam volna. Mondta, hogy a következő vizsgán jelenjek meg, és fizessek be háromszáz forintot.

Megcsináltam a kezelői vizsgát is, és augusztus tizenhetedikén megkaptam a jogosítványt. Akkor még ez nem volt szakma, mint ma. Ma már annak lehet nevezni. A főnököm kicsit dühös volt rám, hogy elvégeztem a tanfolyamot, tudta, hogy gépkocsivezető akarok majd lenni. Elég jó brigádban dolgoztam ott, Angela Davis nevét viselte, a tagok örültek ennek a sikeremnek. Szerettem őket, sokat melóztunk együtt, sok pluszt csináltunk. Ennek az lett az eredménye, hogy hárman kaptunk egy beutalót Balatonszabadiba.

Itt jött össze az első szexuális kapcsolatom. A második vagy harmadik napon megismertem egy lányt, Andreát. Feljött velem a barakkba, pedig a gondnoknő felhívta a figyelmünket arra, hogy senki nem jöhet be hoz-

zánk. Ciki volt, mert még három srác ott volt a szobában. Engem addig nagyon zavart, hogy azokkal a lányokkal, akikkel addig jártam, nem kerültem szexuális kapcsolatba. Alighanem ez meg is látszott a viselkedésemén.

Az a balatoni nőm mindenről felvilágosított. Hogy például nemcsak az tartozik a szeretkezéshez, hogy az ember elélvez, hanem egy csomó lelki és testi dolog is szükséges hozzá. Ez nem egy olyan gyors folyamat. Nem azt mondom, hogy annyira jó volt az első szeretkezésem, de traumákat nem okozott. Csak az zavart, hogy tizennyolc éves koromban vesztettem el a szüzességemet.

Olyan társaságban voltam kamaszkoromban, ahol mindenki a szexuális kalandjaival dicsekedett. Úgy megszoptattam, úgy megújajtam... olyan visszataszító volt, hiszen én addig mással soha nem szeretkeztem. A közvetlenebb szexuális élményem nem sokkal Andrea előtt volt, moziban csókolóztam egy lánnyal. Ujjajtam, ő a nadrágom körül matatott. Aztán kimentünk a moziból, a buszmegállóban, egy állati eldugott helyen kigombolt, én meg a nadrágomba élveztem. Szárazon. Fogdostam, de nem hiszem, hogy elélvezett.

Andrea vezetett rá, hogy mit lehet csinálni szeretkezés közben. Nekem már jócskán voltak sikertelen kísérleteim, olyan, hogy együtt aludtam egy lánnyal, és nem volt semmi köztünk, vagy bár felállt, de nem tudtam betenni, és ez lelohasztott, vagy hogy nem is állt fel, hiába igyekeztem. Andrea rájött, hogy még nem voltam lánnyal. Rettenetesen éreztem magamat. Valami olyat mondott, hogy nem jó, ha az ember idő előtt kiveszi. És én nem tudtam, hogy ez mit jelent... Talán akkor volt egyszer korai magömlésem... Aztán kimentünk fürödni, elkezdtem a hasán matatni, nyomta lefelé a fejemet, én meg annyira tapasztalatlan voltam, hogy nem tudtam, mit akar. Volt bennem valami tudatalatti, ha én most... akkor ő azt fogja hinni, hogy voltam más lánnyal.

A tábor végén becserkészttem Katit. Ő keményebb dió volt, és csak akkor feküdt le velem, mielőtt elutazott. Valahogy nagyon ki akartam próbálni magam, erőteljes fiúcskának akartam látszani, hétszer szeretkeztünk egy nap. Abból csak négyszer tudtam jó lenni. Nem tartom ma sem természetesnek, hogy háromszor nem volt jó... Már csak azért szeretkeztem Katival, hogy biztosan ki tudjam elégíteni. Szerettem volna aludni, de még mindig azzal heccelt, hogy rám ült. Később már soha nem hajtottam arra, hogy egy nap alatt enyém legyen egy nő. Olyan érzésem lett volna, hogy ezt mindenkivel megcsinálná.

Hogy így belesöpöppentem a jóba, mindent elfelejtettem, felrúgtam a munkahelyemet, hiszen úgy gondoltam, enyém a világ! Egy hónapig csöveztem a Balatonon, kergettem a kalandokat. Mikor végre hazakerültem, anyám majdnem kitagadott. Nem örült neki, hogy hazamentem. A gyárba visszavettek, csak le kellett egy bizonyos időt dolgoznom. Munka-

erőhiány volt. Az MHSZ-es dolgok és a sok meló miatt aztán csúnyán összevesztem a főnökömmel, és beadtam a felmondásomat.

Pedig szerettem a brigádot. Sokat voltunk együtt. Néha segítettem a kollégáknak is. Ha az egyik megbetegedett, és nagy kertjük volt, az aszszony nem tudta egyedül megcsinálni, vagy a nyakán volt egy kisgyerek, segítettünk. Ezt természetesnek éreztem.

A nagybátyámnak is segítettünk. Építette a házáat, nem tudott segítséget szerezni, elmentünk megcsinálni az alapokat. Gyilkos meló. Ott volt az egész brigád. Teljesen ingyen. Egy pohár pálinka alig volt a fizetségünk. Mindig kihasználták a jó szívemet, mert én soha nem mondtam senkinek, hogy nem megyek, nem érek rá.

A következő munkahelyemre a nagybátyám segítségével kerültem. Ő már akkor ott dolgozott. Volt jogosítványom, azt gondoltam, miért ne lehetnék gépkocsivezetőnek, de mint hálózatkezelőt vettek fel. Egy nap kiesésem se volt az átlépésnél. Nem sokkal a jogosítványom megkapása után gépkocsira is kerültem, olyan szolgálatba léptettek.

Nagyon klassz élményeim vannak innen. Sok fiatal dolgozott ott, és sok lány. Mikor a nagybátyám lemondott a KISZ-titkárságról, és elég nagy népszerűségnek örvendtem, egy ideig úgy volt, hogy én leszek a titkár. Két okból nem lett volna ez nekem előnyös. Mert a nagybátyám lemondott, olyan színezetet is adhattak volna neki, hogy az én javamra tette, a másik ok – ami a mai napig így igaz –, hogy sose voltam kommunista. De kapitalista szellemű se. Olyan furcsa valaki voltam, aki sehova se tudja magát tenni, bár ez nem volt előnyös számomra. De eldőlték maguktól is a dolgok, betegállományba kényszerültem, és más lett a titkár.

Négy közül az első

Lóriék sokat kerestek engem, de anyámék megtiltották, hogy bejöjjenek hozzánk. Egyszer Lóri bejött, s a nagyapám hozzávágta a cipőjét. Már az iskolában olyan hírek terjengtek róluk, hogy elégették a naplót az öccsével. Lóri fenegyerek hírében állt, a javítóintézetet is megjárta. Tamás kiegészítő iskolába került. Pedig szerintem ők sokkal jobban megállták a helyüket az életben, mint én.

Egyszer azt mondtam, hogy négy erényem van, meg négy hibám. A négy hibát úgy vettem át egy sráctól, aki valóban gyógyós, elitta az eszét. Ő szokta mondani, hogy tyükety vatyok, rotyty a lápam, tyelypityek, meg impotyens vatyok. A négy erényem meg az, amit maximálisan szeretek, a nő, az autó, a foci és a zene.

Kedvenc szórakozóhelyünk volt a mozi, oda jártunk bulikra. Ott jöttek össze a hármas számaim. Három Marika volt az életemben, három Ilona és három Edit. Általában az év első három hónapjában történik velem vala-

mi, vagy munkahelyet változtattam, vagy kórházba kerültem... De nem minden lánnyal feküdtem le Andrea után. Bár ez is beletartozott volna a vagánykodásba. Annál felemelőbb érzés volt, minél több nőt tudtunk magunk alá gyűrt. Talán a jellemtelenségem mellett volt valami vonzó az egyéniségemben. Állandóan nagyoztam, hazudtam, a versengés a fiatalok között mindig megvolt, és a túlzások. Az egyik barát elmesélte az ágyékügyeit, a másik azonnal túlszárnyalta. Ezt ocsmány dolognak tartottam. A későbbiekben inkább azt mondtam, hogy semmi dolgom nem volt azzal a nővel, de rám hagyták, jól van, haver, úgylis tudjuk, hogy megfúrtad.

Nem nagyon volt hely arra, hogy nőt szerezzek magamnak. Nem tudtam hazavinni őket, tiszteletben kellett tartanom a nagyszüleim és az anyám nyugalma. Ez kellemetlen volt. De azért voltak kapcsolataim. Erikának már férje van, a gyerekükkel együtt láttam őket, álltak a peronon. Ilonát is láttam, belegondoltam, hogy úristen, soha nem szerettem annyira nőt, mint éppen őt. Aztán a másik Ilona, az elnök lánya... olyan ajánlatokat kaptam a szüleitől, hogy vegyem már el a lányukat. Úgy éreztem, hogy a nyakamba akarják varrni, inkább gyorsan távoztam. Aztán ott a második Marika. Vele csak csókolóztam, és ő meg azt mondta a barátnőjének, hogy lefeküdt velem, és nagyszerű fiú vagyok. A barátnője gyorsan lefeküdt velem, hogy ő is kipróbáljon... Zsuzsa leugrott értem a vonatról, ő szeretett talán a legjobban. Most kislánya van. A mai napig vissza tudnám szerezni, de elvből nem foglalkozom férjes asszonyokkal...

Sokat jártunk koktélahajókra, össztáncra, vidéki bulikba, ez volt a szórakozásunk. Mi hárman mindenhova elmentünk. Hét közben a tiszti klubba jártunk, akkor még dúsabb programok voltak. Ma már nem merek elmenni egy diszkóba, mert kinéznék, annyira öreg vagyok. Persze, lehet, közöttük is voltak huszonévesek, és észre sem vettük őket.

A mi időnkben a rock and roll volt a fő szám. Ez lehetett a titka a sikeremnek. Állati jól rock and rolloztam. Szerettem ezt a táncot, megtanított egy lány, az egyéni stílusomat is belevittem, kevés fiú tudott úgy táncolni. A lányok szerettek velem lenni. Én már akkor nem voltam szép fiú, az élet mély nyomokat hagyott rajtam. Pláne most, hogy össze van vagdalva a pofám. Mindig azt mondtam a lányoknak, én nem vagyok szép, csak roppant meggyerő. Ez valami kihívás volt, hogy felkeltsem az érdeklődésüket.

Bomlottak értem. Én is értük. Majdnem meghaltam egy nő miatt. Ha nem tartom fel a kezemet, a gyomromba szalad a kés. Tizenhét éves koromtól húszéves koromig rendszeresen jártunk hajóra. Ez egy elég élménygazdag életszakaszom... sokat gondolkoztam akkor azon, hogy ettől koravén leszek. Anyám nem nagyon örült, hogy alkoholizálok, meg csavargok. Ismertem azt a lányt, aki miatt megszártak. Egy gyerek odajött hozzánk, amikor befejeztük a taton a táncot, és fel akarta a lányt kérni. A lány erre az ölembe ült. A gyerek valami olyasmit mondott, hogy miért né-

zek gúnyosan rá. Aztán a lány elült az ölemből, éppen akkor szúrt a srác. Ahogy álltam fölfelé, a kezem a hasam előtt volt, ha nem a kezembe szalad a penge, akkor a májamat vagy a gyomromat éri. Azonnal elvittek bekötözni. Nagyobb eret vághatott el, mert nem is csöpögött, hanem sugárban folyt a vér. Rengeteg vért vesztettem, de nagyon nem volt ahhoz kedvem, hogy lemaradjak a hajóról. Kicsit ittas is voltam. Leugattam a srácot, mert nagyon szemtelen volt. Zebegényben kidobtak a hajóról. Én meg visszaugrottam. Már távolodott a hajó a stégtől, úgy húzott be egy matróz, mert beleestem volna a vízbe. Nem volt mese. A stégről egy dobantás, és elkaptam a hajó oldalfalát. A víz fölött repültem egy darabot. A bal kezemmel tartottam magamat, a jobb kezem volt megvágva, marhára fáj. Ha beleesek a vízbe, megfulladok.

Egy vidéki bulin Tamás, a szerencsétlen, leköpte az önkéntes rendőrt. A legszebb az volt, hogy a rendőr srác pálinkával várt bennünket, és nála aludtunk.

Lóri elment hugyozni, hosszú disznóólak voltak és közéjük nagy dombokba volt összehordva a szar. Lóri olyan részeg volt, hogy beleesett a szarba, mi kihúztuk, valahogy meg kellett tisztálkodnia. Mi meg annyira röhögtünk, hogy így jár, aki disznóvá issza magát, hogy amikor segíteni akartunk neki, akkor mi is elestünk, egymás hegyén-hátán voltunk. Lórinak erre eltört a bokája – marha csúnya volt, nem jöhetett velünk hetekig buliba –, beszállította a mentő, aztán még tovább ittunk, és Tamás leköpte az önkéntes rendőrt. Kilencszáz forintba került.

Az is kemény eset volt, amikor telefonálni akartam egy pesti lánynak. Pesti lányokkal szerettem volna járni, de csak egyet tudtam felszedni. Neki akartam telefonálni, de beragadt a forintos a telefonba. Egy kis csattal megpiszkáltam, erre jött az a tarack, paraszt, tapló, bunkó zsaru, és olyan dumát eresztett le, hogy most megvagy, te telefonrabló. Valóban visszaélt a hatalmával. Bevitt az őrszobára, kiírta az adataimat, aztán levágta az asztalra a személyimet, ami lecsúszott. Mondta, hogy vegyem föl. A tehetetlen dühtől azt hittem, hogy kipattannak a szemeim, hiába mondtam neki, hogy nem így adtam oda, s adja vissza rendesen. Akkorát vágott a gumibottal a vállamra, hogy azt hittem, menten megőrülök. Szerencsére, elég vastag kabát volt rajtam.

Egyszer az állomáson is elkaptak. Egy verekedés után vissza kellett mennem, mert ott felejtettem az orkánomat. Akkor egy civil nyomozó rúgott meg. Jó kedvem volt, kokeró voltam. Bevitt az őrszobára, és le akart ültetni. Dehogy ülök le, idáig ültem! Felejtsem már el... ökörködtem. Lóriék meg csitítottak, hogy ebből még nagyobb baj lesz. Aztán végül a nyomozó is elröhögte magát, annyira humorizáltam.

Lórinak volt egy Edit nevű nője, ők éppen össze voltak veszve, én meg a nagy tudatlanságomban felszedtem ezt a nőt. Aztán újságoltam a Ló-

rinak, milyen kis aranyos nőm van. Nézett egy darabig, aztán megmondta a helyzetet. Kértem, ne haragudjon. Nem sokáig jártam vele, alig egy hétig, átnyergeltem a nővére. A szüleik is szerettek, olyan kajákat ettem ott, mint még sehol. Az öreg stikiben itatott, szegény megvakult azóta, mert metilalkoholt ivott... Egyszer ott aludtam éjszaka, már az ágyon egerésztünk, hála istennek nem volt probléma. De féltünk, hogy esetleg kijönnék az anyjáék, ezért nem jött össze a dolog.

Ez az Edit lett aztán a Lóri felesége. Biztos tudja, hogy smároltunk. Ha véletlenül megdugtam volna az Editet, akkor se mondom meg Lórinak.

Verseny volt köztünk, hogy ki tud több nőt megszerezni. Olyan erősen hajtott, hogy három nővel lekörözött. De azért luksógorok is voltunk. A harmadik nőmön keresztül, aki Laci szerint fehérmájú. Én nem tudom, kétszer vagy háromszor voltam csak vele. Az igaz, hogy egy arcizma se rándult meg.

Tamással nem versenyeztünk, bár egyszer közösen akartunk egy nőt. Kérdezte, hogy akarom-e. Kimentünk az állomásra, és egy kancsal csajt szedett össze. A vonaton akartuk eltéríteni. Tamás már rávette, hogy húzza le a bugyiját, akkor megláttam, hogy tiszta vér... Akkor jöhetett meg a lánynak az első menstruációja.

Évekkel később még szerzett a Tamás egy csajt nekem. Olyan tizenöt éves cigány pipit. Hoztam föl a lakásra, megállított a rendőr, hogy betegséget akarok most összeszedni? Mondtam a zsarunak, hogy nem, mert éppen jó útra akarom téríteni a csajt. Aztán megfürdettem a nőt, és úgy fektettem le.

A bevonulásomig elég sokat ittam, nőztem, igaz, amikor válófélben voltam, akkor is visszajött ez az életmód. De már akkor szertelenebbül kapkodtam összevissza. Az addigi dolgaim csak olyan fiatalos heveskedések voltak. Szóval ezt mindenki megcsinálta. A munkahelyeken is vannak balhék, nekem is voltak, a fiatalok miért ne kakaskodhatnak? Igaz, hevesebb voltam a többiekénél, s jóval nagyobb a pofám. Én mindig szentül meg voltam arról győződve, hogy éppen akkor nekem van igazam.

A harmadik munkahelyemen a nagybátyámmal is rivalizáltam. Ha együtt dolgoztunk, néha a vita hevében össze is verekedtünk. A nagyapám természetét örököltük mind a ketten, de ez leginkább a nagybátyámon jött ki. A többi munkatárs általában szeretett, vagy legalább szimpatizált velem. Meggyőző szövegem volt, össze tudtam terelni az embereket. Egyszer élesen kikeltem az ellen, hogy a forgalmista KISZ-esek ne csak akkor jöjjenek, ha valami buli van, hanem tegyenek is valamit a többiekért. Marhára tetszett nekik az éles bírálatom. Tele voltam ambíciókkal.

Egy taggyűlés után haza akartam kísérni egy lányt, meg szerettem volna hágni. De nem jött össze, nem is tudom már, miért. Pedig nagyon jó parti lehetett volna, a lány az anyjával egyedül lakik egy kégliben, és ak-

kor éppen erre hajtottam. Sok problémám volt magammal, nem mindig az jött ki a dologból, amit szerettem volna...

Aztán ezen a munkahelyemen is összevesztem a főnökömmel, pedig ez volt az első hely, ahol annyi időt töltöttem el, hogy megszoktak a munkatársak. Simlis dolog miatt, kéz kezet mos alapon, egy kinti munkahelyről pályázott egy emberke az én munkámra. Ő is kocsira akart kerülni. A főnök levett a kocsiról, átsorolt egy brigádba, ahol jóval kevesebbet kerestem, és ráadásul a járműpénzt se kaptam meg. Segéd munkás lettem, kilenc húszas órábérrel.

Addig sem csak kocsit vezettem. Közben dolgozni is kellett, huzalokat fektetni, csöveket felrakni, vésni, szóval mindent, ami ilyen helyen van. Annyi könnyebbségem volt, hogy egy órával hamarabb fejeztük be a munkát, mert menetlevelet kellett írni satöbbi. Úgy gondoltam, hogyha gépkocsivezető akarok előbb-utóbb lenni, jó ugródeszka ez a munkahely. Éppen megfelelő alkalom volt a főnökömmel összejött zűr.

Ősszel átmentem a MÉK-hez, de csak négy hónapot dolgozhattam, mert bevettek katonának.

Az első sorozáson már panaszkodtam a májamra... Megvizsgált az orvos, és megnyugtatót, á, fiatal ember, maga nagyon egészséges, ilyen katonákra van szükségünk. Észrevették, hogy meg szeretném úszni a katonaságot... Aztán még kétszer voltam sorozáson, és tudtam, be fognak vinni.

A MÉK-nél arcüreggyulladás kaptam, egy hétig kórházban feküdtem. Akkor ismertem meg a leendő feleségemet. Minden vizsgálatot megcsináltak velem, és akkor mondták, hogy sportszívem van, meg egy ujjnyival nagyobb a májam.

A főorvostól kérdeztem, hogy nincs-e nekem rákom – nem voltam kitaró emberke, sokat mentem az orvosokhoz, részben, mert kétoldali munkaundorom volt, részben meg, ha kivizsgáltak az orvosok, akkor megnyugodtam – hiszen gyerekkoromtól félttem a ráktól. Hogy ötéves koromban megnőtt a fütyülőm... hetedik éves koromban annyira fájt a vesém, hogy gennyestet meg véreset pisiltem... aztán tizenéves koromban egy hatalmas csomó nőtt a lábamon. Azt hiszem, focizás közben meghúzódott valami izom vagy ín, marhára fájt, de aztán ahogy jött, magától elmúlt. Pedig a családban senkinek nem volt rákja, csak a dédnagyananyámnak. Neki a hashártyájával volt baja.

Sokat hallottam a rákról, marhára érdekelt, furcsa dolgokat váltott ki belőlem, mert olvastam egy cikkben, hogy ez a huszadik század pestise. Én bámilyen betegségben inkább meghalok, csak ne rákban. Emlegettem is, inkább meghalok kétoldali impotenciában, mint tüdőrákban... vagy hererákban. Lehet, hogy a csomó is befolyásolta, de az a megerősítéstől volt.

Egyszer egy idős ember azt mondta, hogy a dohányzás két-három éven belül tüdőrákot csinál. Én arra gondoltam folyton, hogy mire tizenéves

éves leszek, biztos megkapom a tüdőrákot... aztán tizenhét éves koromra... aztán húszéves koromra, mert egyre erősebben dohányoztam. De az orvosok nem vették komolyan ezt a szövegemet.

A hereráktól azért félttem, mert azt hittem, túlerőltetem a heréimet, meg amikor önkielégítettem, mindig felszorítottam őket, s kicsit megnyomhatta az is.

Attól kezdve, hogy dohányoztam, bújtam a rákkal foglalkozó cikkeket, félttem a tüdőráktól, az áttevődéseitől. Ezért is akartam orvos lenni; aztán, hogy tizenkét éves koromtól viszonylag rendszeresen önkielégítettem, ráadásul úgy, ahogy csináltam, félteni kezdtem a heréimet is.

A telepen ki volt téve egy cikk, hogyan előzzük meg a rákot. Le voltak írva a tünetek, az orrvérzés, a híg széklet, olyan tünetek, amelyek már észlelhetők. Emiatt is jártam orvosokhoz. Ha elaludtam, vagy nem volt kedvem dolgozni, akkor betegállományba mentem. Elmentem az orvoshoz, az meg kiírt. Állati lelkiismeretes körzeti orvosom volt, bár lehet, hogy csak a fiatal voltom miatt, de sosem fogadott el pénzt. Igaz, volt olyan is, hogy egy orvosnak megmondtam, lógni akarok a munkahelyemről, adott egy papírt, és ráírt valamit. Később a katonaság után tudatosult bennem, mert a sokkolás után kaptam egy papírt, azzal megtehetem azt, hogy két hónapra is kiíratom magamat, mert, mondjuk, éppen ki vagyok borulva. Ciki ide, ciki oda, de visszaéltem ezekkel a dolgokkal. És így se kerestem sokkal kevesebbet. Ha táppénzen voltam, otthon segítettem az anyámnak, vagy összejöttünk a haverokkal, és jókat buliztunk, hajkurásztuk a nőket. Betegellenőr egyetlenegyszer se keresett meg, azt hiszem, ez névleges dolog.

A feleségem előtt azért nem volt túl sok nőm. Sokkal jártam együtt, de nem mindegyikkel feküdtem le. Általában azért nem, mert azt gondoltam, úgyse tudom megkefélni.

A tiszti klubban egyszer egy darabig néztem egy szeretkezést. A biliárdasztalon három manus megkefélt egy lányt. A Béta együttes játszott még akkor. A csaj nagy kurva volt, összejött néhány haver, és megbeszélték, hogy a sötétben lefekszenek. Nem erőszak volt, a lánynak tetszett a dolog. Ezért is nézhettem végig. Nem tudom, hányan voltunk a teremben, mert elég sötét volt, ami bevilágított lámpa, annak a fényében lehetett látni valamit. Partiban voltak a csajon. Még a harmadik srácot meg néztem, aztán otthagytam az egészet.

Másokra nem nagyon vagyok kíváncsi. A Duna-parton, amikor a halzagú nőt közösen akartuk, nekem nem kellett... Egyszer volt csak, hogy egy lakásra felmentünk egy nővel, Tamás levágta a lány bugyiját meg melltartóját ollóval, és mi, srácok, fölötté játszottunk magunkkal. Négyen voltunk, öten? De soha nem képzeltem reiszolás közben magam elé egy férfit. Éppen ahhoz kellett a bugyi, hogy leszorítsam vele a szervemet, ha lenézek a testemre, ne lássam, hogy férfi vagyok.

Férfi kétszer fogott meg. Egy fürdőben egy buzi zuhanyozott mellettem. Senki más nem volt ott. Odajött hozzám, és elkezdett húzogatni. Én meg nem tudtam mást mondani neki per pillanat, mint hogy hagyjál békén, úgyse fog felállni. Valamelyik férfi rokonomnak elmondtam ezt az esetet, ő mondta, hogy az ilyen emberekkel vigyázni kell. A másik alkalom már a katonaságnál volt, a sokk után. Arra ébredtem fel, hogy egy orvos ül mellettem, és rángat.

Soha nem voltak homoszexuális vágyaim. Soha nem gondoltam arra, hogy most seggbe baszna egy férfi... borzasztó lehet. Talán még csak elviselném, ha börtönben lennék, de hogy én is beledugjam egy férfibe...

Tizenkét éves koromtól huszonnégy-huszonzét éves koromig önkielégítettem. Ma már nem, azt hiszem, leszoktam róla, remélem, teljesen elmúlik. Amikor kezdődött – nem tudom, hogy jöttem rá erre a módszerre –, teljesen megromlott a nővérem és köztem a kapcsolat. Lehet, hogy sejtett valamit. Az anyám tizennyolc éves koromban sejtette meg.

Kilencen laktunk a két szobában. Ketten külön, a nagyapámék, heten meg a másik szobában, de ez a létszám egyre fogyott, ahogy férjhez mentek a nagynéném... Hetedikben már nagyban űztem az ipart. A szobában nem lehetett, mindig volt valaki itthon.

Sokszor kimentem a konyhába mosdani, és akkor csináltam. Az ajtó elé húztam a lavórt, hogy ne tudjanak benyitni, illetve, ha benyitnának, akkor se lássanak meg. Levetkőztem meztelenre, és akkorákat élvezkedtem. Akkor volt igazán jó, ha felülről lenézve magamon, nem láttam semmit. Tele voltam szexuális vágyakkal. Kezdetben ez egyáltalán nem jelentett nekem büntudatot. De különben se estem túlzásokba. Volt olyan időszak, amikor naponként csináltam, de volt olyan is, hogy sokkal ritkábban. Ha visszagondolok rá, megáll az eszem, hogy miket csináltam a testemmel.

Ez valami nagyon-nagyon gyerekes dolog nálam. Csak az a furcsa, hogy olyan sokáig megmaradt. De ha el voltam keseredve, csak ebbe tudtam menekülni, sokszor csak azért csináltam, hogy nekem is legyen valami jó az életemben.

Volt, amikor már csak háromszor csináltam egy hónapban. Vagy hetente. Volt, hogy egymás után kétszer is. Attól függött, hogy volt-e hozzá ruhám, mert nem mindig tudtam hozzájutni.

Úgy próbáltam csinálni, hogy senki ne vegyen észre semmit. De hogy ezekből a dolgaimból a család mit tud, vagy mit nem, a mai napig nem vagyok tájékozott. Később jött az, hogy annál izgalmasabb volt, minél nagyobb volt a veszélye, hogy észre is fognak venni. Engem mindig vonzott a veszély, olyat mindig szívesebben csináltam, amit nem engedtek meg, ami tiltott volt, ami veszélyes lehetett.

Hogy katona lettem, ott is csináltam. De kevesebbet. Volt úgy, hogy a vonaton. Vagy a pályaudvaron. Egyszer ki volt tolva egy szerelvény a mellékvágányra. Az elég cikis volt, ha elkap egy vasutas, ki kell fizetni az

egész kocsi fertőtlenítési díját, akárha szeretkezés közben kapnak el. Ültem szépen egy ülésen, és csináltam. Volt, hogy álltam, a kulcslyukon keresztül, vagy máshol, ha valaki akart, akkor megláthatott.

Egyre többször volt rossz érzésem. Hogy észrevették, cikizni fognak, minden mondatban célzást éreztem. Amikor ittam, csak azért ittam, mert akkor ezt nem csináltam. De rájöttem, hogy ezután nem vagyok másnapos... Aztán néha csődöt mondtam a lányoknál, én arra gondoltam azonnal, hogy ez annak a következménye, amit magammal csináltam. Ha megnyomta a heréimet, és fáj... akkor meg a rák!

Megnősültem, eleinte nagyon sokat szeretkeztünk a feleségemmel. Majd szült, s utána már könyörögni kellett, hogy feküdjön le, ha meg pipa voltam, inkább ezt csináltam. A házasságom vége felé már albérletben laktunk. Ha a lányom otthon volt, soha nem próbáltam. Vigyáztam, mert olvastam, a gyerek előtt szeretkezni se szabad, mert azt hiheti tudat alatt, hogy a papa bántja a mamát.

Aztán furcsa érzetem alakult ki: engem állandóan meglesnek, tudnak arról, hogy mit csinálok, mintha egy rejtett kamera lenne a lakásomban. Már ennek is tudom az okát. Volt olyan nem is egyszer, hogy a tévé ment, amikor a bemondó volt a képernyőn, és véletlenül elmosolyodott, azt hittem, hogy engem látott, és rajtam mosolyog.

Júlia

Januárban ismertem meg a feleségemet. Bevonulás előtt egy alkalom lett volna arra, hogy kettesben legyünk, de erősen illumináltak voltunk, és annyira komolynak gondoltuk a kapcsolatunkat, hogy nem akartuk így megszentelteleníteni. A barátnőjénél buliztunk, és bár egy ágyban feküdtünk, nem kívántuk egymást.

Már tudtam, hogy előbb-utóbb behívnak a katonasághoz. Roburral jártam a MÉK-nél, február negyedikén a göngyölegraktárhoz mentem, gondoltam, benézek anyámékhöz. A nagymutter éppen mosogatott. Ahogy meglátott, máris mosolygott, és a szemével odabökött a kredencre. Ott volt a behívóm. Vegyes érzéseim támadtak ... pont most, amikor szerelmes vagyok, akkor kell elmennem. Elmentem a raktárba, lepakoltam, a srácok már kiabáltak, hova álljak rakodni. Visszaintegtettem, hogy megjött a behívóm, nem dolgozom többet.

Elmentem a szerelmem elé. Mindig egy adott helyen vártam meg, aztán elmentünk egy presszóba, volt egy törzshelyünk. Ha a zenész meglátott bennünket, addig akármit is játszott, abbahagyta, és elkezdte a kedvenc számunkat: mennyi kínzó rettegés, mennyi fájó, bús emésztés ... Emeletes Mercédésznek nevezte a kedvesem a Roburt, odaálltam vele, ahol várni szokta. Betettem a menetlevelembe a behívómat és egy doboz gyufát. Megkínáltam cigivel, és mondtam neki, honnan vegye ki a gyufát. Jaj, hát megjött. Jött a nagy kétségbeesése.

Akkor már egyszer voltam náluk. A nagyszülei eléggé szerettek. A szüleinek is tetszettem, nagy reményeket fűztek hozzám. Ők se örültek, hogy bevonulok. Hatszázhetvennégyes számú volt a behívóm. Ebből és a behívás időpontjából tudtam, hogy gépkocsivezető leszek.

A bevonulásból egy emlék vésődött belém. Levetkőztettek bennünket, sorra méricskéltek mindenkit, aztán átvedlettünk katonákká. A teremben volt egy csap, és nekiálltam mosdani. Mindig szerettem mosakodni, élveztem a jó meleg vizet. De azonnal jött a szöveg: Mit csinál, katona, vízköves már a háta. Mondom neki, hogy én azt hittem, meg kell mosdani. Megtörülköztem, marha nagy surranót kaptam, két számmal nagyobbat, bő gatyát, a török basának se volt akkora kaftánja, mint nekem a zubbony.

Viszonylag közel kerültem. Alig néhány kilométerre volt a laktanya anyámékhöz és a kedvesemhez. Igaz, egy másik faluban. Abban a pillanatban eldöntöttem, hogy le fogom szereltetni magamat, amint bevonultam. Addig is próbáltam elviselhetőbbé tenni a katonáskodásomat. A szobaparancsnokom élkatonát akart belőlem csinálni, mert amit mondott, mindent megcsináltam.

Júlia többször meglátogatott. Amíg kopasz voltam, nem lehetett elhagyni a laktanyát. A hidroforos gyerek egyszer kicsempészett, mert tudtam, jön Júlia. A mezőn akartunk lefeküdni, de megláttunk egy parasztot, szántott, és nem jött össze. Hűségesen járt át hozzám, rengeteget leveleztünk, az első két hónap alatt kétszáz levelet írtam. A második két hónap alatt százhuszat. Meg voltam én is lepődve, hogy milyen szépen fogalmazok, a legbensőbb érzéseimről is be tudok neki számolni.

Egy őrmester, állatira utáltam, Júliát egyszer megkörnyékezte az álmóson, nagyon szemét módon viselkedett vele, ezért voltam rá pipa. Állandóan a szemét munkát csináltatta velem, büntetésből, mert ki nyilvánítottam, hogy a kurva anyját bassza meg inkább. Ötször is felhívatta velem a körletet. Az is dühítette, hogy annyi levelet írok, ahány szabad órát kapok.

Már kint voltunk a kopasz-korból. Tervbe volt véve, hogy napokon belül elköltözik az ezred. Lazább lett a fegyelem, készülődtünk, nyüzsgöttünk. A kapuk nyitva voltak, egy barátommal tűz, ki a kocsnába. Két-két korsó sört ittunk meg, és vettünk két liter bort. Visszamentünk a laktanyába, és a pincében megittuk a bort. A pia után csocsózni kezdtünk, szerettem ezt a játékot. Bejött az őrmester, félrelökött, és a helyemre állt. Mindig ilyeneket csinált, az olajkályhát is velem pucoltatta. Azt mondtam neki, hogy baszd szájba a kurva anyád, levettem a surcit, és felmentem az ágyra. Emeletes ágyon aludtunk. Fehér pamutzokni volt rajtam, puff, bele-rúgtam az ablakba. Elkezdtem őrzöngeni, megjátszottam az idegbeteget. Felvittek a gyenguszra, lógtam a hordágyról, marhára vérzett a lábam.

Valami injekciót adtak, alig bírták elállítani a vérzést. Voltam már egyszer a gyenguszon, tüdőgyulladásom volt, és direkt horgas tűvel adták az

injekciókat, hogy gyorsabban gyógyuljak meg. Ráadásul kristályos penicillint, ami rohadtul feszített. Patakokban folyt a könnyem.

Rángatóztam a hordágyon, az orvos egyből továbbküldött, nem a Katonai Kórházba, pedig nekem az volt a szándékom, ha KK-ba kerülök, akkor kiharcolok magamnak némi egészségügyi szabadságot ...

Alig voltam otthon. Egyszer voltam egy eltávon, négyszer-ötször dobantottam. Nem volt valami erős a fegyelem, gyakorlóban ki tudtam menni. De éjjélre mindig visszajöttem. Az első dobantásom egy héttel az évi kimért rendes szabadságom után volt.

Azon a hatnapos szabadságon feküdtem le először Júliával. Sokat szórakoztunk, sok helyre elmentünk. Az egyik este Júlia szülei névnapra mentek. Az anyós biztos, hogy odament, az após lehet, hogy csak inni. Volt egy-két óránk, lefeküdtünk egymással. Aztán többször kerestük az alkalmat, lopva találkozhattunk. Nagyon szerettem Júliát. Azért dobantottam annyiszor, hogy megfoghassam a kezét, hogy megcsókolhassam. Hogy szeretkezhessünk. De sehol nem volt hely, se az anyáméknál, se náluk. Egyszer túl korán jöttek haza, a fürdőszobába kellett rohannom, hogy fel tudjak öltözni. Egyre többet szerettem volna Júliával lenni, úgy gondoltam, egy kis eü-szabadság nem ártana.

Az orvos nem KK-ba küldött, hanem a közeli kórházba. Tovább csináltam a dilit, mert nem a sebészeti osztályra akartak küldeni, hogy kezeljék a lábamat. Vertem magam a hordágyon. Halványan rémlik valami, hogy érzéstelenítés nélkül varrták össze a nagyujjamat, iszonyú önuralom kellett ahhoz, le ne bukjak. Dobáltam magam még egy darabig. Erre egy vandál orvos bevitt valami terembe, a halántékomra rakott két fémtárcsát, és elektrosokkot engedett a fejemre. Kétszer egymás után. Bevizeltem, beszartam. Később tudtam meg, hogy nem szabad ilyenkor az ember testén fémnek lenni, rajtam meg ott volt az övcsat. Elájultam. Reggel egy rácsos ágyban, magam alá szarva ébredtem fel, arra, hogy egy orvos kigombolta a sliccemet. Lehet, hogy ez valami vizsgálat volt. Nézte a reflexeimet. Újra bepakoltak egy kocsiba, és felvittek a KK-ba. Tíz napot voltam ott, aztán a csapatom után küldtek, ami az ország másik végébe költözött. Hónapot voltam a gyenguszon.

Az anyám és Júlia meglátogatott a KK-ban. Júlia egy filmről mesélt, amiből én paranoid következtetéseket vontam le, de hiába kérdeztem többet rá erre a dologra, neki nem volt olyan fontos. Arról szólt a film, hogy egy fiú bevonul katonának, magára hagyja a lányt. A katonaságnál kiderül, hogy a fiú elmebeteg. A lány megtudta, hogy a fiú már korábban is az volt, de ennek ellenére hozzámegye feleségül.

Októberben kiadták az eü-szabadságomat, akkor megcsináltuk a gyereket. Amikor visszamentem, ismét költözött a sereg. Néhány nap múlva eltört az orrcsontom. Egy sráccal átmentünk a szomszéd faluba, jól berúgtunk, aztán felhúztunk egy bokszesztyűt, játszani kezdtünk. Valahogy

belefejeletem a kezébe, elöntött a vér. Meg kellett várnom a hétfőt, de már az éjszaka fulladoztam, feldagadt az orrom, vérömleny volt benne, nem mertem kifűjni. Hétfőn elmentem az orvoshoz, tizennégy nap eü-szabadságot javasolt. Rendeseek voltak, azonnal kiadták, egymás után kétszer voltam otthon. Örültem neki, másodidőszakos voltam, és csak az volt a fontos, hogy minél gyorsabban teljen a hátralévő időm. Én azt hittem, hogy az idegostály-témám után leszerelnek, bizottság elé is állítottak, de csak annyit csináltak, hogy könnyített helyre vezényeltek. Végül rosszabb helyre kerültem, új közösségben nem élvez az ember annyi előnyt, mint egy régiben. Ráadásul nem volt befolyásos apám, aki el tudta volna intézni, hogy olyan helyre kerüljek, ahol nekem is jó. Gépkocsivezető maradtam.

Sokan azt mondják, egy gépkocsivezetőnek a katonaságnál úri dolga van. Akkor hogy az istenben lehetett az, hogy én mindig azt éreztem, a legszarháziabb katona vagyok? Azt hiszem, eleve hiányzott belőlem a műszaki tudás, amivel egy jó gépkocsivezetőnek rendelkeznie kell.

Decemberben Júliával moziba mentünk. Kimaradásról pattantam haza. Kicsit veszekedtünk, mondtam, hogy menjen el egy orvoshoz, mert panaszkodott, ismét rendszertelen a menstruációja. Nem volt annyi esze, hogy megvizsgáltassa magát, gyógyszert szedett. Nem, ő úri kislány, övön aluli dolognak tartotta ezt. Neki nem lehet semmi baja. A hírneve ...! Végül sírva-ríva mondta, tudja, mi a baja. Terhes. Januárig nem merte az anyjáiéknak megmondani, még reménykedett, hogy megjön a menstruációja. Akkor kénytelen volt megmondani az apjának az örömhírt. Az anyja is észrevette, nem használ vattát, ő is rákérdezett: kislányom, minden rendben van? A lánya nem bízott benne, csak az apjának merte megmondani az igazat.

Júlia imádta az apját, bohém embernek tartotta. Elneveztük az öreget oroszánvádasznak. A fiatalok között is hadvezér volt. Minden negyedik szava volt igaz, de értelmes dolgokat is tudott mondani. Sokat tanultam tőle.

Decemberben tudatosítottam magamban, hogy ha gyerekem lesz, akkor Júliát elveszem feleségül. Nem akartam, hogy ő is úgy járjon, mint az anyám. A gyerek meg úgy, mint én.

Aztán februárban Júlia eljött az apjával a katonasághoz. Maximális támogatást ígért a felesége nevében is.

Karácsonykor meghalt Júlia nagymamája, február elején utánahalt a nagypapája. Kihaltak a szobából, odamehetett a feleségem a leendő gyerekekkel, s majd ha leszerelek – mondták –, én is ott lakhatom. Mondtam, ha már megcsináltuk a gyereket, én vállalom. Az öreg nagyon örült, később derült ki, hogy a lányuknak nem egy gépkocsivezetőt kívántak férjül, inkább valami orvost, vagy más diplomás embert.

Aztán Júliáék elmentek, és én úgy berúgtam, mint az apaszamár. Bementem a laktanyába, az őrnagy megkergetett, de nem álltam meg. Hasra

estem, így fogott el. Berakott a fogdába, de másnap kivittek, mert a kommandánsoknál voltam, és kellett a munkásember.

Amint megkapta Júlia a fizetését, bementünk egy ékszerboltba, és gyűrűket vettünk. Hiába dadogtam, nem vagyunk annyira gazdagok, hogy ennyit ki tudnék fizetni azért a rongy aranyért, vegyünk inkább ezüstöt – de nem, aranygyűrűt kellett vennünk! Az apósoméknál volt az eljegyzés, anyám is eljött. Akkor mondták az öregek, hogy immár szólíthatom őket apukának meg anyukának. Valóban örültem, végre azt mondom valakinek, apuka.

Március elején volt az esküvő. Vita volt, hol öltözzek fel. Az após már az esküvő előtt szerette volna, ha odaköltözöm hozzájuk, vigyem át az összes cuccomat. De nem tudtam mindent átvinni, még a leszerelés után is hurcolkodtam egy darabig. Végül is eldöntöttem, hogy otthon fogok felöltözni, aztán kocsival megyek hozzájuk. Egy kőfaragó vitt át a saját autójával, aztán tovább, a tanácsra.

Kicsit foltos volt a bőröm, mert allergiás voltam a szappanra, ma is az vagyok. Állatira feszélyezve éreztem magamat emiatt. Kicsicsázva megérkeztem, örültem, látni fogom leendő feleségemet. Megyek be, marha nagy vendégsereg, jattolás, mázaskodás, jaj, de szép vagy, csinos vagy.

Mondom, hol van a menyasszonyom? Egerésztek egy darabig az idegimmel, Júlia kijön, a fején fátyol, olyan szép nőt varázsoltak belőle, nem akartam elhinni, hogy ő az. Odaléptem hozzá, átkaroltam a vállát, talán egy kicsit hozzáértem a loknis hajához is, mire felvisított. Teljesen paff voltam. Na, mondom, ez szép.

Jól van, beültünk a kocsiba, irány a tanács. Ott is nagy vendégeskedés, kicsit várakozni kellett, a sógorom filmezett, majd bevonultunk. Fene nagy érzés volt bennem, de az biztos, hogy többet nekem nem lesz tanácsi esküvőm. Én templomi esküvőt szerettem volna, de nem jött össze, terhes volt Júlia, a templomot nem lehet megszenteltetni. Júlia anyja különösen vallásos. Az apja meg anarchista! Utálja a kommunistákat, velem együtt, bár én nem vagyok se antikommunista, se antiszemita. Szépen odaálltunk az anyakönyvvezető elé, olyan gyönyörű beszédet mondott, hogy a szememben megcsillant a könny, bár kissé sémaduma volt. Amikor odaért, hogy holtodiglan-holtomiglan, akkora igent kiáltottam, hogy az egész terem visszhangzott. Júlia diszkrét volt. Ebből is látható, hogy én már akkor jobban ragaszkodtam hozzá. Nagy reményekkel indultam, és olyan felszabadultan mondtam az igent. Felhúztam a feleségem ujjára a gyűrűt, remegtek az ujjai.

Az apósom intézte a vendéglőben a vacsorát. Megegyeztünk, mert nemrégén halt meg a nagypapa és a nagymama, ne legyen zene. De a végén mégis volt, előkerült valahonnan egy lemezjátszó, és az após mulatezott a legtovább.

Anyám hatezer forintot vett fel az OTP-ből, mivelhogy én katona voltam, a saját nevére. Az após simliskedett, ő is vett fel pénzt, de a lánya nevére, és azt nekünk kellett kifizetni.

Az én rokonságomból mindenki lejattolt egy ezrest azért, mert meg-evett egy rohadt vacsorát, az ő családjukból – pedig ők voltak a többen – alig adtak. A sógorom például nem adott nászajándékot. A felesége azt mondta, ha majd megszületik a baba, akkor az ő gyerekek által kinőtt gyerekkocsit adják nekünk. De amikor megszületett a második gyerekük, akkor azt is visszakérték. Gyönyörű emeletes kégljük van, a srác irtó nagy tudású, az egész családból ő ér a legtöbbet, csak a felesége hajtja a pénz miatt. Tizenkétezer forintot kaptunk menyasszonytáncra.

A nászéjszakánk borzalmas volt. Egy sezlonon töltöttük el. Az após testvére is abban a szobában aludt, abban az ágyban, ahol a nagyszülők meghaltak. Később én is aludtam abban az ágyban, akkor igazi halálfélelmet éreztem.

Idegen, de mégis jó érzés volt, hogy házas vagyok, s ott fekszik mellettem egy csinos nő, a feleségem, megsimogathattam, és akkor szeretkezhetek vele, amikor csak akarok. Majd jó lesz nekem – gondoltam. De főzni a feleségem nem tudott, bár lehet, hogy mellettem megtanult volna. Igaz, én is csak könyvből tanultam meg.

Három hétre engedtek ki a katonaságtól, de csak az utolsó héten volt az esküvőnk. Előtte sok ügyet intéztünk el. Három napra mentünk nászútra, a sógorom elvitt egy üdülőhelyre, ő is hozott vissza. Aztán bevitt a katonasághoz.

A házasságkötés után még néhányszor meglátogatott a feleségem, de ahogy fejlődött a gyerek a hasában, egyre kevésbé tudott közlekedni, mozogni. Közben ismét költözött a hadtest, új helyre kerültem. Itt kaptam meg apósom táviratát, júniusban: „Anya és leánya egészséges”. Ismét átvezényeltek egy újabb helyre, hogy közelebb legyek a családomhoz.

A távirat után eü-szabít kaptam. Mint az őrült, rohantam haza, három szál szegfűvel meglátogattam kicsi családomat. Katonaruhában mentem be a kórházba, egyébként mindig civilben jártam. Könnyeztem, amikor megláttam Júliát. Az első alkalommal nem láttam a gyereket. Másnap mutatták csak meg. Ott ültem a feleségem mellett, vittem neki ezt-azt, naranccsot, meg amit kért, sört is, bár soha nem tudott szoptatni, gyenge volt a teje, és a gyerek mindig éhes maradt. Ültem az ágy mellett, mondja, hallod, hozzák a gyereket. Megismerte a hangjáról! Állati szép, gyönyörű gyerek volt, háromkilós, ötvenegy centis. Egészséges, és könnyen született meg.

Nem volt hosszú szülés. Júlia otthon volt, az anyósnaak tűnt fel, hogy olyan hosszú ideje ül a vécén. Akkor rájöttek, hogy elment a magzatvíz, azonnal mentőt hívtak, kórházba vitték, egy órán belül megvolt a baba.

Engem az öröme egy hétig engedtek ki. Kimeszeltem a lakást, ha a gyerek hazajön a kórházból, tiszta szobába kerüljön. Szerettem volna hazajárni, de nemigen engedtek el. Az utolsó egyharmad katonaidőmben átlagosan havonta egyszer jöttem haza, plusz az évi kimért. Egy szekszárdi gyerekkel együtt megfenyítették, valami rossz fát tettünk a tűzre, igaz, mindig ökörködtünk. Egy csomó lakatos- és asztalosmunkát megcsináltunk, elment azért így is az idő.

A feleségem megtudta, hogy megfenyítették. Nem mondta, de nagyon rosszul esett neki. Alig írt levelet, talán a két hónap alatt kettőt vagy hármat. Azokban is olyanokat, hogy miért nem találtam meg magam. Mert szobafogságom is volt, laktanyafogságom is. Volt, hogy a focitól tiltottak el, mert tudták, nekem ez a legnagyobb büntetés. Ha letelt a meló, akkor mentünk a pályára, és rúgtuk a labdát.

A sporttiszti állati jó manusz volt. Versenyeztem is, három számban nyertem: a távgyaloglásban, a gránáttal való célbadobásban és saslengésben. Én, a kis nyüzüge, valami harminc lengést tudtam megcsinálni.

Sok szellemi vetélkedőn vettem részt. Nagyon élveztem, ha a tisztések csapatát megszívattuk. A katonák lekörözték őket. Olyanokat sem tudtak megmondani, hogy ki hajózta először körbe a Földet.

Ekkor már nem voltak leszerelési szándékaim, hiszen tudtam, néhány hónap után végleg eltűnhetek. Két barátom volt. Élünk-haltunk a fociért, a hóban is rúgtuk a labdát. Sokat kártyáztunk, uszodába is együtt lógtunk ki, ott seggre verősdit játszottunk. A régebbi barátomnak kisebb ütéseket, az újabbnak nagyobbakat adtam a seggére.

Volt egy harmadik barátom is, akivel ha összevesztem, mindig azt mondta, hogy te elmebeteg tirpák. Ezt később összefüggésbe hoztam a dolgaimmel, és nagyon rosszul esett. Őt aztán leszerelték, fekélye volt a gerincénél.

Néha azért kitoltak velem. Volt olyan, hogy a telephelyig békaügetésre vezényeltek. A többi gyerek kidöglött, én fogcsikorgatva, de megcsináltam.

A feleségem figyelmeztetett, ne legyek könnyelmű. De megfenyítették! Akkor adódott, hogy valami mezőgazdasági munkán voltunk, és jutalomból elvittek a BNV-re. Meglógтам a BNV-ről, hazamentem. Délután háromra volt megbeszélve, hogy találkozunk a kijáratnál, néhány percet késtem. Volt egy kis összetűzés, nem akarták elhinni, hogy megnéztem a kiállítást. Aztán a feleségem is írta, hogy ne tegyek ilyeneket, inkább jöjjen haza legálisán, szépen. Csak én iszom meg a hülyeségeimnek a levét, ne kockáztassak feleslegesen.

Ha hazamentem, örültek. Nagy trakta, az anyós adott arra, hogy otthon jól tartson. Ment a reprezentáció. A gyerekeknek gondját viselték, ez boldogsággal töltött el.

Nekem C-kategóriám volt csak vezetésből, de a katonaságnál mégis az aggregátoros kocsira ültettek, amihez E-kategória kell. Kéttonnás kocsim volt, azzal jártam a környéket. Akkor szereztem a legtöbb tapasztalatot. Nem volt sok szolgálati utam, inkább csak pucolgattam az autót. Később egy vadi új kocsit adtak a kezembe, az már kimondhatatlanul tetszett! Egy sorozatlövő fegyver lokátorát – elég jó gép, akkor még kevés is volt belőle – szállítottam.

A leszerelésünk előtt bevonultak az újoncok, köztük egy szabolcsi srác. Engem karácsonyra engedtek haza, így a laktanyában szilvesztereztem.

Szifonokban vittük be a bort, fröccsöket ittunk, néztük a tévét, és szórakoztunk. Ez a szabolcsi gyerek jó szilvapálinkát hozott be, és odajött hozzám: „Honvéd elvtárs, megkínálhatom egy kis pálinkával?” Elvörösödött a fejem, és ráordítottam: „Mit mondtál?”. Soha nem voltam hozzászokva, hogy elvtársazzanak. Azt mondom neki: „Figyelj ide, ha nekem még egyszer azt mondd, hogy elvtárs, fölhúzatom veled a folyosót”.

Soha nem éltem vissza azzal, hogy öreg katona vagyok, fiatal katonára sem szóltam rá. Volt ugyan egy szemtelen fiatal katona, de akkor is csak a szakaszvezetőnek szóltam, hogy rendszabályozza meg egy kicsit. De én nem mondtam neki, hogy mindent mosasson fel vele, pedig megtehettem volna. Ugyanolyan egyenrangú társnak tekintettem őket, mint ahogy engem a kopasz-koromban nem tekintettek annak.

Februárban szereltem le. Civilben voltam, ültem fenn a gépkocsin, rohadt hideg volt. Beteg voltam. Szarul éreztem magamat a leszerelésem napján, azt hittem, meghalok. Lázam volt. Három csepelyi öreg katona fagyoskodott az éjszakában. A laktanyakapuban is ordítottunk, énekeltek, pedig hajnali kettő volt. Egy őrnagy ránk szólt, hogy halkabbak legyünk, erre elkezdődött a szöveg: baszd szájba a kurva anyád, mit akarsz te beszélni nekünk, kinyalhatod a picsámat ... Pedig hát, ha a törvényes dolgokat nézzük, akkor még a katonaság kötelékébe tartoztunk.

Kivitt bennünket a kocsi a legközelebbi állomásra, és az őrnagy elbúcsúztatott minket. Fölszálltam az első vonatra, irány Budapest. A zsebemben kétezzer-ötszáz forint leszerelési segély, azt csinálhattam volna vele, amit akarok. De, mert amióta megházasodtam, nem tudtam pénzt vinni haza, gondoltam, ez a családomé lesz. A laktanyában kimondottan abból éltem, amit adtak, kiemőre se mentem. Néha a zsoldomat is hazaküldtem. A többiek a Kék Golyóba mentek inni, hívtak, tartsak velük, de én hajnalra haza akartam érni.

A feleségem örült, különösen azért, mert nem rúgtam be. Az após valami olyat mondott, hogy na, most már teljes gőzerővel bele, csináljam ezek után úgy az életünket, ahogy nekünk jó. Továbbra is náluk laktunk, ezerötszáz forintot fizettünk nekik. Ebben benne volt a gyerek teljes ellátása. Ők táplálták a kislányomat, igaz, hogy luxusdolgokkal. Ezért sokat dühösködtem. Cukrozott banán a gyerekeknek? – nem, reszelt alma! Nagyon jó, de hogy a foga erősödjön – mert elég hamar megindult a fogzása –, nyugodtan oda lehetett volna adni az almát is. Végig olyan faksznit csináltak a gyerek körül. Répát kell neki adni a levesből, külön főzték a csirkecomb, a májat – a gyerek rá se nézett. Aztán rendszerint kidobták a moslékba, amit a gyerek meghagyott. Persze, hogy szívesebben ette azt, amit a nagyapja – szalonnát, hagymával. A paprikás kolbászt. Én is szerettem a szalonnát gyerekkoromban.

Továbbra is gépkocsivezető maradtam. Aztán a nagy felelősség, a család, a pénzszerzés megtépázta az idegeimet.

Akkor nem volt az apósomék és köztem ellentét, látták, nagyon igyekszem megállni a helyemet. A vezetőkben is volt humanitás, bár rettentően rossz kocsim volt, de rakodni lehetett, azt is megfizették. Jó volt, bár halálra idegesített az, hogy többet rossz a kocsi, mint jó, nem tudok annyit keresni, amennyit szeretnék. Sokat kellett javítani a kocsit. Egyre könnyebben csatantam fel, rugdostam, hőbörögtem. Lehet, hogy a környezetem valamennyire megértette, hogy nekem most a pénzre kell hajtanom, de ezt nem éreztem.

A feleségem állandóan maga mellett tartott. Még azt a pénzt is hazaadtam, amit svarcoltam. Elég jól kerestem... Olyan dolgokat csináltam, amiért felelősségre is vonhattak volna. Mindent azért, mert szerettem egy nőt, és biztosítani akartam neki az anyagi jólétet. Nem beszélve a lányomról! Naponta alig ettem, megittam egy liter tejet, megettem öt meg tíz deka parizert, mert félttem, hogy a gyerekem szájától vonom meg az ételt. Pedig svarcban annyi pénzt szereztem, ha azon elmentem volna szórakozni vagy inni, nem az asszonykám szoknyája mellett ülni... mert ő kisajátította magának, akkor... Éreztem, nem szereti, ha távol vagyok, eleget voltam katonakoromban, azt akarta, minél többet együtt legyünk. Nekem nem volt se társasági-, se magánéletem, annak ellenére, hogy szerettem a családomat. És örökké apóssal, az anyóssal lenni együtt, így jó, ugye, apuka, oda teszem ezt, anyuka. A szeretkezés közben ránk nyitottak! A gyerek mellett ne hangoskodjunk! A gyerek alszik, csendben legyünk! Közben mindent hazahordtam, de csak úgy füstölt. Volt olyan hónap, hogy öt rongyot leszámoltam. Háromezer-hat a fizetés, a többit összemaszekoltam. A jatt meg a svarc. Nekem még zsebpénzem se volt, azt se adott a feleségem. De ebből a pénzből soha nem maradt meg semmi.

Az apósomék egyre rosszabb szemmel néztek. Van pénz, nincs pénz. Jöttek a dühösködések. Idegességem miatt féltették tőlem a gyereket. Miért nem foglalkozhattam a gyerekemmel? Úgy, ahogy szerettem volna! Ha felvehettem a gyereket, és szeretgetni próbáltam, akkor megjelent az anyós, kezdte a lányt babusgatni, utyurka, putyurka. Ilyen hülyeségek. Kiszedte a kezemből. Kisajátította magának, ő etette, ő fürdette, a lány még ezekhez is béna volt.

Az anyósom mondá, sokkal rendszeretőbb vagyok a lányánál. Alaposabban végeztem el a takarítást, ettől is meg akartam kímélni őket. Papucs voltam. Mindentől megkíméltem a feleségemet is, neki csak az volt a munkája, hogy bement a munkahelyre és dolgozott. A gyerekekre az anyósék vigyáztak, a házi munkákat én végeztem el. Neki csak szeretkezni kellett volna. De még erre is könyörögve lehetett rávenni.

Úgy döntöttem, hogy ott fogom hagyni a munkahelyemet, elmegyek hivatásos gépkocsivezetőnek. Olyan négy rongyot kereshettem volna, és sok a szabadnap is, mellékesen össze lehet szedni két-három rongyot. Vagy maszekolhatok. Mindezt a családomért! Eléggé hangosan mondogattam, szeretnék ötről hatra jutni.

Az új munkahelyemre nem vettek át azonnal, a réginél pedig már nem dolgoztam. Úgy gondoltam, ezen a néhány szabadnapon elmegyek egy sírkőfaragóhoz, maszekolni. Öt napot dolgoztam nála, gyilkos futam volt. Egy sírkövet állítottunk fel, aztán egy maszeknak csináltunk egy kurrens méretű kriptát. Nagyon megáztam. Borzalmas köveket kellett felemelni, és csak hárman voltunk. Itt már azt éreztem, hogy a tag nincs megelégedve a munkámmal, aki ráadásul az apósom barátja volt! Rettenetesen megemeltem magam, valami olyan hatás ért, hogy meghülyültem tőle.

Ráadásul ott volt a munkahelyi ügyem. Kiterheltek rám egy nagyobb összeget. Egy tehéntőgy-fertőtlenítőszeres műanyag kannát akartam magamnak szerezni, és a szert, amikor kivittem, áttöltöttem egy másik edénybe. Mondtam, hogy vissza kell vinnem a kannát, göngyöleg. Ugyanakkor kiterheltem a számlájukra. Visszaigazolták, és mondták, ezt bizony levonják a fizetésemből. Ráadásul a szer megromlott. Bosszantott ez is.

A kriptá felrakása után hazamentem, az anyósom feltett egy fazék vizet melegedni, bevittem a fürdőszobába, áztatni kezdtem a lábamat. Csupa mész és beton voltam, életemben nem éreztem olyan fáradtnak magamat, ahogy a vízbe beletettem a lábamat, elsírtam magam. Rázott a zokogás.

Este a feleségem mellett helyt kellett állnom. Akkor éreztem, hogy valami megpattant bennem. Utána néztem még egy kicsit a tévét, majd elaludtam. Úgy ébredtem fel, hogy tiszta hülye lettem. Nem tudtam, hol a trikóm, mindent összekevertem, olyan lettem, mint egy alvajáró. A feleségem adott valami gyógyszert. Elmentem dolgozni.

Az új munkahelyemen D-kategória kellett a vezetéshez, és három és fél éves gyakorlat. Arra hivatkoztam, hogy a seregben aggregátoros kocsival jártam, némi gyakorlatom van az ilyen nagy kocsikkal. A katonaságtól sok hamis igazolást adtak ki, ezért nem nagyon hitték el. Egy fejes csinált velem egy próbautat. Nem tudtam, hogy ilyenre akarnak vinni, ezért fapapucsban mentem. Egy faros buszt kellett volna vezetni. Állítólag ez a manus később azt mondta, hogy nem feleltem meg a vezetési gyakorlaton, ne is menjek el a munkalélektani felmérésre. Én mégis elmentem. Arra a helyre akartam kerülni. Tizenhat óra munka, negyvennyolc pihenés. Az egyik nap pihenek, a másik nap maszekolok. Az após is szerette volna. Kellett a pénz, a katonaság két évet elvett az életemből.

Amíg nem tisztázódott a helyzetem, belszolgálati gépkocsivezetőnek alkalmaztak. Egy kisebb kocsit vezettem, és észrevették, hogy gyakran simogattam a hajamat. Ez nem tetszett nekik, mert egy vezetőnek ilyen nem lehet csinálni. Mindig azt éreztem, hogy a hátam mögött összesúgnak.

Az egyik szombaton Pestre kellett volna bemenni. Kiborultam, féltem, olyan véleményt fognak rólam adni, ami alapján nem mehetek buszra. Nem mertem bevinni a kocsit a városba. Átadtam a volánt. Az az időszak volt, amikor el kellett volna mennem betegállományba, szépen kipihenni magamat, és elmúlt volna minden.

Aztán az egyik reggel a feleségem két Eunocint adott. Az anyósom elment az anyámhoz, hogy megháborodtam. Az Eunocintól csak fél órát aludtam. Normális körülmények között úgy levesz a lábamról, hogy egy napot alszom tőle. Augusztusban bementem a pszichiátriára, betegálmányba vettek. Nagyon fáj, hiszen a leszerelésem után alig fél évet tudtam dolgozni, semmi pénzünk nem volt.

Januárban visszakerültem a céghez. Leesett a hó, nem engedtek kocsi-ra, mondták, ne menjek vissza vezetni, mert az nagyon veszélyes. Hát, egy gépkocsivezető akkor is gépkocsivezető, ha leesett a hó!

Másnap reggel gyógyszert szedtem be, úgy mentem a munkahelyemre. Ott lettem rosszul. Onnan vittek el mentővel, súlyos állapotban. Amint felgyógyultam, bejelentettem, hogy nem kívánok visszamenni a céghez.

Az első öngyilkosságomat az apósék még valahogy megértették. A gyerekekkel jöttek látogatni. Csak azt nem értették, hogy ilyen fiatalon, ilyen családi körülmények között hogy juthattam el addig. Eszükbe sem jutott, hogy ebbe ők is besegítettek.

A pszichológus főorvos azt mondta, hogy ne menjek vissza sofőrnek, valami könnyebb munkahelyet válasszak. Mondta, ne is álmodjak arról, hogy gépkocsivezető lesz valaha is belőlem, elveteti a jogosítványomat. Javasolta az SZTK felé, de ők annyit ültek rajta, hogy még nagyon sokáig érvényesítve maradt.

A feleségem révén kerültem a kórházba, beteghordónak. A belgyógyászaton dolgoztam, jól éreztem magamat, jó csapat volt, olyan emberek közé kerültem, akik nagyon műveltek voltak. Az orvosok rettentő rendesen viselkedtek. Én is sok pluszmunkát vállaltam, például a diétás nővéri teendőket. Amikor bekerültem, akkor éppen más helyre költözött a belgyógyászat. A nagy épületből hurcoltam oda a betegeket, valamint konzíliumokra, vizsgálatokra vittem őket.

Az öngyilkosság után a feleségem azt mondta, hogy megérti a helyzetemet, és talán az lenne a legjobb nekem, ha visszaköltöznék az anyámékhoz. Fogtam a cuccaimat, visszamentem anyámhoz. Valószínű akkor, amikor az anyámhoz visszakergetett, már tudta, hogy el fog válni tőlem, bár előzőleg az anyámnak azt mondta, soha nem tudna elhagyni, de belátta, hogy az apjáéknál én nem tudok élni. De ha beteg vagyok, akkor se válik el tőlem, mert szeret.

Abban az időben annyit dolgoztam megint, mint egy állat. Este beesem az ágyba, reggel keltem, mentem melózni. Ha csak lehetett, keveset voltam otthon, inkább az egyik barátomhoz jártam. Nem szórakoztam, keveset ittam, kíváncsi voltam, ha nem fogok piálni, mint ahogy kérte az orvos, bekövetkezik-e a visszatérés.

Halott vagyok, vagy sem?

A kórházban boncoláson is voltam. Akkor volt az az alkalom, hogy közelebb kerüljek ahhoz, ami gyerekkoromban szerettem volna lenni. Láttam egy rákos ember tüdejét. Aztán májrákot. Volt egy manusz, két hét után találták meg, már rohadt – mikor felhajtottam a leplet az arcáról, fehér pondrók másztak ki belőle.

Engem mindig érdekelt az emberi szervezet. Elejétől végig megnéztem egy boncolást. Először lefejtik a fejbőrt, ráhúzzák az arcra. Az az ember már nem érez semmit, az csak egy hulla! Aztán körbefűrészelik a koponyát, kiveszik a hipofízist, majd átfűrészelik a mellkas csontjait, kiemelik a beleket. Az agyat, májat, vesét lemérik.

A teremben nem volt légkondicionálás, ezért nyáron az intézetben hullaszag volt, ha a környéken kinyitották az ablakot, dőlt a hullaszag a szobákba. Csak hat fahűtő volt a hűtőben, a többi hulla a kövön rohadt, a folyosón, és három asztalon. Később csináltak egy harmincfachos hűtőt.

Az egyik reggel, szerencsére, csak kávé ittam, a sejtanra kémcsöveket kellett vinnem. Az alagsorban volt, a hullák terme mellett. Egyensúlyozgattam a tálcával, vittem a csöveket, vért, vizeletet meg más folyadékokat. Az előtérben megcsapott az édeskés hullaszag. Beléptem, nyitva volt a boncterm ajtaja: hulla hulla hegyén-hátán, tele volt a terem velük, a földön is volt néhány test, az asztalokon meg néhány szétszedett. Teleszívtam magamat azzal a szaggal. Beszaladtam a sejtanra, lecsaptam a laboráns elé a tálcát, szerencse, hogy az üvegek be voltak dugaszolva, csókolom, itt vannak a papírok is... és már fordultam kifelé. Szegény takarító, éppen a folyosót mosta fel. Nem bírtam tovább, elhántam magam, olyan büdös emberszag volt. Aztán kikaptam a kezéből a felmosófát, gyorsan feltakarítottam magam után.

A kórházat találtam a legjobb munkahelyemnek. Majdnem két évet húztam le. Megadták a munkát, én megcsináltam. A szabadnapok miatt jó volt, reggel hattól este hatig voltam, aztán a következő nap szabad. Általában ketten voltunk beteghordók, de néha egyedül vittem az osztályt. Harminc betegre kellett vigyázni, hordozni őket, röntgenre, konzíliumra, ide-oda. Szívesen csináltam. A betegek is szerettek, mindig kérdezték, hol van az a szőke, kék szemű beteghordó. Mindenki velem akarta tolattatni magát. Vittem őket és beszélgettünk. Voltak a telepről is, anyámnak aztán mesélték, hogy mennyire megszerettek. A főorvost szerettem, jobban, mint az apámat. Olyan szépen beszélt velem, nem szólva arról, hogy fél év alatt kétszer emelte a fizetésemet. Egyszer mert pluszmunkát is vállaltam, egyszer a kötelező emelést.

Sokszor szégyelltem a borraivalót. Voltak olyan elesett nénikék, akikről nem is fogadtam el. Mondtam, hogy magának nagyobb szüksége van rá.

Inkább azoktól fogadtam el, akiknek gazdag családjuk volt. Nem is voltak betegek, csak éppen feleslegessé váltak otthon, a család üdülni ment, anyukát vagy apukát el kellett passzolni. Ezek az emberek meg is értelmelték, hogy elfogadjam a pénzüket. Azok elől vették el a helyet, akik valóban kórházi ápolásra szorultak. Az orvosok rongyokat kaptak, sokszor többet is. Ez engem fellázított. Azért voltak olyan orvosok is, akik kereken kimondták, hogy ezért nem jár nekik hálapénz. Az egyik gyerek kereken kiutasított egy családot, pénzt akartak a zsebébe gyűрни. „Mi vagyok én, koldus?” Neki az a munkája, hogy gyógyítsa.

Én azért kaptam pénzt, mert elvittem a betegeket más osztályokra, kivettem alóluk az ágytálat, és etettem őket. Havonta egy-két százast jelentett. Általában akkor adtak egy húszast, ha végleg elmentek az osztályról. Volt olyan beteg is, aki rászimulált a bajára csak azért, hogy ne gyalog kelljen átmennie a szomszéd épületbe. Ha meg toltam a kocsiban, akkor jajgatott, panaszkodott.

A betegfelvételsek sokkal több juttot nyaltak föl. Nekik kellett cipelni a testeket a hullaházba.

A beteghordókkal, a dokikkal sokat fociztam. Kemény meccseink voltak. Kollegiális barátságok alakultak ki, az egyik orvosnak több hétvégén segítettem felépíteni a házáat. Természetesen, nem fogadtam el tőle pénzt.

A tavasz végén szpartakiádot rendeztek. Az év eleji elköltözésem után ismét összejöttem a feleségemmel. A gyerekekkel együtt jött le a sportpályára, aztán eljött velem egy étterembe is. Az volt az egyetlen meccsünk, amit megnyertünk, az én döntő góloommal.

Addig is keresgettem a munkahelyén Júliát, de minden beszélgetésünk vitába, veszekedésbe csapott. Nem jöttünk ki egymással. Hallani se akart arról, hogy találkozzunk. Pedig egy munkahelyen dolgoztunk, ha másért nem is, de hivatalos ügyekben találkoztunk. Hülyéskedtem vele, hogy milyen érdekes dolog, ő a feleségem, mégis külön vagyunk. Már éppen válni készült, amikor egy kollégánk felhívta a figyelmünket arra, hogy a tanácson kifüggesztették a lakást kapók névsorát, és kapunk egy kétszobás lakást. Szövetkezetit.

Ismét rendszeresen találkoztunk. A gyerekekkel többször is elmentünk presszózni. Elő kellett szedni az összes tudásomat, hogy újra udvaroljak neki, vissza akartam hódítani. Sokat hivatkoztam arra, a gyerek miatt se lenne valami jó, ha elválnánk, és a szüleivel együtt nevelgetné a lányunkat. Nyáron már kirándulgattunk, a gyereket játszóterekre vittük.

Amíg albréletet nem találtam magunknak, egyáltalán nem ittam, még ünnepeken sem. Borzasztó körülmények között szeretkeztünk. Anyáméknál, a fürdőszobában, vagy a kórházban, az öltözőben, fotólaborban... Ő letolta a bugyiját, én meg hátulról... Nem is hiszem, hogy jó volt. Egyre többet hivatkozott arra, hogy nem lehet velem, mert a gyerekekre kell vigyáznia, de ha ügyletben volt, akkor szívesen hagyta a szüleire... csak ha velem lett

volna... Nem mehettünk szórakozni, kikapcsolódni. Akkor már anyukát-apukát idegesítette a gyerek! Az apjáiék nem is gyanították, hogy újra találkozzatunk, mert nem jártam hozzájuk. A sarkon vártam a feleségemet.

Húsvétkor elmentem az apósékhoz, locsolni. A három nő volt otthon, de én mindenáron meg akartam várni az apóst. A nejem mondogatta ugyan, nem lesz valami nagyszerű, ha megvárom az öreget, a fater annyira megutált, hogy látni se akar. Valóban, nagyon összevitatkoztunk. Azt mondá az após, ha nem nézné, hogy vendég vagyok – nem a lánya férje! –, akkor úgy kirúgna, hogy a lábam se érne a földet. A pofámba vágta, hogy egy hülye őrült, idegbajos vagyok, mi a francnak nősültem meg, ha nem tudok rendes családapá lenni, a gyerekeimnek már úgyis nagypapakomplexusa van. Nagyon elkeseredtem. Valami olyat mondtam, hogy ebben az a legborzasztóbb, hogy igaza van, mert én egy szar senkiházi tróger vagyok, olyan, mint az apám, és ráadásul később is volt kitől tanulnom... tőle. Mert kénytelen voltam velük együtt lakni. Aztán ajánlottam magam, és elhúztam a csíkot.

A feleségem munkatársai sok mindent terjesztettek rólam. Júliának telebeszélték a fejét. Sajnos, valóban láthattak nőkkel. Amikor szóba jött, azt mondta, hogy őt ez nem érdekli, külön élünk. De hozzátette, hogy ő hűséges volt hozzám.

A közvetlen kollégáim is cikiztek. Ha fáradtan mentem be egy átmulatott éjszaka után – bár ez igen ritkán fordult elő –, jött a szöveg. Vagy egy barátomnál időztem sokáig, későn feküdtem le, vagy itthon olvastam, és mert nem volt nő, önkielégítettem, s másnap karikás volt a szemem, mondogatták, biztos valami anyuval voltam, nem aludhattam ki magam.

Próbáltam palástolni, mondani, hogy nem így volt, de ők látták, hogy átmentem a nővérszállásra... Valóban volt olyan, hogy jó lettem az egyik nővérnél, de hogy arra került a sor, megmondtam neki, nézd, ciki, itt dolgozik a feleségem. Nem akartam a nővérszállásra se menni, ha a főnővér rajtakap, még az állásomból is kirúg, nemcsak az ágyból.

Egy nővel a haveromhoz mentünk fel, a felesége éppen szült. Lemezeztünk, majd a gyerekeknek pénzt adtam, hogy menjen moziba vagy inni. A negyedik volt szerelmemmel is összejöttem. Kora nyártól szeptemberig tartott az a kapcsolat. Férjnél van már azóta, gyereke is született.

Aztán az őszön Júliával albérletet kerestünk magunknak. Egy régi olasz villának a földszinti részében laktunk, velünk szemben a háziaszony, vékony fal választotta el a két szobát... minden áthallatszott. Nyomorúságos körülmények között éltünk, nem volt sokkal jobb, mint annak idején az apósoméknál. Az asszony ráadásul szemét módon viselkedett, szélteben-hosszában terjesztette a városban, hogy veszekszünk. Egyetlenegyszer vesztünk össze az albérletben! Este volt, magyaráztam a feleségemnek a jövőre vonatkozó terveimet. Karácsony előtt volt ez, már készültünk az első közös és szabad ünnepre.

A feleségem gimnáziumot végzett. A biztatására abban az évben szakkozépbé iratkoztam be. Szépen megcsináltam az egész évet, de a következő tanév annyira borzalmas volt, hogy abbahagytam a tanulást. Nem volt más választásom.

Egyszer megkérdeztem a feleségemet, hogy amíg együtt voltunk, jó volt-e velem. Direkt alám baszott, azt mondta, volt jó, volt rossz. Amikor leszereltem, szinte minden este együtt voltunk. Egyszer megfürdött, és beszélgetés közben mondta, az egyik barátnőjétől hallotta, hogy milyen jó a franciázás. Ezek után, ha neki nem volt kedve szeretkezni, én addig csináltam, amíg fel nem izgult. Pedig sokszor durván eltaszított magától. Én szerettem az ilyen szexis dolgokat. Ha szeretkeztünk, akkor a kisebb napi összezörrenésekre fátyol borul, az ágyban minden megoldódik.

Úgy érzem, a feleségemet a szexszel tartottam magam mellett, a feleségem azzal van megfogva, ha rendesen kielégítem. Úgy gondoltam, ha már anyagiakkal nem tudom megfogni, mert nem voltam jómódú, és nem is tudtam sok pénzt keresni, akkor ezzel. Talán a fizimiskám tetszett neki, meg a jellemem. Talán volt bennem valami vonzerő. Panaszkodott annak idején, hogy mennyire nem volt jó az első szexuális kapcsolata. Tulajdonképpen a feleségemnek köszönhetem, hogy törődöm a nőkkel, tudom, hogy egy barbár manusz milyen kellemetlen emlékeket tud csinálni.

Volt annak idején a környezetemben olyan megnyilvánulás, hogy az asszonyok életében mi a jó. Ott a gyereknevelés, robot, a munka, hát az a tíz perc, amíg kielégítik, az legyen az övé. Ezt ki kell használni. Ezt kapja az élettől. Ezért szerettek engem mindig a nők. Vannak olyan férfiak, akik csak a saját maguk kielégítésére használnak egy nőt. Ezek inkább csinálják a díványba egy lyukat, attól ugyanazt az érzést megkapják.

Rengeteg pózban tudok szeretkezni. Egy haver fotósorozatot mutatott a pózokról. Onnan tanultam egyet s mást. S minden környezetben, és minden bútoron. A feleségemmel nem lehetett felszabadultan szeretkezni. Egy csomó tabuja volt. Nem hiszem, hogy annyira gerincesek lennének a nők, hogy megmondanák egy az egyben a férfi szemébe, hogy nézd, öregem, most nem tudtál kielégíteni. Emiatt kell a férfinak törekedni, akkor talán a nő is akarja azt, hogy mind a kettőnek jó legyen.

Kamaszkoromtól tudom, hogy az jó, ha az ember szájjal közeledik, simogat, megfogja a mellét a lánynak, simogatja az ágyékát. Alapdolog. Miért nem várhattam el a feleségemtől, hogy fordítva is ez legyen. Irtóztató dolog, hogy a nők passzívák szeretnek lenni.

Aztán megint a régi módszeremmel kezdtem kielégíteni magamat. Megszokásból. A házasságom alatt sem tudtam erről leszokni. Nagyon sokat törtem a fejem, hogy esetleg csak áztatott azzal, hogy jó velem. De az biztos, hogy engem nem tudott szexuálisan kielégíteni, ezért elégítettem

ki magam. Ettől még potens voltam, mindig kezdeményeztem, és többet akartam szeretkezni, lekötni az energiámat.

Az év elején megkaptuk a lakást. Azt hittem, az albérlet után most következik a boldogság. Már semmi rossz nem érhet engem. A költözködésünk után néhány nappal, a kislányom névnapjára feljöttek az apósoméék. Kiborító volt, hogy még a saját lakásomon se hagynak nyugton! Egy hónapja vagyunk ott, még mindig üres, csupasz falak, lakhatóvá se volt téve. Biztosan megértették, hogy nincs minden kész, nincs berendezve. Nem kellett volna, hogy odajöjjenek, pereputtyostól. Hoztak valami rokont is!

A nejem vacsorával várta őket. Az apósék késtek, eleve idegfeszültségben voltunk. Veszekedtünk. Hidegtálat csinált, kurva sok pénzbe került, én adtam rá a pénzt. Ráadásul akkor tudta meg Júlia, hogy a barátnőjével megcsaltam.

Másnap kiborultam. A gyerek beteg lett, a feleségem nem értette meg, hogy ilyenkor mellette a helye. Vissza akarta vinni a beteg gyereket a szüleihez. Azt hittem, a falnak megyek. Éreztem, egy darab fát sem ér a házasságunk. Kötözni való marha voltam, amikor megengedtem, hogy megszülje a gyereket. „Nem az anyósnak meg az apósnek csináltam, hanem magunknak.” Akkor meg maradjon itthon vele. De nem. Reggel elkísértem őket a buszmegállóig, csináltam a dilit.

Úgy mentem a munkahelyemre, hogy hanghallásaim voltak. Fölmentem a pszichológiára. Egy kicsit rá is játszottam a dologra. Erre puff, belém egy injekciót, pedig csak azt szerettem volna, hogy betegállományban tartsanak. Bárcsak hazaküldtek volna, hogy intézzem a saját dolgaimat, és ha összejön egy kis problémám és összetörök, ne meneküljek mindig hozzájuk. Én tanácsot akartam tőlük kérni, ők meg kényszerzubbonyt húztak rám! Altattak néhány hétig, májusban engedtek ki.

Hazaküldtek egyszer adaptációra. A feleségemet egyáltalán nem érdekelte, mi van velem. Semmi más célja nem volt már akkor, mint megszerezni a lakást. Az egyik vasárnap nyeregben érezte magát. A gyerek szokás szerint az anyósoméknál volt, készültünk valahova, és vesegörcsöt kaptam. Kiborult, hogy nem mehetünk oda, ahová készültünk, hisztizett. El kellett menni orvosért, én meg azt hittem, hogy véglegesen el akar hagyni. Többször mondta, hogy összeszedi a cuccait és elköltözik. Azt is mondta, hogy túlzottan sok problémát csinálok a dolgaimból, ne éljek fel annyit a múltamból. Nem tudtam megmagyarázni, hogy mik az asszony kötelességei. Nem akarta megérteni, hogy én azért dolgoztam a lakásért, hogy végre együtt legyünk, hogy a gyereknek jobb legyen. Azt mondta, hogy én a gyerekekkel mindig türelmetlen voltam. Pedig neki sokkal kevesebb türelme volt hozzá.

Behóbortosodtam, elindultam a kórházba. A kezelőm kocsival jött szembe, látta, hogy szarul vagyok. Felkísért a kórházba. Később azt mondta, hogy a kocsija elé akartam ugrani.

Amíg a kórházban voltam, az apja segítségével visszaköltözött hozzájuk. Elvitt egy csomó dolgot, a betétkönyvet is. Tudtom nélkül határozott úgy, hogy visszamegy az anyjékhoz. Nem tudta a kisasszony a gyereket egyedül ellátni. Nem tudott a gyerekekkel egyedül lenni, nem tudott neki főzni sem. Ha hazahozta a gyereket a bölcsődéből, jó, hogy ott kap reggelit, meg ebédet, de vacsorára mégis csak főzni kell neki. Ehhez nem volt tudása. Ahhoz sem, hogy takarítson, mosson, rendben tartsa a lakást. Inkább ment az apucihoz-anyucihoz, ők majd mindenben ellátják a gyereket is, őt is.

Úgy költözött el, hogy előtte a barátnőinek csinált egy bulit a lakásban. Aztán szó nélkül kipakolt, a szomszédok csodálkoztak, mert nekik sem köszönt. Az após hordta a bőröndöket, feltartották az orrukat, és senkinek nem köszöntek!

Beadta a válópert. Nekem sokáig nem merte megmondani. Az anyámnak szólt. Nekem az anyám és a sógorom mondta meg.

Továbbra is a régi helyemen dolgoztam. A főorvosom felhívta a pszichiátria főorvosát, és megkérdezte, alkalmazhatnak-e továbbra is. Ő azt mondta, nincs olyan betegségem, ami ezt megakadályozná.

A feleségem után válogatás nélkül minden nővel lefeküdtem. Be akartam bizonyítani, hogy nem csak ő van a világon. Van egy csomó nő, aki elfogad engem így is. Egymás után jöttek az alkalmi kapcsolatok. Nem válogattam. Szerencsém, hogy nem kaptam semmi betegséget. Illetve egyszer tetves lettem.

A tárgyalások előtt néhány dolgot szerettem volna vele megbeszélni. Hallani sem akart rólam. A kollégáimnak panaszkodott, hogy folyton zaklatom. Bosszúálló személyt ismertem meg ekkor benne. Híresztelte, hogy ő mindig hűséges volt hozzám, én meg sorra lefekszem mindenkivel.

Egy papírt kellett fölvinnem hozzá, kénytelen voltam vele beszélgetni. Kihívtam a kolléganőjével. Megkérdeztem tőle, hogy talált-e nálam jobb hapsit azóta. Viccesen beszéltünk, semmi harag nem volt közöttünk. Nagyon sokáig kérleltem, inkább a gyerekre költsük a pénzt, ne az ügyvédekre.

Az első tárgyalásra nem fogadtam ügyvédet, a következőre meg annyira kiborultam, hogy úgy volt, el se tudok menni. A bajaimról, persze, a bíróság is tudomást szerzett, nyomoztak utánam, mert szeptembertől leállítottam a gyerektartást, mondtam neki, hogy egy fillért se fizetek, ha nem engedi, hogy néha velem legyen a gyerek. Egyébként is sok pénzt szúrtam el. És a bíróságon jöttek a pénzvíták. Egyezkedtünk. Ötszáz forintot kértél tőlem, ezerötszázat vettél el tőlem, miből vették a bútort, a magnót, a lemezjátszót, hol vannak a csekkek, ki vette fel a fizetésemet, milyen aláírások vannak, ki fizette akkor a lakást, amikor beteg voltam. Néha igen vörös lett a feleségem. A bírónő ennek ellenére a feleségemnek ítélte a lakást, mert ugye, a családjogi törvények... Fellebbeztünk az ügyvéddel.

A bíróság álláspontja alapján húzzam be fülem-farkam, hagyjak mindent a lakásban, távozzak angolosan, és kezdjem előlről az életemet! Hát, ennyire nagylelkű nem vagyok. Sokat gondolkoztam én ezen is, végül már az ügyvédem tartotta bennem a lelket. Anyám is erősítgetett, ő is adott a beugróhoz kétezret, a nagyanyám tizenhetet. Erről nem számolt be a feleségem. Aljas volt. Huszonkilencezret kellett befizetnie.

Minden tárgyalás előtt és után kiborultam. Buliznom kellett, hogy valahogy lemenjen rólam a feszültség.

Volt egy barátom – ma már tudom, hogy kihasznált –, sokat voltunk együtt. Egyik este berúgtunk, haza kellett vinni. Gyalog mentünk. Először egy kukába rúgott bele, aztán még kézzel betört egy kirakatot. Fölvittem a kórházba, még ott dolgoztam, az ügyeletes bekötötte a kezét. Mikor kijöttünk, ott várt bennünket két rendőr, a vérnyomon utánunk jöttek.

Egy lány révén lett a barátom, akivel éppen jártam. A srác előadta, hogy milyen csóri, aztán sokat vonnak le a fizetéséből, így a cecheket mindig én álltam. Nagyon szép kirándulásokat csináltunk a környéken. Költekeztem, mindenkinek fizettem, akár barátom volt az, akár nem.

Sokszor felmentünk a lakásba, itt buliztunk. Volt néha, hogy kölcsönadtam a lakást. Néha meg a padlóra vagy a fotelba szorultam le, hogy ott aludjak. Ilyen alkalommal egyszer a barátom végignézte, hogy szeretkezek egy lánnyal. A padlóra vettem meg neki az ágat. Szeretkezés közben ráadásul leszakadt velünk az ág.

A munkahelyemen is egyre többször sértődtem meg. Feltehetőleg csak hittem, hogy mindenki engem bánt. Beképzelt marha voltam. Váltig azt éreztem, hogy bántanak. Azt, hogy engem a feleségem megbélyegzett, és mindenki bánthat.

Egy éjszakai kocsmázás után igen illuminált állapotban érkeztem haza a barátaimmal. Feljött anyám, lelki fröccsöt kaptam tőle. Ott volt a két haver, hoztunk magunkkal valami bort is, megittuk. Tökéletes elkeseredés vett rajtam erőt. Odaálltam a tükör elé, kikaptam egy pengét, és a pofámat teljesen összevagdostam. Arasznyi sebek voltak rajtam, mindent összevéztem, folyt a vér a fehér csempén. Tiszta vér volt a fürdőkád is és az ingem. Felvettem a kabátomat, és elindultam a kórházba. A főtéren felvágtam a csuklómat. Lassan sétáltam, hogy elfolyjon a vérem. Ismerős orvos volt az ügyeletes, látta, tiszta vér a pofám, kapcsolokkal rakta össze. Próbált beszélgetni, de nem szóltam egy szót se. Azt írta a zárójelentésembe, hogy szituációba nehezen vonható... Teljes melankólia volt rajtam, elfolyt a vérem. Nem vették észre, hogy a csuklóm is fölვágott. A kabátom tiszta vér lett, szegény anyám mosta ki.

A harmadik tárgyalás után gyógyszerrel lettem öngyilkos.

Karácsony előtt a munkahelyemen nagyon sok pezsgőt ittunk, az egyik haver katonának vonult be. Már végképpen szétment a feleségemmel a

kapcsolat. Bementem a mérekszékényhez, kinyitottam, kivettem négy ampulla morfint meg egy valami mást, felszívattam egy tízes fecskendőbe, sterilizálatlan is volt ráadásul. Be akartam adni. De valamiért meggondoltam magam, a kőhöz vágtam a fecskendőt és elájultam. Koker voltam, sápadt, áthívták az ügyeletes orvost. Keresték a combomon a szúrás helyét, találtak is valami piros pontot. A rohadt szemetek ledugták megint a csövet a gyomromba, annyira fájt, utána meg gyomorhurutot kaptam.

Néhány nap múlva a főorvos úgy látta, hogy nincs ok benntartani. Elmondtam neki, ezt azért csináltam, hogy bebizonyítsam, nem vagyok skizofrén. Mert mindenre emlékszem! Ciki volt, mert felvilágosított arról, hogy éppen ezzel bizonyítottam be: az vagyok.

Új munkahelyet kerestem magamnak. Egy kis segítséggel kerültem be a hentesekhez. Néhány nap múlva feltörték a szekrényemet, ezért eljöttem.

Elmentem a tejfeldolgozó üzembe, ott nagyon hideg volt. Azzal a sráccal, aki mellett segéd voltam, nem jöttem ki, ezért három hétig nem mentem be a munkahelyemre. A művezető aztán azt mondta, hogy nem szabad ilyen munkahelyet elszúrnom. Megkaptam a fizetésemet, valami ötszáz forintot. Elmentem a boltba, vettem egy csomó kaját meg piát. Felkészültem a halotti torra. Bekajáltam, bepiáltam. Aztán leakasztottam a csillárt, fehér kábelből csináltam akasztókötelet, fölálltam az ágy szélére. Elengedtem magam. Elsötétült minden előttem, csillagokat láttam először, majd valami rózsaszín ködben úsztam. Az egyik sarkam az ágyban megakadt, visszahúztam magam. Nem akadt ki a nyakcsigolyám.

Aztán nem tudtam eldönteni, hogy most halott vagyok, vagy nem.

A mutter elmonda az orvosnak a kiborulásom okát. Elhagyott a feleségem, a lakást neki ítélték, mindenből kisemmiztek, mehetek az utcára. Az anyámékhoz nem mentem volna vissza! Inkább csőlakónak. Inkább a züllés.

Jelentkeztem a FÉNYSZÖV-nél. A KISZ-be is felvettek volna. De a második nap már nem tudtam bemenni, jöttek a lakáskarbantartók. Postán küldték vissza a munkakönyvemet.

Elmentem a munkaközvetítőhöz. Mondták, hogy mehetek a FÜSZÉRT-hez. Azonnal éreztem, hogy rossz szemmel néznek rám, erkölcsi bizonyítványt kértek, ismét torlódni kezdtek a problémák. Úgy hajtottam a revízióban, mint a kisangyal. Dolgoztam, mint a fene, de éreztem, hogy kiröhögnek. Szókimondó voltam, nem illeszkedtem. Az volt a feladatom, hogy leszedjem az árukat a mérlegről. A legkülönbözőbb dolgokat csináltatták velem, ami nem mindig ment. Egyre jobban őrlődtem, hiszen én kocsikísérőnek mentem oda, és mégsem azt csináltam. Aztán mondták, a hivatali létrát mindenkinek végig kell járni. Mindenki a raktáron kezdi, aztán ha kiderül, mennyit bír, mehet kocsira. Olyan volt, mint egy gyerekkori játék. Új vendéget nem kímélünk. Az egyik termelési értekezleten fölhoztam a kollegialitást. Húszt fillérért képesek egymás anyját megbaszni. Körömszakadtáig a pénzért! Nem ismertek tréfát. Én meg nem mentem nyalizni, azt se tudtam egy darabig, ki a nagyfőnök.

De sok helybéli dolgozott ott, mindent tudtak rólam. Azzal fogadtak, hogy szevasz, normális! Tudtak a válásomról, az öngyilkosságaimról.

Fél év után nem bírtam tovább. Fölmentem a kezelőmhöz, azt mondtam neki: Nézze, doktor úr! Annyira összejöttek a dolgok, hogy ezt már nem bírom ép ésszel csinálni. Javasolta, hogy menjek be egy intézetbe. Mondogattam neki, én már nem játszom. A KK bővli, a sok munkahelyi hiányzás bővli volt, most valóban kikészültem. Idegösszeroppanásom van, és nem vagyok elmebeteg. A morfinos téma is játék volt. Az érfelmetszés se komoly... hogy impotensnek képzeltem magam, annak is megvan az oka, és arra is jó lett volna, hogy bebizonyosodjék, nem az enyém a gyerek... Nem vagyok vallásos, de hiszek egy Istennek is nevezhető fogalomban, és azt hiszem, ő szemmel tartja minden cselekedetemet. Azt mondja nekem, kismiam, most azért se döglesz meg, a halálért még meg kell szenvedned. Még életben tartalak, majd ha roncs leszel, akkor eltűnhetsz. Addig nem.

Mondtam az orvosnak, hogy felmászok egy vagon tetejére, és megfogom a tízezer voltot. Semmit sem szenvedek. Vagy leütök egy rendőrt, és pisztollyal fejbe lövöm magam...

Juli

Fél éve...

Fél éve kezdtem rosszabbul lenni. Beteg voltam, mindenféle mániám volt, meg akarnak mérgezni, állandó halálfélelmem volt. Annak a srácnak az öcséje, akivel együtt élek, szerelmes belém és azt hittem, dühös a Zsoltra, és el akar emésztetni. Anyámról is azt hittem, hogy meg akar ölni. Idegen embereket szólítottam le az utcán, kísérfenek hazáig. Egy belső hang állandóan arra kért, hogy legyek öngyilkos, de én nem akartam az lenni. Végül a telefon-elsősegélyt hívtam fel, ott azt mondta a pasi a telefonban: majd segít, hogy kórházba kerüljek, végül is mentővel szállítottak be. Elmeséltem az orvosnak, hogy már tizennégy éves koromban volt egy öngyilkosságom, amikor elég sokáig altattak. Már nem emlékeztem a nevemre, a szüleimre sem, de utáltam ezt az orvost, mert nem nagyon hitt nekem. Már korábban is voltam ebben a kórházban, egyszer, amikor nem jött meg a menstruációm, de senki nem hitte el akkor sem, hogy terhes vagyok. Negyedik hónapban voltam, és már annyi gyógyszert szedtem, hogy nem volt szabad a gyereket megtartani. Emlékszem, Zsolt bejött a kórházba, szeretett volna egy gyereket. Én nem akartam, soha nem is akarnék. Nagy ellentétek voltak közöttünk emiatt, de hát kérdéses volt az is, hogy annyi gyógyszer után normális lesz-e a gyerek. El voltam keseredve, mikor elvették, a kaparás se a legjobb dolog. A kórházból hazakerülve fél éven át csak arról álmodtam, hogy meg fogok örülni.

Most már elmúltam huszonhárom éves.

Utoljára a földmérőknél dolgoztam. Ez csendes hely, sok a szabadidő, az eszközöket kell cipelni. Fél nyolctól tizenkettőig volt a munkaidőm, havi ketőezerért. Nekem a munka két okból kell: egyrészt legyen, ami még elviselhető, tehát kevés bajjal jár, másrészt ha meg egy munka jó, akkor egyszerűen jó. Pedig nekem nem létszükségletem a munka. Képtelen vagyok emberek között élni. Mindig képtelen voltam erre, az iskolában is. Utálok dolgozni. Itt nem lehet magamat megvalósítani. De az se jó, ha az ember nem dolgozik.

Előzőleg aktmodell voltam. Egy táncosnővel voltam együtt, ez jó volt, mert egész nap ittunk, beszélgettünk, zenét hallgattunk. Nem is állítottak be, hanem én álltam be különböző pózokba, de tíz percnél tovább nem tudtam úgy maradni. Legtöbbször lefeküdtem. Mondtam, hogy csak fek-

vő aktot vagyok hajlandó állni. Amikor portré voltam, olvastam, én voltam az olvasó fej. Havi négyezret kerestem, mert rajzórákra is jártam. Negyedik hónapja voltam ott, mikor bezárt a terembe egy hapsi, meg akart erőszakolni. Aztán kiléptem.

Előtte az Állami Könyvterjesztőnél voltam. Egy antikváriumban dolgoztam mint eladó, de hamar betegeskedni kezdtem, hallucináltam. Három hét után otthagytam ezt a helyet.

Az ÁKV-t megelőzően négy hónapot töltöttem kórházban, az volt a jó benne, hogy nem dolgoztam. Ez úgy kezdődött, hogy állandóan éjszakás voltam, és összevissza hallucináltam. Kezdeti tünet volt, mikor két óra hosszat álltam sorba a Moszkva téren, és mire odaértem, megkérdezték, hogy mit akarok, mondom, nem tudom. Ebben az időszakban nem aludtam három és fél hétig, és iszonyú feldobott voltam. A hajamat Tizian-vörösrre festettem, a nadrágomon pedig volt egy jókora lyuk, amit körbehímeztem pelenkaöltéssel. Csillaghegytől a Római fürdőig mindenhová a kutyámmal mentem. Állandóan úgy éreztem, hogy követnek. Egyszer a metró alá is be akartam ugrani. Ki kellett töltenem egy lapot, és elfelejtettem a nevemet. Ha egyedül voltam otthon, olyan görcsös szorongás volt rajtam, hogy fetrengtem a földön, és sírtam. Félszemű embereket láttam, az a fél szemük is kifordult. Ha az ember úgy őrül meg, hogy nem tudja, hogy ő hülye, akkor az nem szenvedés. De én tudtam, hogy valami furcsa állapot uralkodik rajtam, és nem én önmagamon. Láttam, hogy az utcán összementek a házak, éreztem, hogy hülye vagyok, de a szüleim észre se vették, csak amikor egyik este elkezdtem üvölni vacsora közben, hogy az anyám ne szegezze rám a kést, és ne akarjon engem megölni. Az adatlapra be kellett írni, hogy: szexuális élete, azt írtam be, hogy van egy kutyám. Bementem, bezárták mögöttem az ajtót, és ott találtam magam a zárt osztályon. Mivel már több mint három hete nem aludtam, és mindig öngyilkos akartam lenni, az volt a vágyam, hogy nagyon mélyen aludjak. Aztán jól leinjekcióztak, hogy egy hétig nem ébredtem föl. Úgyhogy a négy hónap első felét töltöttem zárt osztályon, de a későbbi két hónapban is összevissza hazudoztam az orvosnak, hogy félszemű krampuszokat látok, és jókat szórakoztam, mert egyre erősebb gyógyszereket adott, én meg gyorsan kiköptem azokat.

Nem szerettem az analízist, amikor azt kérdezik, hogy miért szeretek valakit. Kit érdekel az, hogy miért szeretem? Az a fontos, hogy szeretem. Meg az a kérdés, hogy „Mire gondol?” Hát a lófaszra. Sokszor megvizsgáltak, és egy pontot kellett követni a fejemmel, de én mindig szándékosan rosszul csináltam, tudtam volna követni, de bármilyen felcserék engem ne gyógyítsanak. Nem érzem magam betegnek, hanem azt érzem, hogy ez ugyanolyan, mint az egészség, csak egy másik állapot. Olyan, mintha egy másik dimenzióban történe velem valami, tehát az nem én vagyok, hanem *az* a beteg.

De amikor olyan sokat voltam éjszakás, nagyon rossz volt. Már bepisiltem, és hát a szobatisztaság se ment teljesen. Lefogytam negyven kilóra. Mindez a csecsemőgondozóban történt, ahol majdnem fél évet dolgoztam. Pszichológusok, orvosok, csecsemőgondozók közt, csupa nő, csak a fűtő volt férfi. Volt olyan, hogy nem mentem be, seggrészegre ittam le magamat, de nem rúgtak ki. Hirdetés alapján kerültem oda. Mikor először bementem, két lány megkérdezte tőlem, hogy csöves vagy punk vagyok-e. Hülye paraszt vidékiek voltak. Három év körüli állami gondozott gyerekekre kellett vigyázni. Amíg ott voltam, egyetlen szabad szombatom vagy vasárnapom nem volt, sokat kellett éjszakázni is. Csendes, visszahúzódtó lettem, féltem a buszon, féltem mindenütt, nem ettem, és állandóan hasmenésem volt. Állandóan gyereksírást hallottam. Csecsemőgondozási szakkönyvekből soha nem tanultam, és az ottani hierarchia miatt munkatársaimmal se tudtam egy szót sem beszélni. Minden olyan hidegen céltudatos volt, hogy semmi az emberért, minden a gyerekért. Szerettem nézni a kisgyerekeket, hogyan fejlődnek, de a kollégákkal nem tudtam kapcsolatot teremteni, azért is nem léptettek elő, mert nem jó az emberi kapcsolatom. Pedig volt olyan hét, hogy kilencven órát dolgoztam. Amikor nem mentem be, kijöttek értem kocsival, azt mondták, menjek vissza, nem lesz semmi bajom, olyan munkaerőhiány volt. De nem léptettek elő. A havi keresetem kétezer-ötszáz forint volt. Előfordult, hogy a csoportvezetőm azért dorgált meg, mert túlságosan közeli viszonyba kerültem a gyerekekkel: az udvaron egyik gyerek az ölembe ült. Láttam, hogy az egész nevelgetésnek nincs semmi értelme, mert a Gondozóból a gyerekek úgyis valami rettentő körülmények közé kerülnek. Ha apáca akarnék lenni, vagy szerzetes, akkor vállalnám ezt az elhivatottságot, hogy se éjjelem, se nappalom ne legyen, csak pelenkákat hajtogassak, de tudom, hogy a gyerekekből akkor se lesz semmi, ha megszakadok, és vigyázok rájuk. A csecsemőgondozó a második munkahelyem volt.

Érettségi után először a Tévébe mentem. Szeptembertől januárig voltam ott mint asszisztens, és kerestem vagy ötezer forintot, pedig semmit se csináltam. Gyakran nem mentem be dolgozni, ilyenkor táviratoztak értem, vagy kocsival jöttek ki. Állati rendesek voltak velem, és mikor ott hagytam őket, akkor is azt mondta a főrendező, hogy ők szeretnek engem, menjek el valamilyen gyárba, és utána jöjjenek vissza.

Először nem akartam érettségizni. Bementem az iskolába, és azt mondtam: Drága tanárnő, nem tanultam, mi a faszt csináljak? Ne beszélj ilyen csúnyán – válaszolta –, de a helyzet nem tragikus, mondd meg, hogy mit akarsz húzni történelemből, és azt fogod húzni. Nem tudtam, hogy mi legyen az, erre odahívott egy jó tanulót, aki az ipari forradalmat tudta a legjobban. Akkor ezt kell majd nekem húzni, és a lány tanítsa meg nekem. Földrajzból csak Amerika nyugati iparvidékét tudtam, és azt húztam. Matematikából is négyes lettem, ami úgy történt, hogy kaptam két egyen-

letet, és elkezdtem ismételtetni, hogy nem tudom, de egyszerre csak megoldottam. Magyarból mindent tudtam, de a tanítás elviselhetetlen volt. Az egyik írásbeli tétel Nagy Lászlótól a *Himnusz, minden idő-ben* című szerelmes vers elemzése volt. Én nem ezt választottam, hanem egy Ady-témájú dolgozatot, mert Nagy László versét nagyon szerettem, és amit nagyon szeret az ember, arról nehéz beszélni. Az osztályból húszan írtak a *Himnusz, minden időben*-ről, és az egyik fiúnak én írtam meg a dolgozatát, hogy ez egy szerelmes vers. A többi tizenkilenc mind azt írta, hogy az a kommunizmus dicsérete! Szóval ilyen volt az iskola.

Szóbelin magyarból csak a mai szovjet irodalomról nem tudtam semmit, és pechemre azt húztam. Bulgakov *Mester és Margarita*-ját elemeztem. Addig soha nem volt négyesem irodalomból.

Második gimnazistaként már májusban levizsgáztam minden tantárgyból, és három hónapra kimentem Amerikába. Kint egész nap egyedül voltam, este pedig gyakran állófogadásokra kellett mennünk a papámmal. Ezeken a fogadásokon csak halak voltak, meg kaviár, meg rák, meg efféle hülye kaják, nagy terem, hatalmas csillárok, szmokingba öltözött emberek. Nem nagyon élveztem, mert nem tudtam rendesen angolul. Úgyhogy én végig pasiztam. Elég sokáig jóban voltam egy néger fiúval, Bobbyval, aki nagyon szép dél-afrikai, és színművészetire járt. Volt egy arab fiú is, négygyerekes ember, és sokan mások.

Bobbyval már a repülőgépen ismerkedtem meg, kiutazáskor. Voltam nála New Yorkban, Haarlemben. A Manhattan-szigeten egy óriási kilátóban voltunk együtt, ahol ellopták az egész pénzünket. Aztán ő átjött velem Kanadába is. Nagyon sok szekta volt, állandóan tüntettek. Egyik például a férfiak egyenjogúsítása mellett tüntetett, felakasztott női bábokat vittek, az egyik pasin az volt kiírva, hogy már ötven éve főzök. Voltunk olyan tüntetésen, ahol a néger fajüldözés ellen tiltakoztak, és a rendőrök gumibottal, könnygázzal jöttek ellenünk. Olyan kötőhártya-gyulladást kaptam, hogy utána két hétig dőlt a szememből a könny. A szemorvosnak nem lehetett megmondani, hogy mitől. Egyszer meg úgy megvertek, hogy majdnem kitört a lábam. Ez egy egyetem előtt történt, ahol a felvehető hallgatók számát szabályozták a fajiség szerint. Bobbyval voltunk, mert ő szabadságharcos. Ezek után nem mentem több tüntetésre, egyszerűen azért, mert félttem. Leginkább azonban szexbulikon, pizsamás bulikon szerettem lenni, ahol nők nőkkel, férfiak férfakkal is voltak. Egy helyen egy háló volt fölöttünk, és oda reiszoltak a fejünkre, egy másik helyen a szoba egyik részét színpadnak képezték ki, és ott szeretkeztek, a többiek meg előttük sétálgattak, beszélgettek. Majdnem minden napra esett egy buli. Ott az emberek semmi mást nem csinálnak, csak buliznak. Általában érdeklődtek irántam, de elég csendes voltam, nem nagyon beszélgettem velük. Bobby nyolc évvel idősebb nálam, sok emberrel megismertetett, és

előfordult, hogy ezekkel szeretkeztem. A lakás egész nap üres volt, az jött oda, aki akart. Azért nagyon sok pasinál én voltam.

A pizsamás bulik általában kokainos bulik voltak, azzal eléggé jól lehet szeretkezni. Én a marihuánát szeretem a legjobban, azért, mert a heroinnak és a hasisnak nagyon erős hatása van, a fű pedig gyenge. Egy elég erős cigaretta eltart három-négy óráig is. Legtöbbször pipából szívtuk, van, aki dohánnyal keveri, de általában a hasist szokták azzal szívni. Én a marihuánára esküszöm, mert gyenge. A morfiumnak például iszonyú elvonási tünetei vannak. Lengyelországban a hippitalálkozón rengeteget hánytam a morfiumtól, és ráadásul kiütéseket kaptam. A morfiumnak a kodeinizált változatait is használják, nyolc darab először meghánytatja az embert, de aztán jó. Fűvet olyan gyakran szívok, ahogy kapok, de én nem lelkesedtem annyira a drogokért, mint a barátaim.

Kint is narkóztam már, de ez egészen más. Akkor még nem próbáltam ki a Parkánt. Először csak két szem Parkánt vettem be, és ketten ittunk rá egy liter almabort. Ettől különféle hallucinációim lettek, az ágyam köré jött az összes ismerősöm, amikor pedig reggel ki kellett mennem, olyan volt, mintha egy filmet látnék. Egyszer öngyilkos akartam lenni, és mert valaki azt mondta, hogy tizenkét Parkántól már meg lehet halni, én bevettem tizennégyet, ittam rá egy üveg sört, és felszedtem egy pasit. Csak néhányszor parkánoztam, mert szerintem nem jó. Miért élvezi azt valaki, hogy fél? Mikor Parkánt vettem be, be kellett otthon sötétíteni, mert féltem minden mozdulattól.

A Parkán után jött a ragasztó. Az is rossz, de kétezerszer jobb, mint a Parkán. Egy lánynál ragasztóztam először, és csak arra emlékszem, hogy a boldogságon kívül semmit nem éreztem, kiestem a térből és az időből. A ragasztó mindig más. Másodszor az volt a mániám, hogy csókolóznom kellene, és volt a fürdőszobában egy fiú, akiről azt hallucináltam, hogy ő Zsolt, és le akarom dugni a nyelvemet a torkán, vagyis meg akarom fullasztani. A ragasztónak, azt hiszem, nincs más hatása, mint egy kellemes érzés, olyan euforisztikus az egész. A narkók közül azért Magyarországon a legelső helyen a Gracidin van. Ennek baromi kellemes a hatása, a nyugati droggal vetekszik. Volt, hogy negyvenet bevettem, és egész éjszakát átbeszéltünk tőle, meg három napot nem aludtunk, mert aludni nem lehet mellette. Amikor hármat beveszek, még jó, de hat után összevissza beszéltem, meg felpuffadt az egész karom, ödémás lettem.

Pasiknál a Gracidin súlyos potenciazavart okozhat. Van, hogy jól tudnak tőle szeretkezni, de van úgy, hogy egyáltalán nem. Vagy elélveznek szeretkezés előtt. Van, akinél erotikus izgalmakat okoz, felfokozott izgalmat. Én ilyenkor nem tudok testi dolgokat érezni, mert állandóan gondolkodom. Sajnálom, hogy elhagytam az akkor csinált írásaimat, mert az élet meg a halál nagy kérdéseire jöttem rá, óráig ültem egy helyben, és írtam. Voltak egy hétig tartó, nagy gyógyszeres bulik, ezeken naponta más

emberek váltották ki a gyógyszert, és elmondtuk egymásnak az egész életünket. De iszonyatos dolgok is történtek, egyszer például én két nap alatt körülbelül negyven darabot szedtem be, már nem nagyon tudtam beszélni, hullott a hajam meg az ágyékom szőre. Az egyik fiú beromcsizott, hogy őt üldözik, és kiabált, hogy rendőr, futnak utánam!

Éjszaka mindannyian felébredtünk arra, hogy két pasi szeretkezik egymással. Nagyon sokszor volt olyan, hogy a fiú gyógyszeres volt, és emiatt nem jött össze, vagy felállt, és előbb elévezett, vagy egyáltalán nem élvezett el. Olyan fájdalmas erekciót is tud ez a gyógyszer okozni. Zsoltnak például megakadályozza a magömlést, egy hétig nem tudott elévezni, ezután meg kései magömlése lett. Amerikából hoztam egy LSD-t, tamponban. Mikor itthon bevettem, a hatása alatt meztelenül rohantam ki az utcára, Dénes hozott vissza.

Kanadában tanultam meg igazán lányokkal szeretkezni. Bobby akkor a húgánál lakott, és mindig mondta nekem: te még nem voltál nővel, pedig olyan szép, ha két nő együtt van. Ez a néger lány, Bobby húga különben is biszex volt, és mindig csókolgatott. Egyszer, mivel Bobbyval állandóan szeretkeztünk, én az ágyban fekve elaludtam, bejött a lány. Odabújt hozzám, Bobby meg közben olvasott. Én akkor kokainos voltam, nagyon passzív, hagytam, hogy simogasson. Aztán csókolóztunk, és mindenütt pinaszagot éreztem. Én is szerettem ezt a szagot, kiskoromban is, mikor pisís volt az ágyneműm, annak is ilyen szaga van, akkor mindig odamentem, szoptam az ujjamat, és szagolgattam.

Attól végig iszonyodtam Amerikában, hogy nagy házak vannak, úgy éreztem magam, mintha állandóan a békásmegyeri lakótelepen lennék. Az is zavart, hogy olyan szép pasik voltak, és majdnem mindegyikbe szerelmes lettem, meg hogy nagyon alacsony és negyvenkét kiló voltam, sovány, és rendkívül egzaltált. Furcsa volt az a nagy társaság, ahol úgy fogadtak el, amilyen éppen vagyok, mert otthon iszonyú bezártságban neveltek a szüleim, legtöbbször a lakásban tartózkodtam, és aszketikus életet éltem. Éppen az Amerika előtti két év volt a legbezártabb időm, és nagyon megzavart ez a hirtelen váltás. Más lettem azután, soha nem hittem addig, hogy a világban annyi színesség, és annyi szép ember létezik. Sok mindennel nem ismerkedtem meg, de legalább tíz évvel érettebb lettem, mire hazajöttem, és véglegesen megváltoztam. Nem volt olyan perverzitás, amit legalább ne láttam volna, hogy egymás szájába pisilnek, meg fűvel-fával lefekszenek. Tizenhat éves voltam, és éppen akkor nem kellett volna, hogy ilyen élményeim legyenek. Kint vettem észre magamon, hogy milyen sok előítélet van bennem, hogy így meg úgy kell viselkedni, mert otthonról mindenféle viselkedési normát hoztam, de ezek lekovácsolódtak rólam. Végül már olyanná váltam, hogy minden megengedhető és elfogadható, ami ember által csináltatik, annyi mindent láttam, annyi érdekességet, annyira más volt, mint itt Európában, hogy kénytelen voltam

megváltozni. Akkor tíz kilót is híztam. Ott lettem először terhes, hogy kitől, azt nem tudom, és akkor derült volna ki, ha megszüلöm, hogy fekete-e vagy fehér, esetleg rézbőrű.

Sokkal jobb lett volna...

Sokkal jobb lett volna, hogy úgy nővök fel, hogy nincsenek káder szüleim, mert azt mondják, persze, én egy káder gyereke vagyok, és ott állnak a hátam mögött a szüleim. Hát igen, de én a szüleimtől hitet kaptam, amit sorra elvesztettem, mert az én szüleimnek még volt hitük, az ország azon emberei közé tartoznak, akik talán utat mutattak, mert ők még hisznek ebben az ideológiában, meg egy csomó mindenben, amiben már senki nem hisz. Én a szüleimtől hitet kaptam, és nekem az a legszarabb, hogy azokat a dolgokat, amiket a szüleimtől kaptam, és hittem bennük, sorra elvesztettem.

A mamám értelmiségi családban született, harmadik gyerek volt, a bátyjai meghaltak, a szülei mindig a bátyjaira emlékeztek, és vele nem sokat törődtek. Anyai nagyszüleim úgy kötöttek házasságot, hogy volt két rokon család, az egyiknek volt egy fia, megszállott materialista. A másikban volt egy lány, aki még harmincéves korában is színészekbe volt szerelmes. Teljesen földtől elrugaszkodott valaki volt. A két család úgy döntött, hogy ezt a két embert egymáshoz kell kötni. Ebből a házasságból sosem lett szerelem, de lett három gyerek, az egyik az anyám. Anyámtól tudom, hogy ő húsz év alatt két szót nem hallott, hogy a szülei egymással beszéltek volna. Mindig levélben kommunikáltak. Anyámat teljesen aszexuálisan nevelték, amikor először csókolózott egy fiúval – akkor tizenhat éves volt –, és meglátta az anyja a kapualjban, nagyanyám teljesen ki volt miatta borulva, hogy ez természetellenes dolog. Nagyapám viszont azt mondta, hogy nem az. Anyám sosem látott sem gyöngédséget, sem testi közelséget maga körül. Négy évig járt egy fiúval, akivel nem feküdt le. Pedig a fiú nagyon fontos volt neki, éveken át szinte naponta csókolóztak. Anyám húszéves volt, amikor férjhez ment hozzá. De aztán valahogy vége lett ennek a kapcsolatnak a háború alatt, és akkor férjhez ment egy másik férfihoz, nem tudom, hogy hívták. Annak volt egy öt éves kislánya, anyám is rögtön terhes lett, úgyhogy huszonegy évesen már két gyereket nevelt. Állandó szexuális problémái voltak. Anyámnak ez a második férje alighanem meghalt, mert azt hiszem, hogy ő soha senkitől nem vált volna el, bár nem szeret senkit. Önmagának fontos, de nem tud egyedül létezni. Ha nagyanyám nem halt volna meg, nem is ment volna férjhez. Ötvenhatban aztán disszidált a bátyám, vagyis a féltestvérem.

A háborúban anyámék védett házban laktak, őt ennek ellenére elvitték a nyilasok. Nagyanyámat otthagyták, mert tébécés volt. Kiderült aztán, hogy ezek álnyilasok voltak, és megmentették anyám életét, mert a cso-

portot börtönbe vitték volna, de előbb megkérdezték, hogy ki nem zsidó. Szerencsére anyámon nem nagyon látszik, így mikor megkérdezték, ő egyszerűen kiállt a sorból, hogy nem zsidó.

Szerintem anyám idegbeteg, otthon mindig jeleneteket csinál, ha valami nem tetszik neki, mindig üvöltött, és ököllel verte a fejemet.

Apai nagyanyám a századfordulón született, nagyapám pedig egy évvel előbb, szintén Erdélyben. Az ő házasságuk szerelmi házasság volt, egészen fiatalon kerültek össze, tizenhét, illetve tizennyolc évesen. Nagyapám igazi férfiszépség volt, rengeteget ivott, részegeskedett. Apámat meg a testvéreit verte, állandó nőügyei voltak. Apám alig volt nyolcéves, amikor nagyanyám meghalt, akkor nagyapám rögtön újból megnősült, de már betegeskedett. Kórházba sohasem ment, mert arra nem volt pénzük, de egyre homályosabb lett a tudata. Kezdetben lehetett érteni, amit mondott, csak zavaros szövegei is voltak, és később egyre zavarosabbá vált, aztán egyre kevesebbet beszélt, végül semmit. Nem lehet tudni, miért lett beteg, hiszen harmincéves koráig semmi baja nem volt. Ezek a nagyszüleim kommunisták voltak, nagyanyám röpcédulákat osztogatott, nagyapám tizenkilenc éves korában vezető posztot töltött be az egyik direktóriumban. Pontosan nem tudom, hogy hogyan halt meg a nagyapám, mert öngyilkossági kísérlete is volt, biztosan elborult az elméje. Iszonyú jó lelke volt. Mikor valaki betegeskedett, járta a várost – ahol akkor éltek –, és segített a betegeken. Róla igazán el lehet mondani, hogy a jóságánál csak a szépsége vagy a szépségénél csak a jósága volt nagyobb. A fényképéről tudom, hogy fekete hajú volt, és teljesen kék, metsző szeme, olyan vágású, mint az enyém. A sötétkéknek és a világoskéknek az a keveréke teszi, hogy olyan ijesztő az arca, és úgy kijön az a kék szeme. Kiskoromban mindig az ágyam fölött volt ez a kép, és soká nem tudtam elaludni, mert félttem a nagyapámtól. Most már leszedték a képet, mert bekereteztük, de nagyon félttem tőle. A finom vonásaitól, az enyhén hajlott, nőies, kis orrától, mindig úgy tűnt, hogy az emberek fölött átnéz.

Tudom, hogy ez a nagyapám alkoholista volt, és tudom, hogy megboldult, és lehet, hogy fura, de annak ellenére, hogy soha életemben nem volt hozzá semmi közöm, nagyon szerettem. Egyetlenegy levelét olvastam, amiben azt írja, hogy lassanként elborul a tudata, és már csak szófoszlányok jutnak eszébe, meg tiktak, de mégis nagyon szeretem. Átérezem, hogy elcsúszott sorsú ember volt, és hiába szerette nagyanyám, képtelen volt elfogadni a szeretetét, teljesen életképtelen volt. Én mindig átéreztem az életképtelen emberek sorsát, és azt, hogy aki életképtelen, az reálisabb, jobban látja a teljes igazságot, mint aki fickándozik, mint a hal a vízben, és jól él. Átlátok az ő tragédiáján, és tudom, hogy a bukásában valami nagy igazság és tisztaság rejlik. Félévenként vagy évenként elutazom a sírjához, rendbe rakom, és viszek neki virágot. Legalább olyankor, ami-

kor ott ünnepséget tartanak a halottak tiszteletére. Auschwitzba is el szoktunk járni, mert ott meg a dédszüleim vannak eltemetve. Ezeknél a síroknál, vagy néha este az ágyamban szoktam nekik elmondani minden bajomat és panaszomat, és hogy mik történtek velem. Fura érzés, mikor az ember nem ismer valakit, csak az emlékeken keresztül szereti.

Apámat tízéves korában inasnak adták, a többi inas sokszor megtréfálta, ricinust itattak vele, meg ilyesmi. Szóval elég kemény gyerekkora volt. Iskolás korában nagyon jól tanult, hárman voltak barátok, az apu, a fivére – az, aki most Amerikában él – meg egy harmadik, aki színész.

Harmincnyolcban kivándorolt Franciaországba. Ekkor már nagyon sok ember ment ki, még Európából is. Apámnak ugyan a család azt tanácsolta, hogy maradjon, meg egy szeretője is volt, sőt sokáig jóban volt egy lányos képű fiúval is, de ő nem maradt. Apám nem maradt itt Magyarországon! Hamarosan Palesztinába került. Persze, először kibucba, egy mesterséges faluba. A kibucban cipészként dolgozott, nagyon jól megtanult héberül. Aztán bekerült az angol hadseregbe, ott volt katona.

Negyvenkilencben hazajött, és itthon elvégezte az egyetemet. Mikor hazajött, feleségül vette annak a nőnek a húgát, akivel jóban volt, mielőtt kiment. Nagyon rossz házasság lehetett, mert amennyire tudom, ez a feleség alkoholizált, és állandóan csalta az apámat.

Elváltak. Az apám nem olyan pasi, aki elég rugalmas lenne, és tűrné, hogy őt csalják.

Megismerte az anyámat, és háromheti ismeretség után feleségül vette. Ekkor született az az igazi bátyám, akiről semmit nem tudok, mert ő is kint él Dél-Amerikában, a nagynéném vitte ki, szüleim azt akarták, hogy nyugatra menjen valaki a családból. Majd megszületett a másik bátyám, végül pedig én.

Kiskoromban Titi és Tamara voltak a legjobb barátnőim. Több mint tíz évig voltunk jóban, már másodikos korunktól együtt írtunk naplót. Szó volt benne a közös játékokról, szánkózásról, és hogy milyen ajándékokat kaptunk. Külön is írtam a naplóba ilyeneket: „A születésnapomra kaptam egy fényképezőgépet, egy bébi dollt, két bugyit és egy inget, meg a Sicc tudóskönyvet. Kaptam anyukától huszonegy forint nyolcvan fillért, de nem költöttem el semmire, mert takarékoskodom vele. Az idő hűvös, olyan mínusz nyolc fok körül van. Sokat lehet korcsolyázni, de még szánkózni és sijjelni nem lehet.” Már négyéves koromban kaptam korcsolyát, és nagyon hamar megtanultam korcsolyázni. Aztán arról is írtam a naplóban, hogy rubeolát kaptam, de már nem viszketnek a pöttyök. Meg azt is, hogy Titi-vel összeveszttem, mert azt állította, hogy csalok a kártyában. Érdekes, hogy milyen sok lapot szenteltem ebben a naplóban a vietnámi háborúnak. Néhány részlete: „Vietnam nehéz sorsa. Pusztító amerikaijak. Mire jó

ez? De ti nem csak háború holtak és vér csak vér és gyalázat. Már sehol egy ház. Már tudom, barbár járt itt. Ó Pusztító amerikai inkább építs mint rombolj és gyalázz. Aszt te is tudod, ahol szeretett, ott béke, de aszt nem tudod, hogy te rombolsz.” Akkor még egyetértettem a világgal. Biztosan a TV-híradót néztem. Ez is Vietnamból szól: „A béke mindenütt a béke csak Vietnamban nem ott béke sosincs és nem is akar lenni Óh Vietnam szegény nép és szerencsétlen is segítsetek rajta Vietnamban béke lesz ha a barbár amerikai akarja de mi parancsot nemvárunk mi békét akarunk csak béke csak békét Vietnamban mindig békét de szép a tavasz csupa rügy csupa harmat fönn a levegőben kis madarak szállnak vidám éneküket lejti neked ó de szép csupa öröm boldogság a tavasz. Ha most minden arcot látnák vidám lenne mindenki nekem táncolna és énekelne mert a boldogság az fontos ha mindenki énekelne boldog lennék nagyon.” Egy másik rész: „Tulajdonság. Egyik ember kövér másik babonás a harmadik iszik egyik azt hiszi hogy nincs vége a világnak hát nincs is vége de a rossz szokásnak sincs vége jaj istenem mikor lesz vége mikor térünk rendes útra mikor tudják majd meg hogy van ember a holdon. Türelmetlen vagyok istenem. Eszt Varga Juli írta a tulajdonságokról.”

Ez a második és harmadikos korombeli naplóm volt. Nem valami rendszeresen vezettem, nem írtam mindig naplót. Inkább leveleztem az órákon az osztálytársaimmal, a pasikról meg mindenről. Már elsőben szerelmes voltam a padtársamba, és róla borzasztó hosszú levelezést folytattam a mögöttem ülő lánnyal.

Emlékszem, már óvodás koromban is szerelmes voltam, Szikváry Árpiba. Neki az volt a feladata, hogy megegye a spenótomat. Gyerekkoromban a mosókonyhában sok szexuális játékot volt a házbeli gyerekekkel, vagy az emeletről levizeltünk, vagy szappanokat és különböző tárgyakat dobáltunk le. Igazából azonban a szüleim jelentették a társaságot. A mamám már hatéves koromban elmondta a szerelmet és a szeretkezést. Nagyon szépen, finoman mesélte el, nem olyan drasztikusan, amilyen. Eléggé szép gyerek voltam, dús hajú és nagy szemű. Nagyon jól beszéltem. Hatéves koromban kórházban voltam, és az egész emeletnek én voltam a kedvence. Később, amikor sokat nézegettem magamat a tükörben, akkor már tudtam, hogy nem vagyok szép, inkább csak érdekes. Mindig volt valami diszharmónia bennem. A gátlástalanságot a mamámtól tanultam, csak az a különbség, hogy a mamám ezt nem gyakorolja emberek között, pedig ott is kellene. Érzem, hogy én is tudnék másmilyen lenni, csak akkor elveszteném saját jellegzetességemet. A bátyámat egészen másképpen nevelték, nem sokat törődtek vele. Valószínűleg azért is, mert őhelyette is lányt akartak. Én voltam a hímes tojás. Kicsike koromtól kezdve sokat szerettem hazudni, pontosabban nem hazudni, hanem fantáziálni. Ezt most is nagy képességemnek érzem. Az előző orvosomnak folyamatosan hazudtam, ami igen kellemes érzés volt, aztán mikor másikhoz kerültem, rájöttem,

hogy ezzel nem sokra megyek: az egészségemmel játszom. De nagyon szerettem fantáziálni.

Azok a dolgok, amiket hazudtam, mindig úgy éreztem, hogy megtörténtek. Mostanában már nem fantáziálok annyit, ebből érzem, hogy öregszen. A bátyám is tudta ezt a fantáziálást, de ebből soha nem lett bajom. Viszont sokat verekedtünk, mert ő szenvedélyesen agresszív, mindig mondta, hogy ebből a lányból nagy kurva lesz. Végül is nem lettem más. De más kapcsolatot nem tudok kezdeményezni. Más értékrendben gondolkodom, mint a többi ember, és megdöbbenőnek tartom, hogy az emberek mennyi korlát között élnek. Számomra a fingástól a böfögésig minden természetes.

Az általános iskola hetedik osztályában őrsvezető is voltam. Az őrssel nem tudtam mit kezdeni, úgyhogy abba is maradt. Elég linkre ment az őr, amikor én lettem a vezetője. Általában az volt az őrsvezető, aki a legjobb fej volt a gyerekek szerint. Nekik kellett megszavazni, és azt szavazták meg, akit a legjobban szerettek. Mondtam aztán, hogy ezt nem tudom csinálni. Különböző hatodikos-hetedikes koromig voltak barátnőim, főleg két osztálytársam, akiket azért szerettem, mert nem volt közöttünk rivalizálás. Általában periférikus klikkeket alapítottam, az volt a közös bennünk, hogy nem voltunk nagyon jó tanulók, négy egész három, négy egész négy tized körül volt az átlagunk.

A hetedikben kezdtem nagyobb lány lenni, akkor már a pasikkal is jobban voltam. Sokszor voltam szerelmes, és majdnem mindenkibe. Inkább öt-hat barátom volt, de akkor már nem voltak barátnőim. Az egyik fiú, nagy, ártatlan kék szemű, hosszú, göndör szőke hajú, mindig a házunkig követett. Akkoriban a Kis Döggel jártam, de közben másokkal is. Amikor otthagytam a Kis Dögöt, akkor felhívott telefonon, és lekurvázott. Nem tudom, milyen sorrendben jártam a fiúkkal, mivel sok fiúval voltam jobban.

A tantárgyak közül legjobban a magyart szerettem. Egyszer volt egy ünnepség, ahol szavalnom kellett, mert a tanárnőnek nagyon tetszett a hangom. Azt kérdeztem tőle, hogy miért tanuljam meg a verset könyv nélkül. Mondta, azért, hogy ne hibázzam el. Kérdeztem, hogy miért ne hibázzak, hiszen úgyse figyel senki. Ekkor rettenetesen megsértődött, és kieltett a kegyeiből.

Nagyon szerettem egy vénlány tanárnőt, aki történelmet tanított, és szigorú volt. Már tíz ötösöm volt nála, mikor megkaptam a tizenegyediket. Kérdezett, hogy hányas lett a dolgozatom, mondtam, hogy a szokásos, erre beírt egy egyest. Azért év végén ötös lettem.

A suliban állati sok balhé volt velem, az ellenőrzőmben mindig pótlapok voltak, a sok beírás miatt. Szemtelenkedtem a tanárokkal, állandóan belepofáztam az órákba.

Rettenetesen utáltam a hetedik-nyolcadik osztályos társaimat. Csomó hülye könyvmolyból állt ez az osztály, nem szerettem őket, bár egyetlen

közösséget se szerettem. Egész gyerekkoromból csak a szerelmeimre emlékszem. Egy ízben egyszerre volt két szerelmem, az egyik egy hosszú hajú fiú, akivel egy osztályba jártam, a másik meg nagyon beképzelt volt a szüleiére. Mindkét szerelmem reménytelen volt. Mai napig is szeretek reménytelenül szerelmes lenni. A hetedik osztály eleje ezeknek a reménytelen szerelmeknek volt az időszaka. A hetedik végén kezdtek realizálódni a kapcsolataim. Volt egy társaság, ott majdnem minden fiúval jártam, jóban voltam, én voltam a főnök. Akkor már csókolóztam is velük. Végeztünk az iskolában, aztán együtt voltunk, vagy ha délután volt tanítás, akkor egész délelőtt nálunk voltak. Én nem voltam napközis, csak ötödikben meg hatodikban. Hetedikben-nyolcadikban a Városmajorba jártunk, ott éltem át az első nagy szerelmi tragédiákat. Csak akkor kerültem ki ebből a társaságból, amikor Ági barátnőm összehozott egy görög fiúval, Nikosszal. Ez nyolcadikban történt, és elég hosszú ideig tartott. Ez a srác nagyon okos volt. Mi nem akartunk egymástól semmit, még beszélgetést sem, csak néztük egymást két hónapig, csókolóztunk, és iszonyú boldogok voltunk. Abszolút felhőtlen kapcsolat ez, és emlékként is az maradt.

Utána nyáron vesztettem el a szüzességemet. Külföldön nyaraltunk egy kastélyban. Volt ott egy fiú, akibe szerelmes lettem. Ebédnél odamentem az asztalukhoz, és magyarul azt mondtam neki, hogy de szép vagy. Mindenkinek kiesett a kanál a kezéből, mert tudtak magyarul. A fiúval állati jóba lettünk, ő volt az én igazi diákszerelmem. A fiú olyan tizenhat éves lehetett, én meg tizennégy, mind a ketten szüzek. Már akkor is erős volt bennem a testiség, hogy végre lefeküdjek valakivel. Erdőben feküdtünk le egymással, és nagyon szép volt. A tóban meztelenül fürödtünk éjszaka, s szerelmes voltam ebbe a fiúba, és a mai napig is levelezek vele.

Aztán persze rengeteg fiúval jártam. Volt olyan fiú, akivel nem feküdtem le. Az első srác után három pasival nem feküdtem le, pedig már nem voltam érintetlen. Csókolóztam velük, és semmi más nem volt. Az egyik gyerekekkel akkor ismerkedtem meg, amikor koncertre mentem az Ifjúsági Parkba, és vettem egy üveg rumot, hogy majd jól berúgok. A Moszkva téren odajött hozzám ez a fiú, hogy szeretne kérni a rumból. Odaadtam neki az egész üveggel, és akkor elkezdünk járni.

Egy másik diákszerelmem volt Gabi. Ekkor már első gimnazisták voltunk, egy osztályba jártunk. De soha nem beszélgettünk. Egyszer elmentem egy szemináriumra, ahol ott volt Gabi, és mikor inni indultunk a szeminárium után, akkor vettem észre, hogy milyen szép fiú. Kiderült, hogy én is tetszem neki. A buli után, amikor hazakísért, anyám az erkélyen várt, Gabi leterítette a földre a kabátját, rátérdelt, és meghajolt a mamám előtt. Gabi mamája örült absztrakt festő, a papája is kicsit bolond orvos. Szédült avantgarde család, de mindenki nagyon szerette egymást! Soha nem volt probléma, hogy ott aludtam, külön szobát kaptunk. A ma-

mámék is tudtak róla. Már általános iskolában elkezdődött, hogy kima-
radtam otthonról.

Az első kapcsolatam, amelyik szellemileg és testileg ki tudott elégíteni már Gabi előtt, Pistával volt. Pista és Gabi között elég sok fiúval jártam. Az osztálytársaim úgy tartottak számon, hogy mindig rengeteg pasim volt. Abban az időszakban teljesen másmilyen voltam, szép és érdekes, nagyon vékony testű, érzékeny. Megtaláltam otthon egy fényképet, amelyiken Dénessel fekszünk egy ágyon, de van rajtunk takaró. Annak idején anyám megtalálta ezt – egyébként Pista fényképezte –, és iszonyú dühös lett. Én már aludtam, Dénes még ébren volt. Mindannyian a hegyen voltunk, a kép reggel készült. Tizenhat éves voltam. Anyám azt hitte, hogy Dénessel feküdtem le, holott Pistával jártam, ők barátok és osztálytársak voltak. Elég szűk körből jártam a srácokkal, mindenki ismerte egymást. Viszont csak egyetlen fiú volt, akibe gyorsan szerelmes lettem, a Pista. Az első perctől fogva tetszett, pedig nem is szép. Ő volt a legnagyobb szerelem. Azóta vagyok ilyen hülye, mióta Pistával összeveszttem, azóta teljesen megváltoztam. Elvesztettem a fejemet. Egyedül éreztem magamat, és túl sok barátságot próbáltam kötni. Dénessel is azért volt kapcsolatam, mert szükségem volt egy emberre Pista környezetéből. Nagyon nagy törés volt, nem tett tönkre ez a kapcsolat, csak másmilyenné alakított.

Gimnáziumba utáltam járni, ott nem is voltak barátaim. Illetve két barátnőmmel tartottam a kapcsolatot, akikkel első osztály után egy építő-táborban ismerkedtünk meg. KISZ-vezetőségi tag és brigádvezető is voltam. A táborban sokat melóztunk, jól éreztük magunkat. Két buzi lányt a többiek teljesen kiközösítettek, nem aludtak velük egy szobában. Erről a dologról nekem más volt a véleményem, szerintem ez a kiközösítés fasiszta módszer. Olyan dolog miatt toltak ki velük, ami végül is emberi. Ehhez az építőtáborhoz fűződik az is, hogy megtanultam cigarettázni. Összebúj-tunk a leányokkal az ágyban. Munkást szívtunk, és kellemes szédülés fogott el. Egy hét múlva már tudtam rendesen cigizni.

Miért fekszem le ennyire könnyen? Azért is, mert nem szerettem csókolózni. Még tizenhat éves voltam, amikor a következő eset történt velem. Jöttem a Vígyszínházból, és nem jött a busz. Erre elsétáltam a következő megállóig. Láttam, hogy egy pasi néz a másik oldalról. A másik pillanatban átszaladt hozzám, elkapott, és lesmárolt. Egészen rosszul lettem, hogy ez megtörténhetett velem. Olyan gátlásossá váltam, hogy többé nem akartam csókolózni. Pistával előbb feküdtem le, mint hogy csókolóztam volna vele. Iszonyúan féltem attól, hogy csókolózni kell.

Borzasztó, hogy hány pasival feküdtem le, néha már úgy érzem, olyan vagyok, mint egy nagy vagina. Volt olyan, hogy egy hét alatt nyolccal. Ez egy kicsit sok. És nem tanulok tőlük semmit, csak egyre rosszabb érzéseim lesznek szeretkezés közben. Valakivel együtt vagyok, és az illető éppen le akar velem feküdni, ennek nem tulajdonítok különösebb jelentőséget,

nem zavar, hogy lefekszem vele, de az se, ha nem fekszem alá. Általában mindenféle ellenállás nélkül engedek, de nem is jelent semmiféle örömförést az, hogy akárkinek levetkőzőm. Ráadásul semmi sem vonz a szeretkezésben. Ha valakibe szerelmes vagyok, akkor azzal jót szeretkezem. Máskor is ugyanazt csinálom, mint egyébként azzal, akit szeretek, ugyanaz történik, de mégsem jó. Ritkán találkoztam olyan emberrel, akivel úgy is jó volt szeretkezni, hogy nem szerettem. Néha megkívánok valakit, bár nem szeretem. Ülök valaki mellett, és magam is elámulok, mennyire kívánom. Egy utcaseprőt is meg lehet kívánni, egy fél mozdulatért.

Mindig másért érdekelt a szexualitás. Gyerekkoromban kíváncsiságból. Volt egy fiú, alattunk lakott, körül volt metélve, és mi gyerekek, azt hittük, hogy levágták a fityüldőjét, és meg akartuk gyógyítani. Csináltunk egy tojáskeveréket, és azzal kengettük, de nem nőtt vissza a bőr. Tizennégy-tizenöt éves koromban azért foglalkoztatott annyira erősen a szexualitás, mert ez volt az érzéseim legtermészetesebb pontja. Később azért érdekelt, mert helytől, embertől és jellegétől függetlenül rossz volt.

Egy idő után pedig azért érdekelt, mert ezen keresztül meg lehet ismeri az embereket. Az emberre annyira rávall a szeretkezése, mint például a pingpongozása. A szexualitás nyitott tér, amiben egy embernek a másik emberrel való kapcsolata összpontosul, és meg lehet ítélni, hogy emberként milyen. Zsolt például a szeretkezést felemelő dolognak látja, és olyan szépen csinálja, mintha művész lenne, mintha alkotna. Pistát nehéz megítélni, mert vele volt a legjobb, és felém erős vágyai voltak, mindig éreztem, hogy szeret, belém akar kerülni, olyan vad volt. Pali iszonyú vadul csókolt, egész fantasztikusan, de furcsa módon, szelíden szeretkezett. Dénes nem is törődik a másik emberrel, lehet, hogy ő a maga módján a legtöbbet nyújtja, de ez elég kevés. Egy másik fiú, aki mellé azért feküdtem, mert akkor már három napja nem fürödtem, és nem mostam, és kitisztíthattam nála a ruháimat, álmomban baszott meg, és ez is rávilágít valakinek a jellemére, mert az ilyen embernek nincs szüksége a másikra, csak arra, hogy kielégüljön. Ez nem a szeretkezésre, hanem a reiszolásra emlékeztet. Bobby, az amerikai fiú olyan lebegő, lágy mozdulatokkal, olyan izgalmasan tudott a testemhez érni, hogy az ember már attól lett izgatott, hogy mikor fog hozzáérni. Érdekes, hogy ennek ellenére nem volt lassú vagy lomha, hanem kedves és a belsejéig érzékeny. Ő úgy szeretkezett, hogy érződött az, hogy valakivel szeretkezik. Szerintem a pasiknak úgy kell csinálni, hogy sokkal inkább az tűnjön ki, hogy valakivel szeretkeznek, mint az, hogy most nekik jó kell, hogy legyen. Természetesen a nőnek meg azzal kell törődnie, hogy a másiknak legyen jobb, mint neki. Persze, ha az ember csak egy napig volt valakivel, akkor sokszor észre sem veszi, hogy a másiknak nem jó, és egyáltalán nem is törődik vele. Volt olyan fiú, aki

nagyon kedvesen azt mondta, hogy egy kicsit berúgott, és most nem tudott odafigyelni, hogy nekem jó legyen, és ezért nagyon szégyelli magát. Ezek kedves dolgok. Az az egyiptomi fiú, akivel Amerikában voltam, olyan volt, mint egy puma, mint egy nagy ragadozó állat. Siklott a testemen, az egész jelenség olyan volt, mint egy önfeledt erős állat játéka.

Az is érdekes, hogy ha valakit szeretek, akkor egyáltalán nem tudok sötétben szeretkezni, nem tudom, miért, de szeretem látni a másikat meg magamat. Ellenben az egynapos kapcsolataimban képtelen vagyok világosan szeretkezni. Azokat az embereket, akiket nem szeretek, jobb, ha nem látom, és így történik meg a dolog. Egyébként mindenki másképpen csinálja. Ezt nem lehet kategorizálni. Pistával egész éjszakákat tudtunk végigszeretkezni, volt olyan is, hogy még egy egész nap, pedig azt mondják, aki sokat fekszik ágyban, az rettentően megutálja a szeretkezést, nem érez testi izgalmat. Jobb közben aktív életet élni, mozogni.

Az is érdekes, hogy amikor az ember tizenhat éves, és csókolózik egy fiúval, akkor az már összetartozást jelent, de ha ma csókolózom valakivel, akkor az azt jelenti, hogy csókolózom vele, és nem azt, hogy összetartozunk. Változnak a szokások, tizenhat éves koromban én legalábbis azért csókolóztam, mert szerettem valakit, és csak azzal csókolóztam, sőt, csak annak engedtem, hogy a kezemet megfogja, akit szerettem.

Egyszer voltam egy házibulin, depressziós volt a hangulatom, csak leültem, és hallgattam. Ha az ember ilyen passzívan viselkedik, akkor állatira ragadnak rá a többiek, mert érdekli őket a zárkózottság. Legalább húsz pasi jött oda beszélgetni, de nem érdekeltek. És akkor odajött hozzám egy fiú, és azt mondta nekem, hogy tetszem neki. Mondtam neki, hogy ő nekem nem. Nagyon kedves fiú volt, ez a mondatom egyáltalán nem riasztotta vissza. Éreztem, hogy valahonnan ismerem, elkezdtünk beszélgetni, hogy honnan ismerjük mi egymást. Sablonos beszélgetés volt, hiszen sokszor előjön ez, az ember mindenkit ismer előbb-utóbb ebben a városban. Ott ülünk, és hirtelen megkérdezi: „Te, nem szeretkeztünk mi valahol együtt?” Röhögőgörcs jött rám, mert fogalmam se volt, hogy szeretkeztem-e vele vagy sem, megbaszott-e vagy sem, és neki sem volt fogalma róla. Furcsa, hogy az ember már azt se tudja regisztrálni, hogy kikkel szeretkezett, kiknek ismeri a testét. Ez borzalmas állapot.

Nehezen viseltem el Zsoltot. Sok srácom volt közben. Ezekről úgy szereztem tudomást, hogy elmondtam neki. Egyszer azt meséltem el, hogy Bandival voltam, aztán azt, hogy egy házaspárral, de külön a fiúval és a lánnyal. Ettől ideges lett. Én meg elhatároztam, hogy nem megyek haza, valaminek történnie kell. Álltam a Moszkva téren, odajön hozzám egy pasi, kicsit ittas volt, de kedves. Kérdezte, nem megyek-e fel zenét hallgatni. Felmentem, a lakása különös volt. Azt mondta, hogy pszichológ-

gushallgató. Az ajtó párnázott volt, sehol egy könyv, se rendetlenség, se rend: sivár környezet. Elkezdte mesélni, hogy impotens, meg mindenféle baja van. Másnap megint találkoztunk, és meg akart erőszakolni, de nem sikerült neki. Letépte rólam a ruhát, rémes dolgokat csinált, egyáltalán nem olyanokat, mintha impotens lenne. Elmeséltem Zsoltnak, és megadtam a pasi címét. Ő elhatározta, felmegy, és leüti, de nem lett belőle semmi. Azt is elmondtam Zsoltnak, hogy egyszer lefeküdtem Dénessel. Pedig Dénessel nagyon sokszor feküdtem le...

Egy hónapban huszonkét emberrel feküdtem le, ő meg senkivel. Gondolom, nem olyan hülye, hogy ne tudná: vele valami nem stimmel. A Zsolttal való kapcsolatommal párhuzamosan fél évig jártam egy szegedi pasival is. Ez egy házibulin kezdődött, ahol egy kicsit berúgtam, és elkezdtem ezzel a pasival csókolózni. Zsolt szarul érezhette magát, hogy milyen szemét vagyok, de hát én szerettem a pöttyös szemű férfiakat.

Nem jó, ha iszom. Egyszer ittam, a Balatonhoz mentem le. Négyen rángattak ki egy autóból, őket stoppoltam, kettő lefogott, a másik kettő meg egymás után belém jött.

Egy másik házibuli után elmentem egy fiúval sétálni, hideg volt, mondta, menjünk fel hozzájuk. Bőrdíszműves volt, baromi bérakásban élt, szép cuccai voltak. Felfedeztem a ragasztót, de tudtam, hogy ez a huszonhét éves pasi nem az a típus, aki leáll velem ragasztózni. Teljesen ledöbbszent, mikor mondtam neki, lerobbant kedvemben vagyok, szeretnék ragasztózni. Beettem, hogy egyszer az életében próbálja ki ő is, és így együtt csináltuk. Sokáig ragasztóztam, emlékszem a képekre, csak azt tudom, hogy a ragasztózásakor felmerülő képekben általában csókolózom. A bőrdíszművesnél nem tudom, hogyan szívтам a ragasztót, mert csak az első szívpantásokra lehet emlékezni, de olyasmi volt, hogy egy mulatóban csókolóztam, és sosem érem el a partnerem nyelvét. A szívozást egy széken kezdtük el, amikor felébredtem, akkor ágyban feküdtem, meztelenül, a pasi meg aludt. Visszaültem a székre ragasztózni, majd megpróbáltam a kábulatban kikecmeregni a lakásból. Az arcom fekete volt a ragasztótól. Már egy órája ténferegtem a lakásban, majdnem bepisiltem, mire végre kijutottam a lépcsőházba. Megszólítottam egy embert, hogy adjon cigarettát. A fekete arcom láttán megkérdezte, hogy honnan jött maga; gondoltam, hogy ez mindjárt rendőrt fog hívni. Hehehe, mondtam, innen jövök, egy barátomtól. Megyek, megyek... itt lakom a szomszéd utcában; de azt sem tudtam, hol vagyok.

Azt is éreztem, hogy frigid vagyok. Erre azért voltam büszke, mert úgy érzem, hogy általa sérthetetlené válok. Ez szellemi, lelki eredetű, és nem testi, nincs túlzott köze a szexualitáshoz, és olyan keménységet, büszkeséget ad, amellyel megőrzöm az autonómiámat. Nem jutok el odáig, ahová két ember maximálisan eljuthat, a találkozás totális fokáig, és büszke vagyok rá, hogy nem is akarok eljutni addig, hogy valakihez ennyire közel le-

gyek. Ha száz évig frigid lennék, az sem zavarna. Alighanem Zsolt váltotta ki belőlem a frigidséget. Volt idő, amikor baromi sokat lefeküdtünk, úton-útfélen, hóban, a fürdőszobában, mindenhol. Ezek elég kényelmetlen körülmények között zajlottak le, riadt szeretkezések voltak, rendre olyan helyen voltunk, hogy bármikor zavarhattak. Tudok egy olyan esetet, hogy egy fiú szeretkezett egy lánnyal, a lány attól félt, hogy bejönnek, és a pasi ettől teljesen impotens lett. Később, ha olyankor szeretkezett, amikor senki se tudta megzavarni, akkor is félt, hogy jönnek, és mindenkiel impotens lett. Az embernek nagy szüksége van arra, hogy olyan körülmények között szeretkezhessen, ahol nyugodtan tudnak bármit is csinálni. Engem nem zavar, ha olyan emberek vesznek körül, akiket szeretek. Az ilyenek jelenléte nem baj. Amikor Péterékkal laktunk együtt, akkor nem zavart, hogy mindig ott vannak a szobában, és őket sem zavarta, hogy mi ott vagyunk. De Zsolttal, a zavaró körülmények között lezajlott szeretkezések miatt, egy időre frigid lettem. Az zavarna, ha mással sem tudnék kielégülni.

A halálélmény egy fecske miatt rázott meg. Kiesett a fészkéből, és meghalt. Az ember annyi hullát lát életében, hogy banálisán hangzik egy fecske halála, pedig annak ugyanolyan a léthez való joga, mint nekem, és a szerepe is ugyanolyan fontos, csak ő másilyen életet él. Emlékszem, a Balatonnál voltunk. Napokig nem tértem magamhoz. Mindig sírni kéne, ha meghal valaki. Csak az ember nem sír. Mindenki önmagát tartja örökéletűnek, úgy érzi, hogy ő nem hal meg, csak mások. E nélkül a tudat nélkül talán nem is lehetne élni. Két rossz érzés van, a szorongás és a halálfélelem. A szorongás az, amikor az ember nem tudja, hogy mitől fél. Tizennégy éves voltam, mikor az anyámnak egy barátnője meghalt. Rettentetes halálfélelem jött rám, éreztem, hogy bármely pillanatban meghalhatok. A halálról olvastam verseket, a halálról gondolkoztam és írtam. Borzalmas érzés volt azt tudomásul venni, hogy nem fogok örökké élni, pedig már akkor megértettem a halált, mikor a fecske meghalt.

A halál élményéhez kapcsolódik András iránti szerelmem is. Vele egy általánosba és gimnáziumba jártunk, és egy háztömbben is laktunk. Barátom volt. Egy Eszter nevű szőke lányba volt szerelmes, engem le sem szart. Nyolcadik után meg akart kefélni, de hazajött a húga, és abba kellett hagyni. Sokáig együtt narkóztunk, gyógyszerrel, ő hamisította a recepteket, és én váltottam ki, később Pesten szerzett egy kis pincelakást. Ha odajöttek az emberek, akkor kirúgta őket, ha meg nem voltak ott, akkor vendégeket hívott, hogy aludjanak nála. A lakásában feküdtem le vele, négy napig egyfolytában keféltünk – ebben az időben Zsolttal jártam, magyaráztam Andrásnak, hogy rosszul bánt az emberekkel, és magányos lesz. Azt is megmondtam neki, hogy nem akarok vele élni, mert ő nem tudja, hogy szüksége van-e az emberekre. Akkor feküdtünk le, amikor kirúgta az a lány, akivel fél évig együtt járt.

Hallottam, András magánszínházat akar csinálni, elmentünk hozzá, hogy megnézzük a terveket, de nem nyitott ajtót, kikiabált, hogy egy pillanat. Felfeszítettem a levélrést, és láttam, hogy ott áll, és vágja föl az ereit. Gyorsan mentőket hívtunk. Később, mikor találkoztam vele, azt mondta, nem kellett volna a mentőket hívni, hagynunk kellett volna meghalni. Sokszor felmentem hozzá, hogy megsétáltassam a kutyáját. Egyszer mentem a kutyáért, biztosra mondta, hogy otthon lesz. Nem nyitott ajtót. Állati érzésem volt. Képzőművész volt, festett, rajzolt, sokat volt otthon. Benéztem az ablakon, láttam, a földön fekszik. Felhívtam a házmestert, kinyitottuk az ajtót, a kutya nem volt sehol. András pedig ezüstporral befújva feküdt, mellette egy utasítás a részemre, hol találom meg a végrendeletét. A szemét mentősök csomagolópapírba tekerték, pedig akkor még nem is volt egészen halott, azért, mert tiszta ezüst volt, mindenét beezüstözte. Hagyott egy csomó zavaros levelet, hogy ő csillagnak született, és most visszamegy az égbe. Száz Eunocint, száz Seduxent és száz Codeint szedett be. András körül egész életében rengeteg keserűség volt, és mikor elhagyta a csaja, az végképp kibillentette az egyensúlyából.

Nekünk kellett felmenni és András mamájának megmondani, hogy mi történt. Mondom, hogy csókolom, itt vagyok. Hát szervusz, ülj le. Leültem. De hát én nem azért jöttem, hogy itt mulassak. Miért, csak nem Andrással történt valami baj? De igen, mondtam, igen, hát meghalt. Meghalt? Dehogy, nem létezik. Nem hitte el nekem, felhívták a kórházat, és azoknak elhitte. András tizennyolc éves volt, vagy tizenkilenc. A temetésén azt az Omega-számot kellett játszani, hogy „...én elmegyek, szolt a kisgyerek...” Megírta, hogy a temetésére mindenki ezüst arccal jöjjön el. De csak néhányan jöttek így, mert állati ciki volt a szüleivel szemben. Azóta járunk a sírjához. Sokat álmodok róla.

Még régen, az iskolában, odaszögeltem András könyveit és köpenyét a padra. Amikor felelni hívták, nem tudott felállni, dühös lett, kiszakította a szögeket, és ordított. Igazgatói intőt kaptam. Andrással és két lánnyal tantestületit is kaptunk, mert tornaóra előtt egy kocsmában megittunk egy liter Hubertust. Különben mindig rosszul tornáztam, de akkor mindent át tudtam ugrani. Mikor leültem, és a tanárnő mellém ült, megérezte, hogy ittam. Kérdezte, hogy hol. Mondtam, hogy Andráséknál aludtunk, és reggelire tányérból ittuk a likőrt. Hivatott az osztályfőnök, akkor is merev részek voltunk, és akármit mondott, röhögtünk. Csipkedtük egymást. Tantestületit kaptam, valami olyan szöveget írtak be, hogy a szabályzat megsértése miatt, zárójelben, súlyos italozásért.

Defloráltam a családot...

Mentem a Moszkva téren, Pista jött velem szembe. Húsz méterre volt tőlem, amikor elkezdtünk egymás felé rohanni. Olyan jó volt, annyira sze-

rettem. Az volt a legrövidebb kapcsolatom, őt gyűlölöm a legjobban. Már eltitkolom ezt az érzést, hiszen őt szerettem a legjobban. Szégyellem, hogy ilyen embert szerettem, igaz, hogy mint ember iszonyú okos, de az okosságában racionalitás és hideg barbárság van. Tudom, hogy tehetséges, és kiváló színész lesz majd belőle. Azt hiszem, azért szerettem egyedül őt, mert nagyon fiatal voltam, másképpen láttam a világot, másképpen gondolkodtam, teljesen tudtam odaadni magamat. Bárki fiú, akivel jóban voltam, úgy él az emlékezetemben, hogy szerettem őket, és bármelyiket jobban tiszteltem, mint Pistát. Ha ő jut eszembe, utálat fog el. Úgy veszünk össze, hogy hetekig nem szólt hozzám, végül április elsején teljesen abbahagytuk. Akkor az egész arcomat pirosra mázoltam be, és így mentem ki az utcára. Egy ember, mikor meglátott, elkezdett előttem imádkozni. Attól a perctől kezdve, hogy összevesztünk, úgy éreztem, mintha a fejemre ejtettek volna, és az egész életem megváltozott. Elvesztettem azt a képességet, hogy fenntartás nélkül szeressek. Azóta félek szeretni, mert attól tartok, hogy valamit elvesztek. Sosem tudtam elmondani senkinek, hogy mikor Dénessel lefeküdtem, mindig attól tartottam: úristen, most megismer engem, hatalmába kerülök, a másiké leszek. Félttem, hogy lehengerelnek, uralkodnak rajtam. Félttem, hogy megint szeretkezni kell. Pistával összeveszttem, nem bírom elviselni, ha szeretnek, és az a fura, hogy miután balhéztunk, nem voltam szomorú, hanem egy csapásra más életem lett. Másképpen beszéltem, egészen más ember lettem.

A Hegyen nyaraltunk, amikor lefeküdtünk. Utána fantasztikus síró-görcs jött rám, és öngyilkossági kényszer, nem azért, mert lefeküdtem vele, hanem azt éreztem, és ma is azt érzem, hogy ő volt életem egyetlen lehetősége, hogy szerelmes legyek, és ez a lehetőség soha nem tér vissza. Azóta nem tudok igazán szeretni, pedig nem sírtam, hanem nevettem, amikor összevesztünk. Hamar beláttam, hogy nincs rám szüksége. De az nagyon rossz, hogy olyan embert szerettem, akit utáltam. Hideg kék szeme van, és teljesen szabályos márványarca.

Nem is olyan régen azt álmodtam, hogy Pista a barátnőmmel megy egy szakadék szélén, utánuk megyek és lerántom. Ha most megkérdezik tőlem, hogy jártam-e Pistával, és szerettem-e, mindig azt mondom, hogy nem.

Pista után tudatosan fejlesztettem ki azt a képességet, hogy ne szeressek. Ez azt jelenti, hogy az ember magányába menekül, gőgből és daczból várat épít maga köré, aztán már nem ő a vár ura, hanem a vár, az a kőtömb uralkodik rajta.

Zsoltot, Pista öccsét azért szerettem, mert hasonlított a bátyjára. Ezt Pista is tudja, hiszen megmondtam neki.

Zsolttal való kapcsolatom kényszer volt, rá voltam utalva, hogy valakivel együtt legyek. Nem mondom, hogy teljes magamra utaltság vezetett hozzá, csak nem volt jelentős érzés az a szerelem, amit iránta éreztem.

Pista után Dénessel voltam, mert kellett valaki az ő környezetéből. Dénesséknél voltunk, nagy társaságban, Zsolt is velünk volt. Jó csomborfüvek, szeretkezni való füvek voltak ott. Ekkor mondta nekem Zsolt, hogy szeret, de egészen bizonytalan, döntésképtelen, nagyon-nagyon kis fiú volt. Én viszont úgy éreztem, hogy képtelen vagyok egy ember életében a pótmama szerepét betölteni. Rosszul voltam, amikor hozzám ért, egy hétig érezhettem ezt. Azután megszerettem, de ezt nem mertem megmondani neki. Inkább azt mondtam, hogy ragasztózzunk együtt, és rendszerint jól beragasztóztunk. De nem szoltam semmit az új érzéseimről. Később egy barátommal üzentem neki, hogy hívjon fel telefonon. Azonnal felhívott, javasoltam, hogy találkozzunk, mert régen láttam. És találkoztunk. Zsolt olyan helyes, egyszerű volt; rögtön átölelt. Szarul éreztem magam, mert amint közel került hozzám, ismét nem szerettem.

Először úgy feküdtünk le, hogy valahol Szentmihályon aludtunk, egy kutyával együtt. A kutyát nem lehetett a kertbe kiengedni, ki kellett vele menni, sétáltatni és futtatni. Bent a szobában szűkölt a kis dög. Zsolt ideges lett, mert egész éjszaka a kutyát ölelgette. Engem nem zavart, mert akárhányszor máshol alszom, mindig kutyával vagyok. Télen melegít, és szeretem, amikor nyalogatja az arcom. Szóval kivittük a kutyát sétálni, és mikor visszamentünk, Zsoltra hirtelen vágó jött, letépte rólam a ruhát, és szabályosan megerőszakolt. Ezek után lettünk mi jóba. Második gimnazista voltam.

Az osztálytársaim nem tudtak arról, hogy nem vagyok otthon, és együtt élek Zsolttal. Azért nem, mert volt egy lány, akiről kiderült, hogy együtt lakik egy sráccal, s emiatt kirúgták. Úgyhogy csak András és Péter tudta, hogy együtt vagyunk. Péter különben nagyon hasonlít Zsoltra, és sokat tartózkodott nálunk. Előfordult az is: Zsolt személyi igazolványával vállalt munkát a Nyugati pályaudvaron. Mindössze az volt kettőjük között a különbség, hogy Zsoltnak volt fülbevalója. Később már mindannyian viseltünk fülbevalót, injekciós tűvel magunk fúrtuk ki a fülünket.

Zsolttal nehéz összeveszni. Persze, mikor egy hónapban huszonkét emberrel feküdtem le, azt nem mondtam el. Én voltam az első nője. Megtörtént, egy házibulin a szeme láttára csókolóztam Sándorral, ettől irtóra ideges lett, de azt nem értem, mikor később az öccsével voltam, akkor miért nem haragudott egyáltalán. Zsolttal a szüleimnek is sok bajuk volt, el is mondták, hogy szerintük az a fő baj, hogy én Zsolttal élek.

Három évig harmonikus szexuális életünk volt. Amikor jóba lettünk, iszonyú sokat szeretkeztünk, talán ezért, de talán ok nélkül, megromlott köztünk a harmónia. Ő mindig azt mondta, hogy ne menjek orvoshoz, majd ő gyógyít meg. Amikor terhes voltam, és mindenfélét kértem tőle: hozzál nekem szilvát, hozzál nekem körtét, akkor szegény összevissza rohangált, mindent hozott, de előfordult, hogy mentünk az utcán, megcsókolt, én pedig nagyot haraptam a nyelvébe. Olyankor elkezdtünk verekedni.

A Bazilika előtt mentünk, előtte nem volt semmi, nem is veszekedtünk, aztán egyik pillanatról a másikra leütött. Mondom neki, az anyád picsája, és belerúgtam. Elkezdünk ordítani és kiabálni, mindenki minket nézett, én a földön feküdtem, és ömlött a vér a számból. Jött a rendőr, de hiába jött, mert nem akartam feljelenteni. Akkor a rendőr jelentette föl. Le akartam beszélni róla, de csak megcsinálta, és Zsolt testi sértésért ötszáz forintot fizetett.

Amikor egyszer náluk aludtam, és úgy éreztem, hogy nem szeret, akkor a lépcsőházban téptem meg. Nagy csomót szakítottam ki a hajából. Volt, hogy ő rugdosott össze.

Kató barátnőm szerint Zsolt beteg volt. Az ötvenhatos buszon utaztunk, mire Zsolt ideges lett, és elkezdett kiugrálni az autók közé. Zsolt egész életében beteg volt, mert rengeteg verset ír. Azt se tudta, hogy mikor pofozott és mikor csókolt. Abban hasonlít rám, hogy indulatos. Másokkal szemben csendes és visszahúzódó. A megszokott környezetében azonban hirtelen indulatos lesz. Szóval nem mer akárki előtt dühöngeni.

Néha nyilvánosság előtt sem korlátozza magát. Kirándultunk Zircre és Pannonhalmára. Összevesztünk, nagyon dühös lett, és mérgében, ott az étteremben, megette az összes papírszalvétát.

Mindig veszekszünk, ha együtt vagyunk, bár sokat voltunk külön. Egyszer egy hónapot nem éltünk egymással, és rájöttem, hogy szerelmes vagyok belé, nem tudok nélküle élni. Elmentem a Tabánba, sejtettem, ott lesz. Már előbb is megvártam egy este a Moszkva téren, moziba mentünk. A moziban nem akarta megfogni a kezemet, meg semmit, később otthagyt egy téren. Ekkor lettem újra szerelmes belé, és ezért mentem megkeresni. Meg is találtam, a nyakába borultam. Ő meg üvöltött, hogy fuji, menj, hagyj békén. Addig maceráltam, amíg nem kezdett édeskedni, kezdeményezni. Így kell ezt csinálni a fiúkkal, addig kell rájuk mászni, amíg nem kapnak levegőt, és elkapni őket. Mindenki érzi, hogy ez a jó módszer.

Zsolttal mindenben össze tudtunk veszni, de általában csupa semmiségek. Nem is emlékszem a részletekre. Részben azért, mert olyan hőfokon zajlottak le, hogy nem lehet rájuk emlékezni. Olyan indulatosak, agresszívek és idegesek vagyunk olyankor, hogy nem lehet visszaemlékezni, miért vesztünk össze. Egyébként érdekes, közvetlenül utána sem tudom, hogy miért vesztünk össze.

Amikor Zsolt juhász volt, három hónapig nem találkoztunk. Fantasztikus! Három hónap után megkerestem, nem tudtam mást, csak a község nevét, felültem a vonatra, és mentem egy isten háta mögötti helyre. A főtéren mondták, hogy merre menjek. Persze, ez nem igazi főtér volt, csak nagy pusztaság meg csalán. Megtaláltam Zsoltot, úgy nézett ki, mint egy falusi suttyó kőműves vagy téeszparaszt. Csizma rajta, a haja levágva. Azért vágatta le, mert félt, hogy kicikizik, ha vörös hajjal elmegy falura juhásznak. Péter vágta le, odáig, ahol már nem volt vörös. Fél évig volt ott. Lehetett vagy négyszáz juha, de hülyének nézték, mert eljött Pestről.

Zsolt matróz is volt. Mondtam neki, hogy ne menjen, mert meg fog hülyülni. Pár napig nem voltam otthon, egy másik fiúval lébecoltam. Találkoztam valakivel a városban, aki azt kérdezte, hogy ugye, Zsolt most matróz. Én meg csodálkoztam. Azt még megértem, ha valaki Amerikában matróz, mert ott a tenger, de hogy erre a Dunára menjen, arra álmomban se gondoltam. Kábé két hetet volt ott.

Mostanában azon gondolkozom, hogy talán soha nem voltam szerelmes Zsoltba, csak vonzott, hogy gyámoltalan és kisfiús. A félszeg viselkedés anyai érzéseket keltett bennem. Maga mondta, hogy én sohasem szerettem, és abban a percben átöleltem, hogy ez igaz. És még azt is megkérdeztem, hogy valaha is bárkit szerettem volna. Bár Zsoltot tízszer annyira szerettem, mint másokat, mégsem gyújtott tüzet. Valami rossz realizmus van bennem, ha szeretnek, az nálam visszautasításra talál. Ahhoz vonzódok, ami titokzatos, ami megközelíthetetlen, ami messze van, és mihelyt az a messze közel kerül, én kerülök messze a közeletről. Ez rettenetes. Nehéz magamat megérteni, hogy miért akarok Zsolttal együtt élni, mikor már nincs semmi értelme, amikor csak rutinból telefonálok neki.

Visszaemlékszem, még csak három hónapja voltunk jóba, és összevesztünk. Akkoriban kocsmába jártunk sörözni. Egyik vasárnap eszembe jutott, és meleg szeretetet éreztem iránta, nem szerelmet, hanem azt, hogy hiányzik. Nem voltam belé szerelmes, és lehetetlennek tartottam volna, hogy megfogja a kezemet, vagy hozzám érjen. Felhívtam telefonon, de mikor találkoztunk, megfogta a kezemet, és megcsókolt. Abban a percben ugyanazt éreztem, amit azóta állandóan, hogy ami történik, rajtam kívül történik, az akaratomon kívül. Nem hagyom, hogy szeressenek, mégis belemegyek valamibe, amibe nem akarok belemenni. Tehát valamiféle rajtam kívül álló erőket érzek. Nem tudom pontosan elmondani, de úgy éreztem, mintha azt a kapcsolatot nem én irányítanám, hanem valaki más. Mert akkor én nem akartam vele csókolózni, és nem akartam megfogni a kezét. Egyszerűen azért akartam vele találkozni, mert bármilyen furcsa, de szerettem. Attól kezdve tudom, ez nem igazi szerelem, hanem szükségszerűség. Sokszor átéreztem, hogy szerelmes vagyok, de azt is, hogy ugyanezzel az erővel a kilincsbé vagy bármi másba is szerelmes lehetnék.

A szerelmi élményeken kívül azért visszaemlékszem egy csomó gyerekkori balhéra, iskolai dolgokra is. Rendszerint sok baj volt velem.

A dohányzásra az építőtáborban szoktam rendszeren rá, mert igaz, hogy ott mindent összevissza okádtam, de élveztem, hogy szédülök a cigarettától. A szédülés élvezete vitt arra, hogy dohányozzak. Először tizenegy éves koromban próbáltam meg. Egy barátnőm, ő már tizenhárom volt, és osztálytársam, azt akarta, hogy szívjak a cigarettájából, nehogy beköpjem a mamájának. Mivel én nem akartam, erőszakkal belenyomta a számba.

Akikkel sok baj volt, kiránduláson is a fiúk közé rakták. Persze, engem is, két másik lánnyal. Debrecenben, osztálykiránduláson történt, a két másik lány egész éjszaka hülyéskedett, mert valami parasztok álltak az ablak alatt. Engem is rángattak, hogy hé, gyere te is, és leszedték rólam a takarót. Odamentem az ablakhoz, hát éppen abban a pillanatban jelent meg a kapualjban a matematika- és biológiatanárnőm. Mindenki bebújt, csak mi hárman maradtunk ott. Minket láttak meg, feljöttek a szobánk elé, és dörömböltek az ajtón, hogy ringyók, nyissátok ki. A biológiatanárnő először a barátnőmnek, majd nekem is lekent egy pofont, és azt kiabálta, hogy te bűdös cafka. Ebből ító botrány lett, mert anyám bement az iskolába, hogy az ő gyerekét ne pofozzák. A nő fegyelmet kapott. A botrányt a tornatanárnő szította, aki haragosa volt, mert elszedte a pasiját.

Egy alkalommal benyitottam a biológiaszertárba, ott szeretkezett a százmázsás biológiatanárnő egy tanárral. Néhány nappal később anyuékkal Balatonra mentünk, akkor láttam, hogy ennek a tanárnak négy vagy öt gyereke van. A tanárnőnek küldtünk egy selyemzsinórt, de csak nyolcadik után.

A kémiatanárnő is undok volt. Sose tudtam, hogy melyik a molekula és melyik az atom. Ilyenkor rendszerint két ötödikes gyereket hívott be megmondani, hogy melyik melyik. Szemét nő volt, nagyon utáltuk, mindig elültetett meg átültetett. Ugyanő a tanulószobán úgy tanította a földrajzot, hogy kórusban kellett felmondani, és mikor huszadszor visszaolvastatta, már kívülről tudtuk a szöveget. Annak nem volt jelentősége, hogy tudod-e, mit mondasz. A Szovjetuniót olyan reakciósan tanította, hogy még nekünk is sok volt. Mindig egy jó tanuló lányhoz hasonlította magát, hogy ő is olyan volt általános iskolás korában, csak sokkal szebb. Pedig olyan görény ronda nő volt, hogy az nem is igaz. Vénlány. Nekem az ilyen vénlányok keserítették meg az életemet. Egy barátom, Kis Dög, mindig megvárt az iskola előtt, akkor vele jártam. A biológiatanárnő az egész osztály előtt mondta, hogy egyeseknek majmok a barátaik, majmok kísérik őket haza. Egyszer találkoztunk vele az utcán, és be kellett neki mutatni a fiút. Így szólt hozzá: jópofa majom vagy. Akkor kezdtek a fiúk hosszú haját hordani.

A gimnázium is jól kezdődött. Felvételi beszélgetés alapján kerültek be a gyerekek, de tőlem nem kérdeztek semmit. Beiratkoztunk, és a legelső napon csak az udvaron voltunk, meg osztályfőnöki órákat tartottak. Az osztályfőnök arról adott elő, hogy aki késik, az kap egy igazolatlan órát, és három igazolatlan óra az egy igazolatlan nap. Na, mi már az első órán elkéstünk. Elkezdett üvölni, álljon ki az a három bestia, aki negyedórát késett az óráról. Rögtön megismert minket az első napon, lent cigarettáztunk az udvaron.

Elsőben volt egy szörnyű vörös nadrágom, amit a bátyámtól kaptam. Olyan blúzt viseltem hozzá, amin csak egy gomb volt, kilátszott mindenem. Iszonyú sovány voltam, és rém picike, rengeteg gyöngy, ékszer, mindenféle volt rajtam. Az osztályfőnök mindig kérdezte, hogy nem lehetne kevesebb? Olyan vagyok, mint egy ékszerbolt.

Az orosz tanárnőről rögtön tudta az ember, hogy buzi, mert feltűnően férfiasan öltözködött. Később láttam őt átölelve egy nővel. Ezért meg akart buktatni. Az első órán azt kellett felírni a táblára, hogy elkezdődött az óra, a diákok leültek – oroszul. Tizenheten voltunk a csoportban, a fél osztály, és tizenhatan kaptunk ebből egyest, az utolsó csak azért nem, mert kicsöngettek. Az osztályfőnöki órán téma lett, hogy milyen szadista a tanárnő, úgyhogy másodikban már nem tanított. Biztos voltam benne, meg fog buktatni, mert már tizenegy egyesem volt, itt nincs tovább mese. De kihívott felelni, hogy nem vagyok olyan, mint a többiek, hanem a legértelmesebb a csoportban, és biztosan ismerem a *Tetemrehívás* első sorait. Ha ezt elmondom, kapok egy négyest. Erre a négyesre és a tizenegy egyesre év végén hármast kaptam, mert az a buzi szeretett engem.

A matematikatanár ellen is jó hülyeségeket eszeltem ki. Szünetben leesett a tábla. Tudtuk, hogy a matektanár mindig mutatópálcával ütögeti a táblát, ezért visszaraktuk. Bejött, elkezdett ütögetni, a tábla meg puff, lejött. Röhögtünk, ő meg elvörösödött: Ti hagyátok volna, hogy ez a tábla agyonverjen engem?

Később egy szenilis öregember tartotta a biológiaórákat. Nála minden dolgotat összezsáoltunk, tüszentőporokat hoztunk az órára, egyszer egy röhögőgépet is. A sarokba beraktunk egy hányást. A legkedvesebb diákjának azt mondta: „Kérem, azt a micsodát szedje ott föl!”, de az az igazság, hogy ez egy importált műanyag hányadék volt.

Ezt a tanárt felhívta telefonon az egyik lány, aki később színművésztire került. Ennek a lánynak a barátnője bukásra állt, úgy hívták a hülye lányt, hogy Süttő. A színészjelölt csaj a következőt mondta a telefonba: „Ha te holnap egyest adsz a Süttőnek, akkor ideállok az ajtód elé, és ha kijössz, szétlövöm a pofádat.” Azzal lecsapta a kagylót. Másnap a Süttő szépen elmondja a leckét, de a tanár: „Sajnos, nem tanulta meg. Egyes.” Süttő bög: „Miért kapok én egyest?” „Tudja azt maga nagyon jól!” A lány másnap is felhívta: „Hallom, egyest adtál a Süttőnek.” Harmadnap megint. Szegény Süttőt majdnem meghúzták; senki sem tudta, hogy ki hívogatja telefonon a tanárt.

A világnéztanárunk nagyon intelligensnek tartott, mikor azt hittem, hogy egyes dolgotat írtam, akkor is ötös lett. Az egész osztály utálta. Egy óra hosszat azt sorolta a gyerekeknek, mit vigyenek magukkal május elsejére. Az egyik gyerek megszólalt: „Tanárnő, géppisztolyt ne vigyünk?” Óra után már ott volt a rendőrség, és vitték a gyereket kihallgatni. Mindenki kurvára utálta ezt a nőt, pedig ez a bunkó Kossuth-díjas volt. Süttő, a leghülyebb gyerek, a világnéztetfüzetébe egy klozetet rajzolt, és ráültette a tanárnőt is. Oda is írta, ide való vagy, anyuskám. Dolgotatírásakor elvette a füzeteket, de nem mondta, hogy észrevette a rajzot, szóval istenien sunyi nő volt, nem tolt le a Süttőt, de három nap

múlva az igazgató hozta vissza a füzetet. Az egész osztály röhögőgörcsöt kapott, mikor az igazgató azt mondta, hogy „az illemhelyre kívánják a tanárukat”.

A vécében volt a bagósok szervezete. Első és másodikban még szörnyű intőket adtak, de harmadik-negyedikben már csak kiküldtek a véceből, hogy menjünk ki a friss levegőre.

Negyedikes koromban történt, három hétre elutaztam egy lánnyal a barátműhöz. Mindennap halálosan berúgtunk, ez volt a legnagyobb szórakozásunk. Akkor átvettem a vidéki tempót, rendszeresen beszívtam, és mivel az iskolában az első padban ültem, az osztályfőnök észrevette, valami bajom van. Behívatta az anyámat, és megmondta: „Ne haragudjon, de ezzel a lánnyal valami nem stimmel, az én Julim mindig a szemembe nézett. Már egy hónapja nem néz a szemembe. Egyenes lány volt, mindig megmondta, mit gondol, mit érez, nem olyan, mint a többi gyerek. Nem néz a szemembe, valami baj van ezzel a lánnyal.”

Csak akkor szeretek inni, ha berúghatok. Kellemesen gátlástalanná válok. Furcsa, hogy ugyanaz a mennyiség hol állati részegséget okoz, hol meg se érzem. Egy időben azért is ittam, hogy könnyebb legyen a szexuális életem. Volt egy év, amikor megittam napi három-négy liter bort, és egyfolytában részegeskedtem az iskolában is. Főleg harmadikban szeszelttem sokat. Almabort tudtam szerezni, egyedül ivogattam. Negyedik gimnáziumban a banketten berúgtam, és néhány tanáromnak elmondtam, hogy miket éreztem irántuk. Az osztályfőnökömnek nem mondhattam sok rosszat, mert őt imádtam. Sohase félttem tőle. Ha hozzá küldtek a tanárok, amint megláttam, eltűnt minden félelmem. Ő az egész tantestülettel megszavaztatta, hogy ne buktassanak meg, holott osztályt kellett volna ismételnem. Az egyik tanár intőt adott volna, de azt mondta, hogy nem írja be, mert én az osztályfőnök kedvence vagyok. Az a nő nagyon szeretett, rendes volt, és jól tanított. Kicsit úgy éreztem, mintha az anyám lenne. Nem idegenkedtem tőle, nem a tekintélyt, hanem olyan embert éreztem benne, akinek bármit elmondhatok, nem fog vele visszaélni, és nem kell szégyenkezni előtte, mert ha nem is ért vele egyet, de meg tudja érteni a dolgaimat.

Általános iskolában még csak tanultam valamit, de a gimnáziumban teljesen azt akarták, hogy az ember minden tantárgyból... A történelmet és az irodalmat szerettem a legjobban, de, sajnos, ez a két tantárgy, amiben a legtöbb humbug van. A legtöbb politikai elferdítés itt lehetséges, mert például a matematikában az egyenleteket kevésbé lehet politikai okokból meghamisítani. Én éppen azt a két tárgyat szerettem, ami legkétesebb igazságokkal rendelkezik. Az irodalom igazsága azt hiszem, biztosabb, mert a szépségnek van értéke, a szépet érezni kell, és nem lehet elferdíteni. A történelem igazságát nagyon elcsavarják, annyira, hogy egészen elvesztette az értelmét.

Nem szerettem iskolába járni, mert féltem, olyan demagóg hülye leszek, mint a többi ember, megtanulom ezeket a dolgokat. Ezek a társadalmi érzések a szexuális érzésekkel hasonlíthatók össze, mert például Dénessel azért féltem lefeküdni, mert nem akartam a hatalmába kerülni. Az iskolában is azt éreztem, hogy formálnak, és ezt nem akartam. Nem akartam, hogy a tudatomat, ami az enyém, a sajátom, deformálja az iskola. Nem azért nem szerettem iskolába járni, mert hülye tanárok voltak, meg gyerekek között kellett lenni – ezért se szerettem iskolába járni –, a fő ok az, hogy tudtam, ha hagyom, akkor deformálnak. Azzal védekeztem ez ellen, hogy semmit sem tanultam.

A KISZ-be elsőben kerültem be. Akkor azt hittem, hogy a KISZ nagy dolog. Le kellett írni egy papírra, hogy ki miért akar tag lenni, én azt írtam, hogy meg akarom ismerni a mozgalmi életet. Már az elsőben észrevettem, hogy a KISZ-ben semmit nem csinálnak, az egész egy óriási takony, mondvacsínált gyűlések, és én nem szerettem ezeket a felfújtt dolgokat. Szóval azért van KISZ, mert azt mondták, hogy legyen, vagy azért, mert az emberek akarják, hogy legyen? Ezt döntsék el. Nem veszek részt olyan dolgokban, ami nem érdekel, amit az emberek nem szívesen csinálnak. Egy évig nem jártam taggyűlésre, aztán kirúgtak. Nem is nagyon bántam, Zsolttal voltam elfoglalva. És más fiúkkal.

Péterrel, Zsolt öccsével bonyolult kapcsolatom volt. Sokáig jóban voltunk, találkoztunk, amíg rájöttünk, hogy szerelmesek vagyunk egymásba. Egy hétig keféltünk, utána azt éreztük, hogy utáljuk egymást. Gyorsan változtak az egymás iránti érzéseink, de mindig egyszerre kezdtük utálni vagy szeretni egymást. Volt úgy, hogy fél évig nem jöttünk össze, megint találkoztunk, csókolóztunk, moralizáltunk a kapcsolatunkról. Amikor utoljára elkezdődött, tökrészeg voltam. Pista után Pétert szerettem a legjobban. Péter a legfiatalabb. Az a közös bennük, hogy mindhárman egyformán csókolózunk. A szeretkezésben Pista és Zsolt mohó, Péter viszont szelíd, egészen fantasztikus. Az egyedüli szép köztük Péter. A mamám szerint egyikőjük sem szép. Ennek ellenére a legszebb szeretkezésem Péterrel volt. Zsolt akkor juhászodott, Péter hozzá készült látogatóba, és azért találkoztunk, hogy levelet küldjek vele. Felhívtam oda, ahol laktam, beszélgettünk, lefeküdtünk egy keskeny ágyra. Elaludtam. Arra ébredtem fel, hogy Péter lecsókolt. Szóval felébredtem rá, és vagy hat óráig szeretkeztünk. Hat órán keresztül! A végén elájultam. Nehéz a pasikat osztályozni, hogy melyikük szeretkezik kulturáltan, de azt hiszem, Péter ilyen. Engem folyamatosan tudott kielégíteni, és úgy szeretkezett, ahogy nekem jó. Nem is föltétlenül biztos, hogy hosszú előjáték kell, de azért általában elég hosszú. Ezt is lehet gyakorolni, hogy nekem milyen hosszú kell. Volt olyan Péterrel, hogy négy óra után... Zsoltról tudtam, hogy szűz, ezt jóval a kapcsolatunk előtt megbeszéltük. Mikor megismertem, akkor tizennégy

éves lehettem, egész este sétáltunk, és elmeséltem neki, hogy egy hete vesztettem el a szüzességemet. Mondta, ő még szűz. Zsoltot Pista mellett ismertem meg igazán, aki szintén szűz volt, és végül Péter is velem vesztette el... Pontosabban az egész család... defloráltam a családot. Péter egy időre disszidált. Egy hétig könyörögtem neki, hogy ne menjen el, de mégis elment, és katona lett. Még az a jó, hogy ott a katonák önkéntesek. Hamarosan hazajött. Szerzett nekem egy arany melltűt. A belsejében kis tóratekercsek vannak. Az ilyen kis tokot egyébként az ajtófélfákra szokták akasztani, hogy megvédje a házat. Az a neve, hogy mezüze.

Most már Péter végleg elment. Franciaországban él, sok pénze van, a nagybátyjától kapja. Gyakran beszélgetünk, fel szokott hívni, és órákig telefonálunk. A nagynéném is ott él, a Sorbonne-on tanít. Úgyhogy megbeszéltük Péterrel, én is kimegyek, ő feleségül vesz. Nem akarok állandóan vele élni, inkább a nagynénémnél lennék.

Tizenhárom éves korom óta akarok disszidálni – ez a neurózisom csúcsa –, de még Miskolcnál nem jutottam tovább.

Sok barátunk volt, de már mind disszidált. Ahogy elképzelem az életemet, én se hiszem azt, hogy itt fogom leélni. Bár az is lehetséges, hogy mégis maradok.

Gabi, az egyik első iskolai szerelmem festő lett, néhány hónapja Göteborgban él.

A kedvenc nagybátyám és a lánya is kint vannak. A másik nagybátyám New Yorkban van, egy főiskola rektora, a felesége pszichológus.

Imruska, az egyik barátom, Izlandban van, de ő azt írja, hogy ott az élet unalom. Az emberek azzal foglalkoznak, hogy bedöglött-e a kocsijuk, és minden messze van.

Péter Franciaországba ment. Tud franciául, nyelvvizsgája is volt. Most főiskolára jár. Küldött nekem cuccokat, nadrágot, egy csomó pénzt. Az a nagybácsija, aki pénzeli, a bevándorlási hivatalban dolgozik, tőle kapta meg a letelepedési engedélyt. Hamarosan megkapja az állampolgárságot is. Akkor majd elvesz feleségül.

Péternek ez a nagybátyja hívott meg látogatóba, már meg is kaptam az útleveletem, látogató útlevelet. Szeretem azért a Pétert. A múltkor csengett a telefon, különösen szaggatottan. Gondoltam, hogy az amerikai nagybátyám hív, és felvettem. Sírógörcsöt kaptam, fél óráig nem tudtam Péterhez szólani, olyan rossz volt... és olyan boldog voltam, mert telefonált.

Zsozso már korábban kiment, Éva pedig Péterrel együtt jár kint főiskolára. Ott van még Kuli, Pistike, egy Csíz nevű, de ő már teljesen narkós lett. Yetti meg Titkó tavaly januárban mentek ki, Péter júliusban, az Imogáék úgy május körül.

Nekem nem nagyon vannak barátaim, akik itt képzelik el az életet. De én, talán ez a hülye dolog, nagyon szeretem a szüleimet, és ők elég idősök. Az anyámnak mindig fáj a lába, és ha beteg lesz, akkor segíteni kell neki.

A múltkor felhívtam Dénest, mert disszidált az egyik barátnőm, aki neki is haverja volt. Egy másik közös barátunk írta meg, hogy mind a ketten kint maradnak. Megbeszéltük, hogy felmegyünk a lány szüleihez, megmondani nekik. Aztán Dénes is kint maradt.

Talán két hete, hogy mentem az egyik barátnőmhöz, hát kiderült, hogy három pici gyerekével Olaszországba disszidált. Most még lágerban vannak.

Rekordok könyve

A múlt héten nyolc pasival feküdtem le. Ez úgy jön ki, hogy csak a tegnapelőtti házibulin három volt. Komisz pozíciójú, borzalmas hetem volt. Az autóbuszban állandóan hallucináltam, aktmodelleket láttam. Aztán a lakótelep egy pincsesöntésében buliztunk. Utána mentünk a házibuliba. Pontosabban előbb a Hobo Blues Band koncertjére mentünk, ott volt két barátnőm is, mind a kettőnek van lakása. A koncert után a Hungáriába szándékoztunk menni, de meggondoltuk magunkat, mert nekem nagyon keserű kedvem volt, régen nem aludtam. Inkább beszálltunk ebbe a házibuliba. Egy eszelős angol kártyajátékot játszottunk, aminek az a neve, hogy speed. Ettől egy kicsit jobb kedvem lett, mindig vesztettem, mindenki rajtam röhögött. Táncoltunk, ott volt egy szép néger fiú, s egy másik is, és a barátnőm bátyja. Tánc közben állatira rám mászott, és mivel volt ott egy külön szoba, lefeküdtünk. Aztán sorban bementem a másik kettővel is. De most jut eszembe, hogy ezen a bulin mégsem három, hanem négy pasival voltam. És az utolsó volt a legjobb. Ez új-zélandi, teljesen angolszász pofájú, úgy fest, mint Lawrence Olivier. Három óra hosszat dumáltunk, helyesebben ő dumált, angolul, én meg hallgattam, és oda se figyeltem. Majd szeretkeztünk.

Nekem egy tévés pasi a rekordtartóm. Szilveszter éjszaka hétszer feküdtem le vele, ennek emlékére nála is hagytam az ezüstláncomat. Nemrégiben találkoztunk, odajött hozzám, nem ismertem meg, de ő kérdezte, ugye, én voltam az, akivel szilveszterkor hétszer volt?

Már nem igazodom el kalandjaimon, összezavarodnak az évek meg a napok, annyi minden történt velem. Ha minden héten hat férfival vagyok, és mondjuk háromszor voltam évente szerelmes, akkor már nem tudom, mi mikor történt. Én már sok emberrel lefeküdtem. Több tételt tudok felsorolni, miért alakult ki bennem, hogy könnyen lefekszem. Ez már igénytelenség, válogatás nélküli dolog. Eredetileg biztos, hogy nem igénytelenségről volt szó, mert az igénytelenségnek is van valami oka, ehhez is el kellett valahogy jutni.

Amikor összevesztem Zsolttal, akkor viccesen azt mondtam neki, hogy be akarok kerülni a Rekordok Könyvébe. Állatira szeretek sok emberrel lefeküdni.

Egy néger pasi majdnem megerőszakolt a Gellérthegyen. A barátnőmmel mentünk az utcán, amikor két pasi megállított, az egyik elkezdett Eri-

kával beszélgetni, a másik, aki amerikai néger volt; velem. Nagyon agresz-szíven viselkedett, fölényesen beszélt velem, nem tudtam onnan elmenni. Nagy nehezen hazamentem, de hülye voltam, mert megadtam neki a telefonszámot. Másnap felhívott, hogy találkozzunk a Vérmezőn. A fiú narkózott. Olyanokat mondott, hogy milyen szép preraphaelita fejem van. Csak két napja jött Magyarországra, és azt akarta, hogy menjünk fel a Gellért-hegyre. Állatian untam, három óra hosszat hallgattam a dumáját. Elkezdett fogdosni, és be akart rántani egy bokorba. Hagyjon békén, mondtam neki, de ő csak hajtogatta, hogy őt a lányok szeretik, mert ő szép. És hogy a négereknek sokkal őszintébb a szexuális kultúrájuk. Mondtam, nekem jó az európai is. Begurultam, de közben olyan depressziós voltam, hogy egyszerűen nem tudtam megakadályozni, hogy fogdosson, mire azt hitte, hogy ez nekem jólesik. Később azt mondta, hogyha tényleg nem szeretem, akkor hagyjam ott a padon. Állati kegyetlenség valakit egy hegycsúcson otthagyni egy padon, ezért fogtam magam, és elkezdtem lassan menni. Egyszer visszanéztem, olyan szomorúan nézett rám, hogy hirtelen, mint egy őrült, futni kezdtem lefelé a hegyről. Mire leértem, ő már ott volt, pedig végig rohantam. Visszamentem a hegyre, és összevissza hallucináltam, azt láttam, hogy mindenütt ő áll. Rosszabb volt, mintha megerőszakolt volna.

A metrón találok egy ismerőssel, Gyurival: az öccsével volt. Gyuri kiszállt, dolgozni ment, az öccse meghívott hozzájuk teázni. Dilis srác, mindössze tizenöt éves. A lakásukon mutatott egy rajzot, amin egy tehén látható, a szarvából kiállt egy körző. Körzőkből szíveket rakott össze. Minden rajza körzőkből volt. Szerintem exhibicionizmusból mutogatta a rajzait. A lakásban meleg volt, de ő remegett. Kérdeztem tőle, hogy fázik? Tudtam, hogy nem fázik, csak ideges, bizonyára akart tőlem valamit. Azt mondta, hogy ez már másfajta remegés. Fúj, akkor el akartam menni, nem volt kedvem egy kisfiú terapeutájának lenni. Megfogta a kezemet, ott maradtam, és lefeküdtünk. Neurotikus volt, teljesen remegős. Nem utasítottam el, semmit nem csináltam, teljesen passzívvá váltam. Éreztem, hogy kisfiú, nekem jól kell viselkednem, nehogy tragédiát okozzak a későbbi életében. Nem akartam visszautasítani, beteges volt a közeledése, és nem akartam kudarcélményt okozni. Nem azért feküdtem le, mintha jó lett volna, éreztem, olyannal vagyok, akit nem szeretek, de úgy kell tennem, mintha anya lennék. Rémes volt. Ágyon ültünk, adott volt a helyzet is, végül megfogta a kezemet, fogdosni kezdett, én meg hagytam. Utána boszszúból kikísértettem magam vele Kispestre. Panaszkodott, hogy nehéz helyzetben érzi magát. Bátorítottam, hogy beszéljen, nem fogom megölni, nem harapom meg. A szokásos szöveget mondtam. Mondd ki, mit gondolsz, kisfiam! Azt mondta, hogy megbabonáztam. Már kurva ideges voltam, majdnem rákiabáltam, végül kinyögte, el akar csábítani. Kérdeztem,

hogy kitől? Úgy éreztem magam, már öreg kurva vagyok, akinek mindegy, hogy ki vagy mi, csak jöjjön. Lelohasztó érzéseim voltak, mintha egy hadsereg állna sorba a széttárt lábaim előtt, én meg csak úgy feküdnék. Mintha hat éve folyamatosan ezt csinálnám. Aztán gondoltam, jöjjön, aminek jönni kell, csókolgatni kezdett, tapizni, de olyan elmebeteg módon. Szorongtam. Szerintem én voltam az első nő az életében, ezt nem kérdeztem meg, még ennyire se kedveltem. Nem hinném, hogy jó volt neki, már csak azért sem, mert nem segítettem. Héttől kilencig voltam nála, kétszer feküdtem le. Akarom mondani, ő feküdt le velem. Feküdt vele a halál! Mindig azt szoktam mondani, hogy nem én fekszem le valakivel, hanem valaki velem. Nekem nem volt jó, nem bírom a neurotikus pasasokat, akárhány évesek, nem tudok kielégülni. Ha hulla szerelmes lennék belé, mint Zsoltba, aki elég neurotikus, akkor még istenem, kibírom. A lakásban nem volt senki, a mamája elutazott, a bátyja dolgozott. Gondolom, örült a srác, hogy megismerkedett a metrón egy lánnyal, aki mindenre kapható. Még ott feküdt rajtam, mondtam neki, figyelj, én most sietek. Kikísértettem magam Kispestre, vizsla szemekkel nézett, meg ölelgetett. Sikerrült véget vetnem a dolognak, mert amikor megkérdezte, mikor találkozunk, azt válaszoltam, hogy szívi, majd a véletlen összehoz minket. A három testvéren kívül az életemben, azt hiszem, ő és a szlovák gyerekek voltak szüzek.

Negyven pasiból három tud szeretkezni, de baszni mindenki. Nagy különbség van kulturáltságban! Például Péterrel egész éjszaka szeretkeztünk, de csak egyszer feküdtem le vele. Többször is kielégült ebben az egy alkalomban. Én általában minden pasimmal háromszor feküdtem le. Van, aki hamar elélvez, általában a fiatalabbak. Dénes például egy óráig is tud tempózni. Halálra unom magam. Amikor Zsolt gyógyszeres volt, ő is órákig működött, és nem élvezett el, de az nekem fantasztikusan jó volt. Persze, rengeteg gyógyszeres pasival voltam, akik impotensek lettek. Tulajdonképpen a Gracidin nem is impotenciát okoz, hanem egy olyan hormonra hat, ami csak előtte dobja fel őket. Sokkal jobbak a kábítószeresek, amikkel iszonyú jókat lehet kefélni, főleg a kokain.

Ezek a hágások kultúra nélküli dolgok. Nem is lehet tőlük mást várni. Ezen a héten is annyi pasival feküdtem le, hogy már rájöttem, ezek után senkivel nem fogok lefeküdni. Viszont ha rossz kedvem van, hiányoznak az emberek, hogy valaki szeressen, és akkor mindenkivel lefekszem. Aztán ezekből a kapcsolatokból sose lesz semmi. Így menekülök az emberekhez, majd el az emberektől. Mindegyiktől azt várom, hogy szeressen, de képtelen vagyok szeretni őket. Nem szoktam felkínálni magam. Zsolttal akkor feküdtem le, amikor a legszerelmesebb voltam bele. Pistával csak egy hónap együtt járás után. Általában akikkel együtt jártam, nem rögtön jön össze ez. Vagyis, hogy akikbe szerelmes voltam, azokkal nem tudtam azonnal lefeküdni.

Volt egy olyan időszakom is, amikor elhatároztam, hogy kurva leszek. Akkor az FMS-be jártam, rendszeresen berúgtam, és sorra lefeküdtem mindenkivel. De nem emlékszem, hogy kikkel.

Az első szexuális élményeim nőkhöz kapcsolódtak. Mikor kiskoromban maszturbáltam, akkor női melltartókat meg meztelen női testeket láttam, és azoktól... És nagyon sokáig nőkről álmodtam, még később is azt hittem, hogy nekem soha nem lehet jó pasim, ezért is álmodom nőkről. Erotikus női szeretkezésekről szoktam álmodni, nagy melleket fogdostam, azt is álmodtam, hogy nagy, meleg mell van a számban, és folyik belőle az anyatej.

Állítólag a pasik sokkal tovább tudnak önkielégíteni, mint a lányok. Én egy időben csak azért önkielégítettem, mert nehezen tudtam elaludni. Már négyéves koromban is tudtam maszturbálni, mutattam a mamámnak, a nagymamámnak és az egész családnak. Befeküdtem a szoba közepére, és ott csináltam. A papám figyelmeztette anyámat, hogy szólni kéne ennek a lánynak, de a mamám nem engedte. Megmutattam a tudományomat a szomszéd lánynak is, kiderült, hogy ő is tudja, de ő egész másként csinálja. Mert én például nem a nemi szervemet dörzsöltem, hanem összeszorítottam a lábam, és a hasamat dörzsöltem. A szomszéd lány a nemi szervét birizgálta, de nem láttam pontosan, hogy mit csinált.

Jól tudtam kielégülni kötélén mászás közben, vagy ha az ujjamat szoptam, és simogattam a szemhéjamat. Szerintem az önkielégítés egy életen át bevett szokás. Egy lány egyszer azt mondta, hogy ő még soha nem csinálta, de megmondtam neki, hogy hiányzik belőle az emberré válás lehetősége. Még Zsolt is azt mondta, hogy neki az önkielégítés bűntudatot okozott. Nekem soha.

A lányok sokkal jobban szeretkeznek, mint a pasik. Jobban ismerik a saját testüket. A lányok finomabbak, gyöngédebbek. A női test sokkal izgalmasabb. A nőknek sok mindenük van, a férfiaknak csak farkuk. Nincs mellük, derekuk. Amikor először feküdtem le egy lánnyal, azt éreztem, hogy pasi, mert én sokkal passzívabb voltam, mint ő. Amikor másodszor összejöttem lánnyal, már oldottabb voltam, és nem olyan volt, mint egy pasival. A kefélest kivéve, a lányok mindent csinálhatnak egymással, remekül ki lehet elégülni, és ráadásul esztétikusan. Olyan, mint az előjáték. Csak akkor ijedtem meg, mikor a lány szerelmesen nézett. Nem tudom elviselni, hogy lánnyal szerelmesek legyünk. Szeretkezni, azt igen.

Régen elítéltem, hogy nő nővel, férfi férfival, de aztán megszűntek ezek az előítéleteim. Szerintem a homoszexualitás vagy a biszexualitás éppen úgy nem perverzió, mint a maszturbálás. Vannak perverzítások, de amit emberek csinálnak, az sosem az.

Én csak annyira voltam homokos, hogy nem idegenkedtem nővel való szeretkezéstől. Zsolttal egyszer nagyon összevesztünk, akkor találkoztam

Edittel. Magányos voltam. Baromi jóban voltunk. Egy ágyban aludtunk. Arra ébredtem fel, hogy simogat, bőgni kezdtem. Mondtam, hogy nekem már mindegy, férfi, vagy nő... szeressen engem! Kicsit olyan lehetett, mint a szüleim házassága, amit szintén a magány teremtett meg. Az emberek azért tolonganak felebarátaik körül, mert ez az egyetlen lehetőség, amibe belekapaszkodhatnak. Hogy összetartozzanak valakivel. Én azért tartoztam Edithhez, ezért szerettem őt. Rettenetes űrben éreztem a világomat. Az Edittel átélt szexuális élmények egészen mások voltak, mint bármely fiúval. A testi érzés ugyanaz, csak másfajta örömszerzés. Arra is emlékszem, hogy mikor Edittel való viszonyom közben egyszer lefeküdtem Péterrel, azt hittem, már nem tudnék többé férfival lenni.

Olvastam egy nagyon hülye könyvet – hetvennyolcas kiadás –, amelyben a maszturbáció perverzióként van feltüntetve, holott már öt-hat éve túl vagyunk ezen a témán. Ilyenek vannak benne, hogy azért maszturbál a kisgyerek, mert nem mondja neki az anyukája, fiacskám, ezt nem illik. Az a gyerek teljesen hülye lesz egy életre, hogy nem illik. Fertelmes dolgok vannak benne a homoszexualitásról is. Szerepel egy nő, akinél az úgynevezett magasabb rendű erkölcsi érzék uralkodik, ez férjhez megy, és gyerekeket szül, de különben kurvára imádja a nőket, és direkt hozzámegy egy pasihoz, nem élvez el soha, teljesen frigid a házasságban, mert nála a magasabb rendű erkölcs uralkodik. Marhaság! Milyen magasabb rendű erkölcs az, hogy nem... Ugyanolyan rendű erkölcs az is, ha valaki nő létére nőket szeret, mint ha férfiakat szeretne.

Vannak aktív és passzív homoszexualitású nők. Általában azok az aktívak, akik férfiasan öltöznék, együtt élnek valakivel, nem vállalják a háztartást. A passzív homoszexuális nők azok, akik férfiakkal is lefeksznek. Sose maszturbálnak, és nőiesen öltözködnek.

Érdekes az Edittel való megismerkedésem. Mikor a főiskolán modellkedtem, egy táncosnővel voltam együtt, és az a táncosnő elment. Jött helyette egy Edit nevű lány, akit én már régebben ismertem, de nagyon utáltam. Állati gátlástalan volt – bár ez nem újság, mert én is az vagyok –, hogy nem tudtam elviselni. Riválisom volt. Utáltam őt, a pici, nagyon szép, fekete hajú, fehér bőrű, mély hangú kis zsidó csajt. Ha elüvöltötte magát, mindenki megijedt. Később mégis barátságba kerültünk.

Edit után a szüleim is megváltoztak, elfogadnák Zsoltot is, de most már én nem akarom. Már régen nem találkoztunk, még mindig megjídek, ha az jut eszembe, amikor el akart venni feleségül. Van egy házuk az osztrák–magyar határ mellett. Ajánlotta, hogy költözzünk le oda, és házasodjunk össze. Elrohantam, és mondtam, ne csináljon belőlem hülyét. Azért futottam, mert féltem. Megjelent egy kép, amint otthon ülök a gyerekeim körében, és nem tetszett nekem ez a vidéki szerep. Elhízott, ronda, otthon ülő feleség. Ha arra gondolok, mi lesz a jövőben, mikor már nem

leszek itt, akkor abban bízom, hogy majd egyetemre járok. Mozgássérültekkel akarok foglalkozni. Nem lesz rá időm, de hiányzik majd Zsolt, a kapcsolatunk egész szűrkesége. Annak ellenére, hogy tönkrement a viszonyunk, néha találkozunk. Megbeszéltük, miért vagyok vele frigid. Nagyjából arra lyukadtunk ki, hogy én nem is akarok más lenni, nekem jó ez az állapot. Zsolt szerint én soha nem szerettem, szerinte viccet csinállok az életből, egész életemben linkeltem, és kisebbségi komplexusokat fejlesztettem ki benne. Zsolt teljesen hülyén fogja fel az életet. Mindent azzal magyaráz, hogy mit analizáltak ki belőle. Az egészet untam, és nem szerettem vele lenni. Viszont egyedül se tudok lenni. Ez a kettő nekem sosem ment. Ha soká voltam valakivel, akkor szerettem volna egyedül lenni. Nehéz eldönteni, hogy emberekkel akarok-e lenni vagy sem. Zsolttal is így vagyok, nem tudom, hogy együtt legyünk-e vagy sem. Már megmondtam, hogy többet nem fekszem le vele, de szerinte ez nem baj, akkor legyünk jóban. Én viszont úgy nem leszek jóban. Minden áldozatra képes, csak kedves együttlétekre gondolt, az se érdekli, ha nem fekszünk le, csak vele legyek.

Egyébként is Zsolt, Péterrel együtt, állandóan analizált. Ha együtt voltunk, mást nem csináltak, csak engem analizáltak, elmondták, hogy melyik tulajdonságom miatt rossz, ez hová fog vezetni, és hogyan kell megfognom a kést. Összebalhéztunk, végül már semmire sem emlékeztem, összezavartak, és kirohantam az utcára. Ezért sem volt jó velük lakni. Idegesítettek. A sok hülye beszélgetés. Frigid emberek, tele kielégületlen vágyakkal, és abszolút nincsenek tisztában azzal, hogy nekik kielégületlen vágyaik vannak. Olyan korlátok között élnek, hogy képtelenek észrevenni saját betegségüket, vágyaikat.

Egyszer sebes volt a lábam, és mindig a szomszéd néni kötözte be. Ő kérdezte meg: „Mi lesz magával, ha én elutazom, ki fogja itt magának bekötni a lábát?” Mikor azt mondtam, hogy a szeretőm, mindenki felháborodott. Mindenki az elfojtottságát látja abban, ahogy én viselkedem. Rettenetesen az emberek, nem bírom őket elviselni. A munkahelyeken is hülyék vannak, de azért nem ilyen pitiánerek.

A kábítószeresek is nagyon hiányoznak. A második kaparásom után is azért voltam öngyilkos. Először akkor próbálkoztam öngyilkossággal, mikor Amerikából visszajöttem. Mert ha az ember sokáig szív kábítószer, és én Amerikában egyfolytában ezt csináltam, aztán hazajön, és itthon nincs se fű, se semmi, akkor egy másfajta világot alkot, mint az a hamis kép, amit a kábítószeresek adtak, és a színes kábítószeres világnak a hiánya rettentően rossz. Először negyven Seduxent és húsz Mellerilt vettem be.

Másodszor nem anyám vette észre, hanem Dénes. Akkor kapott észbe, mikor náluk voltam, és leestem a gyűrűhintáról. Jött a mentő, bekötötték a bérépedt fejemet, aztán elvittek. Irtó nagy jelenetet csinált. Felkapott a levegőbe, és nem engedett el, azt üvöltötte az orvosoknak, ezért a lányért

nem nagy kár, ne mossák ki a gyomrát. Aki meg akar halni, az haljon meg, mindenkinek választási joga van. Ez alkotmányos jog! Elkezdett a folyosón futkározni. Egy darabig hülyéskedtünk, mondtam neki, hogy én élni akarok, de már dög kókadtt voltam. Elaludtam a karjában. Csak három nap múlva ébredtem fel, a gyomormosásból nem is emlékszem semmire. Arra emlékszem, hogy éjszaka bejött a papám, és adtak egy papírt, írjam rá, hogy nem leszek öngyilkos. Mire én azt mondtam, hogy lemondok minden vagyonomról, ami nincs, még a párttagságot is aláírnám, csak innen kikerüljek.

Egy újabb alkalommal Seduxent és Tardylt vettem be. Akkor Péter hívta fel az orvost, és az mondott valamit, hogy mit itassanak velem, mert a Seduxen nem halálos. Ettől az iszonyú italtól rengeteget hánytam.

Szeptemberben is kikapartak, mert az előző kaparásom után hat hétig nem lett volna szabad kefélni, de én keféltam. Felszakadt a seb. Nem tudtak elaltatni, mert már annyi altatót szedtem, hogy ezek nem hatottak. Sokkal később aludtam el, úgyhogy nagyon sokáig kellett várniuk, de nem emlékszem semmire. Rossz volt a kedvem, elkezdtem bőgni, és elkértem a ruhámat, úgyhogy tíz perccel a kaparás után kint voltam a kórházból. Alá kellett írni, hogy saját felelősségemre jövök ki.

Nem szeretem igazán a gyógyszereket, úgysem oldják meg a problémáimat. A gyógyszerekkel is ugyanúgy van, mint az emberekkel. Mindig az irányított, hogy keressek valakit, mert az élet elviselhetetlen egyedül. És a kör bezárul, mert mással is elviselhetetlen.

Sokat gondolkodtam a halálról, mindig tusakodtam, melyikőnk az erősebb, és arra a következtetésre jutottam, hogy nem bírok vele. Elalszom, meghalok, úgyis mindegy. Nemcsak gondolkodtam, de álmodtam is a halálról, és annyira idegesített, hogy végül azt mondtam, le van szarva, úgyis meghalok, nem érdekel többet. A halál valami végleges. Régen azt hittem, hogy túlvilág van, de már azt hiszem, a halál azért félelmetes, mert az az egy pont, ami után már nincs semmi.

Mindaddig, amíg körülöttem emberek vannak, órákig meg tudok lenni. Olvasok. De csak addig, amíg zajt hallok. Ha nincs körülöttem senki, akkor félni kezdek. Nincs önmagammal tartalmas kapcsolatom, nem tudok egyedül lenni. Kiskoromban még élveztem, ha egyedül lehetek. De már nem tudok magamban lenni, ha sokáig egyedül hagynak, akkor bele is betegszem, agresszív leszek, verekszem, üvöltözök és sírok.

A rettenetesen sok fiúra úgy emlékszem vissza, mintha ezek a dolgok nem velem történtek volna. Ha lefekszem valakivel, mindig úgy érzem, mintha ketten lennénk, az egyik, aki szeretkezik, és a másik, aki figyel. Amikor beteg lettem, azt éreztem, hogy én három ember vagyok. Az egyik egy őrült, eltudattalanodott ember, aki nem tudja magát irányítani, egy másik, aki teljesen gondolkodó, és egy harmadik, aki ezt a kettőt regisztrálja. Minden énemnek más hangja volt, és beszélgettek egymással. Az őrült

énemmel voltam a legjobb viszonyban, és az, amelyik normális volt, vitatkozott velem. És akkor a regisztráló én néha közömbösen közbeszólt. Tulajdonképpen ami én vagyok, az a passzivitás. De ez az énem folyamatosan sodródik, és azt hiszem, ezért történik velem olyan sok minden.

Dagonya

A KISZ-ből azért rúgtak ki, mert nem jártam taggyűlésekre, bár én voltam az agit. prop. titkár. Akkor volt a Charta '77. Fel kellett tenni három politikai kérdést, egyik kérdésemben efelől tudakozódtam. Fegyelmivel rúgtak ki, az volt az indok, hogy soha nem járok taggyűlésre, ha meg elmegyek, akkor lázítok. Otthon iszonyú botrány volt, a szüleim vonalaskak, azt is mondták, nem fognak felvenni se az egyetemre, se a főiskolára. Utáltam a KISZ-t, demagógiának éreztem, de még annak se, mert annyira sincs megszervezve, hogy demagóg legyen. Nincs ezeknek a szervezeteknek semmiféle jelentősége, úgy léteznek, hogy nem funkcionálnak. Nincs semmi hasznuk, kiábrándulni se lehet belőlük, mert nem lehet semmit gondolni róluk. Én büszke voltam, hogy egy ideológia nélküli szervezetből kirúgtak. Csak a naivság irányított oda, hogy belépjek. Naiv voltam, és azt hittem, hogy a KISZ az, amit én akartam. Az úttörők meg a kisdobosok sokkal lelkesebbek, mint a KISZ-tagok, pedig az is elég nagy takony. A taggyűléseken megbeszéltük, hogy ki mit csinál, és aztán mindig kiderült, hogy senki nem csinált semmit. Ebben az országban minden pontosan olyan, mint a KISZ. Az ember fokozatosan elveszti a hitét. Azt hittem, a KISZ-ben van valami, de rájöttem, hogy nincsen semmi. Később azt láttam, hogy a munkahelyeken sincs semmi. Sehol sem. Sok a hitét vesztett ember.

Meg kéne fogalmazni, hogy miért nem lehet így élni, vagy miért nem jó így élni. Azt hiszem, ezek a dolgok, ezek a fogalmak eléggé evidensek. De megfogalmazni nem nagyon lehet. Hogy miért kell innen elmenni, azt hiszem, annak az az oka, hogy Magyarországon az ember korlátok között él. Például, nekem ahhoz, hogy éljek, szükségem van arra, hogy mozoghassak. Az utazás például állati fontos dolog az ember életében, és ennek is sok a korlátja. Maga az, hogy az ember kétévenként vagy háromévenként egyszer mehet, rettenetes dolog.

Emlékszem, mikor Amerikában voltam, semmit nem hittek el rólunk, hogy mi nem akkor megyünk Nyugatra, amikor akarunk. Kérdezték, hogy mi van akkor, ha holnap Londonban kell ebédelnem. Mondtam, akkor nem ebédelek.

Dolgoztam én a gyárban is, nyári szünetben. Akkor éreztem meg, hogy a munkásoknak is rossz. Volt egy film, nem emlékszem a címére, munkásokról szólt. Egy házaspárról. Tördelték a kezüket, azon izgultak, mi lesz, ha megtudják, hogy ők nyilatkoztak. Azt mondták, a munkás itt nem elégedetlenkedhet. Én éltem kedves juhászokkal, egyszerű emberekkel, és

tudom, hogy ők is reakciós vicceket mesélnek, és a kocsmában élík ki azt, amit egyébként nem élhetnek ki.

Nem érzem jól magam. Rosszul érzem magam. Szorongok, beteg leszek, nem bírom, nem szeretek itt élni. A szorongás megmagyarázhatatlan érzés. Ugyanolyan, mint a félelem. De ha valaki fél, az tudja, hogy mitől fél, ha pedig szorong, nem tudja, hogy mitől. Én meg, mióta visszajöttem, állandóan szorongok, és szomorú vagyok.

Miért van az, hogy mindenütt vidámak az emberek, és itt olyan szomorúak? És miért olyan szomorúak az emberek? Marx ezt egészen más-képpen gondolta. Fetrengene a sírjában, ha látná, ami itt van. Én egyszerűen nem tudok máshol se élni, itt viszont nem érzem jól magam! Rosszul érzem magam! Szorongok, beteg leszek. Amikor külföldön van az ember, jobb. Például itt éjszaka sehova sem lehet menni, de ezek infantilis indokok, hogy miért nem. Pedig ez a fontos az embereknek. A hazaszeretet pátoszos dolog, szerintem az ember akkor szereti a hazáját, ha jól érzi magát benne. Régen volt bennem egy mártíros hazaszeretet, sírtam, ha a Himnuszt hallottam. Itt az emberek nem politizálnak. Igaz, hogy Nyugaton fordítva van, a diákok nem tanulnak, hanem politizálnak, jobboldaliak, baloldaliak, ultranacionalisták. De még mindig jobb, mert elégedetlenkedhetnek. Nálunk például március tizenötödikén ki-megy az ember a Moszkva térre. Én legalábbis csak odáig jutottam el, mert ott kell leszállnom a buszomról, és volt nálam egy nagy zászló. Odajött egy rendőr, hogy tegyem el azonnal, mert csak ötször négyes zászlót lehet vinni. Én nem tettem el, hanem elfutottam, ő meg utánam, de felszálltam a hatos villamosra.

Itt az embernek nincs lehetősége arra, hogy elégedetlen legyen. Azért olyan fagyos és szomorú minden. Március tizenötödikén be vannak szar-va, hogy majd tüntetés lesz, pedig senki nem akar tüntetni, mert ki megy oda a lépét kiveretni. Senki. Pedig szabad gyülekezési jog van, az alkotmány ezt megengedi. De csak elvben, mert ha a Moszkva téren hatan beszélgetnek, akkor odajön a rendőr, hogy „nincs gyülekezés”, „nincs semmi csoportosulás”, pedig az ember joga, hogy társasan legyen.

Engem nem érdekel, hogy milyenek az anyagi körülményeim, a létmi-nimumom legyen meg, és boldog legyek. A pénz nem érdekel. Mikor nem éltem otthon, volt, hogy hónapokig nem volt pénzem, és negyvenegy ki-lóra fogytam, és egészen vékony volt a karom, de nem éreztem magam amiatt rosszul, hogy nem ettem. Ha csak az lenne a problémám, hogy sze-gény vagyok, attól még el tudnék lenni ebben az országban, isten bizony mondom, akkor meg lennék elégedve ezzel az országgal. Nagyon sokáig nem ettem... szerelmes és boldog voltam, de ebben az országban semmi más nincsen, mint az, hogy az ember szerelmes lesz, és az se jó. Nekem elég lenne, hogy minden második héten enni tudjak, csak jól érezzem ma-gam. Én úgy szarom le a pénzt, hogy tudom, mit jelent pénz nélkül élni!

Egy buli után, ahol sokat ragasztóztam, halál fáradt voltam, rosszul éreztem magam, és elmentem az orvoshoz. Bementem, és lehajtottam a fejemet. Erre azt mondja nekem az a pasi, hogy kérem, nem illik lehajtani a fejet. Miért? Mert ha maga elvár valamit valakitől, akkor úgy kell viselkedni, ahogy az illető elvárja. Mondom: ne haragudjon, de kiskoromban is remegés jött rám, ha azt mondták, hogy nem illik, mert ez egy undorító szó, másrészt pedig maga ideggyógyász, sokkal rugalmasabbnak kéne lenni az emberekkel, és ennél biztosan több furcsaságot lát. Különben maga egész nap fáradt emberek között dolgozik, akik azért jönnek ide, mert betegek, és nem lehet elvárni egy törődött és beteg embertől, hogy összetett lábakkal és vigyáz-ülésben üljön magával szemben. Utána még hosszan beszélgettünk, és mindenféle hülyeséget mondott. Végül adott egy igazolást. Egy barom előtt meg kell alázkodni egy papírért. Ráadásul mikor kijöttem, a váróteremben majdnem meglincseltek, hogy milyen soká voltam benn.

Azt látom, hogy országunkban az emberek kilencvennyolc százaléka olyan munkahelyen van, ahol nem szeret dolgozni. Ingerült az emberekkel, vele is ingerültek a munkahelyen, de még a mozgólépcsőn is ütik egymást, rugdalóznak. Nem tudom, hogy az ideológia hibája-e, de az embereknek elvették a hitét. Itt senki nem szeret dolgozni. Ebben az országban mindennel pontosan ugyanaz történik, mint a KISZ-szel. Mindenki úgy végzi a munkáját, mint a KISZ; szóval ez az ország a dagonya országa. Itt élnek a legnagyobb dagonyázók. Nem az emberek hibája, hogy nem találunk olyan munkahelyet, amit szeretnének, és ezért olyan munkákba kényszerülnek bele, amit nem szeretnek csinálni. Pénzéért, vagy a család eltartásáért, vagy azért, hogy a rendőrség ne vigye el őket, olyan helyen vannak, amelyet nem szeretnek. És akkor jön a dagonya, hogy azért elvégzem a munkámat, de ha lehet, inkább kávézom, ha lehet, inkább mással beszélgetek. Itt nincs semmi... semmi... nincs meg a munkának a becsülete. Kezdetben azt hittem, hogy az emberi életnek az értelme a munka. Tudom, hogy az én életem éppen ezért hiányos és csonka, mert kurva sok minden történt velem, és ahogy az anyám mondja, már minden voltam, csak még akasztott ember nem. De egyetlenegy nem voltam egész életemben: boldog. Mégpedig olyan ember, aki a munkától boldog! Ez hiányzik az életemből, hogy nem tudom, mi az, amit csináljak. És hiába röhög ötvenmillió ember, és hiába mondja nekem ötvenezer ember: „Na nézd a hülyét, ennek munka kell!”, nekem tényleg az kell, hogy legyen valami, amit szeretek csinálni, ez hiányzik az én életemből. Igaza van Marxnak és Engelsnek, ez az, ami alapvető az emberben, az emberi szexualitáson kívül. Az a baj, hogy ebben az országban ez nemcsak az én problémám, hanem az emberek kilencvennyolc százalékának is.

Nagyon kevés elégedett emberrel találkoztam. Szerintem egy ország jóléti szintjét nem az életszínvonal mutatja meg, hogy milyen ruhában jár-

nak, és milyen kocsijuk van, hanem az, hogy hány millió elégedett ember él ott. Mert ha egy ország nem tudja elérni, hogy az emberek jól érezzék magukat, megtalálják azt, amit csinálni szeretnek, akkor annak bármilyen ideológiája is legyen, az rossz.

Ha valami ennyire rossz, akkor mindenki okolható. Én, te, ő. Például, ha egy ember meghal, mert öngyilkos lesz, akkor nemcsak az az egy ember és nemcsak a szülei a felelősek, hanem az összes ember, akivel egész életében találkozott. Mindenki felelős azért, hogy ő oda jutott, hogy meghalt. Ha egy társadalom ennyire hibás, mint ez, ahol ennyi elégedetlen és boldogtalan ember lakik, akkor mindenki hibáztatható. Én, te, ő. Én persze, azért, mert nem merek kiállni sehova, és nem merem azt mondani, hogy nézzétek, itt emberekről van szó. Ha ezt mondanám, akkor senki nem figyelne oda, hanem azt mondanák, jó, bolond ez a gyerek, még hite van, idealista. Senki nem áll ki, mert kiröhögik, mindenki annyira el van fásulva, nem hisz semmiben, és az elégedetlenségnek sincs semmi értelme.

Én elégedetlen vagyok, boldogtalan is. Lehet, hogy ezek primitív dolgok, egyszerű valamik, vagy csak nosztalgia. De én egyszerű ember vagyok, lehet, hogy csak annak tartom magam, mégis az egyszerű emberek életében hiszek. A sorsom senkiéhez nem hasonlít, pedig ugyanolyan ráncok vannak a kezemen, és ugyanolyan orrom és szemem van, mint mindenkinek, de más a sorsom. Közös a sorsom az emberekkel. Annyiban vagyok általános eset, hogy én is boldogtalan vagyok, mint a többiek.

Ez olyan, mint a frigiditás. Én elítélem a frigiditást, és azt mondják, ha nem akarok frigid lenni, akkor változtathatok rajta. Hát így vagyok én ezzel is, boldogtalan vagyok, és változtatni akarok rajta. Foglalkozom vele, és nem akarok olyan igénytelen lenni, mint ebben az országban kilencmillió ember. Vannak igényeim, és én ezeket nem fogom elfojtani azért, hogy ez a társadalom jól működjön. Azt vettem észre, hogy ez a társadalom, és majdnem mindegyik, az emberi igények gyarapodásán alapszik. Amit meg lehet csinálni tízmillió emberrel, velem nem. Nem az ideológiában látom a hibát, nem azzal állok szemben. Tőlem lehet az ideológia bármilyen, ami nem törekszik az élet ellen. Bármilyen, ami megvalósítható társadalmat von maga után, olyant, amelyben az embereknek meg lehet a feladatuk arra, hogy boldogok legyenek. Mert az emberek itt akarnak boldogok lenni, és nem más helyen. De nem lehet semmi ok arra, hogy zsarolják őket, hogy valami későbbi ismeretlen állapotért most befogják a szájukat, és tűrjenek. Mert nem a világpolitika meg a gazdasági helyzet, ami miatt így állunk, hanem a saját lehetőségeinkkel nem úgy élünk, ahogy élhetnénk, mert egy csomó tiltás van, amelyek ha nem lennének, sokkal jobb és szebb körülmények között élhetnénk.

Azokban a dolgokban, amik az életben a legrosszabbak, tehát az alkoholizmus és az öngyilkosság, azokban ez az ország élen jár. Miért nem vagyunk első helyen például búzatermelésben? Megvan az oka, hogy miért

nálunk van a legtöbb öngyilkosság: mert itt ilyen az élet. Mert itt ilyen életet teremtettünk magunknak. Ezt mi csináltuk. Senki nem vonhatja ki magát. Nagyon fásultak az emberek. Egyszer tizenöt éves koromban egy zsúfolt autóbuszmegállóban álltam, és a szemközti oldalon egy szerencsétlen embert ketten vertek. Senki nem ment oda, csak egy picike, vékony öregasszony, a többi ember végignézte, hogy egy embert vernek. Mert mind-egyik félt, hátha őt is összeverik, egyik se merte a rohadt pofáját kinyitni, csak a picike asszonyban volt annyi emberség, hogy odament, és azt mondta, hát elnézést, de ne verekedjenek.

Nyugaton nemcsak mosolygósabbak az emberek, de színesebben is járnak, öltöznek. Az öltözködés nagyon fontos. Ebben a városban mindenki egyformán néz ki. Itt minden ötödik ember öngyilkos lesz, azt hiszem, harmincből tizenöt már megkísérelt öngyilkosságot. A gimnáziumban jöttem rá, hogy az iskolában értelmetlen marhaságokat tanul az ember. Még nyolcadikos korában az ember tele van hittel, és még semmit nem lát. Aztán rá kell döbennie, hogy micsoda dagonya van. Hogy amikben ő hisz, meg amit az országgyűlésen meg a tévében mondtak, hogy így a munka, meg úgy a munka, milyen klassz, abból semmi sem igaz, nem úgy van, ahogy mondják. Akkor sorra veszti el a hitét az emberben, és eljut... eljut a diliházig.

Nyilván az egyik ok én magam vagyok. De ez maga a társadalmi ok is! Például a Blaha Lujza téren fiatalok ácsorognak, annak látom az okát. Azt mondják, a fiataloknak nincs hitük. Hát azért, mert az öregek elvették a hitüket! Hát azért nincs! Az öregek nem mutattak semmi hitet! Régen legalább hittek az emberek Istenben, vagy mit tudom én, miben. Meg abban hittek, hogy a maszek kedvesebben szolgálja ki a vevőt. Elvették az emberektől a hitet, és nem adtak cserébe mást. Nem a fiatalok nem hisznek, hanem az öregek nem mutatnak utat. Azért utálják a fiatalok a munkát. Ők nem azt mondják, hogy nem szeretnek dolgozni. De rengeteg a fiatal – az tudvalevő – Magyarországon, aki figuráns, modell stb., aki olyan munkát vállal, ami nem sok időt vesz el. Minimális pénzt lehet kapni, de be van írva a személyibe a munkahely. És miért nem szeretnek dolgozni? Mert senki nem tanította őket arra, hogy szeressenek dolgozni. Valamikor, lehet, hogy elképzelésük volt, majd találnak olyan munkát, amit szeretnek, de elvesztették a hitüket.

Itt azt mondják, mindenkinek megvan a pénzminimума, de nem ez a fontos. Persze, én rózsadombi káder gyerek vagyok, és ott állnak a hátam mögött a szüleim. Hát igen, de én a szüleimtől hitet kaptam, amit sorra elvesztettem. Azért a hit hiánya sokkal tragikusabb, mint a hitetlenség, mert így az ember tudja, hogy volt valami, amiben meg tudott kapaszkodni, ami mellett tudott érvelni. Ha nem lettek volna ilyenek a szüleim, akkor rögtön a nagy magyar realitásba csöppentem volna.

Nyugaton az a jó, hogy az ember bátran megdögölhet. Van egy csomó narkotikum, és az ember szabadon puszthíthatja az agyát. Itt még ez is til-

tott. Az ember alapvető joga, hogy szabadon rendelkezzen a saját életével. Engem demokratikusan neveltek. Azt hittem, az egész országban demokrácia van. De ha valaki kiáll az út közepére, mondjuk, a Batthyány téren, és eltűzel egy vörös zászlót, ezért tíz év börtön jár.

Jobban fáj az embernek, ha a saját hazájában boldogtalan, mint más országban. Itt anyagi boldogság talán van. Az anyag boldogsága létezik. Ez a totál materializmus. Az a fontos, hogy nem halunk éhen! Hogy Nyugaton vannak nyomortanyák, és itt nincsenek! Itt viszont tízmillió lelki szegény van. Szívesen élnék nyomorban, csak elégedetlen lehetnék. Ezért van, hogy a fiatalok szembefordulnak a társadalommal, passzívák lesznek, nem dolgoznak, tereken ácsorognak. Ha meglátnak egy Lenin-képet, mindenki rosszul lesz, mert utálják Marxot, Engelst, Lenint. Ez a társadalom ideológia nélküli. Nagyon sajnálom Marxot, Engelst és Lenint, hogy teremtettek egy nagyszerű filozófiai alapon álló ideológiát, és most mások ilyen siralmas társadalmat csináltak belőle. Iszonyatos.

Azt mondják, pukkasztó vagyok. Igaz, néha három jelvényt viselek. Bal oldalon Lenin-jelvényt, középen zsidó csillagot, jobb oldalon pedig nemzetiszínű kokárdát. Azt mondják, ezt azért csinálom, hogy másokat idegesítsek, de én csak természetesen viselkedem, és ettől semmi nem térít el. Nem fogok vigyázban ülni, ha fáradt vagyok, sőt, szétdobom a lábam, ha kell.

Ha megkérdezik, hogy miért kerültem szembe a szüleimmel, arra a következőket tudom mondani. A szülők a társadalmi élet mintáját közvetítik. Tehát a szülőkkel való szembekerülés szükségszerű. Ez az egyik ok. A másik az, hogy elvesztettem azt a hitet, amit ők adtak nekem, és ez a legfontosabb, mert mikor teljesen hit nélkülivé lettem, nem láttam létjogosultságát az ő hitüknek sem. Úgy hiszem, hogy ők egy csomó dolgot elfojtanak, és csak úgy tudnak élni, ha egy sor dolgot, ami a társadalomban van, igyekeznek elfelejteni, letagadni. Azért fordultam velük szembe, mert társadalmi elfojtásokkal élnek. Annak idején az nem volt tudatos, hogy ezzel fordulok szembe, akkor nem találtam meg a szembefordulás ideológiáját, de már megtaláltam, és tudatos, hogy ez volt a szembefordulásom legnagyobb oka. Láttam, hogy olyan körülmények között élnek, érzik jól magukat, és mondják boldognak az életüket, amik közt lehetetlen, hogy az ember boldog legyen.

Elfelejtik, hogy nem boldogok, nem foglalkoznak a saját betegségükkel, nem próbálják megfordítani az életüket. Szembekerültem velük, pedig az én szüleim baromira kiemelkednek az emberek közül. Nagyon kevés embernek van annyi megtiprás után olyan hite, vitalitása, mint az én szüleimnek. És kevés ember adott olyan hitet a gyerekeinek, mint az én szüleim adtak nekem.

Azt mondják rólam, hogy nem ismerem el a tekintélyt. Talán azért, mert elkényeztetett gyerek voltam. Nem szarok be, ki merem nyitni a szá-

mat. Nem érdekelt, ha egy tanár intőt adott. Állatira örülök, hogy nem ismerem a tekintélyt. Annak is, hogy boldogtalan vagyok, mert érzem azt, hogy mi a baj. Az én bajomat. Ez az én viszonyom a társadalommal. Igaz, hogy mindenki másképpen gondolja, és én nem mondom azt, hogy az igaz, amit én gondolok, csak azt, hogy nekem ez így igaz. Ezt sokkal szebben megfogalmazták már, sokkal bonyolultabban és szebben jön ki például *A látogató*-ban, sokkal magasabb szintű művészi megfogalmazásai létezhetnek az elégedetlenség kifejezésének, mint ahogy én mondtam. Én csak az egyszerű emberek módján fogalmazok, mert az egyszerű ember, ha éhes, nem azt mondja, hogy „Ó, istenem, adjál nekem étket”, csak egyszerűen megszólal, hogy éhes vagyok. Semmiféle költői, művészi vagy filozófiai ideológiát nem vittem abba, hogy miért vagyok elégedetlen. Az elégedetlenségemnek materiális megfogalmazását adtam, teljesen parlagian fejeztem ki magamat. Pontosan abban látom a magam egyszerűségét, hogy így fejezem ki a saját elégedetlenségemet.

Valamikor marxista diákakadémiára jártam, ahol egy elég jófejű fiú tartotta az előadást, és valamelyik filozófusra hivatkozott, aki az emberek nem tudatos életéről mondta, olyan, mintha alva élnének, tehát álmukban élnének.

Itt ebben az országban az emberek elvesztették a tudatosságukat. Nincs tiszta tudatuk, deformálva vannak. Az más dolog, hogy én hogyan képzelek el egy szupertársadalmat meg egy maximalista társadalmat. Olyan társadalmat képzelek én, ami szintén rossz, nem pedig jó. Mert ha az ember társadalomról beszél, az már csak rossz lehet, már maga a szó miatt, hogy *társadalom*. De olyan társadalmat képzelek el, ahol az emberek észrevehetik azt, hogy rosszul érzik magukat. Ha észreveszik, akkor elégedetlenek, ha elégedetlenek, akkor van változtatási lehetőség. Nem olyant, ahol minden szuper jól működik. Ilyen társadalom nem is jöhet létre, mivel a társadalom emberekből áll, és az embereknek ugyanúgy vannak rossz tulajdonságaik, mint jók, az emberek hitványak, önzőek, kishitűek s a többi. Az emberi társadalomnak szükségszerűen az ember tulajdonságait kell tartalmaznia, a társadalom nem lehet egy emberé. De az ember igényeit kielégítő társadalom, azt hiszem, létezhet. Ilyen társadalmaknak kell lenniük. Abban a társadalomban én sem fulladok meg.

Azt is hiszem, hogy az embernek legfőbb igénye a boldogság, és ezt valamilyen produktív munkában találja meg. De emellett még az is fontos, hogy elégedetlen lehessen. És ne csupán joga legyen, hogy kimondhassa, hogy elégedetlen, hanem hogy elégedetlenségének visszhangja is legyen. A munka mellett ez az ember második legfontosabb igénye. Az emberi boldogságnak ez a két alapvető pillére. De sajnos, deformálták az embernek azt az érzékét, amivel elégedetlenkedni mer.

Itt azért nem állnak ki az utcára az emberek, mert eszükbe se jut, hogy kiállhatnak elégedetlenkedni.

Szerelmes vagyok Istenbe

Magányos és társtalan gyerek voltam. Voltak barátaim. Az óvodára leginkább úgy emlékszem, mint egy nyomasztó valamire, ahol társaságban kellett lenni. Anyám szerint ez az érzésem nem igaz, mert reggelenként feltartott fejfel indultam a saroktól az óvodába, vissza se néztem. Most úgy emlékszem, hogy egyaránt nyomasztó volt az óvodában vagy otthon lenni. Soha nem érdekelték a gyerekek játéka. Eleinte azért nem, mert nem vontak be, később meg azért, mert amibe az embert nem vonják bele, az már többé nem fogja érdekelni. Eleinte izgalmas, aztán daczból unalmas.

Nem szerettem a meséket, viszont szerettem mesélni. Nem nagyon olvastam meséket, de a szüleim mondtak tanmeséket. Gyerekkorom leg-erősebb élménye, hogy nem szívesen voltam gyerek. Tini sem szívesen voltam. Felnőtt sem vagyok szívesen.

El voltam kényeztetve. Otthon nem mondták, hogy csináljak rendet, rendet raktak utánam. Ha elvittek a nevelőnagymamához, és azt mondta, hogy rámoljak el, jeleneteket csináltam, odavágtam magamat a földhöz. Hányini kezdtem. El is vittek egy gyerekorvoshoz. Az orvosnál elaludtam a díványon, mert egy hete nem aludtam. Nem tudott megvizsgálni. Az orvos mondta, hogy többet foglalkozzanak velem, mert a szüleim későn jöttek haza és ezért nem aludtam.

Én nem féltem. A gyerekek félnek a sötétől, én nyolcéves koromban egyedül aludtam. A szomszédék lánya félt a sötétben, ha egyedül volt. Kipróbáltam, és olyan jó, megnyugtató volt a sötét. Az utcán sem félek egyedül, a kutyáktól sem félek, imádom a kutyákat.

Nem voltak csodák a gyerekkoromban. Tudtam, hogy az ajándékot a szüleim veszik, nem volt karácsonykor Jézuska, meg ilyesmi.

Kiküldtek egyszer a lépcsőházba, hogy várjuk meg, míg elrendezik a karácsonyi ajándékokat. Apu felszerelte az elektromos égőket a fára, bementünk a szobába, megnyomta a gombot, megrázta az áram, és majdnem bepisiltünk a röhögéstől.

Más gyerek sokkal több dologra emlékszik a gyerekkoráról. Én nem. Nem voltak rosszak hozzám.

Megmagyarázhatatlan, hogy miért van bennem ez a vibrálás, és miért vagyok olyan sokszor szerelmes. Egy időben mindig Istenre gondoltam, hogy Istenbe vagyok szerelmes, azért később rájöttem, hogy mindenbe, és borzasztó boldog voltam. A kapcsolatunk elején, mikor Zsoltba voltam szerelmes, nem éreztem, hogy őt szeretem. Az volt a jó, hogy közel volt, de ha más lett volna közel, akkor másba lettem volna szerelmes. Tárgytalan volt az egész. Nagyon nehéz nekem szeretni. Zsoltot sokszor megbántottam, rosszat tettem neki, és sok rossz dolgot tanítottam meg, önző voltam.

Számtalanszor gondolkoztam arról: a szerelem természetes dolog, vagy pedig az emberi szükségszerűség találta ki magának. Ezt az egyezkedést soha nem tudtam eldönteni.

Ha magamból indulok ki, mindig azt éreztem, hogy irtózatossá magány nehezedik rám, és ebből a magányból a menekülés kulcsa, ha szerelmes vagyok. Kevésbé érzem, hogy a véletlen szüli a szerelmet. Szükségszerű, hogy szerelmes legyek. Az sem véletlen, hogy kibe leszek szerelmes. Kiválasztom az illetőt, de nem azért szeretem meg, mert ez az érzés önmagától keletkezik bennem. Az dominál, hogy vágyok a szeretetre, egy kapcsolatra. Mindig úgy éreztem, mint Kosztolányi a *Hajnali részegség*-ben, amikor a Logodi utcai ablakán néz ki, azt látja, hogy az emberek ketrecbe zárt állatként fekszenek. Erről rendszerint eszembe jut, hogy ezek a ketrecek nagyon el vannak szigetelve egymástól. Valamilyen fejlődés, a tudat fejlődésének az eredménye a szerelem.

Régen olvastam egy könyvet, már nem emlékszem, ki írta, és mi volt a címe, abban volt egy fiú és egy lány párbeszéde. Ilyesmiről beszéltek: hiába ülünk itt órákig vagy évekig egymás mellett, én sose leszek te, és te sose leszel én.

Az ember sose lesz a másik, de még megközelíteni is nagyon nehéz a másikat. Apokaliptikus, végzettszerű magányosságot érzek az emberben, teljes elszigeteltséget.

Most egy csőbe vagyok zárva, és azért nem leszek öngyilkos, mert élvezem ezt a tehetetlenséget, mert élvezem, hogy ebbe a tehetetlenségbe küzdelem vegyül. Harcolok a magánnyal, harcolok a társas léttel, harcolok az egész világgal. Pedig kis ember vagyok, senki se tudja rólam. Ha meghalok, senki nem fogja számon kérni, hogy meghaltam.

Ha nekem örökké kellene élnem, akkor rosszul kezdeném érezni magamat. Az életben szükséges egy kulcs, amivel ki lehet ebből a valamiből menni. A halállal mára már kibékültem, szeretem a halál gondolatát, azt, hogy meg fogok halni.

Sok mindent szeretnék tanulni, de főleg azt, hogyan kell egyedül élni. Ez egyelőre nem nagyon megy. Ha meglátok egy arcot, egy embert, iszonyú érzelmek töltenek el. Ilyenkor csupán úgy érzem, ez azért történik, mert keresek valakit, akiben megbízhatok.

Sose akartam tudni arról, hogyan keletkezett a világ. Nem voltam kíváncsi egyetlen elméletre sem. Azt szeretem a világban, hogy titokzatos és kiismerhetetlen. Kiskoromban felmerültek kérdések, de később rádöbentem, éppen az a jó az életben, hogy tele van kérdésekkel. Mintha valakinek azt mondanám, hogy inkább nem mesélem el a történetet, és akkor órákig kérné, hogy mondjam, mondjam. Így vagyok a világgal, egyre kíváncsibb leszek, és egyre kevesebbet tudok meg róla, és marad ez az izgalmas kíváncsiság. Örülök, hogy nem tudok meg semmit, mert marad az izgalom. Mindent kétségbeejtően bonyolultnak látok, egyidejűleg tudom ugyanarra a dologra

mondani, hogy igen vagy nem. Nincs meg az a képességem, hogy ítéljek. Nagyon ideges tudok lenni, ha az emberek ítélkeznek. Szerintem senki nem tud semmit, senki nem biztos semmiben. Minden megérthető, és semmi se érthető meg. Ezért támaszt fel magának Isteneket meg Anyagokat, amiben bízni lehet. Én például hiszek Istenben, nem azért, mert ő a világ biztos pontja, ennek a bonyolultságnak az irányítója, hanem azért, mert emberformájú. Valahol látok egy nagy bölcsességet, és ezt ráruházom egy Isten-képre. De sosem kértem tőle semmit, hogy teljesítsen, vagy megmentsen, vagy kihúzzon... sose képzeltem olyan Isten-képet, amely törvénykezik, ítéletet hoz. Hanem olyan Istent képzelek, aki szenved, sír, tehetetlen.

Nem jó mindenről beszélni, mindent észrevenni. Nagyon szeretek aludni. A nap nagy részét átaludnám. Akkor az ember álmodik, távol van a valóságtól, és kivonja magát az egészből. Csak mindig érzem a magányt, azt, hogy egyedül vagyok. Akkor is egyedül vagyok, ha más van velem. Soha nem éreztem életem egyetlenegy percében sem, hogy ne lennék egyedül. A legszebb perceimben is tudtam, hogy egyedül vagyok, ha nagyon boldog voltam, utána az jutott eszembe, hogy mikor lesz rossz. Hogy mikor vesztetem el ezt a boldogságot. Nem volt egy percem se, ami maradéktalanul jó lett volna.

Sok bennem a szánalom is. Egyszerűen nem tudok otthagyni valakit, ha szüksége van rám. Jártam egy fiúval, három nap után tudtam meg, hogy két gyereke van, és ott akartam hagyni. De láttam az arcán a szomorúságot, annyira megsajnáltam, tehetetlenné váltam abban a percben. Ismét jóba lettem vele, és három hónapig maradtunk együtt.

Átéreztem, hogy tartozom valamivel az embereknek, és ha nem szeretem őket, akkor is szenvednem kell értük. Tudom, hogy a Zsolttal való kapcsolatunknak is rég vége van már, csak nincs befejezve. Évek óta vége van, halálra van ítélve, semmi értelme nincs, semmi újat nem tudunk egymásnak adni, bár talán nem az a fontos, hogy az emberek újat tudjanak egymásnak nyújtani, de teljesen fölösleges a létünk egymás mellett. Nehéz befejezni a dolgot, mert ha odamegyek Zsolthoz, és azt mondom, hogy nem szeretlek, ennek a szónak már semmi súlya nincsen, mi már rég eljátszottuk, hogy szeret, nem szeret. Ezt az egészet nem tudom befejezni, hiszen annyira közel került hozzám, hogy senkivel sem vagyok olyan bizalmas kapcsolatban, mint vele. Szükségem van rá?

Az lenne a jó, ha tudnék egyedül élni, akkor már nem lenne szükségem rá sem. Az a frigiditás, ami szexuálisan bennem van, benne van a lelkemben is. Ez ugyanaz, csak más dimenzióban. Ez már évek óta elszigetelte a létemet az emberektől. Teljesen magamban élek, képtelen vagyok más emberhez eljutni.

Nem várok megoldást senkitől és semmitől. Még nagyon keveset láttam, és nagyon keveset éreztem. Még nem vagyok délben, sem este. Azt érzem, hogy az életben még csak a hajnalig jutottam el.

Józsí

Van egy csomó titkos problémám

Van egy csomó titkos problémám. Különleges betegségem van. Rosszabbodott az állapotom, a beszédem lelassult, kezdett lassabb lenni a gondolkodásom, állandóan feküdtem, semmi nem érdekelt. Ami korábban feldobott, akinek nagyon örültem, az most közömbössé vált, lelki sívárságba estem. Tavaly nyáron voltam először kezelésen. A huszadik életévemben. Annyira tudok visszaemlékezni, hogy körülbelül augusztus előtt volt. Tudom, hogy augusztus hetedikén volt az esküvőm, és előtte harminc nappal voltam kórházban.

Most magam jelentkeztem az ideggondozóban. Látták, hogy rosszabbul vagyok, valami nem stimmel. Észlelték, de én is elmondtam nekik, hogy beteg vagyok. Mondták, nem indokol a betegség ilyenfajta kórházi kezelést vagy elmeintézetet. Neurózis az egész. Fokozódtak a panaszok, egyre nagyobbak lettek a fájdalmaim, a lelki bajaim; elviselhetetlenül fájt a fejem, a lábam reszketett, a tagjaim fájtak, nem tudtam mire vélni az egészet. Kértem az intézeti felvételemet. Szerettem volna meggyógyulni. Gyógyulok is, mert látom, nemcsak én vagyok a beteg. Sokan gyógyultan mennek el.

Az impotenciám váltotta ki belőlem az egészet. Könyveket olvastam, az egyikben három fázisát írták le ennek a betegségnek. Úgy éreztem, hogy a második fázisban vagyok. Úgy éreztem, ha még egy félelem jön rám, akkor végem van. Rosszabb lehet az egész.

Kezdetben, ha a feleségemmel együtt voltam, fáradt voltam. Az orvosok tanácsokat nem adtak, ezt így tedd, ezt meg kell tenned. Látták a kilátástalanságomat. Tudtam az okokat is. Én se kedvelem a feleségemet, ő sem engem. Magamtól jöttem rá, hogy el kell válnom, de a lelkiismeret nem engedi. A gyerek miatt is, meg aztán arra vártam, hogy valaki mondja, el kell válnom, ezért és ezért. Érveket vártam, amelyek meggyőznek. Amik feloldják a lelkiismeretemet. Akkor gátlástalanul elválok. Tudom, hogy el fogok válni, csak ez az időtologatás, hogy mikor, hogyan. A szüleimnek megmondtam, *döntöttem*, megörültek. Aztán lecsillapítottam őket, hogy ezt a kérdést ne forszírozzák, én határoztam, hogy dönteni akarok,

de még tologatom az időpontot. *De ti ne hozzátok elő a kapcsolataimat, ne is mondjátok, hogy mit csináljak, mert a szülők csak a maguk szempontjából nézik a gyerekeket, és a legjobb akaratuk mellett is félre tudják őket vezetni. Inkább másról beszélgezzünk, erről az egy dologról ne. Ha határozok, akkor azt fogom mondani, hogy na, anyám-apám, gyertek, megbeszéljük a dolgot, ezt határoztam, mit tegyek, hova forduljak. Akkor majd kíváncsi leszek a véleményetekre. Ebben a dologban csak én dönthetek.*

Az első orvosom mondta, a házasság megoldja az egész problémámat. Meg kell nősnöm. Kifejezetten nem is a nőülést ajánlotta, hanem a nemi kapcsolatot. Lelkiismereti okok miatt nem tehettem meg ezt a lépést. Inkább megvártam, hogy házasság legyen, és utána alakuljon ki a nemi kapcsolat. Az orvos mondta, ha így jó nekünk, akkor harminc nap múlva megesküdhetünk. Az a harminc nap nem számít! Nem lett volna szimpatikus enélkül az egész. A lelkiismeretem visszahúzott, ne esküdj meg, butaság az egész, de a másik érv az volt, ha nem csinálom, akkor betegbb leszek. Más nő nem jöhetett számításba, mert senki nem tudott rám nézni. Csak Etelka.

Most gondolkodom. A lelkiismeretemet akarom valahogy helyrehozni. Szeretném, ha a sarkamra állnék, és azt csinálnám, ami nekem jó, ami nem csinál idegfeszültséget.

Tizenhárom-tizennégy éves koromban kezdtem a Bibliát tanulmányozni. Nem saját szándékból, hanem eljöttek hozzánk Jehova tanúi, és beszéltek a Bibliáról. Kezdetben hidegen hagyott az egész, bár intelligens embereknek néztem őket. Mindig kicsinek tartottam magamat. Nem vettem részt a beszélgetésekben, csak hallgattam. Aztán megtetszett. Akkor már éreztem, hogy belépek, amikor láttam, mennyire kedvesek. Mások engem mindig lenéztek. Cigány vagyok. Anyagiakban nem álltunk jól, az öltözködésemen látszott, a külsőm, a megjelenésem se megnyerő. A hátsó padban ültem, magányos voltam, elzárkózó, alig figyeltem oda az órára, ha látszólag figyeltem, akkor se hallgattam oda. Rossz tanuló voltam. Csak az élővilág érdekelt, meg a történelem, aztán a gyakorlat és a rajz. A földrajz is tetszett. Ezekre valahogy figyeltem is. A többiek kiközösítettek, de voltak köztünk cigányok is, akikkel összetartottunk. Egyszer egy lányt mellém ültettek, és elkezdett sírni. Nagyon helyes, szép lány volt, de mindig sírt. Én örültem, hogy ott ül. Ha kérdeztem, nemigen válaszolt, félvállról vett, elfordult, akkor aztán megértettem valamit. Akkor fogtam magamat, és én ültem el. A hátsó padba, vissza. Ezért osztályfőnöki figyelemztetést kaptam.

Oroszórán szavakat tanultunk, a tanár felelni hívott, oda sem értem hozzá, végignézett rajtam, és mondta, hogy menjek vissza. Ilyen tapasztalataim voltak. Akkor jött először a kisebbségi érzés. A külsőm is ekkor lett probléma. Egyszobás lakásunk volt, ott volt a két nővérem is, én is, apám is ott dolgozott, anyám ott mosott, szóval minden ott zajlott le abban az egy szobában.

Tizenegy éves koromban szomszédunkba költözött egy család, és velük egy lány. Annyira megkedveltem, hogy gyerekszerelem alakult ki közöttünk. Tizenhárom éves koromig tartott. Akkor jöttek Jehova tanúi. Azt hittem, az egész öregeknek való, akik várják, mikor halnak meg, mikor mennek a mennybe. Hetente jöttek. Ők nem néztek le. Gondoltam, ha figyelembe vesznek, akkor én is figyelembe veszem őket. Kedvesek voltak, én is kedvesebb lettem hozzájuk. Odafigyeltem, és ahogy elmondták a Bibliát, amilyen nevekkel alá tudták támasztani, meggyőztek. Az is szöveget ütött a fejembe, hogy doktorok is vannak, akik Jehova tanúi. Engem meg cigány létemre bevesznek a társaságukba, csak örülhetek, mert ez kiváltság a részemre. Hiteles volt minden szavuk. Egyre több dolgot fogadtam meg, amelyeket gyakorlatilag is próbáltam megvalósítani. Olyan korlátok voltak, amiket nehéz volt betartani! De ha betartottam, nyugodt voltam, úgy éreztem, hogy eleget tettem a kötelességemnek. A dohányzásról leszoktam. Hatan voltunk a csoportban. Kiteregettük a véleményünket, elmondtuk a tapasztalatunkat, megerősítettük a bibliai szövegeket, hogy mennyire igazak és hitelesek. Egymás hite által felbuzdultunk, örültünk egymásnak. Nagyszerű élmény volt. Tiltott volt olyanok társaságába kerülni, akik rosszra visznek bennünket, kocsnába nem jártunk. A szomszédos lánnyal is megromlott a kapcsolat, mert erkölcstelen életet élt. Fiúk jártak hozzá, és elmondta nekem, hogy milyen fiúkat kíván. Egyik délután az egyik fiú jött, a másik délután a másik, állandóan csókolóztak. Úgy voltam, nem is akarok vele beszélni. A lány kicsit idősebb volt nálam, meg magasabb is. Ha magasabb lettem volna, akkor illek hozzá. Nem akartam lefeküdni vele, lebeszéltem magamat, megtartóztattam magamat tőle.

Amíg nem vettem komolyan a Biblia tanulmányozását, addig jó kapcsolatunk volt. Hozzájuk jártam tévét nézni, az anyja meg apja már rég elaludt, még mindig ott voltam.

Mondta, szereti, ha cirógatják, én meg, hogy *nagyon szeretek cirógatni*. Megcirógattam a lábát, a kezem ment följebb. Együtt mentünk az iskolába. Ő dohányzott, én is. Átjárt hozzánk, azt csináltuk, amit a mai tizenévesek. Aztán, hogy másokkal lefeküdt, s hogy én is komolyabban vettem a Bibliát, elhidegültünk. Mindig célozgattam, hogy jó lenne, ha magasabb lennék, éreztetni akartam vele, hogy szeretem. Azért a kapcsolatunk jó volt. Együtt loptunk is. Cseresznyét, gyümölcsöt, virágot. Egyszer levelet írtam neki. Tudtam, hogy hosszabb ideig nem leszek otthon, mondom, *majd megmondom a sógoromnak, adja át a szekrényből a képeslapot neki*. Olyanokat írtam, hogy vigyáztam a macskáira, nem engedtem, hogy bántsák. Azt is beleírtam, hogy tetszik nekem. Amikor visszajöttem, nem mertem keresni. Elsomfordáltam a házuk előtt, féltem tőle. Féltem, hogy ellenszenves leszek neki. Nem tudtam mit csinálni. Az unokahúgom mondta, *tudom ám,*

hogy levelet írtál Zsókanak. Majdnem sírtam. Adtam egy húszast neki, hogy ne mondja el senkinek.

A nővérem férjhez ment tizenöt éves korában, egy Jehova tanújával volt kapcsolatban. Elhozta a fiút hozzánk is, hogy ott fognak tanulni. A nővérem aztán abbahagyta, de engem beleavattak ebbe a vallásba... Másodikba jártam, olyan nyolcéves lehettem, már olvastam a Bibliából. Mondták, *ezt a részt olvassad.* Nyögdécseltem, és akkor olvastam, hogy *nem szabad megengedni a vért, nem szabad lopni, a tolvaj végezzen kemény munkát.* Ezért már a lopást is abbahagytam! Akkor már éreztem... gyerek voltam, de úgy éreztem, hogy nem szabad lopni. Mert szerettem lopni. Ha valamit láttam, az már az enyém! De csak olyanoktól, akiknek tudtam, hogy van. Azoktól zsákszámra. A vasút túloldala tele volt hereföldekkel. Pista, akiről az előbb is szó volt, férje lett a Bözsinek, nyulász volt, neki loptam.

Talán három-négy hónapig jártak gyerekkoromban a jehovások hozzánk. Megszakadt velük a kapcsolat, mert a testvérem abbahagyta a tanulást. Volt egy katona srác, barátja volt a sógoromnak, elég értelmes és okos, vitába szállt velünk, nagy vita volt, s olyan érveket hozott föl ez a srác, hogy meg tudta dönteni a nézetüket.

Nekem mindig voltak félelmeim. Attól féltem, hogy betör egy erős ember, késekkel, részegen. Apám mit tudna csinálni? Múlábbal?! Úgy félrelöki, hogy nem igaz, anyám kövér, az se tud verekedni. A nővéremék hol itthon vannak, hol nincsenek. Én mit tudok csinálni?! Az ágy alá bújjak? Hogyha apámmal verekszik, akkor majd alábújok az ágy alá, elkapom a lábát, kirántom alóla, hasra vágódik, és anyám ráfekszik, vagy az apám, és akkor már vége. Ilyen dolgok foglalkoztattak engem.

A kabátoktól is féltem, meg a légyzümmögéstől, vagy a sötétségtől, ha beszűrődött fény, attól is. Egy este beszélgettek, mert gyakran szoktak lidércekről beszélni, halottakról, a szellemek visszatértéről. A Móki, valami kor rendes ember, nagyon jó muzsikus volt, és apám mondta, hogy látta megjelenni azt az alakot. Hosszan beszélgettek. Egész késő estig. Aztán lefeküdtem. Apámnak a vesszője benn maradt a házban. Nem rakta ki, beszélgetés közben nem pakolászott. Ahogy fölébredek, látom, hogy a vesszőnek a végén áll egy alak. Fekete ruha, fekete nyakkendő, fehér ing, kopasz fej és kerek arc, ennyit láttam. A *Móki!* Nem kezdtem el sírni. Félelem jött rám, dobogott a szívem, dobogott erősen, és a szemeim... néztem, néztem, már nincs ott. Az történt meg velem, mint az apámmal. Lehet, azért jelent meg, mert még a temetőből is szerettünk lopni.

Még a sírról is leloptuk a gyertyákat. Egyet innen, egyet onnan. Amelyek díszesek voltak. Hazavittük, és ijesztettek, hogy akiről leszedtük a gyertyát, az az illető el fog jönni. *Ki ette meg a májamat, te etted meg a májamat?* A legfélelmetesebb élményem későbbi időkből származik. Láttam, hogy a nagybátyám egyre kimerültebb, lehangoltabb, összement, sovány,

aszalódott. *Hát mi van veled, nagyon tönkre vagy menve.* A felesége is bánatos. Éppen csak élnek.

Állandó kopogást hallanak a falon! Kezdődik este, tart reggelig. Dolgozni se tudnak, fáradtan mennek a munkahelyre. Nem tudják, mi történik a házban! Nem hittük el, sokan nem hitték el, hogy ez igaz lehet. Éjjeltől reggelig kopogás? Hallucinálás! Érdekelt mindannyiunkat a dolog. Az egész rokonság bevonult a szobába. Késő estig hallgattunk, és akkor valóban megkezdődött a kopogás. Kimegyünk, senki! Azt hittük, démon, mert tudtuk, vannak ilyenek. *Én nem félek tőle! Nem is fog az még kopogni sem!* – mondtam. Dehogynem, aztán kopogott ám. Baltát készített kezembe a nagybátyám, nála is volt, mindannyiunknál volt valami.

Beszélni lehetett a szellemmel. Akárki beszélt hozzá, mindnek felelt. Gondoltuk, ki az a bolond, aki téli időszakban megkockáztatja, hogy fölmege a padlásra, és üti reggelig. Ez fárasztó lenne minden éjjel. Ember nem lehetett. Vagy beépült valami a falba, valami állat, ami ezt csinálja?! Elemlámpákkal minden ficakban állt már valaki, de még ilyenkor is hallani lehetett a kopogást. Pedig mink is hátul voltunk! Reggel nagyon álmos voltam, de már állandóan hallottam a kopogást.

Ha este kiküldtek, hogy hozzak be szenet, elsőnek azt néztem, hogy mi van a szén tetején, aztán lapátoltam a szenet.

A szülők a szokásokat tartották; a gyerekek azok gyerekek, nem kell fölvilágosítani őket, minek? Egyszerűen semmibe se vettek minket, gondolták, ha tudjuk, tudjuk, ha nem tudjuk, nem tudjuk, ha kérdezzük, majd megmondják. Ha kérdeztük, akkor odalöktek egy-két szót, *fiam, azért, mert csináltuk.* Vagy még ennyit se! – *Min jár a te eszed?!*

Szerettünk papás-mamást játszani. Volt három srác, és két lány. Kunyhókat csináltunk. Kiástunk egy árkot, letakartuk nagykabátokkal. A mamának az óljában minden volt... a pléhtől, bádogtól kezdve minden. Beépítettünk televíziót, beépítettünk rádiót, magnót vagy éppen, ami egy lakásban van. Lámpát is szereltünk. Aztán ketten-hárman elmentek dolgozni, mint egy családból általában. Öten voltunk, vagyis egy anya, egy apa, a többiek gyerekek. A szüleinket nem apukának, anyukának vagy papának, mamának hívtuk, hanem anyámnak, apámnak. Így szólítottuk őket. A mai napig is. Nekünk érdekes volt az, ha anyukának nevezhettük egymást, mert ez valahogy szebben hangzik: anyuci, apuci. *Anyuka, megyiünk dolgozni.* Este jöttünk haza: *mi a vacsora?*

Ha szexet játszottunk, már nem volt apuka-anyuka, itt már mindenki fiú meg lány volt. Az egyikünk lefeküdt valahová, a másik ráfeküdt, és a nemi aktusokat gyakoroltuk. Azt tudtuk, kinek kell alul lenni: a lánynak. És azt is tudtuk, hogy a férfi rá szokott menni. Rendesen levetkőzött a lány, aktívan csináltuk, ami tőlünk kitelt. Merevedésről szó sem volt, cso-

dálkoztam, hogy nem megy be, pedig hát oly közel van! Elég gyakran csináltuk, csak aztán kitudódott a dolog.

Éppen a konyhában voltunk, nyugodt körülmények között. Jani egy fát szurkált az egyik lány nemi szervébe, vérzett is, megsérthetett valamit, és a lány kiabálni kezdett. Az anyja dühbe gurult. Amerre tudtunk, pucoltunk. Az egyik erre, a másik arra. Nem gondolták, hogy én is benne vagyok ebben a dologban. Még meg is védtek, hogy nem voltam ott.

Szerettem játszani! Csúzliztam, légpuskákat csináltam, gumikat, mindent fölhasználtam játéknak. Mindenből játékot csináltam. Ha beteg voltam, akkor se tudtam ágyba feküdni. Ha lázas voltam, akkor éreztem, most nem szabad fölkelni, de hát kicsit jobban voltam, már rossz voltam. Mindig hideg vizet ittam. Apám sajnált, *szegény gyerek szomjas, hadd adjak neki vizet!* Meglangyította, hidegen nem adta. Gyakran voltam beteg, influenzás, náthás, és ilyenkor anyámmal mentem egész kilencéves koromig az orvoshoz. Félttem, iszonyodtam az injekciótól! A gyógyszerektől. Az orvosi ruhától is. Ha borbélyhoz mentem és megláttam a ruháját, attól is sírtam.

Kilencéves koromban már úgy éreztem, elég nagy vagyok ahhoz, hogy elviseljem azt az egy tűszúrást. De mindig rosszul voltam injekció után. Elszédültem. Hányingerem lett, rosszul lettem, a fejem fájt. Most se szívesen vállalom, hogy injekciót adjanak.

Állatokkal is szeretünk játszani. De csak szadista módon! Ha egy fekete macska szaladt az udvarunkba, elcsíptük, ásóval vágtuk nyakon úgy, hogy elvágódott a feje. Vagy annyira, hogy egy ütésre szétment az az állat, vagy pedig odavágtunk többet is. Egyszer porgetni kezdtük a macskát egy dróton, a nyakánál fogva. Jani mondja: *rárakjam a drótot a nyakára?* Mondom, *hát ahogy gondolod!* Fekete macska volt. Rárakta, ő is porgetett rajta egypárat, úgy élvezte. Mondom, *add ide!* Hát odaadta, hát akkor én is porgettem. *Tudod mit? ez a macska mán nagyon elszédült, rakjuk le.* Leraktuk, odaállította a vécéhez, *ez magától is bele fog ugrani! nem kell beledobni!* Valóban úgy volt, a macska elszédült, magától belepottyant. Már sajnáltam a macskát, hogy ott fuldoklott. *Jaj, mit csináltunk!* Téglák voltak ott. *Ha most fejbe találom, akkor elájul, és szépen megdöglük.* Próbáltam, de hát csak mélyebbre süllyedt.

Veszekedtünk a lányokért. Verával szerettem barátkozni. Máriával is, Marival is. Ha például kádban fürödtünk, a vesszőáztató kádban, velem szemben mindig Mária ült. Egymást lábbal izéltük, én a lábammal az ő nemi szervét, ő meg az enyémet. Harcoltam azért, hogy megszerezsem Évát és Máriát. De ugyanígy volt a másik két srác is.

Gyakran voltunk Karcsiéknál. Apja, anyja minden nyáron dolgozott. Mindig rumlit csináltunk. Egyszer tüzet raktak a többiek. Rávettek, hogy öntsek petrórt a tűzhely tetejére. A sparheltre... *Jaj, gyerekek, ha anyátok megjelen, a nagy petrószag, meg minden... ki fog derülni!* Erőszakoskodtak, öntsem

rá a petrót. Rá is öntöttem! Rendszerint kihasználtak, mindenre rá tudtak venni. Engem ki lehetett használni, szolgáltam őket. Karcsi többnek tartotta magát, mint mi, adni kellett a szavára, aki fiatalabb volt nála, annak rá kellett hallgatni. Aki idősebb volt tőle, arra hallgatnom kellett. Karcsitól elfogadtam, amit mondott, mert ő az idősebb. De elvártam, hogy a Jani elfogadja tőlem, amit én mondok, mint fiatalabb. Jani elvárta, hogy Vera fogadja el tőle..., s általában a lányoktól elvártuk, hogy amit elhatároztunk, az úgy is legyen.

Étkes voltam, szerettem a hasamat. Csináltam egy csúzlit. Jól el volt készítve, örültem neki! Klassz volt! Mondtam Janinak, hogy olyan baró lőni vele. Minden lövés talált, minden sikerült. Jani mérges volt rám... Tulajdonképpen ő is tudna csúzlit csinálni, de mennyivel jobb volna könnyen megszerezni ezt tőlem! Mondta, *tudod, mit? kapsz kaját, odaadom neked a bablevest, hadd csúzlizzak egy kicsit. Jól van, Jani, de aztán visszaadd ám!* Ne kiálltam kajálni, odaadtam neki a csúzlit, de ellógott vele, nem jött vissza. Megettem a bablevest, és gondoltam, megkeresem Janit. Nem találtam sehol. Mondtam anyámnak, hogy mi van. Azt nem mertem elárulni, hogy a levesért adtam oda a csúzlit. Mondja a nagybátyám, *csinálok én neked, öcsém. De az úgyse lesz olyan jó! Miből akarsz nekem csinálni csúzlit? Csíptetőből! Én ágast találtam, és te csíptetőből akarsz nekem csúzlit?! Pipás voltam rá. Még gumit se talált rendeset. Olyan gumit akart rárakni, ami befőttesüvegeken van. Magyaráztam, mennyire pállott lesz az a gumi, csak egy kis vizet kapjon, már vége! Azon pedig eredeti kesztyűgumi volt! Bőrökkel volt odaerősítve.*

Nekem soha nem maradt meg semmim. De ugyanúgy volt Vera is. Vett az anyja egy kisteknőt. Zsebkendőket mosott, meg minden, mi meg néztük: *jaj de szép teknyőd van!* Jani nem szólt, tudta, el fogja lopni. Másnap-harmadnap a Vera keresi, nincs teknő! *Tudom ám, hogy hol van! Ott van a mamának az óljában, én láttam, hogy ott van. A Jani vitte oda, vagy a nagymama.* Mert ő is csinálta. *Inkább a Jani, mint a mama.*

A mama azért szokott ilyet csinálni, mert a Karcsit és a Janit szerette, engem és Verát nem. Máriát se nagyon. Minket hármunkat nem szeretett, csak a legkedvesebb fiának a fiait. Tőlünk mindig elvett mindent, és föl rakta a padlásra. Mikor fölmerészkedtem a padlásra, hát ott millió minden volt! Tele volt szeméttel, fadarabokkal, ruhadarabokkal. Minden volt ott... edények, cserepek, bögrék, egerek... és a mi játékaink!

Marhára érdeklődtem az egyik fiú fütyije iránt, hogy meddig tud pisálni vele! Hogy milyen. Elővette, hugyozni kezdett, a többi srác meg nézte. *Nézd már a gyereket, hogy pisál!* Akkor lehetett tizen... valahány éves. Elég nagy volt neki... figyeltem... és majdnem sikerült neki a számba pisálni.

Nekünk később tévénk is volt, Veráék odajártak hozzánk, kényelemben tudtuk magunkat helyezni, nekem az ágyam a sarokban volt a sparhelt-

nál. Vera is odafeküdt mellém, és együtt néztük a tévét. Lehattunk úgy tizenkét évesek. Hiába unokatestvérem, nagyon vonzott. Ha most rágon-dolok, szinte még erekcióra is képes vagyok... és akkor elkaptam, megfog-tam. Engedtem az érzelmeknek. Mint aki elveszíti az eszét?! Átöleltem. Csupán annyit mondott anyám, hogy *úgy feksziitek ott az ágyon, mint egy szerelmespár. Jól van* – mondjad... akkor még nem adtam arra annyira, hogy mit mondanak. A kályha takart bennünket. Éreztem, hogy merevedik. Oda is nyúltam, és még jobb volt. *Maradj már* – így szólt. Levettem a ke-zem, és néztük tovább a tévét. Tragédia nem történt belőle. De féltem, hogy majd megharagszik. Mindannyian fiatalok voltunk, és senki nem udvarolt még lányoknak, olyan furcsának találtam, hogy pont én vagyok az, aki kezdeményezni akarna a haveri körből! Senkinek nem volt még lányismerőse, barátnője.

Aztán új lakásba költöztünk. Egy szoba-konyhás lakásba, spájz, fürdő-szoba, nem olyan nagy, de különb, mint ami volt. Sokat dolgoztunk érte. Akkor kezdett építeni a szomszédunkban is egy ember. Átjáromgattam hoz-zá, segítettem neki a kőművesmunkában. Nem sokat, mert én inkább csak szerettem ezt a munkát, mint tudtam. A jelenlétem elég ahhoz, hogy lás-sam, mit csinálnak. Az is sikerélmény volt, hogy ott lehettem, ahol kőmű-vesek dolgoznak.

A lánya csatlakozott a haveri körünkhöz, a mi haveri körünk átjárt hoz-zájuk, neki is voltak barátnői, ők is sokszor eljöttek. Pajtáskodás. Sokáig folyt ez a pajtáskodás, de bennem a barátságon túl ment az érzés. Ész-revettem, hogy nem kislány, hanem... meg azt is észrevettem, hogy én se vagyok már olyan kicsi. Tizennégy éves korban már komolyan beszél-gettünk, az utolsó iskolát végeztük, ő is, én is. Megvártuk egymást, akkor is, amikor iskolába mentünk. Ha nem mentem át, akkor ő átjött, de én többször voltam náluk. Jobban éreztem magam ott. Ha átjött hozzánk, ott volt apám, ott volt anyám, nem tudtunk olyan dolgokról beszélni, ami ér-dekelt bennünket. Az iskolai téma, a fiúk, a lányok. Ketten jobban tudtunk beszélgetni. Egyik unokahúgom is csatlakozott, egy unokabátyám is, egy unokaöcsém is, de nem annyira, mint ő meg én. Meg is szóltak a szomszédok, hogy mi van? Csak nem udvarolok ennek a kislánynak? Még olyan fiatal vagyok!

Lopózva mentem át aztán hozzájuk, hogy ne vegyék észre a szomszédok. Hogy beszélgettünk, már az is élmény! Elmondta a dolgait, mi tör-ténik vele, a tanárokról is beszélgettünk, az egyik tanár ilyen, a másik olyan, cigarettáztunk. Ő bátrabb volt, elmondta, neki volt egy fiúja. Na-gyon irigykedtem arra a fiúra! Még a nevére is emlékszem, valamilyen Sándor volt. Bántott ez, meg irigykedtem is. Fiatal volt, és én csodálko-ztam, hogy elvesztette a szüzességét.

Az volt a komolyság nála, ha valaki anyagi javakkal rendelkezett, pél-dául motorja volt. Én nem rendelkeztem ilyesmikkel.

Ő volt az ideálom. Évekig nem mertem a szemébe se nézni. Olyan rossz volt ez a bátortalanság. De annyira szerelmes voltam már, hogy anyám figyelmeztetett, nehogy valami baj legyen belőle. *Ugyan már, hát hogy lenne baj.*

Az osztályban én voltam az első, aki érni kezdtem. Szőrösödni kezdtem a hónom alatt, és a mellemen, szégyelltem magamat az iskolában.

Pedig ezt mondták férfiasnak, mégis kisebbségi érzéseim voltak. Szüntelenül együtt jártunk, ha elküldték borért, vagy boltba, akkor: *jössz? hát hogyne mennék, persze hogy megyek.* Ha én mentem, akkor is ketten mentünk. Már csúfoltak, hogy *„két szerelmes pár, mindig együtt jár!”*, de... kicsit zavart, aztán mégse... ha nekem jó, akkor miért zavarjon?!

Soha nem tudtam táncolni, de neki volt egy barátnője, aki nagyon szeretett táncolni. Valamilyen Sebők volt a vezetékneve, vele együtt egész jól táncolt. Én csak lestem őket. Milyen szépen tudnak táncolni, én meg nem tudok!

Ha névnapja volt, süteményt vettem neki. Volt egy kis éjjeliszekrényem, azt kulccsal le lehetett zárni, megvettem a süteményeket, este beraktam, de másnap észre lehetett venni a szagáról, hogy állt. Meleg helyen volt. Hogy fogom ezt odaadni? Azért zártam el, hogy anyámék ne is tudják, hogy a névnapjára ajándékot adok. Megkóstoltam... *ó, hát ez élvezhető, ha nekem jó, akkor neki is jó, nincs ennek semmi baja!* Odaadtam a névnapjára, mondta valaki, hogy *puszit is kell ilyenkor adni!* Meg is pusztítottuk egymást!

Este leültünk tévét nézni, közel egymáshoz, ahogy dobálta magát, közel estünk egymáshoz, egész szorosan voltunk. Bizsereg az egész testem. A lábam és főleg az a részem, ami hozzáért. Azt hiszem, meg is me-revedtem. De mindig volt egy félelem bennem, főleg azóta, amióta már a Bibliát tanulmányoztam. Kezdtem vallásos lenni.

Én egész nap koszos voltam. Ez az igazság! Futballoztam. Futballoztunk, mindenfajta játékot csináltunk, persze, a gyerekek bepiszkolódnak. Rendetlen volt az öltözködésem, talán ezért se mertem közeledni jobban felé, mert nem volt olyan megjelenésem. Ha elmentem a Dunára fürödni, és kicsit jobb ruha volt rajtam, szinte fölfigyelt rám. Annyira észlelhető volt, hogy már kezdtem gondolkodni, talán itt a baj. Nem vagyok olyan megjelenésű!

Még nem tanulmányoztuk a Bibliát, de egy nő odajárt hozzánk, és mondta, *Isten ki tudja elégíteni az emberek boldogságát, és béke felé irányuló vágyait.* Nekem ez olyan jó élmény volt, lefeküdtem a fűbe, és gondolkozni kezdtem azon, hogy az Istenem ki fogja elégíteni az én vágyaimat is. Tehát akkor nem kell, hogy különleges intézkedést tegyek a kapcsolatomban. Isten hozzásegít ahhoz, hogy a nemi kapcsolat kialakuljon. Szinte csodát vártam! Isten biztosan hozzásegít.

Saját magamon kísérleteztem. Láttam, hogy nem vér jön ki belőlem! Nem tudtam mire vélni az egésztest, aztán már tudtam, a haverokkal is megbeszélgettük, miért van ez így.

Hittem, ha lóherét találok, vagy mit tudom én, mit, akkor biztos sikerül, amit akarok. Kezdttem babonás lenni, és mindig találtam indokot, ha most nem jött össze, majd később!

Ha észrevettem, hogy a szomszédban van, akkor egész délután lestem. Üldögéltem, és lestem. Féltékeny voltam. Mindig készültem, hogy megvallom, szeretem, de visszataszított valami, nem jött ki a vallomás belőlem. Aztán egyszer mégiscsak... ültünk és beszélgettünk. Mondtam neki, hogy szeretek egy lányt. Kérdezte, hogy ki az, meg minden... Nem tudtam megmondani a nevét, csak hogy nagyon csinos, nagyon helyes lány. De ki az, mondd meg! Olyan szőke haja van... Kicsit magasabb nálam; ebből már következtethetett volna.

Moziban, ha filmet néztem, elélveztem rajta. Tudtam, hogy ez természetes folyamat, így helyes, sőt az volna a helyes, ha volna feleségem, és akkor még jobb lenne ez a dolog. Tudtam, a Biblia írja, Isten azt mondta az embereknek, szaporodjatok, és töltsétek meg az egész Földet... és ez arra enged következtetni, hogy ez természetes dolog, természetes folyamat. Ezt meg kell tenni, minden férfi vagy lány arra van teremtvé, hogy kapcsolatot létesítsen egymással. Na de aztán olyan is volt a Bibliában, hogy a fiú elhagyja az anyját, ragaszkodik a feleségéhez, és ketten lesznek egy testvér. Tehát feleséget kell hogy szerezzünk, de nem úgy, hogy egy partnerrel kielégítjük a nemi vágyainkat, és utána már dobjuk egymást. Ezt tiltja a Biblia... ezt aljasságnak nyilvánította.

Elég volt egy tévé, vagy egy mozi, hogy eksztázisba jöjjelek, már égtem a vágytól, és a kezem szinte oda vezetett, és amikor ilyesmi történt velem, este, megijedtem, hogy nem szabad. *De nem szabad*, a lelkiismeretem megszólalt. Olyan rosszul esett, másnap mindig rosszul éreztem magam. Nem tudtam mire vélni az egészet: most bánt engem, hogy kielégítettem magam, vagy valami biológiai elváltozások történtek bennem, hogy ennyire visszafojtottam az ilyen vágyaimat.

Sokat adtam a bibliás szövegekre, bevéstem jó mélyen, hogy ezt nem szabad, ez helytelen, és milyen jó lesz, ha majd lesz egy feleségem, akivel meglesz a kapcsolat, és ez az ismertnél nagyobb örömet fog okozni. Tizenöt éves koromtól kevesebbet önkielégítettem, tizenhat-tizenhét éves korban már meg is szüntettem. Kötelességszerűvé vált, hogy a bibliai kívánalmakat is betartsam. Kezdttem komolyan venni minden cselekedetet. Visszafojtottam a nemi vágyaimat. Ennek a káráról vagy a hasznáról a szüleim soha nem beszéltek. Volt az iskolában osztályfőnöki órán ilyenfajta beszélgetés, de nem tértek ki a lényegre. Csak arra, hogy van a fiú meg a lány között különbség. Ezekről a különbségekről beszéltek.

Jani nem tanulmányozta a Bibliát. Talán csak egy hónapig vagy kettőig, de abbahagyta. Az apja nem engedte. Nekem azt mondta az apám, hogy tanuljam, nem szól bele, de ő nem tud állást foglalni mellette.

Apámmal nem volt a legjobb a kapcsolatom. Nekem más nézeteim voltak, a Bibliát búvárkodtam, abból merítettem a dolgokat, és gyakorlatilag próbáltam megvalósítani az elveket, apám nem akart vitatkozni velem, csak szűrős szemekkel nézett rám.

Eljöttek a Jehova tanúi

Mikor eleinte eljöttek a Jehova tanúi, két vén (*vén-tisztségviselő*), egy házaspár – nagyon pontosan szoktak jönni, és mindig kedvesek voltak –, minket gyerekeket is figyelembe vettek; a szüleink minket elküldtek kukoricáért, vagy hozzunk be valamit. Mindig lassan jöttünk, megvettük a kukoricát, lemértük, meghoztuk, mivel Verával, az unokahúgommal úgy gondoltuk, hogy nincs szükségük ránk. *Mitőlünk mit várhatnak?* A fiatalok nem szoktak vallásoskodók lenni.

Nem kezdték el soha a beszélgetést. Mondták, hogy *igen, nem kezdték el, miránk vártak*. Ránk vártak, hát ennyire fontosak vagyunk? Mondták: *igen; részükre nagyon fontosak vagyunk, mert amit ők mondani fognak, figyelemmel kell kísérnünk, és ha akarunk, kérdezzünk*. Nem voltam jártas, hogy mi az a vallás. Tudtam, hogy van egy vallás, megkeresztelik az embert, azt mondják rá, hogy református. Ennyit tudtam. Idősek meg öregek szokták ezt folytatni. Nem is kérdeztem tőlük semmit, csak figyeltem. A tekintetük állandóan rajtunk volt, és élvezték, hogy szinte várják tőlünk, hogy kérdezzünk, hozzászóljunk.

Figyeltünk, s ilyenkor nem dohányoztunk. Bár először dohányozhattunk. Később mondták, hogy várjuk ki ezt a kis időt, még fél óra van hátra, biztos, hogy cigaretta nélkül is fog menni, ha türelmesek vagyunk. Én amúgy se vettem volna elő a cigit, mert blamásul éreztem magamat, apámék is mondták, hogy ne szívjak. Hát milyen szülők akkor ezek? Apám mondta, hogy ott szívjam, ahol ő nem látja. Mások előítéletekkel vannak, hogy ilyesmit a szülők megengednek. Bemutatták nekünk a Bibliát, ez a könyvek könyve, ez az a könyv, amely minden más könyvnél több nyelven jelenik meg, és ez az a könyv, ami közli velünk Isten arra irányuló elhatározását, hogy a dolgok új rendszerét hozza létre. Mondták, ha nekünk hatalmunkban állana, nem tennénk-e meg, hogy véget vessünk a szomorú állapotoknak és a rosszabbodó világviszonyoknak? Gondolkoztunk, majd mondtuk, hogy mi is megtennénk, ha hatalmunkban állna. Mondták, hogy Istennek megvan a hatalma ahhoz, hogy kielégítse az embereknek a valóságos békére, egészséges életre való vágyát. Kezdték fölcsigázni az érdeklődésünket. Felmutatták a Bibliát, a könyvet, milyen fontos eszköz ez, milyen jó ez a könyv, és ezt nem elég felületesen olvasni, hanem tanulmányozni kell! Minden embernek kellene egy ilyen könyv a kezébe, mert ez ad irányadó mértékeket, szabályozza, hogy mit lehet, mit nem. Fontos, hogy ehhez hozzájussunk. Megbeszélték velünk, mivel nincs Bib-

liánk, ők szereznek nekünk. Anyámnak külön egy nagy Biblia, nekem egy kisebb, a nővéremnek is, később majd a rokonságnak, akik csatlakoztak a társasághoz. Majd bemutattak egy magyarázó könyvet, ami megmagyarázza a Biblia belső tartalmát.

Az igazságban erőt jelent ez a könyv. Fölsorakoztatják azokat a kérdéseket, a tartalomjegyzéket, hogy mire vagyunk kíváncsiak. Ott volt fölsorakoztatva, *hogy Isten nagyszerű adásai közel vannak, mit tesz Isten az emberiségért, és így tovább, még a családi dolgokra, a boldog családalapításra is kitékintett, mert az is szempont.* Ez is megragadta a figyelmünket. Nagyjából vázolták a jövetelek célját, ami a Bibliában meg is van írva. Elmondták, hogyan használták a múltban a Bibliát, mennyire hiteles a Biblia, s a jövőben mennyire lesz hiteles. A jövőndölésekről is beszéltek. *A múltban is beteljesedtek a jövőndölések, jelen napjainkban is lássuk a jövőndöléseket.*

Máté XXIV. rész első fejezet első versétől egészen az utolsó verséig fontos! Fölolvasták, hogy mikor odamentek a tanítványok, megkérdezték Jézustól, mondd meg nekünk, mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének. Jézus megadta nekik a választ: *meqlátjátok, hogy élelmiszerhiány lesz, földrengés, földindulás, egyik a másik után, járványos betegségek, nemzet nemzet ellen támad, és ezeket Jézus felsorakoztatta.* Alá is támasztotta a szavahiheőségét avval, hogy szemléltetést mondott: ha tél közepén virágzik a fa, abból még nem tudjuk, hogy közeledik-e a tavasz, mert csak egy-két fa virágzik. Jézus mondta tovább, vegyetek példát, ha minden fa virágzik, akkor tudjuk, hogy már közel van a tavasz. Tehát egyszerre jelentkeznek ezek a csapások, az élelmiszerhiány, a járványos betegségek és a földrengések. Ha ezek egyszerre jelentkeznek, akkor az utolsó napokat éljük.

Megkérdeztük, *ha ezelőtt is voltak nemzet nemzet elleni támadások, azelőtt is voltak földrengések, járványos betegségek, akkor miért mondta Jézus, hogy az utolsó napokra ezek a jelek lesznek a jelek?* Válaszoltak, *hogy figyeljük meg a világ eseményeit, például 1914-ben kezdődött el az első világháború, soha nem volt még eddig olyan nagyméretű, utána jött a második, hát ezek jelzik az utolsó napokat!* A járványos betegségeket mindjárt követték a világháború és a földrengések, amik az 1911-es évek után sorozatosan nagy mértéket öltöttek. Kezdtünk hinni, mert tényleg láttuk, hogy korábban is voltak nemzet nemzet elleni támadások, földrengések és járványos betegségek, de ilyen mértékben, mint a 14-es évek után, még nem volt. Hiteles volt a szavuk, mert alá tudták tényekkel támasztani.

Apám nem hitt a Bibliának. Nem foglalt annyira állást mellette, mint anyám. Erre mondták, *hogy a Biblia hiteles könyv, mert nemcsak egyszerű emberek hiszik, hanem még olyan emberek is, akiknek nagy pozíciójuk van, jó körülmények között élnek, tehát nem azért tanulnak, mert szegények.* Ez az egyetlen boldogító élményük, mindenük megvan, anyagiaktól kezdve minden, és ennek ellenére ez a boldogságuk forrása. *Ahogy a rádióhullámok eljutnak a rádióhoz, és megszólal a rádió, akképpen Isten nem tudja-e megtenni még inkább azt, hogy eljuttasson információkat az emberekhez ihletés formájában?!*

Ez a szemléltetés meggyőzött bennünket. Isten tényleg ihletés formájában írta meg, úgy, hogy szent embereket használt föl. A szelet se látjuk, és mégis orkánok vannak, amik kicsavarják a fákat. Akképpen Istent se látjuk, de mégis milyen csodákat tud tenni!

Izrael nemzetével kapcsolatban is tett csodákat. Amikor Egyiptomból elszabadultak, akkor Isten mint ködoszlop, mint tűzoszlop követte őket. Isten csodát művelt, a Vörös-tengert kettényitotta, és átment az izraeli nemzet. Átmentek a medren, és az egyiptomiakra összecsukódott a víz.

Mondták, *napjainkban már nem tesz Isten csodát. Elég, ha a Bibliát használjuk, ebből is megismerjük őt. Nem kell csodára várni, ami meggyőz bennünket, itt a Biblia, Jézus fölhívta Istenre a figyelmet, kezünkbe adta Isten terveit: a szent Bibliát.*

Már tudjuk, mire volt képes, mit tett az emberiségért, a múlt rendszerben vagy régen, és hogy mit fog tenni. Isten még készül egy csodára. A Földet kellemes otthonná fogja alakítani, mint ahogy az édenkertben is volt, mert az a célja az emberrel, hogy békében, boldogan és örökké éljen. Úgy teremtette meg az Isten annak idején az embert, hogy a szervezete is regenerálódjon, hétévenként megújulódik. A könyv tanulmányozásával együtt igazolásképpen neves emberek hozzászólásait is ismertették. Ez is hitelesítette a Biblia szavait.

A mindennapi életemet úgy rendeztem, hogy semmi hiba ne történjen. Bár mégiscsak kicsúszott a számból egy-két olyan szó, amiről az embernek mindjárt az jut az eszébe, mit fog ehhez szólni Jehova?! Lányokkal ismerkedni, nemi kapcsolatokat kialakítani is bűnnek számít!

Akkor úgy éreztem, miért ne tudnám megállni azt, hogy ne folytassak velük kapcsolatot. Próbáljam ki magamon, és ki is próbáltam: évek teltek el úgy, hogy nem voltam lányokkal kapcsolatban. Az önkielégítést is viszatartottam, mindent, ami élményt adott, ami jó lett volna számomra. Eleget tettem a bibliai kíváncságnak. Tiszteletben tartunk másokat, szellemünk gyümölcseit kell megtermelnünk, és ezek között van a szeretet, a hosszú tűrés, a békesség, a jóság, szelídség, kedvesség, öröm, önuralom, és még így sorolhatnám tovább. Ezeket is megtartottam. Van egy bibliai írásszöveg, amely azt mondja: *Jaj azoknak, akik nem tartják a nevüket! Ők nem örökölhetik Isten országát, akik például paráználkodnak, gyilkolnak, házasságtörésben vannak, és minden olyant, amit az ember úgylis megvet.*

Próbáltam megtartani, de nehéz volt. Ilyen beszélgetések alatt kicsit feszült voltam. Az ember szívének vágyai megvoltak bennem, főleg akkor, serdülőkorban. Feszélyezve éreztem magamat köztük. De mivel a torkomig volt a Biblia-tanulmányozás, úgy éreztem, hogy most már meg is kell valósítanom az elveket. A gyakorlatba is be kell vinni, a mindennapi életembe. S kíntott egy kicsit, hogy nem sikerült ezt maradéktalanul megvalósítani. Nagyon csúnyán beszéltem! Minden szavam az volt, hogy *baszd ki*. Erről le kellett szokni.

A vallásos élményeimet mindig elmondtam a haveroknak, felkerestem egyiket is, másikat is, hogy *jaj, gyerekek, örökké élhet az ember! Ők mondták: menj már a fenébe! Örökké!* – És mondtam nekik, hogy *ezt nem én állítom, ezt a Biblia írja! És hiteles az Ő szava! Neves emberek is mondták, hogy az ember örökké élhetne, csak még nem látják az okát, hogy miért hal meg. Isten azért nem hagyja az embert örökre életben, mivel elkövette a bűnt Ádám és Éva. És Istennél egy nap annyi, mint ezer esztendő. Valóban, Ádám meg is halt azon a napon, mikor evett a gyümölcsből: csak 920 évig élt Ádám. És azon a napon halt meg, amelyiken evett a gyümölcsből.* Ezt is meséltem a haverjaimnak, örültem, ha elmondhattam, amiket tanultam.

Azért néha önkielégítést is csináltam, és a vénék erre azt mondták, hogy ez a homoszexualitás kezdete. Már az is homoszexualitás, ha valaki saját magát elégíti ki.

Előadásokat tartottak a fiatalságnál, mondták, a rossz társaság rosszra visz, még arra is rászédnének, hogy *nemi kapcsolatot alakítsunk ki, annak ellenére, hogy nem vagyunk házastársak.* Fiúk, lányok között előfordulhat, hogy nemi kapcsolatot alakítanak ki, de ennek beteg voltára állandóan felhívták a figyelmünket. *Ne táplálgassunk ilyen vágyakat! Ha ezeket a vágyakat táplálgatjuk, akkor az bűnt fog szülni.* Vissza kell valahogy fojtani magunkba. *Isten segíteni fog ebben bennünket, ha imádkozunk, ha bennem vágyak vannak a lányok iránt, akkor eltiünteti ezeket a vágyaimat.* Mégis a szervezet, a test, az ember teste kívánja, hogy kapcsolatban legyen egy lánnyal. Mindig kértem az Istent. Úgy éreztem, hogy meghallgat, mivel az ő törvényeit szerettem volna betartani. És ha az ő törvényeit akarom betartani, akkor ő segít.

De ha ránéztem egy lányra, akkor már tetszett, és vágyak keletkeztek bennem. Elsőnek az volt a benyomásom, hogy Isten majd ilyen formában is segíteni fog. De aztán rájöttem, ne olyanokat kérjünk, hogy legyen egy ötös találatom! Meg ne olyanokat, hogy egy lánnyal nemi kapcsolatba kerülhessek. Ez nincs összhangban Isten elhatározásával, szándékaival vagy az ő törvényeivel. Elsőként ilyeneket kértem. Nekünk összhangban kell lennünk Isten elhatározásával, szándékaival. És akkor meghallgatásra talál az imánk.

1975-ben tanulmányoztam végig a legfontosabb könyvet, akkor próbáltam a nyolcvan kérdésnek eleget tenni, és alámerítkezni, hogy testvér lehessenek.

Egy kis csoporttal együtt készültem fel az alámerítkezésre. Ez a csoport a nyolcvan kérdést megfelelően áttanulmányozta. A nyolcvan kérdésben benne volt az, hogy ki az Isten, hogyan imádkozunk, hogy meghallgasson, tudni kellett mindezeket. Ne csak alámerítkezzünk, hanem tudjuk is, hogy merítkezzünk alá, mit vállalunk azzal, hogy alámerítkezzünk, készek vagyunk lemondani önmagunkról, szinte megtagadjuk önmagunkat, és Jézust követjük. Jézus is megtagadta önmagát, és az Ő atyját, Jehovát követte. Mi már új életet fogunk élni, ezt szimbolizálja az önátadásunk, a

víz alá merítkezés. Elmagyarázták ezt nekünk. Ez nem a bűnöknek a lemosását jelenti, hanem hogy új életet kezdünk, amit már tudunk, a gyakorlatban is meg kell valósítani. Amint Jézus tette azt, amikor Jánoshoz ment, és azt mondta, *merítsél alá. Imhol vagyok, Atyám, hogy a te akaratodat cselekedjem*. Jézus is ezt mondta, tehát nekünk is ezt kellett mondani alámerítkezéskor. A nyolcvan kérdés átvétele egy hónapig tartott.

Én az utolsó napon rosszul éreztem magamat a korábbi bűneim miatt. *Anyám, én nem megyek! Nem tartom magamat alkalmasnak arra, hogy alámerítsenek. Mindig feszültség van bennem, ha köztük vagyok. Szigorúak a korlátok, nem tudok ezeknek megfelelően élni. Az egyéniségem még nem alakult át.*

Érdekes módon ekkor már nem szegtem meg a törvényeket. Én voltam egyedül, aki betartottam. És én nem mertem vállalkozni erre mégsem! De aztán elmentem, hónapokkal később.

Egy medencében voltunk a Dagályban, és úgy csináltuk, hogy mások ne vegyék észre. A testvérek elkísértek bennünket, kocsival mentünk. A Dagály fürdőben, mint aki fürödni készül, fürdőnadrágokban bementünk a vízbe. Azt hiszem, egy-két lány volt, meg több idősebb asszony. Be kellett merítkezni, ez annyit jelent, hogy bementünk a fürdőbe, és mikor nem vettek észre bennünket, akkor azt mondta a vezető nekem, hogy *most – mint amit János mondott Jézusnak – megkeresztellek az Atyának és a Fiúnak a nevében*. Teljesen bele kellett merülni a vízbe, hogy ellepjen, nem szabadott semmilyen részünknek kilógni. Nem sikerült elsőnek, mert kilógott a seggem. Másodszorra sikerült. Utána azt mondtam – ezt magamban is mondhattam –: *imhol vagyok, Atyám, hogy a te akaratodat cselekedjem*.

Nem engedte a szemem, ideges voltam és feszült! Elmentem a nyolcvan pontot átvenni, de mikor az alámerítkezésre került a sor, akkor először nem mentem el. Aki vezette a tanulmányozást, nagyon elszomorodott. Én sírtam, most mit csináljak?! Úgy elmennék, de úgy nem akarok... Akkor mondta apám: *Hát ahogy érzed! Én nem mondom azt se, hogy menj, azt se, hogy ne. Ahogy gondold!* Kerestem a cipőmet, hogy mit vegyek föl, de nem találtam. Föl is ébresztett a vezető bennünket, hogy készen legyünk, nehogy elaludjunk. Én azért is elaludtam. *Anyám, én álmos vagyok, én nem megyek!* Neki egy tragédiát jelentett, ha én nem megyek. Akkor ő se megy. *De azért te csak menjél, ha úgy gondold, de én nem!* Na jó, ő elment. Nem is készültem erre az alkalomra, mert ha én készülök, akkor este elrakom a holmijaimat, akkor örülök, de szanaszét volt mindenem. *Nem érzem magam olyannak, nem akarok képmutató lenni. Talán nem bírom betartani azokat a szabályokat, meg talán ez egy életre fog szólni, s úgy gondolom, hogy van még idő ahhoz, hogy alámerítkezzek. Csak ez után egy fél évvel merítkeztem alá.*

A nevem megmaradt, csak én is Jehova tanúja lettem. Testvére vagyok a többinek, és úgy szólítottak, hogy testvér. Tegeződő viszonyban voltunk immár. Az idősekkel is tegeztük egymást, el is várták. Akkor voltam tizenöt éves.

A haverok mindig utalgattak, célozgattak arra, hogy nem járok lányok után, vagyis az impotenciámra. Én röhögtem, hogy *én impotens? Nem is vagyok az.* Aztán elkezdtek szövegelni, hogy milyen is az a szexuális kapcsolat, hogyan kezdődik, hogyan végződik, mi a csúcs, és mi abban a jó. Részletezték, és úgy tettem, mint aki odafigyel, de állandóan magamra figyeltem, hogy erre nem szabad gondolnom, mert rossz társaságba kerültem. Mint akinek súgják a fülibe, és azok a hangok mindig bennem voltak, nem szabad, és nem szabad, az érték az irányadó, Jehova az a mérleg, a zsinór, meg minden.

Ha valahányszor elmentem Veráékhoz, inkább elővettük a hegedűt, és hegedültünk. Sokszor szoktunk úgy összejönni, hogy hegedültünk. Mindig volt bennem egy kérdés, szerettem volna megkérdezni, *hogy állsz, Vera, az igazságban? Már nem jársz gyülekezetre, rendszeresen jársz szórakozni, az a hitedet nagyon meggyöngíti.* Ez látszott rajta. Inkább hallgattunk, ezekről a kérdésekről nem beszéltem vele. Éreztem, szükségtelen, mert ha ő magától jött a dologra, és látta, hogy ez az út a helyes, akkor tegye ezt az utat.

A gyülekezetben nem volt ott, a tanulásokon se volt ott. Azt hiszem, addig is Vera miattam tanult, nem úgy mint nő, hanem mint unokatestvér miatt.

Akkor mondtam Verának, hogy *még mindig testvérek vagyunk, nem gondoltad meg magad? A tanulmányvezetők, akik a foglalkozásokat vezették, kérdezték, hogy még mindig nem gondoltátok meg magatokat? Beszélgettünk a tanulmányozásokról, milyen kár, hogy nem tanulja.* Hogyan lehetne visszahozni őt? Éreztem, tennem kell valamit, inspirálnom arra, hogy újra jöjjön vissza. Esetleg az anyját is. Úgy éreztem, ha visszahozom őket, erősödik az én hitem is. Mert ő is ott van! Sokat gondoltam rá mint nőre, de akkor már nem elégittem ki miatta magamat. Úgy vettem észre, hogy ez a helyes út, ezen kell mennem, ezen kell járnom, így kell élnem, ahogy a vének mondják, és a Biblia. Olyan vagyok, az az igazság, hogy ha mond valaki valamit, akkor azt mondom, hogy az az igaz.

Befolyásolható vagyok, vagy legalábbis engedem magam befolyásolni. Lehet, hogy nem volnék befolyásolható, ha magamba szállnék, és azt mondanám, hogy ez az út a számomra a megfelelő. Ha Verának lehet, akkor miért ne lehetne nekem is? Neki jó így, élvezi az életét, nekem is voltak vágyaim, már tizennégy éves korom óta, és én ezeket a vágyaimat nem próbáltam kielégíteni a partnerkapcsolatokban, hanem gondolkodtam a jövőmről.

Mindig a jövőmre gondoltam, távlatokban gondolkodtam, ha majd egyszer... Nem véletlenül tetszett az a szám: *hogylha egyszer majd hazudni nem kell senkinek...* Azzal voltam, majd valamikor húszéves koromban, mert azt mondták, ez az az időszak, amikor az ember elkezdheti az udvarlást egy testvérnek, és én alig vártam azt, hogy én tizenkilenc éves legyek, vagy húsz. Sokszor tartózkodtam Veráéknál, szerettem ott lenni, és szerettem Verát is.

Járt hozzánk egy lány, de nem tudtam, miért jön. Elsőnek kosarat rendelt, szépen megcsináltam neki, utána többször eljött, honorálta, bort hozott, de hozott más is, zsebkendőket, ajándékokat. Mintha szeretné, ha mi is elmennénk hozzájuk, nem messze laknak tőlünk. Ha nem voltam ott-hon, üzeneteket hagyott, mert én mindig úton voltam, volt, hogy meg is várt. Mindig toprongyos voltam, a cipőm tiszta kosz, a ruhám tépett. Ott-hon úgy talált engem. Ha úton voltam, és utána találkoztam vele, nem néztem ki úgy. Utalásokat tett arra, hogy nem szeretnék-e megnősülni, szeretné, ha kialakulna köztünk egy kapcsolat.

Ő is Jehova tanúja volt. Én azért csináltam kosarakat, mert a kötelességemnek tettem eleget ezzel. Nekem ez szakmám. Én nem tudtam mire vinni.

Észrevehető volt Mártán, mit akar. Néha a barátnőjével jött, ő is testvér. Mindenesetre úgy volt, hogy egy hétvégén elmegyünk hozzájuk. Kedves volt előttem, valahogy viszonzni akartam a kedvességét. Mindig megkínáltam őket, ajándékot adtam nekik, egy nagyon szép kosarat, szép piros vesszők voltak benne.

Egyszer kora reggel állítottak be hozzánk, söpörtem, koszos voltam. Köszöntünk. Mondom anyámnak, *hozzon nekiünk dinnyét*. Márta hozott nekem egy verset, Jehovával kapcsolatos volt. Én nézegettem, de teljesen el nem olvastam, csak úgy forgattam. Alá voltak húzva egyes szavak, hogy *örök élet, boldog élet, szeretet*. Talán azért mutogatta, hogy vegyem észre, mit akar, gondolkozzak el a dolgokon. Egy kis füzetben voltak, egy nagyon szépen beillatosított kis füzetben.

Nagyon szügyelltem előttük enni, én mások előtt nem merek enni. Ha már enni kell, mondtam nekik, hogy *egyenek*, és én elmentem. A sógor a szomszédban csinálta a ház tetőszerkezetét, javítgatta, oda akartam menni, de aztán gondoltam, hogy ez túlzás lenne. Elég, ha kint vagyok. Aztán bementem, majd megint kijöttem. Rühelltem az egész dolgot.

Mindig ott volt a hegedűm, elővettem, és elkezdtem húzni. Akkor még úgy se tudtam zenélni, mint most, hiszen tizenhét éves voltam talán éppen. Elkezdtem hegedülni, azokat a vallásos énekeket, amiket tanultunk, de akkor már ők kezdtek készülni. Beszélgettünk még közben a Bibliáról. Mártát szüntelenül követték a szemeim. Nem tudtam a tekintetemet levenni róla. Nem akartam. Szép volt. A villamoson, buszon sem tudtam levenni a szememet egy-egy szép lányról. A szemem észrevette a szép lányokat.

Egy alkalommal egymaga jött el. Pedig nemcsak neki, de a barátnőjének is csináltam kosarat. Így tudtam viszonzni a barátságukat! Kikoszaráztam őket. A másik lány cserébe almát küldött.

Elmentünk Mártáékhoz, az anyám, a nővérem, Vera is ott volt, meg én. Várt az állomáson, örömmel fogadott bennünket. Ki volt öltözve, a haja megcsinálva. Mondta, zenét fogunk hallgatni, ezért vittem a magnót, ve-

szek majd rá éneket. Rossz magnóm volt, a bizományiban vettem. Megérkeztünk, leültünk, beszélgettünk, a világról, Jehova tanúiról, hogyan teljesülnek a jövődölések, buzdítottuk egymást a hitünkben. Beszéltünk a családi körülményeinkről. A gyerekek, akiket magunkkal vittünk, rosszakodtak, ezért feszültnek éreztem magamat, nyüzsögtek. Ez bántott. Az is, hogy nem tudtam, hova üljek. Oda ültem, ahová mondták, de hogy a Márta a magnóval foglalatostkodott, kínba jöttem. Egy alacsony székre ült, és úgy helyezte magát, hogy alálássak. Egészen kihívóan ült, és ezért el kellett ülnöm, mert olyan pirulás ért, hogy nem tudtam, hová is nézzek, mit is csináljak. Inkább elültem. Vera felé ültem. Erre figyelmes lett. El kellett onnan is ülni. Nem volt rossz nézni, csak az, hogy olyan kihívóan ült, másra nem tudtam figyelni. És mi van akkor, ha észrevesznek, hogy meglátam valamit?

Amikor ismét eljött hozzánk, egész későig volt ott. Mondta anyám, hogy milyen késő van, kísérjem haza. *Jó, elkísérem.* Jött a nővérem is velünk. Talán biztatni akart. Jó lett volna beszélgetni kettesben, de ő csak öltözött, hogy jöhessen velünk. Biztattam, jöjjön is, ne is, őt se akartam megbántani. Álltunk az állomás várótermében. Márta arrább ment, hívott engem is. Beszélgetni kezdtünk. Lámpalázat kaptam. Aztán a hitről beszélgettünk, az új világról, mert éreztem, erről beszélni tudok neki. Kérdezte, *mikor találkozunk,* mondtam, *majd az új világban.* Elszomorodott, és nem beszélünk többet. Többet nem jött azóta sem. Egyszer vagy kétszer láttam véletlenül, mindig vártam, hogy találkozunk, hogy lássam, bár féltem tőle, ez az igazság.

Mindenhol őt kerestem, de elmaradt tőlünk. Aztán bennem volt, hogy fogok vele találkozni, és ismét nem tudtam, hogy mit fogok akkor csinálni. Tizenhét-tizennyolc éves lehettem, türelmes voltam, mi akadályozhatna meg abban, hogy találkozzunk? Mindennek vége lett. A gyerekek miatt, mert olyan förtelmes rosszak voltak. Akkor kezdett járni a Lacika, és mindenhez odanyúlt, mindent megpiszkált, a Pityuka is nagyon rossz volt, bár most ötödikes, de akkor még fiatalabb volt, nem lehetett tőle normálisan beszélgetni.

Akkor este beszélgettünk a tapasztalatokról is, mert a jehovásoknak mindig téríteni kell. Megyünk házról házra, van egy ilyen ének is, hogy *házról házra prédikálunk, hadd tudják meg, mi a hit.* De ezt nálunk titkolni kell, mert illegális akció. Vigyázni kell, mások ne figyeljenek. Mi van akkor, ha egy rendőrhöz megyünk be? Honnan tudom én, kik a lakók, és elkezdnek beszélni, mert nincs rendőrházban? Na jó, meghallgat, de utána aztán virgáccsal vallas.

Humoros tapasztalatom is volt. A temető mellett lakott egy nő, este későn ment hazafelé. Valaki megállította, tüzet kért tőle. A nő megijedt, és mondta neki, *én nem ebből a világból való vagyok.* Ezzel azt akarta mondani, hogy nem dohányzik, mert nem világi ember. Úgy megijedt az ember, aki tüzet kért tőle, hogy elrohant.

Beszélgettünk arról, hogy nálunk hogyan aktuális, helyes követni a Bibliában leírtakat, és hogyan jó hirdetni. Alkalmi helyeket kell keresni; akár állomáson, akár várótermekben, még temetőben is. Mindenhol lehet hirdetni. Parkokban is. Én már akkor is hirdettem, amikor alig jártam oda. Megtanultam egy témát, kezdtem másoknak mondani. Tanulmányozás volt, utána, főleg az első időkben megkerestem a haverokat, és azoknak elmondtam. Őket nem érdekli, nem is hisznek benne, de az örök életről nagyon szerettek hallgatni.

Megismerkedtem a feleségemmel

Hetvenkilenc február tizenhetedikén ismerkedtem meg a feleségemmel. Bál volt, és erre mentem el. Nekünk bálba se szabad mennünk, de azt mondtam, hogy *mindent lehet, ha csak nézem*. Nem lesz semmi, elmegyek, táncolni úgyse tudok, nem leszek züllött életű. Söröztünk az unokabátyáimmal. A témájuknál tartottunk: szex, szerelem, baszás. Megszóltak, hogy mért vagyok ilyen komoly, miért nem szórakozom. Szövegelték, de belőlem nem jött ki ilyen szó.

Mondta az unokabátyám, *Etelka itt lesz*, de mondtam, hogy *nem igaz, mert ilyen helyre Jehova tanúi nem mennek*. Már mondták, hogy be leszek mutatva egy lánynak. A lány szerény, kedves, olyan, mint én. Ha olyan, mint én, akkor biztos jó lesz a kapcsolatunk.

Nem mertem odamenni az asztalukhoz, menni akartam, de nem mertem. Szólt a zene. Cigányzenészek voltak, élveztem a muzsikát. Asztalnál ivogattam, a nők elmentek táncolni, ez így tartott kilencig, tízig, tizenegyig.

Vécére mentem, és jött utánam egy cigány. Kérdezgetett, hogy hol lakom, itt még nem látott, mi a szakmám, szóval faggatott. Mindent elmondtam neki. Mondta, menjek oda az asztalukhoz, bemutat a lányának. Hú, a fejemhez kaptam, most Etelkáék is, ezek is várnak, mit csináljak. Hogy mehetnék én oda, amikor az volt a célunk, hogy Etelkával találkozzam.

Odajött az unokaöcsém, *na gyere, bemutatlak. Nem megyek, nem merek!* A mi asztalunk az egyik fal mellett volt, az ő asztaluk a másik fal mellett, pont ellentétes irányban. Előttünk volt egy ajtó, ott kellett kimenni a vécére, sokszor láttam, ő is nézett, én is néztem. Úgy tűnt, hogy szép, hosszú hajú lány. Ott volt a mamája, a nagybátyja, az egész rokonsága. Én láttam, hogy táncolni is elment! Én nem mertem táncolni.

Etelka egyszer csak fogta a mamáját, és felém jöttek. Meglepődtem, de azért bemutatkoztunk egymásnak. Mindjárt a vallásról kezdtünk beszélgetni. Mondták, ahol laknak, ott is vannak Jehova tanúi. Mondtam, *ne várja azt, hogy táncolni menjek, mert nem tudok*. Ő tartott szóval. Elment táncolni, üres volt az asztalunk, csak a nagymamája ült ott. Mire visszajött, már

ott voltam. Beszélgettünk. Azt vettük észre, hogy három óra, négy óra, lassan haza kell menni, hajnal lett. Cigánybál volt, csak cigányok voltak. Etelka sokukkal elment táncolni.

Állandóan jött hozzá egy lány, hogy üzen neki egy fiú, meg ilyesmi. Leveleket, papírokat küldözgettek neki. Közben nekem mesélt, hogy ez kicsoda, az kicsoda, milyennek ismeri őket, ezek ilyen népek, azok olyan népek, ő szereti nagyon megnézni magát, nagyon szereti tanulmányozni a Bibliát, hisz benne, és hamarosan alá fog merítkezni. Én is mondtam neki a tapasztalataimat. Mondta, hogy eddig nem járt sehova, ez az első alkalom. Mondtam, hogy nekem is. Ott tartottunk a beszélgetésben, hogy mi lesz ezek után.

A nagynéném férje nagyon berúgott. Mondta az unokatestvérem, vigyük haza. *El kell mennem, haza kell vinniünk a bátyámat, nagyon részeg.* De az nem akart elmozdulni a helyéről, folyton csak ivott, aztán újra ivott, csókolgatta a zenészeket. Folytatta a mulatozást. Lehetetlen volt haczacsalogatni.

Nem mentem haza. Ő azon idő alatt is táncolt, amíg én foglalkoztam a nagynéném férjével. Nem zavartatta magát. Kérdezte, *mikor találkozunk legközelebb?* Aztán mondtam neki, hogy *amikor neki jó. Pénteken. Jövő héten.* Furcsa volt, hogy miért nem szombaton vagy vasárnap. Aztán elfeledtem, hogy a jövő hét pénteket mondta, vagy az azt követő pénteket. Az azt követő pénteken mentem el hozzájuk.

Amikor elköszöntem tőlük reggel, mondtam, hogy anyám is itt van, a nagynénéméknél, majd délután lejövünk hozzájuk. Anyám szeretne velük megismerkedni. *Ti is Jehova tanúi vagytok, mi is, megismerkedünk egymással. Jól van.*

Nem találtuk őket otthon, be voltak zárva. Az apja, anyja a kocsmában volt. Az apja részeg volt, annyit italozott. A bátyja szintén. Etelkát láttam, egy fiúval beszélt, nem tudtam, hogy ki az, de már sejtettem, hogy itt valami nincs rendjén.

Etelka meglepődött, mondtam, *itt van anyám*, bemutatam neki, aztán ő bemutatott az apjának, anyjának. Csatlakoztunk a társasághoz, beszélgettünk, anyám beszélgetett Etelkával, az apja meg velem. Mondta, hogy *szeretné, ha a veje lennék.*

Beszélgettünk az igazságról is. Erről mindig szerettem beszélni. Elmondta a tapasztalatait, hogy járt az egyik testvér, milyen élményekben volt része, hogy tudott igazságot tenni. Mondta, *rossz szemmel néznek rá a munkahelyén.* Megértettük, mert minket is rossz szemmel néznek. Nekem eddig nem volt sikerélményem, egy másik lányt, az Ilont is ismertem, de ott sem volt sikerélményem. Akkor Etelka hirtelen: *nem akar férjhez menni.* Az apja buzdította, hogy menjen férjhez. Elkámpicsorodtam. Holott nem is az isten tudja, micsoda szépség! Akkor tizennégy éves volt!

Két hét múlva betoppantam Etelkáéhoz, meglepődtem. Táncolt a bátyjával, átölelve. Nagyon furcsa volt. Testvérek, miért ne táncolhatná-

nak? Aztán hallottam, de már a házasság után, hogy a bátyjával nemi kapcsolata van. Egyik rokonunk mondta, hogy Etelka panaszkodott, Berci sokszor szemtelenkedik vele!

Akkor pénteken, először az anyjával találkoztam, jött lefelé vásárolni. Megvártam az anyját, amíg bevásárolt, vittük fel a cuccokat. Etelka meglepődött, de örült nekem. Ajándékot vittem neki, annak is örült. Nem várt, az előző héten kellett volna jönnöm. Azt hitte, hogy átvertem. Délután ott voltam náluk, este felmentem a nagynénémekhez, és ott aludtam. Mondták, másnap reggel jöjjen le; egész nap ott voltam. Vasárnap mentem haza. Nem tudtam sokat mondani Etelkának: *itt vagyok, ahogy megbeszéltük, és eljőjtek, ne jöjjenek-e még, dönts el.* Mondta, *gyere, várunk.* Olyan dolgokról, hogy szerelem, nem beszéltünk. Meg se csókoltam, pedig ez mifelénk nagy divat. Én kezet fogtam vele. Otthon is elmondtam, mert kérdeztek, hogy megcsókoltad legalább azt a lányt? Mondtam, hogy *kezet fogtam vele.*

Harmadszor is el akartam menni hozzájuk. Előtte pénteken történt valami. Az egyik szomszédunk átjött a kutunkat javíztatni, mert nem jött belőle víz. A bőrozést csinálhatta, *nincs benne*, mondta, *jó lenne, ha elmennék bőrért a cipészhez.* Indultam már, amikor mondta, hogy *eljön velem.* Furcsállottam. Ez az ember rokonságban van az Ilonnal. Várta, hát ha mondok valamit Ilonról. Odaértünk a cipészhez, ahol megláttam Ilont. Meghűlt bennem a vér. Ránéztem, de olyan meglepően nézett rám, hogy valami történt velem.

Aztán gondolkozni kezdtem Ilonról. Mi lesz vele? Áhítozik-e vélem? Hazafelé kérdezgettem az embert. Mondta, hogy nem tartja velük a kapcsolatot, mert az apja egy vadállat, a saját lányát üti-veri. Ez nagyon fáj. Nagyon szomorú voltam. Milyen keserves sorsa lehet Ilonnak.

Hazamentem, és homályos látásom lett. Semmi sem érdekelt, a gondolatok meg foglalkoztattak, csak Ilonra gondoltam. Másnap olajért mentem, Ilon apja is ott állt, beszélgetni akartam vele, de nem mertem. Gátolásossá váltam, mert tudtam, hogy ő nem engedte, hogy oda járjak. Ő akadályozta meg, hogy Ilonnal tartsam a kapcsolatot. Kérdezni akartam, miért tartja ezt kivetnivalónak.

Hazamentem, és munkaképtelenné kezdtem válni. Azon gondolkodtam, hogy Ilonnal vagy Etelkával legyek. Miért válasszam ezt vagy azt. Ha Ilonnal járnék, nem fog szeretni, a közeledésem zavarja őt. Nekem viszont tetszik! Szép lány. A szeme kék.

Ott van Etelka. Ő viszont engem szeret. De ha arra gondoltam, hogy vasárnap Etelkához kell mennem, akkor már nem akartam. Inkább nem. Szombaton felöltöztem ünneplőbe, de erősen gondolkodtam, hogy menjek vagy ne menjek. Akkor mondta az anyám, hogy menjek el a fényképészhez. Akkor küldtem neki egy fényképet.

Szóltam a testvéreknek, hogy nekem holnap, vasárnap el kell mennem Etelkához. Figyelmeztettek, *holnap program lesz, amire téged várunk. Nem tu-*

dok mit csinálni. Hát akkor menj el az Etelkához, de jó volna, ha ezen a programon részt vennél, nagyon értékes és hasznos lesz. Javasolták, hagyjam most ott a gyülekezetüket, mert éppen most kezdődik el az ugyanolyan program egy másik helyen. Menjek oda, így aztán jelen leszek ezen a foglalkozáson is. Motorra ültem, kevés volt benne a benzin, azért mondtam, odáig elérek, ott majd kérek benzint. El is mentem, de a motoron is csak azon gondolkodtam, hogy is legyen, mint legyen. A programot végig figyeltem, végignéztam, de alig tudtam megjegyezni valamit. Vibráltak a tárgyak előttem. A szemeimmel volt valami baj. Túl sok kávé ittam? A szívem is fájt, a fejem is. A program után indultam haza. Fölülök a motorra, egyszer csak leblokkolt. Nem kértem benzint, akitől akartam, mert el volt foglalva az illető, nem is láttam a kocsiját. Lötyögtettem, hiszen van még ebben benzin! Nem a benzin fogyott el, valami más történt. Egy csavar kiesett, és egy forgórész beszorult. Mit csináljak, gyalog menjek haza? Van vagy tizenöt kilométer. És ezek a sötét utcák! Egyedül nem szerettem lenni. Odamentem az állomásra, mondtam az állomásfőnöknek, *itt hagyom reggelig a motort, reggel eljövök érte, aztán világosan hazatolom.* Utána megyek Etelkáékhoz. Nem vállalta érte a felelősséget, mert *ha elviszik, akkor elvitték!*

Tizenegy óra lehetett, mikor hazaértem. Késő volt. Ezen az úton annyira elgondolkodtam, hogy égett a szemem. Azon a környéken egy lányt megöltek. Ott voltak az én problémáim is. Minden összejött. Fizikailag ki voltam merülve, szellemileg is, érzelmileg is. Amint hazaértem, ledőltem az ágyra, talán elaludtam, vagy el se tudtam aludni, de olyan fáradt voltam, hogy az a fáradtság mostanáig sem múlt el.

Karcsinak van egy ikertestvére, a Sándor. Karcsi kamasz gyerek volt, és a Vera nővérével kapcsolatba akart lépni. Már udvarlója volt a nővérnek. Karcsi bement hozzá, és nem talált otthon senkit, csak őt, az ágyon feküdt. Karcsi földúlta az ágyat, szexuális életet akart a lánnyal élni. A lány megmondta a vőlegényének, hogy mit akart vele a Karcsi. A vőlegény arra számított, ha Karcsi beteszi a lábát a házba, lezavar neki egy fülest, vagy megveri. De nem a Karcsi lépett oda be a házba, hanem a Sándor, az ikertestvére. Hasonlítottak egymásra. Az arcuk nem is annyira, de az alkatuk teljesen. A gyerek mindjárt elfeküdt, és rettentő kalamajka történt ezután.

Az apjuk találkozott ezzel a sráccal, Jóskával, aki éppen Évát vitte biciklizni.

Jövök haza, látom, hogy Vera ott ül a biciklin, a Jóska hozza. Sanyi bátyám odamegy, és elkezd vele beszélgetni. Hogy miről, azt nem tudom. Te...*szabad volt ezt csinálni...* meg: *mi jogon.* Mereven rászögeznek egymásra a tekintetüket, és valamit akarnak.

Figyelője voltam az egésznek, és akkor látom, hogy mi történik! Lezavar Sanyi bácsi a srácnak egy pofont... a srác visszaadja... utána egymást ütötték, annyira, hogy az árokban kötöttek ki. Fújtogatták egymást. Nem

tudtam mit csinálni, csak ott álltam, és néztem őket... Nem tudtam mit csinálni... Most szaladjak oda... csak néztem... melyikük győz. Biztos a Sanyi, mert az idősebb, vagy talán a Jóska, mert fiatal, jó erőben van... De egyszerűen... az lett volna a legigazságosabb, ha odamegyek, és szépen... de természetből indítatva nem csináltam semmit.

Elverték a Jóskát. Ebből bírósági ügy lett, hat hónap szabadságvesztést kapott a nagybátyám. Sanyi bácsi idegösszeroppanást kapott, félt a börtöntől: a fiának kellett volna börtönt ülni! Vera apja olyan ügyefogyott ember, az az igazság! Ott volt a kapa a kezében, és engedte, hogy kivegyék tőle, és avval vágta a Pityut fejbe...

Megkülönült a két rokonság. A nagynénémék Jóskának az oldalán álltak, én sehova... a szüleim sehova, miért ne, tényleg sehova... Vera nővére Pistát szerette, Pista átjárt hozzánk, majd eljegyezte, később feleségül vette, tudtuk, mire lesz a játék, hát nem tudtunk mit csinálni. Hova... hova? Sokszor átmentem a nagybátyámhoz, láttam, hogy milyen rosszul van. Nagyon sajnáltam, még sírtam is miatta, hogy mennyire bántja, hogy most börtönbe kell neki menni. Szerettem a nagybátyámat, de szeretem a Pistát is!

Hazamentem, és már le is feküdtem, iszonyatosan rosszul voltam. Szorított mindenem, erős mellkasi fájdalmaim voltak, semmi vér nem volt bennem, és akármilyen kedvesen beszéltek velem, nem tudott lekötni.

Eljött egy rokonom, mindig nagyon szerettem, leült mellém, nyomkodta a hátamat, a nyakamat, mindenemet, de egyre rosszabbul voltam.

Kihívták a körzeti orvost, azonnal beutalt, injekciót adott, mentővel bevitték a kórházba, de ott is csak idegesebb lettem. Beküldtek az elmeosztályra.

Arra gondoltak, hogy így akarom felmentetni magam a katonaság alól, erre keresek lehetőséget. Aztán az orvos lefektetett az ágyra, sorra megvizsgált, a reflexekre volt kíváncsi, már akkor hangokat sem hallottam, a járásomat is vizsgálta, nem tudtam, milyenfajta betegséget állapított meg. Később mondta, nem valószínű, hogy elmebeteg vagyok, csak nagyon megijedtem, meg egy kicsit ki vagyok készülve.

Jóval később a főorvos behívatott, és mondta, egyáltalán nincs semmi bajom, neurotikus tüneteim vannak, egy kicsit meg is feddett, hogy már húszéves vagyok, de még nem volt nemi kapcsolatam.

Kérdezte, hogy kik jöhetnek számításba, vannak-e ismerős lányok vagy partnerek, akik lefeküdnének velem. Mondtam neki Etelkát. *Kérjem meg, biztos le fog feküdni velem.*

Anyám jött be látogatni, közöltem vele, mit mondott a főorvos. Elment Etelkához, én írtam egy levelet, amelyben az állt, hogy szeretne vele a főorvos beszélni, meg én is szeretnék vele találkozni. Anyám elvitte neki a levelet, ő is elmondta, hogy mi van velem, azt is, hogy nemi kapcsolatra van szükségem, az fog helyrehozni.

Feküdtem az ágyban, akármire néztem, nem láttam határozottan a tárgyak körvonalait, élményszerűen nem jelentkezett semmi, minden sivár volt, nem tudtam örülni, és napokat aludtam keresztül. Mondtam, hogy nem tudok hazamenni, sírtam is, aztán olyanokat is bizonygattam, hogy nincs semmi bajom, csak nemi kapcsolatra van szükségem. És Etelka lesz az, aki ezt lehetővé teszi. Korábban is mondták nekem, hogy ez a problémám, a barátaim, a haverjaim, mindent mondtak nekem, egy kicsit mindig nevettem rajtuk, akkor is följájlottak lányokat, olyanok se voltak, mint az Etelka, de arra gondoltam, hogy nem tudok kielégülni, meg őket se tudnám kielégíteni. Nem is érthették meg. Nem merem elkezdni. Attól félttem, hogy nem jól csinálom, meg úgyse fog menni.

Egy esetben elmentünk egy szórakozóhelyre, és odaadtak egy csomó pénzt... ha szükségem van rá. A Savoy bárba mentünk, jó volt, majdnem meztelenül táncoltak a nők. Egy nőt küldtek oda hozzám, de én mondtam a többieknek, hogy nem találok benne fantáziát.

Etettek velem tatárbifszteket is, annak éreztem a hatását, az az étel kiváltotta a merevedést. Lefeküdtem, éreztem a hatást. Gondoltam, hogy megpróbálom. Sikerült. Erre egy órára ismét csak sikerült. Reggelenként magától is felállt már, nem is kellett segítenem. De nem jelentett élményt, mint valamikor. Azóta sem jelentett élményt. A főorvos mondta, hogy nem hiszi, hogy a házasságban is impotens leszek.

Az orvos feljájlotta, hogy kimegy a szobából, amikor bent lesz Etelka. Mondtam, *erkölcsi okok miatt nem lehet nemi kapcsolatom házasság előtt*. Akkor mondta, *nőszüljek meg*. Mindjárt megcsinálta a zárójelentésemet.

Etelka örült, hogy kijöttem. Aztán, ahogy egyre múltak a napok, úgy egyre kevésbé volt kedvem hozzá, megláttam a hibáit. De azért elmentünk bejelentkezni. Közben megtanultam csókolózni. Július hetedikén történt. Élmény volt. Mentünk a galambokat etetni, nem látott senki bennünket. Az első csókolózás után, este azt hittem, hogy nem lesz semmi, de odajött Etelka az ágyamhoz, mert nálunk volt, megcsókolt, és úgy ment lefeküdni. Ha a párna a számhoz ért, mindjárt a csókolózásra gondoltam. *Ó, hát, gondoltam, ennek tényleg gyógyító hatása van*. Lefeküdtünk, Etelka anyámmal meg apámmal, én kint a konyhában, aztán, hogy a nővérem is elaludt, én bementem a szobába. Azt hittem, hogy alszik, de nem aludt. Mosolygott. Direkt nem akartam magamtól bemenni, kíváncsi voltam, mennyire akarja! Mondtam, hogy *nem merem*, pedig egy kicsit akartam, meg az is volt, hogy nem merem. Nagyon akarta. Csókolóztunk. Anyám mocorogni kezdett, megijedtem.

Ezt követő éjszaka ő jött ki, mert mondtam, *én nem megyek be*. Akkor már kombiné se volt rajta, majdnem meztelen volt. Magunk voltunk a konyhában. De félttem, hogy anyám kijön, szokása volt neki éjszaka kijönni. Oldalt, egymás mellett feküdtünk, és bennem izgalmak voltak.

Aztán már voltak olyan esték is, amikor már nem az ágyon feküdtem, hanem rajta. Néha majdnem sikerült kielégülni. Simogattuk egymást.

Mindig volt bennem valami, ami nem engedte, hogy betegyem neki, pedig akkor már mindegy lett volna.

Az utolsó héten elmentem Etelkáékhoz. Beszéltem ismét az anyjával, hogy eljöhessen, még az utolsó héten nálunk legyen. Takarít, az udvart rendbe tesszük.

Ott nyilatkoztam meg, hogy kudarcot fogok vallani, nem lesz jó a házasságunk. Ne legyen házasság. Ők menetet, nagy ceremóniát akartak. Én ezt sem akartam. Beszéltem Etelkával. Nehezen értette meg. Könnyezett is, sírt is. Nyilván megmondta a szüleinek, hogy mi van, szóval észreveték a szülei, hogy nem akarom ezt az egészet. Utalgattak is, hogy én nem szeretem Etelkát. Nem szóltam neki semmit. Most mondjam azt, hogy nem szeretem? Tulajdonképpen szeretem. Nem akartam boncolgatni ezt a kérdést, én szeretem, de nem úgy, mint egy szerelmi kapcsolatban, nem olyan a mi kapcsolatunk. Csak gondolkodtam a dolgon, hogy hogy tudnám neki megmagyarázni. Inkább el se kezdtem a beszélgetést.

Buzdítottak, ez az én esetemben szükséges, a doktorok mondták, ez az én bajom. Megerősítettek. Mondta az após: *figyeld meg, miután megházasodtok, teljesen rendben leszel.*

Etelkának többször mondtam, nem fogom tudni szeretni. A szexuális kapcsolatunk sem lesz jó, a mindennapi életünk se. Netán gyerek születik, az majd aztán... megissza a levét. Ő is boldogtalan lesz, én is. Nem beszélve a szüleimről. A szüleim is aggódnak értem, a testvéreim is aggódnak, és aztán csak tánc meg balhé. *Ne kezdjük el. Nem baj, ha úgy szeretem, mint testvéremet, ő mint feleség, biztos úgy fog szeretni. Garantálja.* Nem tudtam meggyőzni, nem tudtam rávenni, hogy szakítsunk. Így aztán mégis eljött hozzánk, hogy sok munka van az udvarban. Én mondtam, *hát tényleg.* Aztán nekiállt kapálgatni, meg dolgoztatni, vizet hordott, láttam a lelkesedését. Ott volt már a sátor is. Aztán jöttek az apósék.

Megvettük a ruhákat, amikben majd én leszek. Etelkának is néztünk menyasszonyi ruhát, de nem volt jó egyik sem. Mindegyiket kipróbálta. Az ismerőseit kérdezgette, hogy nincs-e meg a menyasszonyi ruhájuk. Megvolt némelyiknek, de mind szűk volt. Úgy kellett csináltatni.

Aztán lebeszéltem az esküvőről. *Ceremónia ne legyen, sőt semmi ne legyen. De ha tényleg annyira vannak, akkor csak egy kicsit legyen.* Eljött az egyik vén a Jehova tanúi gyülekezetből. Tapasztalt ember, valahogy arra járt, de lehet, hogy hozzánk indult. Mondta, *nekiünk nem lakodalomra van szükség, hanem a Biblia szelleme alapján kell megtartani az esküvőt. Ne lagzi formájában történjen, de olyan legyen, hogy ne legyen nagy ceremónia, és az, hogy végigmegyünk az úton.*

Láttam, egy alak van az ablaknál. Ki lehet az? Hát Etelka. Ez az illető is észrevette. Ezért bementem hozzá: *gyere ki, itt van a Jehova tanúja, és próbáljunk vele beszélgetni, ő Jehova-tanú, tapasztalt. Próbáljuk meghallgatni és megérteni.*

Nem tetszett neki az egész. Szerették volna, hogy menet legyen, menyasszonyi tánc, ajándékok meg hasonló. Az anyósék kérdezték: *Mit akar ez*

az akárki? Mondtuk, hogy ő a legtekintélyesebb személy a gyülekezetben, és megszabta, nem szabad ceremóniát csinálni. *Ez nem vonatkozhat a magánéletünkre, azt csinálunk, ahogy és amit akarunk! Ne avatkozzon bele senki!* Kérdezte az anyós, kik a mi rokonaink, menjünk, hívjuk meg, nagy lakodalmat csinálunk.

El is mentünk egy-két helyre, meg voltak híva a személyek. Csak rosszul voltam. Az egész ügy nem tetszett. Nem éreztem jól magam sehogy se. A többiek készültek. Jól van, rendben van, megbeszéltük az időt, mikor lesz, hogy lesz. Anyámnak megmondtam, nem akarok megházasodni. Azt mondja apám, *miért nem mondtad ezt előbb?!* Azt mondja: *pont most!* Hát mondom: most. *Még most sincs késő! Nem akarok!*

Elmentünk az orvoshoz. Anyám lejött velem, hiszen ideggondozói kezelésre jártam. Nem volt akkor rendelés. Mentünk a körzetihez. Elmondtam neki, hogy nem akarom a házasságot. *Ettől vagyok beteg, én ezt nem akartam.* Meg is győzött az orvos, milyen káros következményei lesznek, ha mégis megházasodunk.

Elmentünk anyámmal a Jehova tanúja egyik vénjéhez is, elmeséltük neki, mit mondanak az orvosok. *Ha így áll egészen ez a dolog, nem is ajánljuk a házasságot, levettük a véleményünket ezekről az emberekről. Inkább elmentek a kocsmába, mint hogy részt vegyenek a tanulmányozásokon. Ezek kontárok, ezek nem is igazi Jehova tanúi! Ezek csak az ajkukkal közelednek, de a szívük messze távol van az egészségtől. Én ezt éreztem, és tudtam. Hogy rávilágított teljesen, már teljesen biztos voltam benne.*

Voltak, akik mondták, próbáljam meg! Ütöttem a fejemet az idegességtől, annyira fájt, hogy az egyik ezt mondta, a másik azt mondta. *Hol kapsz te még egy ilyen lányt? Ne foglalkozz ezzel a lánnyal! Látod, milyen!*

Megpróbáltam, hogy aki azt mondta, hogy igen, mondja meg, miért legyen így, azt, aki azt mondta, hogy nem, az is próbálja érvekkel bizonyítani. Ez is elfogadhatónak tűnt, az is. *Te se vagy különb, miért teszed magad különbné?* Én se vagyok az a szépség. *Hol kapsz te ilyen lányt? Ki az, aki veled foglalkozott? Ki az, aki eljött hozzád? Képeslapokat küldött magáról. Sír, hogy ne hagyjam el. Minden házasságban az az első, hogy gyerek lesz. Erről gondoskodni kell: a ruházatot, az élelmet, a lakást, a nevelést. Etelkával is törődni kell, ha nem dolgozik, akkor nekem mindenképpen dolgozni kell, férfinak, talpraesettnek lenni. És ha én lebetegszek, hogyan tudok én talpra állni, hogyan tudnám a kívánságokat kielégíteni?!*

Anyám, mondd meg... ha már valami... nem akarásnak nyögés a vége... mert előbb vagy utóbb az egész ügy... látod, ha már így kezdődik, az már nem igazi szerelem! Anyám, én nem merem megmondani az anyjáéknak, mondd meg te! – Fújd le az egészset, bármennyire fölkészültek, vettek egy és mást, kértek pénzt, annak ellenére is. Mondd meg nekik: sajnálom az egészset, amiért így történt, de nem akarok még rosszabb sorsra jutni. Mert így nekik is, nekem is rossz lesz! Anyám aztán megmondta nekik, hogy fütyülünk rájuk. Még ráadásul azt is hozzátette: bolond ez, bolond ez.

Egy kicsit meghökkentek, *jó, hát ha így van, így van.* Aztán elkísértük őket az állomásra, kérték, mondanák valamit. Mert én egy szót nem mondtam... bennem leállt minden. Furcsának találták, hogy hallgataggá váltam. Szerettem volna, hogy megértsenek, leüljenek és kikérdezzenek, miért van ez, és miért nem akarom, akkor talán megmagyaráztam volna tüzetesebben.

Etelka sírt, a nővérem sajnálta, én is sajnáltam. Sárga voltam, szótlan, és ők elmentek a vonattal.

Aztán elmentünk a Jehova tanúja vénéhez, megmondtuk, hogy abszolút megszűnt a kapcsolat. Ő ennek nagyon örült. *Nagyszerű, megszűnnek a problémáim.*

Ez lenne az én problémám, de ott az Ilon, őt is megpróbáljam a fejemből kiverni? Próbáltak megnyugtadni, ne csináljak magamnak gondot. Azért szerettem volna Etelkát látni. Öngyilkosságokat mondott. Ismét szóltam volna, olyan érdektelen volt minden, de gondoltam, majd elrendeződik.

Reggel, ahogy pihengetek, anyám azt mondta, *akkor megyünk a tanácshoz, és a papírt, amit beadtunk, visszakérjük.* Jól van, elmegyünk. Még heverészem az ágyon, arra vagyok figyelmes, hogy valaki jön az udvarba. Etelka és az anyja. Etelka beszaladt a szobába: *Itt vagytok!* Mondom: *ülj le!* Mondta, *azért jöttünk, hogy elviszünk téged.* Hát hogy képzeled ezt az egészet?! *Úgy, hogy gyere el velünk, jó levegő van, privát orvoshoz fogsz menni, meg fogsz gyógyulni, gyere el, ne szakadjon meg a kapcsolat.* Hát jól van, mit csináljak?

Jöttem-mentem, anyám is átért a szomszédból. Csodálkozott. *Most menjünk a papírért?! Elmegyünk, mert megsemmisítjük. A baráti kapcsolat megmarad, de házasságra nem kerül sor.*

Az anyós látta, nehézkes az ügy, bár kimondom, hogy megyek, de nem öltözködöm, csak ülök. Látta, hogy elméletileg mondtam, hogy elmegyek, de gyakorlatilag semmit nem teszek.

Akkor ez biztos házasság lesz?... ismét kezdődött a gondolkodás: jó lesz... nem lesz jó?! – Aztán azt mondtam, *rendben van, ha ők ennyire ragaszkodnak ahhoz, hogy házasság legyen, megteszem.*

A papírt kivettük, hogy visszük magunkkal, kérte az anyós a tanácsnál dolgozó személyt, hogy náluk akarjuk azt, hogy egy héten belül ott tudjunk esküdni. Az anyós a célját el akarta érni, és buzgón intézkedett. Nagy ügyintéző volt.

A férjét is fölhívta telefonon, hogy ő is jöjjön, és erősítsen meg. Betopant ő is. Az a nyihás, jellemtelen alak. Érveket hozott fel, hogy hát – *be akarsz bolondulni? Szégyent akarsz már ránk hozni?! Hát meddig udvaroltatok egymásnak? El is vagytok jегyezve...*

Tehát háromféle nyomás: Etelka felől, hogy öngyilkos lesz; megmérgezi magát, azt se tudja, hogy mit csináljon, mert ő nagyon szeret, bolondulásig, meg minden... meglágyították iránta a szívemet. Sajnáltam... meg

nem is... szerettem én a magam módján. Az apósna az agresszív megnyilvánulása, hogy ilyen helyzetbe nem hozhatom őket! Az anyós meg: *Mit akarsz, kinek köllenél te?! Az én lányomat fölládozom érte! Egy fiatal lányt! Majd figyeld meg, sírni fogsz te, ha ezt nem csinálod meg.*

Apám azt mondta: *Jól van, de ha valami baj lesz...* Ő azt se akarta mondani, hogy ne, azt se, hogy igen. Rám bízta ezt az ügyet. De sajnált, mert mindent megtett volna értem, ha én azt mondom, hogy nem, akkor nem engedett volna.

Elindultam velük. Anyám utánam jött: *Jól meggondoltad? Mondom: Nem! Maradj itt!* De akkor már érzelmesen beszélt. *Maradj itt, ne menj el!* Megfogta anyám a kezemet... Majdnem visszaballagtam. Etelka: *Apu, hozd el! Mi lesz?! Ne menj vissza!* Az após elkapta a vállamat, szinte fáj. Elkapta, és húzott. Egyik kezemet anyám fogta, a másik kezemet az após. Én meg sírtam. Az após rántott egyet, és akkor mentünk. Apám, hiszen látta, hogy sírok, nem akarok... erre aztán levonta a következtetéseket. Mondta az apósom: *Mindenért vállalni fogja a felelősséget.* Apám megfenyegette, *ha valami bajom történnék, ha valami nem úgy sikerül, ahogy annak lenni kell, ha nem sikerülnek rendben a dolgok, akkor ő jön...* Ő aztán intézkedni fog. Akkor elmentünk. Azt hiszem, ez vasárnapi nap volt.

Én tudtam, mit akarnak, hogy mindjárt nemi kapcsolat történjék, és akkor az bizonyíték! Nem akartam megtenni ezt a lépést. Volt egy nagyon szép park, jó fű volt alatta, senki nem zavart, csak a madarak voltak. Gesztenyes volt az egész, ott nem jártak, utak se voltak. Olyan helyre mentünk, ahol zavartalanul leülhettünk, beszélgettünk. Szeretgethettük egymást. Mindig kíváncsi voltam rá, hogy ő akarja-e ezt a nemi kapcsolatot? Mondtam, hogy én akarom. Nem akartam én, de mondtam neki, hogy én akarom. Ha azt mondja, hogy nem, legalább hivatkozhatok arra, hogy ő nem akarta. És tényleg nem történt meg a nemi kapcsolat. Akkor éppen olyan baja volt.

Átöleltük egymást, hemperegtünk a fűben, de mást nem csináltunk. Alig értett a szexhez, én se sokat. Ha értett volna, az önbizalmat adott volna.

Anyós is mondta, *ő nem bánja, akármit csinálunk.* Azt mondta: *Látnyom, csináljatok, amit akartok, menjetek, ahova akartok...* Ez, azt hiszem, hétfői nap volt.

Akkor bevittük az igazolványt meg a papírokat, hogy esküvőre felkészülődünk. Meg volt beszélve, hogy kedden lesz. Előtte még bíróságra mentünk. Elkísértem őket, a testvéreivel volt valamilyen perük. Utána mentünk a tanúért, az anyósna öccséhez, a másik tanú viszont Kispeszen lakik, oda is el akartunk menni. Etelkával lemaradtam, mondtam, hogy csináljuk vissza az egészet. Az igazolványt vissza lehet kérni. Átöleltem, megfogtam a vállát, és úgy ballagtunk. Az após hátranézett, és azt mondta: *így még nem láttam őket menni!*, és mire odaértünk, látták, hogy Etelka sír.

Rájöttek, hogy mi van. Hát – azt mondta az após – *ha nem, hát... hát akkor döntsek*. De már akkor benn voltak az okmányok. Mondta az anyós, *gyere még ma hozzánk, gondolkozzál rajta, holnap lenne az esküvő*. Mindent bedobtak ennek érdekében. Beszélgettünk a vonatban, *Etelka dolgozni fog menni, szépen fog öltözni, és olyan életet fog élni, mint mások, hogy egyik fiú után a másik*. Közben én hallgattam. Az após, mint a farkasok, le s föl járt. Megérkeztünk hozzájuk, volt náluk egy lány egy kisfiúval, elkezdtem studérozni, nekünk is születni fog egy gyerek, talán összehoz majd bennünket.

Az após állandóan figyelt. Várta, hogy mondjam: *rendben van, elmegyünk a házasságkötő terembe*. Etelka is bejárkált a szobába, mert az anyjával közben a konyhába lementek, beszélgettek. Ezt már furcsálltam, hogy ezek mit csinálnak tudtomon kívül. Ott ültem a szobában, spekuláltam, az após meg szüntelen: *na, így, na úgy...?* Hát mondom: *legyen!!*

Az após örömmel rázott velem kezet. Gyorsan menjünk a tanúért, késő van! Együnk is valamit, mielőtt még elmegyünk.

Mentem a konyhába, lehívott az anyós, mondja: *nem akarok én neked fejfájást okozni, ha nem akarod, menj haza! Azt a kurva életbe, hát milyen népek ezek?! – nagyon szomorú voltam. Elkezdtem bögni. Hát tényleg szereted az Etelkát?*

Másnap volt az esküvő. Pihengettem, aludtam, de olyan rossz szemmel néztek rám azért, hogy aludtam, én meg rájuk, hogy milyen rossz szemmel néznek rám. Egy jó fürdőt csináltam. Utána szépen megfésültem a hajamat, az anyós leültetett, valami púdert alkalmazott, bekente az arcomat, mert nagyon sápadt voltam. Kenőcsökkel próbált helyrehozni, szemüveget adott rám. Mondom neki, semmi ruhám nincs! Egy rossz ruha van rajtam. Azt mondta, a férjének van egy öltönye, egy kockás öltönye... És én ezt meg is álmodtam! Nem tudom, hogy van-e jelentősége egyáltalán az álomnak, de azt álmodtam, hogy kockás ruhában megyek az anyakönyvvezető elé. Kockás kabátot kaptam, a nadrág is olyan volt. A tanú már várt bennünket. Így mentünk be a házasságkötő terembe. Ott aztán egymás mellé leültünk, és akkor kérdezte Etelka, mit kell itt csinálni?

Azt kell mondani mindenre, *igen!* Jól belevesték az elmémbe, hogy igennel válaszoljak. Aztán nem volt elég egy tanú, mert nem tudtunk elmenni ahhoz, aki Kispesten lakik. Az utcáról behívtunk valakit. Az anyós egy egyszerű otthoni ruhában jött el.

A házasságkötő nagyot nézett, mikor meglátott bennünket. Valamit furcsállt. Ő megtette a kötelességét. Bekapcsolta a lemezjátszót, a nászindulót. Elmondta, hogy *mint akik megismerték egymást, akik szeretik egymást, jóban-rosszban együtt vagyunk, együtt leszünk, a szeretetet így fejezzük ki, hogy mink egymást szeressük, hogy házasságot kötünk egymással, és egy örök életre, tehát nem egy bizonyos ideig, hanem egy életre. Hogy jól meggondoltuk, biztos jól meggondoltuk, hisz most már itt vagyunk, nem véletlenül vagyunk itt...* Akkor a gyűrűt meg kellett cserélni. Észrevettem, a körmöt nem

vágtam le. Valahogy görbén fordítottam az ujjamat. Mondom, *nem vágtam le a körmömet!*

Megpuszítottuk egymást, és vége volt a szertartásnak. Úgy mentünk, mint házastársak. Semmit nem éreztem attól, hogy házastársak voltunk. Ő is mondta, semmi, semmi változás nem történt. Annak ellenére, hogy eljöttünk ide, meghallgattuk a nászindulót, meg fölhúztuk egymásra a gyűrűt, meg kimondtuk hogy *igen*, semmi, de semmi nem változott.

Na, jól van, azért már házastársak vagyunk, az igazolványba be van írva. Bementünk a kocsmába. Eljött a tanú. Aztán fölmentünk a házba, megvártuk az estét, az após hazatért, és ő vette elő a piákat. Kívánta, hogy öt gyerek legyen. Koccintottunk, pezsgőt nyitott, azt hiszem. Ittunk, és lecsót ettünk.

Beköszöntött az éjszaka, mondtam, *megyek aludni*, nagyon álmos voltam, lefeküdtem az ágyba. Lefeküdtem, de nem tudtam aludni, persze hogy nem, kíváncsi voltam, most mit beszélgetnek, oda volt a figyelmem. Akkor egyszer csak mondja az anyós, hallom, *menj már a férjedhez. Odamégy a férjedhez, és alusztok, vagy csináltok, amit akartok*. Szóval kifejezte ezt ő magyarul, szépen.

Etelka irulva-pirulva, szégyenkezve, de azért nagy örömmel ballagott az első szobába. Az anyja utána szól: *lányom, csukd be az ajtót*. Odajött az ágyamhoz, mosolygott, nevetett, én is, *hát foglalj helyet, feküdj le!* Láttam eddig is hálóingben, de most a szebbiket vette fel, a jobbikat. És szépen lefeküdt mellém. Jó érzés volt... Csak a fáradtság, ami rossz volt. Fáradt voltam... És azon az estén kezdődött a nemi kapcsolatunk. Gyakorlatlan lévén, nem tudtuk, hogy kell tulajdonképpen. Átölelve feküdtünk az ágyban, álmos voltam, elaludtam, de fogtam Etelkát.

Vártam, milyen lesz a lepedő. Én attól féltem... de hát semmilyen se lett. Az anyja direkt megnézte, úgy, hogy én ne is vegyem észre, se Etelka, titokzatos módon körülnézett, tekingetett mindent, Etelkára is kíváncsi volt, mert ilyenkor általában megváltoznak a lányok, de rajta semmi változás nem történt. Gyanúval nézett az anyjára. Ugyanolyan piros volt, azt mondják, hogy ilyenkor sápadtnak kell lenni. Én elsápadtam, az már biztos! Olyan gyanakvóan nézték egymást. Gondoltam, mi lehet ez a gyanakvás: hozzászókkott a nemi kapcsolathoz, és nem jelentett számára különleges eseményt. És nem váltott ki nála sápadást.

A fejem állandóan fáj. A tagjaim is fájnak. Erőlködtem, mert le kellett szedni a meggyet. Mindenesetre találtam magamnak valami munkát, nekiálltam fát is vágni, mert sose szerettem munka nélkül lenni. Fizikai munkát mindig szívesen vállaltam.

Pénzem se volt, nekik se volt pénzük. Mondtam a feleségemnek, hogy ismerek egy vesszős telepet, talán elmehetnénk oda. Elmentünk, és szedtünk egy köteg vesszőt. Abból kötöttem kosarakat, el is adtuk. Ötvenhatvan forintért, nyolcvanért.

Mikor a vesszőt felkötöttem, találkoztunk a nagynénémmel és a férjével. *Jaj de jó, megörültem nekik. Nem tudták, hogy már meg is házasodtunk. Odahívott engem a bátyám, a nagynéném férje, és kérdezte, te, hát miért nem mész haza, apádék várnak!*

Mondtam, hogy törvényt házasársak vagyunk, nem tudom, mi lesz. Itt vagyok, de majd haza fogok menni. Mondták, apámék jönnek ma. Örültem neki, hogy jönnek. Etelka nem mert odajönni, de végül odajött. A nagynéném elmondta őt mindennek: te ilyen kurva, te olyan kurva... az öcséddel kibaszta magad, utána meg ráerőszakoskodtál erre a gyerekre, nem látod, milyen beteg, te kétszínű, te nagyvérű...

Etelka szóhoz is alig jutott: *ne foglalkozzon vele, ezért megüti a pofáját, följelentem magát!* Így ment. Nem tágítottam, bár Etelka mondta: *menjünk félre, hagyjuk őket – de én – nem megyek, jól érzem itt magam.*

Anyámék nem tőlem tudták meg, hogy megnősültem, a nagynénémék mondták meg nekik. Megdöbbenve fogadták, *ilyen hamar?* Ők nem tudtak semmiről. Anyám mindennek elmondta őket. Van szája a vitatkozáshoz.

Apám csendesebb, de amit mond, azt komolyan mondja. Hogy megetettek engem, idehódítottak, az anyósna nem elég egy fasz, már az enyém is kell neki, meg minden. Cigányul fejezte ki magát. *Ezek a nagyvérűek, apósomnak a nyelve ragadjon a szájába, hogy beszélni se tudjon, meg enni, mert ilyen dolgokra engem rávett, az anyósomnak menjen be három fasz, és jöjjön ki a gece a száján. Ez egy olyan bolond család, ha a kisujjamat megmutatom, azon is nevetnek.*

Az anyós ki volt készülve! Panaszkodott. Örültem magamban, úgy kellett... Előttük nem mutattam, de örültem, hogy anyám megmondta nekik az én véleményemet is.

Apám nem ocsmondította őket, csak hallgatott, és anyámat csitítgatta, mikor látta, hogy nagyon csúf pontján van, hogy habzik a szája a méregtől. Így lehetővé vált apám számára, hogy bejusson az anyósomékhöz.

Apám bejött, az após mondta: *bejöhet.* Az após fogadta: *igen szerettek egymást, megházasodtak.* Az anyós mondta, most védjem meg őket: *hogy én akartam az egészet!* Apám kérdezte, hogy tényleg akartad ezt a házasságot, nem vettek rá erre téged? – *Apám!* – aztán nem mertem többet mondani, rám jött egy sírógörcs, egy idegroham... mert hazudni nem szeretek. Fölugrottam a székről, fölkaptattam, és kiszaladtam. A szívem piszkosul vert, az anyós utánam rohant, mindjárt bevitt a szobába, lefektetett. Törődtek velem! Annak előtte soha, de most, mint akik foglalkoznak velem! Diánázta a szívemet, habzott a mellkasom.

Bántja valami a szívemet – állapította meg az anyós mint szakértő. Apám ült: *nem baj, mindent meg fogok tenni érted.* Vigasztalgatott, és akkor hirtelen fölugrottam az ágyról, agyoncsókolgattam. Odabújtam az ölibe, és agyonra csókolgattam.

Az anyósék erősítettek: házasársak vagyunk, akárhogy is történt, de házastársak vagyunk. Nyugodjanak bele, meg hát ők is mentegették magukat!

Akármilyen rosszul voltam, mégis leszedtem a meggyet, kitakarítottam a pincét, elhordtam a szemetet, köveket, föl is söpörtem. Amit úgy találtam, hogy meg tudom csinálni, nekiálltam.

Apósék nagyon szerettek volna egy vécét, mert a régi az már régi, az új minél mélyebb lesz, annál jobb. Mondtam nekik, hogy szeretek barkácsolni. Először nyúlketreceket csináltam. Klassz anyagokat hordott haza após a gyárból, ahol dolgozott. Halomszámra hozta haza a tűzifát, egész deszkákat, amiből lehetett dolgozni. Szépen bekötötte, mintha egy csomagot adna valakinek. Madzag is volt rajta. Gyönyörűen be voltak csomagolva... mikor kibontotta, csak egy halom fa! Hosszúak is voltak, meg rövidek is. Rengeteg anyag volt, klassz nyúlketrecet csináltam. A vécét együttesen csináltuk, jó volt dolgozni vele. Ha valami nem sikerült, nem tudta elverni a szöget, azért már pipás volt! Dühöngött, ordított. Csodálkoztam rajta, én vagyok az idegbeteg? Az anyós figyelt, hogyan melózok. Nem esett ki még akkor a munka a kezemből. Mondja: *hiába is mondom én, hogy beteg vagyok, úgyse hiszi el! Így produkálni, így megcsinálni valamit, nem vall idegbetegségre.* Nagyszerűen megcsináltam, gyönyörködött még az anyós is, mintha ez lenne annak a csúcsa, amit én csináltam eddig életemben.

Etelka adott egy rossz ruhát, nekiálltam, jó mély gödröt ástam, nézte, *jaj de jó!* Hát csak csóváltam a fejem. Örültem, hogy örül, hogy csinálok valamit, mert én se csináltam sok mindent, hát persze hogy örült magában, hogy mégiscsak kipucoltam a régi gödröt. Aztán szépen leástam mélyebbre.

Mikor a deszkáról volt szó, jött az após is. Volt mindene, elővette a szögeket, elővett kalapácsot, elővett még vésőt is, meg csavarhúzó, mintha szükség lett volna mindenre. Még az anyós is gyönyörködött benne: vécében gyönyörködni!

Nálunk laktunk ezután. Gyakran meglátogattuk az apósékat, mert a feleségem mindig mondta, hogy szeretné az anyját meg az apját látni. Tudtam, hogy ez természetes dolog, külön vagyunk, nálunk van, eddig a szüleivel élt, és most hirtelen megváltozott a helyzete.

Szombat-vasárnapi napokon mentünk, volt a faluban cigány-, diszkó-, mindenfajta zene. Föltalálták magukat benne. Én is, nem mondom, de nem tudtam úgy aktívan szórakozni, örülni, mint eddig.

Nincs kiút, akár így, akár úgy

Anyáméknál megkaptuk a szobát, az a mienk volt. Nem bánták, hogy ott vagyunk. Tudtam, ha Etelkával egy életet akarok leélni, nem ebben a szobában fogom eltölteni. Mondtam is, *ez csak ideiglenes állapot, itt van az apámék háza mellett a konyhás, szobás épületalap, azt meg lehet nagyobbitani.*

Tudtam, hogy nehezen valósíthatnánk meg, sejtettem, hogy nem sokáig fogunk együtt élni, nem viseljük el egymást.

Elvileg tisztáztuk, hogy nem itt fogunk élni. Amiért megdolgozunk, az lesz a miénk. Klassz volt, jó volt, de azért mindig volt naponta egy kis összezörrenés, nem jöttünk ki egymással. Dühös volt rám, ha nem voltam hozzá kedves, ha figyelmen kívül hagytam, de én nemcsak őt hagytam figyelmen kívül, hanem általában mindenkit és mindent.

Ha úgy néztem rá, mint egy betegtársra, akkor az ember elszívelt volna tőle akármit. De azért olyan dolgokat mondott, ami kifogásolható. *Az ember egy ilyennel leélje az életét, az már túl sok! Ez a bátorság már sok!* Föltettem magamnak a kérdést, tudom-e őt vállalni. Hát állandó kérdőjel volt előttem. Nincs kiút, akár így, akár úgy.

Reggelente fölkeltem, Etelka megágyazott, valahogy elvégezte, ahogy tudta. Én is fölkeltem, mert nehéz kihúzni engem is az ágyból. Fáradtnak éreztem magamat. Azt hittem, ha sokat pihenek, visszanyerem az erőmet. De sose nyertem vissza. Felkeltem kilenc óra után, volt rá eset, hogy előbb, volt rá eset, hogy később. Összerámolgatta az ágyat meg a szobát, de a maga módján.

Apámék már fönn voltak, dolgoztak, a malacokat apám látta el, mindent, amit addig én csináltam. Korábban én etettem az állatokat, ha nyulak voltak, azokat is elláttam. Aztán anyám mondta, hogy most szaladjak el valamit vásárolni, bevásároltam, mikor visszajöttem, nekiálltam dolgozni. De itt volt a tíz óra. Eltelt az idő, nekem ott álltak a kosarak, mert apám ahogy fölkel, mindjárt leült fonni.

Félig kötötte föl a kosarat, az alját, meg az oldalának az alsó sorát, a többit én csináltam, szépen befejeztem. Szériában dolgoztunk.

Kaja után lementem a műhelybe, láttam, hogy sok van, iparkodni akartam. Egyet megcsináltam, újra etetni kellett a nyulakat, a malacokat.

Akkor anyám elfelejtett valamit, azért kellett rohángálni. Na, most még a kertben is ezt csinálni, azt csinálni. Minden apró dologért én ugrottam. Segítettem, amit tudtam.

Ha a hétnek olyan napja volt, hogy tanulás lesz, akkor már tervezgettük, hogyan készülünk fel. Vegyem elő a Bibliát, a könyvet, és tanuljunk. Anyám dolgozott, apám dolgozott, én elővettem a könyvet, és tanultam. Ismét lemaradtam az apám mögött.

Megint el kellett ugrani valamiért, vagy átmenni a szomszédba. Á, mondom, *én egy kicsit elmegyek*, és elmentem a nagynénémhez. Ha átmegyek, ott is az van: *nem érsz rá?* Mondom nekik, *annyi munkám van – de mire érjek rá tulajdonképpen?! S mondták, olvassak nekik*, mert nem tudnak olvasni, és *ők is készülni szeretnének az összejövettel*.

Apám morgott. Hazamentem szólni, újra átmentem, vagy átszöktem, mert megkértek, és ez fontos, nem tudtam visszautasítani.

Apám inkább nem szólt, egyszerűen nem foglalkozott velem, vagy csúnyán nézett, s annyit mondott: *gyerek, nem lesz ez így jó, már megint ott vannak a kosarak, itt fognak maradni, és én fogom ismét elvégezni*. Aztán jött az egyik, a másik személy, szintén testvérek, tudtam, hogy kinek mi a programja, és miben kell segítenem. Most gázt vinni, most vizet, mert a kút, ami neki van, az közel van a Dunához, és rigolyás, nem tud abból inni, neki artézi víz kell. No, jó, szaladtam artézi vízért. Ott van a nővérem, neki olaj kell, aztán gáz kell, oda is elrohantam, aztán csekket vittem el.

Sokan kiszolgáltatták magukat velem. Ott voltak a rokonok is. Ha tudtam, hogy ólat csinálnak, nem kellett engem kérni. Azt meg ezért csináltam.

Ismét beteg lettem, anyám kijelentéseket tett, hogy *mindennek Etelka az oka!*

Sokszor kértem Etelkát, hogy segítsen nekem, akár a szüleivel szemben is, de mintha akkor hallotta volna először. Hiába szóltam háromszor. Mindig bosszantott, ahogyan viselkedett. Nagyon csúnyán ült, láttam, hogy mennyire tehetetlen. *Menj odébb, vagy arrébb raklak*. Kérni nem szerettem. Egyszer, ha kértem, és nem csinálta meg, másodjára már nemigen kértem. Parancsolni nem tudtam. Hiába szóltak rá a szüleim, cséptek, de hiába. Nekem az volt a szokásom, hogy leköttem.

Egy este történt először, hogy leköttem. Kikeltem magamból, haragudtam rá. Hiába mondtam meg neki, hogy *szemét nő, anyád se különb, erőszakosak vagytok*, már nem tudtam szavakat találni. De nem mondtam meg neki, hogy hülye. Nem nagyon bántottam, de ő se engem. Mondtam neki, hogy szopjál le.

Szeptember végétől hiába mondtam Etelkának, hogy menjen el. Volt rá eset, hogy elment, de vissza is jött.

Mindig mondogattam Etelkának, hogy el kéne válni, gyerek sincsen, a szexuális kapcsolatunk se normális. Én ráhajtottam arra, hogy jó legyen a szexuális életünk, tapasztalatokat gyűjtöttem, sokat beszélgettem a haverokkal, könyveket olvastam, tanácsokat kértem.

Úgy alakítottam a dolgot, hogy ne tűnjék ki, hogy én kérdezek, mintha csak beszélgetnénk. Mindig az volt a kérdésem, *neked milyen volt*. Mintha élménybeszámolóra lennék kíváncsi. Mondtam, hogy *nekem is jó, de neked milyen?*

Hiába törvényes a házasságunk, akkor se jó. Ezt naponta többször elmondtam neki, főleg, ha elkezdett baszogatni. Etelka egyszer mondta, hogy szeretné az anyjáékat látni. Mondtam, hogy előtte el kell még mennünk egy beszélgetésre, és utána mindjárt megyünk hozzájuk.

Az anyósoméék tudták, hogy mi gyógykezelésre járunk, állandóan köztöködtek velem, hogy miért van erre szükségem, az ágyban működjek inkább, ne ott, a férfiaságomat cikizték, azért megyek a doktornőhöz, mert az fel tud izgatni, de hát úgyse tudok a szerszámmal semmit se csi-

nálni. Hiába dolognak tartották, mert szerintük senkivel nem tudok semmit csinálni.

Kérdeztem ott, *miért van, hogy a nők tetszenek, de vonzalmat nem érzek irántuk?* Ki kellett ezt mondanom. Kérdezte az orvos, *hogy mi lenne, ha a házasság után más nőbe lennék szerelmes.* Ez adott bátorságot ahhoz, hogy nem fontos Etelkával leélnem az életemet. Lehet, mással jó lesz.

Örültem, hogy ezt megkérdezte. Az eszemben volt, hogy nem jól választottam. Visszajöttünk a kórházból, összevesztünk, akkor megmondtam neki, *el fogok válni.* Még elmentünk hozzájuk, emlékszem, az anyós mondta, hogy szükség lett volna ránk. És mi meg nem mentünk. Mi megmondtuk, hogy válunk.

Akkor hazaküldtek. Hazaküldtek, hogy gondoljam meg, és hozzak pénzt, mert nem volt nálam semmi, meg nekik se volt.

Hazamentem, és táviratoztam, hogy *ne gyere, és én se megyek.* Ideges voltam, elmentem az egyik vénhez, mert tudták ők is az érzelmeimet. Kérdeztem, *el lehet-e válni?* Mondta, *nem lehet elválni, de külön lehet élni.*

Aztán én mentem el Etelkéékhez. Anyám előzőleg összecsomagolta Etelka holmiját, hogy postán elküldi neki. Ott állt a cucc, egy nagy dobozban volt becsomagolva. Ahogy teltek a napok, újra és újra szerettem volna látni Etelkát, mert olyanokat mondott, *hogy öngyilkos lesz, nem bírja elviselni, ha külön vagyunk, hozzám van kötve, nem tud elszakadni, nagyon belém van szeretve.* Sírt, bőgött, hisztizett, minden alkalmat megragadott, hogy nagyon sajnáljam. És én sajnáltam.

Istenem, én soha nem fogok senkit szeretni? Engem rajta kívül nem szeretett még senki. Tudtam én, hogy mit kellene nekem vele szemben tanúsítani, milyen szeretetet kell neki adnom, én meg is mondtam ezt. Én mindent tudok, csak nem tudom gyakorlatilag kivitelezni. Képtelen vagyok. Ha nagyon sajnáltam, akkor valamilyen érzélem alakult ki vele szemben. Mégiscsak sajnáltam, mégis úgy éreztem, hogy szeretem.

De kifejezetten ez nem volt igaz.

Elmentem hozzá. Anyámék nem akarták, figyelmeztettek, *hogy el ne próbáljak menni!* Előző este felöltöztem, nem jó itt, nem jó ott. Mondom anyámnak, *elmegyek valahová.* Mondja, *menjél bánatodban örülni.* Örült volna, ha föltalálom magam. Fordítva vettem föl az inget, na, mondom, ez jó jel, most már el fogok menni. De félek sötétben, kit hívjak magammal?

Találkoztam az egyik rokonommal, hívtam, jöjjön velem. *Nem mondd meg senkinek, Jani, hogy mire kérlek?* Azt mondja, *senkinek nem mondom meg.* Arra szeretnék megkérni, *hogy gyere el velem Etelkéékhez.*

De nem akart velem jönni, ő is mondta, hogy *hülyeség, hát nem jó nekem itthon?* Már öt-hat napja volt, hogy Etelkától külön voltam. Jani szépen le tudott róla beszélni. *Igaza van.* Hazafelé ballagtam, mondtam is magamnak, ez a szerencsém, hogy visszajövök, nem az, hogy elmentem.

Feküdtem a konyhában, anyámék a szobában. Ott volt elkészítve, amit visszaküldünk majd postán. Korán ébredtem, jöttem-mentem. Ideges voltam. Felöltöztem, fogtam egy tollat, ráírtam a dobozra, hogy *Anya, ne keress, elmentem Etelkához*. Volt nálam valami pénz is.

Először a nagynénémék falujába mentem. Ők azt mondták, hogy *döntsek. Ők nem tudnak helyettem gondolkodni. De annyi más nő van a világban!* A nagybátyám felesége beszélt ilyeneket.

Ugy volt, hogy felmegyek hozzájuk, nagy gondban voltam, hogy együtt menjek-e a nagybátyámmal, vagy később, egyedül. Nappal nem akarok találkozni a feleségemmel, addig inkább elmegyek a kocsmába. Nagyon félttem az apjától.

Idejött egy távirat, anyám küldte, ennyi állt rajta: *azonnal jöjjél haza*. Így megerősítettek az elhatározásomban, hogy hazamegyek. De másnap se találtam fel magam. Így este megint kimentem az állomásra, este volt már, nem tudom, hány óra, de mindenkitől kérdeztem, hogy *hány óra*. Kérdezték, hogy mi van velem. Aztán elmondtam a haveroknak, hogy tulajdonképpen megnősültem.

Jött a vonat. Egyenest Etelkáékhoz mentem. Nem tudtam, hogy hátulról menjek-e a konyhába vagy előlről. Este mindig a konyhában tartózkodnak. Leszálltam a vonatról, láttam, hogy senki ismerős nincs, ez nem baj. Fölmentem a kapujukig. Ott álldogáltam kicsit. Örültem, mert láthattam Etelkát, jött föl, hagymát hozott. Egy nagy tál hagymát. Nincs semmi baja, láttam, és éreztem, hogy nagyon szeretem.

Meglátott. Nyitotta a kaput, borult a nyakamba. Gondoltam, mégis szeretem. Kérdezte, *azért jöttem-e, hogy immár együtt maradjunk*. Igen. Kérdeztem, hogy *anyádék mit szólnak az egészhez?*

Nagyon haragudtak rám az anyjáiék. Haragudtak, és azt mondták, hogy *ide ne jöjjelek a szobájukba*. Etelka mondta, *majd elintézi*. Kértem, *ne fáradjon, közelben laknak a nagynénémék, átmegyek oda*. Kijött, bement, kijött, ez így ment. Már tudtam, hogy örülnek nekem, de kerítik a portájukat. Mondták végül, *menjek a konyhába, aludjak ott*.

Elgyújtottuk a tüzet, de nem is igen érdekelt bennünket, csak egymást néztük, álltunk, bámultunk, beszélgettünk mosolyogva. Lefeküdtünk, és jó volt. Most voltunk igazán egyedül. Nincs az, hogy a másik szobában hallják, mit csinálunk, nem kellett senkire tekintettel lenni.

Reggel találkoztam az apóssal meg az anyóssal. Éppen vizet hoztam, hogy megmosakodjunk. Láttam, hogy az anyós lát engem. Vissza akartam menni, hogy köszönjek, de nem tettem. Egyszer csak jön, mondja nekem, hogy *mi van, mákvirág. Szépmadár. Uha!* Kicsit cikis volt a helyzet. Köszöntem neki, nem fogadta el. Aztán egy betanult szöveget mondtam, amit reggel találtam ki. *Ne haragudjon, hülye voltam satöbbi, így sikerült, nézze el, és próbáljunk közös nevezőre jönni*. De már ismét éreztem, hogy fáradt és beteg vagyok.

Elméletileg ki kellene jönnünk. Aztán beszélgettünk, leült az anyós is, vidám kedve lett. Akkor jól éreztem magamat. Az anyóson lehetett látni, jól érzi magát, Etelkán is. Ettől mindjárt én is jobban lettem. Az anyósnak az volt a gondolata, hogy táviratozzak anyáméknak: *a feleségemnél vagyok, ne várjatok haza. Én különálló vagyok, mi közöm nekem a szüleimhez, a feleségem a legfontosabb.* Aztán mutogatott fűnek-fának.

De ismét napokat aludtam végig, egyre rosszabbul lettem. Aztán hazamentem. Esős, szomorú nap volt. A vonatról apámat láttam, piros mackófölső volt rajta, ott álldigált.

Próbálgattam magamban a történeteket. *Nem tudok én beszélgetni, olyan fáradt vagyok!* Hazaértem, hazajött mindenki. Az időjárás nemcsak engem befolyásolt, hanem apámékat is. Esős volt, beázott a műhely is. *Jaj, nem jól érzem magam, ne is faggassatok, most lefekszem.* Másnap sem keltem fel, csak kajálni.

Anyám örült nekem, *minek mentél vissza, látod, hogy nézel ki, rosszabb állapotban vagy, mint amikor elmentél, köllött ez neked?* Belenéztem a tükörbe, sápadt voltam, lilákos, beesettek a szemeim.

Anyám beteg volt, fekélyes a lába, vizes, a szíve nem jó, rossz színe van, a mája sem jó. Sok baja van. Epés. Reumás is. Most van a változó korban. Megöregedett. Először csak az epe jelentett problémát. Nem nagyon tudott mozogni, nekem kellett elmenni a boltba. És akkor megláttam Ilon egyik hűgát és az öccsét. Megörültem, hogy látom őket, nagyon szerettem őket, köszöntek a gyerekek, én is köszöntem nekik, szotyival is kínáltak. De nem kértem: *ahogy kibánt velem a nővéretek, ahogy felépített bennem maga iránt egy vonzalmat, egy szerelmet, aztán meg leépített, ide jutottam... még a szotyolátok se köll.* Lehet, Ilon nem volt hibás. Én voltam, aki egy lapra tettem föl mindent, én azt hittem, biztosan bejön. Én hittem, hogy minden sikerülni fog. A kapcsolat. Annyira hittem. Egy darabig együtt jártunk. Csak együtt jártunk, kapcsolat nem volt köztünk. Ő soha nem ért rá, ez a dolga volt, az a dolga, iskolás is volt, fiatal, visszahúzódó. Messziről pislogtam az udvarukba. Messziről néztem. Közelről nem mertem a szemébe nézni. Éreztem, hogy ő is meglátott. Olyan jó érzés öntött el.

Elmentem a boltba, bementem Veráékhoz is. Vendégük volt, olyan harminc-harmincöt éves férfi, az unokanővérem férjének a barátja. Kedves, finom lelkű srác. Beszélgettünk. Örültem, hogy látom. Mondja, *mint nézel te ki! Mint aki agyonra baszta magát.* Megállt az eszem, pedig nem. Egyéb ok is lévén.

Az apósék tudták, hogy én nem akarok többé visszamenni. Az apósom rájött, hülyeséget csinált ő is, a felesége is, mindannyian, amikor hozzáadtak Etelkához. Láta az állapotomat. Észrevehető volt, valami bántja, valami nem smakkol. Mondta, *döntsek úgy, ahogy nekem is jólesik. Nem avatkozom bele, mert eddig mindig az volt a baj, hogy beleavatkozott. Házastársak vagyunk, ha együtt élünk, ha nem, tőlem függ, oldjuk meg mi a problémánkat.*

Néhány nap múltán visszaküldtem a csomagot. De Etelka eljött hozzánk. Úgy gondoltam, hogy mindennek vége, és erre egy vagy két hétre megjelenik. Örültem neki, próbáljuk meg még egyszer. Talán egy hónapot is ott maradt nálunk. Akkor csinálhattuk össze a gyereket. Ez októberben lehetett. Akkor már abbamaradt, hogy járunk a szexológushoz, de az ideg-gondozóba még mindig bejártam.

Berendelték az apósékat és anyámékat is a terápiára, és akkor apámék elmondták a dolgok kezdetét meg a történetét. Ez nagy alkalom volt, mert mi nem voltunk ott. Örültem, hogy apámék elmondják, én nem mertem elmondani. Fájt, hogy beteg vagyok, szóval ez nem gyávaság volt. Lehet, hogy olyanokat csináltam, amiért beteg lettem, de nem hittem komolyan, hogy ez lesz a vége. Én mindig az apóst hibáztattam. Folytonosan védekeztem, de mindenbe belekényszerítettek. Az egész életem ebből áll ki.

Meglátogattuk az anyósékat. Mondták, hogy most van a gesztenyeszedés vége. Ne halasztgassuk az időt, segíteni kell. Após erre azt mondta, hogy *baszni akarnak ezek, nem törődnek azzal, hogy a gesztenye le legyen szedve. Nem mentünk hamarabb, a gesztenye tönkre fog menni.* Mérges volt az anyós is. Mindenre gondolt, attól is tartott, hogy meg fogom verni Etelkát. Soha nem bántottam. Nem mondta meg neki Etelka, hogy egy hónapos terhes. Halogatta, halogatta.

Visszafordult megint Etelka jelleme. Napközben téblábolt, ki-be járt, nem csinált semmit. A régi, tipikus jellemvonása visszajött. Mint testvért szerettem, de hogy én leéljem az életemet vele, hogy este lefekszünk, aztán megint lefekszünk, és végtelen időig így lesz?

Próbáltam megtörni mindennap. Ezt tudtam csak csinálni. Mást nem tudtam. Idegességet kaptam, elrohantam, akkor meg sírt. Ilyenkor megsajnáltam, megint jó volt egy ideig, aztán megint. Elmentünk egy szórakozóhelyre, bennem forrt a vér. Próbáltam hatni a szívére, gondolataira, hogy lássa be, nem megy.

Aztán az anyóséknak megmondta, hogy terhes. Az anyóst ez nagyon meglepte, gondterhelt lett, most mit tegyen... korai... próbált megoldást találni, keresgette a gondolatait, hogy hogyan és mit tudjon ebben az esetben csinálni. Beszélt a lányával, hogy el kellene vetetni. Még semmi tekintély, és már gyerek lesz.

Etelka sírt, hogy fájni fog a szülés, ő nem bírja elviselni, nem bírja kihordani a gyereket. *Ahogy gondolod. Ha ez neked fáj, akkor nem...* ennyit mondtam neki. *Mit tudom én... te tudod!* Én inkább csak hallgattam. Egyikünk se döntött! Megvártuk az apóst, négyesben megpróbáltunk valami összejevetelt tartani, hogy megoldás szülessen.

Közlöttük vele a dolgokat, megértette, őt is meglepte. Mindjárt gondoltam magamban, *ezt te akartad! Most miért van, hogy mégis el akarod vetetni?* Mindegy, de mintha kicsit ideges lett volna. Jött-ment, és mondta, *ezt már el kell hogy mondjuk a testvéreknek, meg kell velük beszélni! Elvégre Jehova*

tanúi vagyunk!? Magamban gondoltam, hogy vagyunk? Hát azok vagytok tulajdonképpen?! Tudtuk, hogy milyen választ fogunk kapni – ezt egyszerűen nem szabad, mert ez emberölés. Egy ember életét vesszük el.

Az anyós és az após is döntőképtelen volt. *Egy szavad sincs?* Mondom nekik, *beszélek én, miről beszéljek? De nem vagyok valami jól.*

Mondták, hogy rafinált vagyok, mondom nekik: *igaz!* Bár még azabb lennék! Aztán, hogy én *lassú víz partot mos* vagyok. Így mondták! Csak hallgatok, és figyelek. Mondtam nekik, hogy *nem titkolódzok, bár értelmesebb lennék!* Megmondtam nekik... mert célozgattak, cikiztek, szeretnék volna, ha Etelkát nagyon szeretném, megtennék érte mindent, elhalmozná javakkal, ruhákkal, cipőkkel... mindennel.

Végén aztán szóba került, hogyan vannak anyámék, apámék. Már konfliktus egyszer kialakult azzal, hogy anyám elmondta mindennek őket, lehet, hogy ő a hibás, mit tudom én, ezt nem lehet megállapítani, de szerettem volna, ha oldódik a huzavona. Felületesen érdeklődtek. Etelkát is kérdezték, *hogy érezted magad közöttük*, szeretnék volna, ha enyhülés következik, és ők is többet beszélgetnének egymással. Talán ez hoz valami enyhülést.

Szerettem volna négy szemközt beszélni az apósommal, hogy már milyen következményei vannak a házasságnak. Apám mondta, *ha ezt nem mered megtenni, akkor bizonyos, hogy eljövünk, és majd elmondom a kifogásokat.* Etelka tartott attól, hogy kiderül majd, milyen a kapcsolatunk, hogy hisztizik, hogy én nyavalyás vagyok, veszekedik, kitörtem magamból, de bántani soha nem bántottam, szócsaták hangzottak el, de megcsillapodott mindig, hisztérikusan sír, zokog, a vasútnak akar szaladni, hát megcsajnálom; utánarohanok, átölelem, *mi bajod? Nem akartalak bántani!* Ha nem tudtam megvigasztalni, sokáig sír, ha meg tudtam, akkor hamar abbahagyja.

Gondoltam már, ha legközelebb nekiszalad a vasútnak, én nem fogok utánaszaladni, csak a másik oldalán szaladok a töltésnek. És ezt is csináltam! Megindultam a vasútnak én is. Ő elszaladt az egyiken, én szaladtam a másikon. Ekkor ő megállt. Akkor én is megálltam, és mikor visszaballagtam, akkor ő is visszaballagott.

Megmozgattak mindent, mikor megérkeztünk, és tudták, hogy gyerek lesz, hogyan tudnának megdönteni abban az elhatározásomban, hogy nálunk lakjunk. Fölhoztak mindent. Buzdítottak új munkalehetőségekkel, többet keresünk, közelebb lesz, együtt fogunk majd járni az apóssal. A nagymamája is odaadja a szobáját, meg örökölhettünk, meg gombászhattunk, gesztenyézhattunk, a vessző is közel van, a régi házat műhelynek csinálják meg, tartunk jószágokat, hogy a kiskonyha legyen a mienk, és csak 1500 forintot kell hogy adjak, és gondoskodik a kajánkról. Mindent megmozgatott azért, hogy mégiscsak tessék, vonzó legyen számomra az a hely!

Apámék mondták, *ha oda elmész, menjél, de a következményét magad fogod viselni!* Nem szólunk bele. De itt fogod hagyni a munkahelyedet, ez biztosítaná

neked a szabadságot. Akkor pihensz, amikor akarsz. Itt azért mégis jobb a megélhetés. Meg én segítek neked, amíg beteg vagy. Ha majd jobban leszel, más lesz. Ők anyagiassak, kihasználnának. Akármilyen betegen rá volnál kényszerülve, hogy dolgozzál. Ezt be is láttam, igaza van az apámnak! Kinek dolgozzak: nekik?! Mert én nem tudok ott élvezni semmit! Hiába az enyém akármilyen, bármim legyen, nem tudom élvezni.

Kezdtém tisztábban látni. Bármit akarnak, én ott nem fogok lakni! Etelka nem tetszett! Nem tudom szeretni. Ha szerelem volna köztünk, nem esne ki a munka a kezemből. Örültem volna mindennek, amit csinállok. Úgy tartottam volna, hogy ez nemcsak az enyém. Más hatásokat értem volna el, ha valamit produkálok vagy csinállok. Együtt élveztük volna az életet! De így csak ő élvezte... és azért nem akartak belemenni az egészbe.

Elterveztem, másnap gesztenyét szedünk. Akkor ismét megnyilvánult Etelka rossz természete. Ő mindenkinek bemehetett a gesztenyéjébe, mindenhol összeszedhetett akármilyen... De mondta, az ő gesztenyéjébe ne menjen be senki. Avarral volt elkerítve az a terület, ami az övéké. Ha valaki átlépte, csípőre tett kézzel kiabált: *hogy képzeled ezt?! – meg: egye meg a szart!... vén trottyos!* Nem válogatta meg a szavakat. Én se vagyok az a mit tudom én, ki... de így nem tudtam volna magyarázni valakinek, hogy ne jöjjön ide.

Láttam, Etelkának nem tetszik, amit csinállok. De jól van... tegnap is eltelt a nap, majd ez is eltelik. Nyugtattam magamat. Majd én megmutatom nekik, hogy tudok szedni annyit, mint ők. Kijelöltem egy helyet, figyelmen kívül hagytam őket, és szépen elkezdtem gyűjtögetni, a levelek alatt kaparásztam. Egyszer csak jött kérdezni, *milyet szedtél?* Mondom, *kicsiket!* Már tele volt a szatyor – *jéé!* csodálkozott, *ennyit szedtél?* Így sikerült. Mondom, *jönnek apámék, van kinek szedni, van miért szedni. Adok nekik, az apóséket úgyse veszem el. Abból úgyse kínálnám apámékat. Majd abból, amit én szedek.*

Ahogy visszafelé jöttünk a munkából, útba esett az a ház, ahol a nagynénémék laknak, tudtam, apámék már ott vannak. Libasorban ballagtunk, elől az anyós, utána Etelka, majd én. Az anyós feszegette a kérdést, vajon miért jöttek apádék? *Valamit nem mondtak el úgy, ahogy kell! Hát a nagynénémhez jöttek, nem magukhoz jöttek. Rég nem voltak a rokonoknál, őket látogatják.* Sértve érezhette magát, hogy rokonokhoz mondtam, mert már ő is az tulajdonképpen.

Odaértünk a házhoz, *itt vannak apámék, bemegyek hozzájuk, gyere te is, Etelka,* hívtam. Ő nem jön... ő nem jön! Mit könyörögjek, eleget szóltam neki! Fogtam magam, bementem. Apáméknak mondom, hogy mi van... *nem jó a házasságom, hiába! Azt akarják, hogy itt lakjak, cikiznek is, olyan vagyok, mint a béka, nincs semmi pénzem, elveszett ember vagyok, ők a lányukat feláldozták értem, és semmit nem mutatok azért, legalább dolgoznál, Béka, aki teleeszi itt magát, a legnagyobb brekeke! Teljesen kicikiztek.*

Mondta korábban a nagynéném, ha nem jön el velem Etelka, akkor hagyjam ott, utána soha ne jöjjen vissza. Így aztán kijelentettem, *gyere, menjünk el. Megpróbálunk otthon élni. Habozni kezdett: de hát én... de hát így...*

de hát úgy... ezt anyuval is beszéljük meg, tehát... még nem. Maradj anyádnak, én is maradok anyámnak! Ezzel be is fejeztem, többet nem szóltam.

Sürgette az anyja, hogy menjen le a kiskonyhába, mert ott van a kád, és ott szokott fürdeni. Kijelentettem, *megyek haza, nem hálok itt. De még beszélgethetünk.* Magára zárta az ajtót, hogy ő fürdik, és kiabált. Szerettem volna megmondani neki, hogy ne legyen tragédia, így a legjobb, fejezzük be egyszer s mindenkorra, vagy legalább egy jó hosszú időre az egészet, jobb, ha külön megyünk, mert kriminális az, ami velem történik. *Nem bírom ki!*

Fürdeni ment, onnan kiabált az anyjának: *Anyu, beszélj velem!* Nekem meg, hogy beszéljek az anyjával! Nem szóltam, hallgattam, én nem beszélek az anyjával... minek?! Végül az anyja kicsípte magát, készült valahová, mindegy... odajön, és mondja: *itt vagyok, álllok a rendelkezésedre!*

Láttam az idegfeszültséget, amiben volt, én sem voltam jó állapotban, kicsit ingerült is voltam, s azt mondtam neki: *mindent megbeszéltem, nincs arra szükség, hogy még külön magyarázatot adjak.* Akkor elkezdte a magáét: *te oláh cigány, te ilyen, te olyan,* mindennek elmondott, *boszorkány az anyám...* mindennek, ami eszébe jutott. Kezdett remegni a szám, de nem szóltam, csak annyit: *maguk akarták az egészet. Tudhatták, milyen következménye lesz a dolognak. Miért nem gondolkodtak előre.*

Etelka kiabált, hogy *anyu, hagyjad! Ne bánts! Sírt-rítt,* de be volt zárva az ajtó, fürdött, nem tudott kirohanni. *Jobb, ha nem rohansz ki, hogy mondja anyád a magáét.* Végül kijött. *Add ide a cuccot, ami még van, és elköszönök egyszer s mindenkorra.* A pénzemot otthagytam, nem volt rá szükségem.

Hazamentem. Aztán mégis nyugtalanítani kezdett, hogy mi van Etelkával. Elmentem szórakozni ide-oda, próbáltam élvezni a szabadságot. Mindent próbáltam csinálni, gyakoroltam a munkát... Szóval mindenben a régi akartam lenni...

Fáradt voltam. És ha eljöttek a testvérek hozzánk, ha nálunk volt a gyülekezet, rendszerint a konyhában tartózkodtam, mert ott le tudtam feküdni, aluszékony voltam. Ezt megértették, látható volt rajtam a betegség. Különösebben nem érdeklődtek, semmit nem segítettek. Az igazságban próbáltak megerősíteni. Jehovára bízam terveimet, mert az megoldja.

Elmentem egy személyhez, hogy mit csináljunk ebben a helyzetben? És azt mondta, bizony, bizony vissza kell mennem. Ki kell jelentenem, hogy Jehova tanúja vagyok, és én nem egyezek bele abba, hogy elvetesse esetleg a gyereket. Várjunk!... Mert direkt úgy hagytam ott Etelkát, hogy elvetesse a gyereket, mert még idejében van.

Aztán írt egy levelet, hogy beszélni akar velem. *A gyereket elvetesse vagy ne vetesse... Vagy mi legyen, hogy legyen.* Elmentem, és közöltem, hogy *a gyereket nem vetetheti el, nem egyezem bele. Így!*

Azt mondta, hogy *köteles vagyok vele élni, de amennyiben nem akarok, külön élhetek, de meg kell mondanom, hogy Jehova-tanú vagyok, és nem egyezhetek bele, hogy elvegyék a gyereket.*

Etelka ismét egy jó darab ideig nálunk volt, hetekig, de láttam, mégse lesz ez jó. Letargiában vagyok, nem jó az egész. Megmondtam neki! Bátorabb voltam. Rendszerint mindig sírt, bőgött, megsajnálta, és másnap újra kezdődött ez a magyarázkodás. *Megint ezt csináltad!* Megint így!

Magnóba belebeszéltem. Nem is akartam én már vele beszélni. Beszéltem a magnóba, és mikor jött, bekapcsoltam, mikor kiment, lekapcsoltam. Amikor megint jött, bekapcsoltam. Egy napot tartott, nem minden nap csináltam. Nem akartam én kiborítani. Ott elmondtam, hogy *milyen erőszakosan rávettek, hülye voltam, hogy belementem, és nem tudom neki megmondani, hogy hagyjon békét! Ki vagyok készülve! Tönkretesznek!* Olyanok ezek a népek, mint a sátán. Mint a kígyóbőrbe bújít ördögök. Szóval... úgy vezettek félre, ilyeneket mondtam.

A kórházban megismertem egy asszonyt

Kértem Jehovát, hogy segítsen. Ezt sokszor megtettem. Azt kértem, hogy vagy pusztuljak el, változtassa meg a szívemet, Etelkát változtassa meg, hozzon összhangba bennünket, vagy válasszon örökre szét. Nincs kőből a szívem, a fejem vasból, hiszen akkor mindent el tudnék viselni, de nem tudok.

Elmondtam, Etelka hogy luftbalmozik, hogy miket művel, hogy nem ért semmihez, nem is akar dolgozni. Egyszerűen úgy kell arrább tenni... beszélgetni nem tudok vele. Már a Bibliáról is beszélgettem vele, az se érdekli. De ha szórakozásról beszélek, akkor fölcsillan a szeme, hogy hová megyünk? Ha itt az éjszaka, annak örül, de a maga módján, semmi olyan jó, amit elképzelsz az ember, hogy na, most jó lesz... hát itt sincs megértés! A mindennapi életben sincs megértés.

Elmondtam, hogyan akartam, hogy éljünk, s miért nem jó együtt élni. Azt se tudom, fiú vagyok-e vagy lány! Azt állapították meg, hogy konverziós neurózisom van, föl is lapozták, és mondták, nők is élnek ilyenekkel. Mondom, nem kell, hogy ilyenek éljenek, azt akarom, hogy ilyenekkel ne éljen senki.

Miért nem hagy el engem Etelka, miért erőszakoskodik mindig?! Hagyjon engem nyugodtan!

Újra írt egy levelet, menjek el. Nem mentem. Ő jött el. Tudtam, hogy jön, átmentem a szomszédba, a rokonok is mondták, *gyere át, hagyd a fenébe, ne törődj vele.* De az ablakhoz közel álltam, hogy láthassam. Nem sikerült látni, elment. Hagyott egy levelet, hogy a nagybátyjánál van, menjek oda, megtalálhatom. Olyasmit mondott neki az anyám, hogy elmentem, és ő azt hihette, hogy hozzájuk.

Mondták, szép volt a feleségem, ki volt sütvé a haja. Kezdett fájni a szívem, hogy miért, magam sem tudom. Ledőltem, rosszul éreztem magam. A fene, azért sem megyek vissza!

Elmentem a mamáékhoz... mert oda szoktam járni, mert Karcsi, az a srác, akinek valamikor ilyenfajta nyavalyája volt, ott lakott. Problémás volt az élete, ott élt. Az apja is odaköltözött, a másik öccse is. Ott jól éreztük mindig magunkat. A betegségről beszélgettünk, hogyan lehetne ezeken javítani, próbáltuk élni az életet, amíg képességünk volt. A srác szexképeket hozott, és gitározottunk, muzsikáltunk.

Elindultam egyszer hozzájuk, és Ilont ismét láttam. Akkor! Jaj... akkor nagyon megjártam. Én nem lehetek erőszakos! Ha én erőszakos vagyok, ez olyan, mintha Etelka velem erőszakoskodna. De az Ilont szeretem, igaz, a gyerekesség látszik rajta. Nem tudom, miért, ő olyan gyerekes. Tényleg gyerekek, ha megy, elkezdi lóbálni a hálót, végig az úton... de mindig szépen be tud azért vásárolni. Szóval mos, főz, takarít. Gondoltam, szólok neki, de olyan tragédiás ez a nap, olyan szar. Még én tegyek rá egy lapáttal?! Nem akartam szólni, mentem tovább. Beteg voltam, mint aki a fellegekben jár, mint aki nem tud a körülötte levő dolgokról, nem érez felelősséget, éreztem, hogy valami nincs rendben. De roppantul szerettem akkortájt is járni a gyülekezetekbe. Rendszerint oda is elmentem. Előtte aludtam, utána aludtam.

Etelka régebben kérte, ha csak látogatni is, de jöhessen. Rendben van, gyere. *Nem baj, csak nem tudok veled együtt élni.* Hozott sört meg almát. Roppant kedves volt, amikor megjelent. Nagyon sajnáltam. Nem tudtam, mit csináljak. Húz az egyik szívem oda, másik ide. Nem tudtam szavakat találni. Mondta, hogy *ő csak mára jött.* Jó, remek! Örültem, hogy csak mára jön. Nagyon örültem neki, főleg, hogy ezt mondta. A kedvében szerettem volna járni. Mondtam, menjünk el egy szórakozóhelyre. El is mentünk, jól éreztük magunkat.

Anyámék kérdezték, hogy *Etelka csak látogatóban van itt? Lehet, azért érezzük jól magunkat.* Az igaz, hogy jobban voltam, mint valaha, vagy ha végleg velem lett volna. Nem akartam velük közölni a dolgokat, nem tartozik rájuk, de hát csak kihúzták belőlem.

Úgy csinálta, hogy ne mehessen haza. Persze, én is úgy csináltam, hogy maradjon még, talán egy vagy két napig. Örültem, de félttem, hogy megkedvel, hogy végleg... Kérdeztem, *hogy tervezed a mai napodat?* Nem mondtam neki többet, hogy na most mán itt az idő... Apámék se szóltak. Másnap is így volt.

Ez alatt az idő alatt én is úgy csináltam a programjaimat, vagy a sors úgy hozta, hogy a délutáni órákban intézkedjem. A biztosítást elintézní, szociális segélyeket, ide-oda, a szövetkezetbe. Hamarabb volt sötét, és így mindig ott maradt Etelka, mert sötétben nem engedtem el. Hacsak el nem kísérem... Hát azt meg minek? Menjen el délelőtt! A harmadik nap után, délelőtt mondogattam, *na, mi van?* Ő mondta, *megyek, persze, megyek.* Nehezen akart elmenni. Mégis elment.

Elkísértem az állomásig, volt nálam egy százas, odaadtam neki. Nemigen álltam jól anyagilag, az az igazság. Ha több lett volna, többet adtam volna.

Hetekkel később elmentem hozzájuk. Nagyon betegen. Látták rajtam, hogy valami lelki bánatom lehet. Azt gondolták, mégiscsak miatta rágódok, azért van nagy bánatom, mert külön vagyok Etelkától, és nehezlem a külön életet. Akkor már tudtam, hogy nemcsak ez a probléma, hanem még rosszabb, impotens lettem, bár ismét együtt éltünk.

Újra azt az életmódot kezdtem élni, mint ezelőtt. Éltünk, éltünk. Aztán láttam, hogy nem megy úgy még vele sem a szexuális élet. Csüggedtnek éreztem magam. Aztán mégiscsak valahogy. Balhéztam, mikor valamit nem tartottam jónak, amikor már ketten maradtunk. Kezdődött a szöveg: *kellett ez nekiünk! Jobb volna meghalni, meg minden... Hiába akármí, de hiába...* Körtörttem magamból, és Etelka megint sírt.

Igencsak terhes volt. Hat hónapos. Persze, tudtam, kár bántanom, olyan állapotban van. Este lefeküdtünk, egymáshoz vágunk dolgokat, én voltam a hülye. Fürdöttünk, és mondtam, hogy *Etelka, elfordulok, fürödj nyugodtan*. De ő nem tud úgy fürödni, ha én ott vagyok! *De – mondom – értsd meg, elfordulok!* Jó, én fürdök előbb, akár idenéz, akár nem, nem bánom én... olyan beteg voltam, hogy nem tudtam figyelni az ilyen piti dolgokra. Onnan tudtam, hogy ezek abszolút piti dolgok, mert nem tudtam odafigyelni. Megfürdöttem. Nem látott, jó, gondoltam, megfürdök. Lefeküdtem, elfordultam, és csak verte a balhét, hogy így nem, meg úgy nem. Lehet, hogy igaza volt neki! Pedig elfordultam, nem néztem!

A kurva életbe! – mondtam, és felugrottam. Le akartam köpni. Én nem tudtam ütni vagy bántani, csak köpni! Egyenest a torkomnak ugrott, nyitotta a száját. Aztán lecsillapodtunk. Mondom – elmegyek haza. *Most a kapcsolatunknak vége kell hogy szakadjon. Akármilyen problémám van, tudod, ideggondozóba járok, tudod, kik járnak oda, milyen betegek, én is azok közé tartozok, és kész! Belebolondulok, belebolondulok. Akkor se fogok itt élni.* Elhatároztam, hogy elmegyek. Este mégis együtt maradtunk. Etelkára jött egy rosszullét. Azt hitték, hogy korai szülés, az anyjáék dédelgették, látták, hogy konfliktus volt köztünk, és éreztették velem, hogy én egy állat voltam.

Sokszor volt neki rohama. A levegőt mélyebben vette, vizes ruhát kellett a szívéhez tenni. Meg a karjára. Most is ez történt. Sajnáltam. Úgy éreztem, hogy mellette a helyem, neki is mellettem a helye.

Változtam óráról órára. Az anyósék akkor már többnyire figyelmen kívül hagytak, azt se bánták, ha fejemre állok. Etelka bejött hozzám a szobába, én meg cirógattam a kezét. Akkor bejön az anyós, félreülök, ő kezdte a kezelést. Nem sok közöm volt az anyóshoz meg az apóshoz. Lefeküdtünk aztán. Úgy húzkodtuk egymásról a takarót. Nem úgy, mint máskor: lefeküdtünk, szépen elaludtunk, nem bántottuk egymást. Most bántottuk. Odarúgott a falvédőre, az papír volt, nagyot szólt.

Az após mindig kérdezte, hogy *megverted a feleséged? A lányomat? Ugye, verekedtetek?* Én egy ujjal se bántottam a lányát. Nem baj, én is megvertem a feleségem. *Üssed! Jogod van hozzá, feleséged!* De mint a farkas, jött meg ment.

Mondtam, *mondd meg, hogy egy ujjal se nyúltam hozzád.* És akkor azt mondta, *nem bántott – és megnyugodott.*

Másnap szó esett arról, hogy húzogattuk a paplant, és akkor nagyot rúgott. *Te gazember! – mondta az após. Ez most tényleg kikel magából.* Elkezdtem gondolkodni; az orvosok akarták ezt, hiába mondtam, nem akarom. Na jól van, csinálom. Csak a düh. Kiabáltam, hogy a *kurva életbe!*, és akkor belevágtam a fejemet az ajtófélfába, háromszor egymás után.

Etelka kipattant az ágyból, szócsaták következtek. Nagyon dühös voltam, de tudtam, hogy miért. *Miért vágta bele, tönkreteszed a házunkat, te aljas, te piszok!!!* Meg tudtam volna ott a helyben vágni. Fogtam magam, szépen felöltöztem, hogy *hazamegyek. Egyszer s mindenkorra. Akár levél, akár papír, már nem számít semmit... ennek már egyszer s mindenkorra vége.*

Úgyhogy sok különlet után külön vagyunk. Bár jöttek, hogy küldjek pénzt. Valami ilyesmit írtak. *Gondoskodni kell meg s a többi. Tisztelettel közölik...* meg ilyesmi. Volt már pénzem. Eltelt egy-két hónap, betegálmányban voltam, ideggondozókba jártam. Ott is azt mondták, jobb, hogy így vagyunk, ismerték kezdettől fogva a problémámat, de mondták, hogy az impotencia nem valódi. Mondták, majd ha valakivel nem sikerült szeretkezni, utána foglalkoznak ezzel.

Gondolkoztam azon, hogy mit olvastam a könyvekben, milyen példákat láttam, attól tartottam, hogy a harmadik változatban vagyok már, hogy fel se áll a faszom. Gyakoroltam, hogyha fölállna, már az is eredmény lenne. De mindig a könyvre gondoltam, és így sohase állt fel rendesen. Olyan rossz érzés volt. Mégis csináltam, hogy növeljem az önbizalmamat, legalább addig jussak el, hogy rendesen felállítsam. Nem sikerült. Még rosszabb volt. Lehet, hogy akkor rontottam el mindent. Próbáltam, próbálgattam, de a nagy igyekezet ellenére se sikerült, és akkor mindig rosszul voltam.

Éjszakánként anyámék felébredtek a nagy sóhajtozásra, meg a mit tudom én, mire, fölültem, azt se tudtam, mit csináljak, jöjjen-menjen, dühöngtem. Nem mondtam el nekik, mi történt, csak azt, hogy a fejem fáj, mert nem mondhattam mást. Reggel újra próbáltam, hátha sikerül, de akkor se sikerülhetett, jöttek-mentek a szobában. A teljes merevedés nem történt meg. Akkor már ismét jártam az ideggondozóba. Mondták, hogy nekem kielégülési problémáim vannak, és a legjobb lenne, ha elválnék.

Ahányszor elhatároztam, hogy szólok Etelkának, annyiszor jöttek az újabb problémák: jött a gyerek! Lehet, hogy kötni fog majd az Etelka, lehet, hogy boldog lesz velem, még mindig nem tudtam mit csinálni. Egyre rosszabb lett a hangulatom.

Megmondtam neki: *gyere el, amikor csak akarsz, de nem tudok veled élni.* Amint nem volt velem, máris élményszerűbben láttam a világot. Jobb volt a vérnyomásom, kipirult az arcom. Majd ismét jöttek a rossz érzéseim. Foglalkoztattak a gondolatok, mintha igaz lett volna az, hogy megerősza-

koltam egy lányt, aztán megöltem volna szeretkezés közben. Ez álomkép volt, de azt hittem, hogy én voltam, aki tette. Irtózom a vértől, de mindig véresnek láttam a kezem. Huzamos ideig voltak ilyen képeim. Láttam azt a lányt, bemegyek a fák közé, vele vagyok, mindent csinálok vele, fantasztikus volt. Mint aki saját magával ki akar baszni. A saját agyam tönkre akar engem tenni.

Napokat lázban éltem, az ennivaló ízét nem éreztem. Ha valaki egy szót szólt hozzám, odaült mellém, nagyon jó volt. Beszélgetni és beszélgetni szerettem volna. Apám is mondta, *hagyjuk az egészet a fenébe, ne is törődjünk vele, mert még jobban ideges leszek*. Ők is kiborultak. De ezt a problémámat kinek mondjam el, teljes elmebeteg voltam. Ezt még a doktornőnek se lehetett elmondani, csak azt, hogy küldjenek kórházba, én már elmebeteg vagyok.

Anyám és apám is kórházba készült. Apámnak pedig soha nem volt baja. Szükségszerű volt, hogy szanatóriumba kerüljek.

Gyakran úgy éreztem, hogy faggatnak, mintha bírósági vizsgálaton lennék, Etelkára is sokat gondoltam, és az egyik problémát a másik problémával akartam elütni. Aztán egyszer úgy éreztem, hogy a problémákat el kell mondani az orvosnak. Megkaptam a beutalót.

A kórházból háromszor látogattam meg Etelkát. Egyszer akkor, amikor írta, hogy kórházban van, mert vizes. Akkor nem találkoztam vele, mert nem találtam; már egy hete, hogy elment. Visszajöttem. Másodjára, amikor nemcsak a kórházba, hanem hozzájuk is elmentem. Akkor beszélgettünk. Bementem hozzájuk, régóta nem találkoztunk. A kapcsolatunk nem volt se jobb, se rosszabb. Ettem, és talán beszélünk, jó kapcsolat alakult ki Etelkával és az anyóssal, apóssal is. Többször szóba került, mit kellene tenni most már, megint élünk együtt, meg hasonló dolgok. Ezt nem is igen közölték, csak érezhető volt, hogy még mindig ezt akarják. De én nem akartam már. Tényleg nem nagyon akartam. Egy napig voltam ott. Jöttem meg mentem.

Még nem volt meg a gyerek, de láttam, hogy már nincs vizessége. Nem is volt soha, de szüksége volt azért arra, hogy kórházba menjen. Mondta, már hetek kérdése, és meglesz a baba. Ki volt írva tizenhetedikére; tizenharmadikán született meg a gyerek.

Tudták, hogy kórházban vagyok, de nem látogattak meg, csak kérdezték, hogy *Lipótmezőn* vagyok? *Milyen beteg vagyok?* Érezhető volt, mit akarnak, nem vagyok-e már teljesen bolond; mert az volt a benyomásuk rólam, hogy teljesen bolond vagyok. Aztán mondtam nekik, hogy hol vagyok, és ez sokkal jobb intézmény, mint a többi. Nem tudom, miért, de úgy éreztem, hogy nem akarok nekik többet mondani, csak annyit, hogy szanatóriumban vagyok. Kíváncsi voltam, hogyan reagálnak. Mondtam, *már lassan elhagyom az intézményt*, és akkor érdeklődött, *hogyan lesz tovább*.

Az após mondogatta, hogy a házat meg lehetne csinálni, próbáljunk együtt újra, megint akarják előlről a terveiket.

A gyerek megszületését levélben írta meg a feleségem. Ott volt a levélben, hogy a gyerek hány kilóval született, szóval vázolta a dolgokat. És aztán a következő hét végén már mentünk is. Anyámmal, persze... A gyerekeknek nem vittem semmit. Etelkának mindig vittem valamit. Ha csak úgy mentem, akkor is. Utoljára, véletlenül olyat vittem, amit nem szeret, valamilyen bonbont. Nagyon szép volt. Szalaggal volt átkötve. Azt hittem, megörül neki, de kiderült, hogy nem szereti. Viszont másik alkalomkor, mikor mentem, süteményt vittem neki, azt is vissza akarta adni.

Mikor legelőször mentem a gyereket látogatni, a nagybátyám jött fel velem, anyám is jött, de ő a kocsában maradt. Ő nem akarta megnézni a gyereket. Beléptem, megláttam a gyereket, valamilyen sírás jött rám. Mert milyen rossz a kapcsolatunk, a gyerek meg él, és milyen lesz a jövője, láttam előre mindent. Aranyos volt. Kezembe vettem, de az anyós dajkálta, és féltette tőlem. Amint a nagybátyám elment, kitört a botrány. Én csak ott ültem a gyerek mellett, a díványon volt a pici, leültem mellé, nézegettem. Mosolygott, de lehet, hogy ezt én képzeltem! Kérdezték, hogyan fogom a gyereket anyagilag támogatni, ha nagyobb lesz, mi mindent tudok neki adni. Főleg, ha egészségesebb leszek. *Ha a feleségemmel nem is, de a gyerekkel biztos ki fogok tudni jönni. Bár ez a jövő titka – mondom –, hogy ő is milyen lesz, de gyakran meg fogom látogatni, és ha beadják a bölcsődébe, akkor egyenest oda fogok menni, nem ide.* Sokáig ott ültem, ők beszélgettek, kezdtek enni, inni, hívtak, tartsak velük, nem akartam őket terhelni, de azért nagy nehezen rávettek, hogy egyek. Ettünk, és egyszer csak mondják, hogy a *gyerek milyen rafinált.*

Mondtam, *az nem baj, ha rafinált, csak rendes legyen.* Erre fölkapták a cukrot, az anyós ezt magára vette, mert én mindig azt mondtam, ha valami balhé volt köztünk, hogy ő egy rafinált dög. Megint a balhé! Olyan nagy balhé lett, ordítoztak, hogy *oda be ne tegyem a lábamat többé.* Szócsatáztunk.

Etelka nem sokat szólt hozzám. Talán marasztalt, szerette volna, ha együtt maradunk. Ott lakunk majd ezek után a nagymamájánál, ha odaadja a házat. Aztán megfordultam, és kijöttem. Így valóban lehetetlenné vált, hogy láthassam a gyereket, mert ha elmentem – egyszer innen elmentem meglátogatni a kissrácot –, nem engedtek be, ki voltam zárva, és a gyereket se mutatták meg. Meg se mutatták. Nem mutatták meg.

Előhozakodtak a régi dolgokkal, hogy írtam egy levelet, az mennyire sértő. Én direkt annak szántam, hogy sértődjenek meg, mert ők is megsértettek engem! *Hogy ide jutottam, körülbelül nekik köszönhetem!* Nem egy szóval bántott meg, hanem azzal, hogy együtt éltünk, külön éltünk, mondtak ezt is, mondtak azt is. Rossz hatással voltak rám.

Ők akarták azt is, hogy házasság legyen! Buzdítottak szüntelen. Eljöttek értem. Én felfújtam az egészet, anyám is megmondta: *legyen a fiam bolond, azt se bánja, de hagyjanak neki békét!*

Hiányolták, hogy nagyon kevés pénzt adok Etelkának. Mondtam neki, *én is kórházban vagyok, de hát érthetetlenek. A gyerekkocsit ő vette, egy pelenkát sem vittem a gyereknek, neki sem vittem semmit – mondta –, mikor adtam én neki pénzt?! Hiába érveltem, neked kellene tekintettel lenni.* Aztán a nagybátyám közölte, *nekem csitt legyen a nevem! Se jót, se rosszat ne szóljak.* Majd ő elintéz mindent, ismeri az apósomat, anyósomat, ő is nehezen beszélgetne velük, hát még én. Megpróbálja elintézni, hogy a gyereket láthassam!

A gyereket egyszer megmutatták, nem hívtak be a lakásba, az udvarról mutatták meg, öt percig láttam, de amikor meg akartam fogni, hozzá akartam nyúlni, elhúzták! Közölték, hogy ők már nem beszélnek velem, mert flúgos vagyok.

Van a házunk előtt egy kút, két szép fa van mellette, egy meggyfa, egy sárgabarackfa, és hűvös árnyékuk van. Gyöpös ez a hely, ott ültem le a fűben, vártam, hogy kijöjjön Etelka. Ittam vizet, ettem meggyet, szóval vártam.

Fölmentem a nagynénémhez, ott egy órát eltöltöttem, szűk egy órát... aztán visszajöttem. Etelka mosott a gyerekre, és érdekes módon a kerítéshez hozta a pelenkákat, holott belül is volt ruhaszáritó, de nem oda teregetett. Lássam, hogy ő tereget! Az anyja mondhatta, lányom, ezt csináld, azt csináld! Mutasd meg, mennyire tudod gondját viselni a gyereknek, talpraesett nő vagy!

Akkor azt gondoltam, hogy szeret engem. Minduntalan kijött, igaz, először nagyon leizélt, elmondott mindennek, hogy pénzt nem adok neki, elmondott egy perc alatt mindennek, nem is figyeltem rá, mert akkor zavarba jövök, ideges leszek, visszaadom neki azokat a szavakat! Hagytam, hogy beszélje ki magát, nyugodtra állítottam be magamat. Belül egy kis izgatottság volt, de nem baj! Mondta az após is, beszélgetni akarunk, beszélgessünk. Ülünk le, beszélgessünk! Egy szót se szóltam. Azt se mondtam Etelkának, hogy szia!... csak álltam... és vártam, hogy mit kérdez, vagy mit akar tulajdonképpen. És akkor mondta: *szóljak.* És akkor mondtam, *mit mondjak, az igazat? Mondjam meg, mennyire beteg vagyok? Ezzel kezdem a mondókámat? És hogy képtelen vagyok arra, hogy anyagilag támogassalak? Akkor még jobban megsértődöl, inkább nem szólok.* Nem is szóltam, és akkor ő kezdte a mondókáját, hogy mi a célom, mondjak már valamit... Mondom, *hát kottázd le a kerítésre!* Akkor valahogy kinyitotta az ajtót, és kijött. Mindenfajta hülyeséget hozott elő. Meg sem tudnám mondani, miket beszélt. Nem tudtam odafigyelni a hülyeségeire. Nem mondott el olyan dolgokat, amit vártam tőle, hogy történt a szülés... milyen gondolatai vannak velem kapcsolatban, mi az elhatározása, a szüleivel milyen a kapcsolata... ezeket a dolgokat vártam volna tőle!

Mondtam neki, *ha igazából szeretsz, akkor nem azt kérdezed, hogy mit adtam, mit nem adtam, mennyi pénzem van – mert még azt is megnézte, hogy*

mennyi pénzem van –, akkor nem ezek után kutatsz, hanem az után, hogyan vagyok, hogy érzem magam!

Megkérdezte, mennyi a pénzem! Mondtam neki, nincs sok, nagyon kevés... Mennyi az a pár forint! Itt a bukszám, nézd meg! Megnézheted nyugodtan... Megnézte, negyven-ötven forint volt.

Érdekes módon Etelka azt kérdezi tőlem, hogy apám említette, itt van egy udvar, amiről lebontottunk egy házat, mert nagyon rossz volt, és egy házat húznánk föl oda a helyére. Benne volnál ebbe? Mondtam, hogy nem! Nem akarok a szüleiddel együtt élni! Pénz még lenne is valahogy, mert egy nap meg tudok kötni négy kosarat. Az négyszáz forint! Tíz nap alatt az már négyezer forint.

Nálunk is van egy alap, egy szobás-konyhás alap, öt-hatezer forintért hozzá tudnánk jutni a téglákhoz, most van is egy illető, aki elad, elég olcsón, inkább erre áldoznám a pénzt.

Kérdeztem tőle: írtál nekem a kórházba levelet?! Legalább egy levelet? Vagy meglátogattál? És még tőlem várta azt, hogy támogassam! Az ő korábbi levelei meg ilyenek, amit az anyámékhoz címzett.

Kedves Józsi!

Ne haragudj, hogy most megint irok neked. Nagyon szépen kérlek, hogy ezen a héten gyere el és hozál magadal egy kis pénzt mert szükségem van rá és nagyon szeretnék veled elbeszélgetni sok mindenről akkor gyere el várlak téged többet nem irok Ezzel zárom soraimat és Sokszor Csokol Szüleidet Bözsit külön téged, sok szeretettel

Etelka

Kedves Józsi!

Neharagudj hogy most irok neked levelet. De azonnal gyere el mert szeretnék veled beszélni és hozd el a ruháimat el mondok neked mindent és ha lehet. Délelőtt gyere el ne csapjál be hogy nem jössz mert nekem sürgős ez a dolog ha nem hozod a ruháimat akkor te gyere ám többet nem tudok írni mert fáj a kezem akkor Várlak Téged. Ezzel Zárom soraimat

Eta
ABACS
ABACS
SZTN

Kedves Józsikám tudatom veled hogy mégsem sikerült a munka hely pedig már minden el volt intézve és meg tudták hogy terhes vagyok nem állítotak munkába ezért anyira bele betegedtem hogy azota is fáj a szívem és beteg vagyok sajnos nincsen pénzem hogy orvosokhoz járjak kezelésre mert ide oda küldenek sajnos a szüeimre nem támaszkodhatok mert otépé tartozásuk van és így is örülök hogy gondot viselnek rolam és ellátnak

kajával és mindenel csak sajnós adig még a tartozásuk van a pénzel nem tudnak támogatni hogy szükségem volna pénzre ha jöni vagy látni akarsz akkor gyere a szüleimhez ott vagyok. Üdvözlöm és puszi a kedves szüleidet a Bözsit és külön téged Nagy szeretettel

Etelka

Kedves Józsi neharagudj hogy irok de egyfontos dolgot akarok megbeszélni veled még pedig azt hogy te nagyon jól tudod hogy terhessen nem vettek fel dolgozni sehová és így nincsen pénzem még anyi sem hogy orvoshoz mehetnék vagy ha meg kívánok valamit megvehessem az Anyámék pénzt nem tudnak nekem adni mert van nekik épen elég tartozásuk most pedig azt kérem tőled mivel nem keresek hogy havonta küldjél nekem 400 forintot ez nem nagy összeg legalább a szükséges dolgot megvehesem, ha pedig nem vaj hajlandó, úgy kénytelen leszek a Birósághoz fordulni mivel neked kötelességed hogy gondot viselj rólam azért irok ha ezt így rendesen megoldjuk közösen akkor nem fordulok a Birósághoz csak a végső esetben ha nem vagy hajlandó pénzt küldeni nekem, úgy kérlek hogy értesítsél 2-héten belül hogy mi a szándékom mert tovább nem várok.

Maradok Tisztelettel

Etelka

Kedves Józsi.

Tudatom veled két hét múlva szülök és it vagyok a kórházban 3 emelet 315. szoba szülészet ha jól vagy és akarsz gyere el a szüleid is eljöhetnek ha nem betegek akkor várlak beneteket rám ne haragudj. Tudhatod hogy mindig szeretelek téged csak akkor valahogy hüje voltam ezért kérlek neharagudj rám teli vagyok vízzel és álandoan kapom a gyógyszert hogy le hajcsák rolam a vizet mert nemakarják hogy meghaljak és a pici baba többet nem irok mert megyek fürödni Ezzel Zárom soraimat Sokszor csak beteket és külön téged Nagy szeretel

Etelka

Kedves Józsi!

Nagyon szépen meg kérlek, hogy azonnal gyere el és a szüleid is jöjjenek el már itthon vagyok de még nincs meg a kis baba már egy pár nap van hátra ha nem találsz itthon akkor a kórházban vagyok megyetek fel a julinénihez és üzenyéi le hogy it vagy akkor várlak titeket. Ezzel zárom soraimat és Sokszor csokol Szüleidet Bözsiéket és külön téged

Etelka

Közben a kórházban megismertem egy asszonyt. Kicsit cikis a helyzete. Az enyém is, az övé is. Neki férje van, nekem feleségem. Pellengérezik is a kapcsolatunkat. Ott kezdődött az egész, hogy amikor bejött az

intézetbe, a magnóján jó számok voltak. Mindig szerettem volna hallgatni azt a zenét. Szerettem volna mindig mellé ülni, de nem mertem. Egyszer bementem a szobájába. Olyan pillantásokat vetett, hogy nem tudtam, hogy mire véljem.

Mind ez ideig nem tudtam, hogy ő közeledni szeretne hozzám. De a testi kívánságok aligha voltak benne. Szimpatikus volt. Egyszer egy délutánon, egy hónappal ezelőtt, leültünk beszélgetni. Kérdezte, hogy tényleg Jehova tanúja vagyok, mert érdeklődik ezek iránt. Mindig érdeklődött, hogy hiszek-e azokban a dolgokban. Állást foglaltok mellette? Mondom neki, *holtponton vagyok, de úgy félig Jehova tanújának érzem magam, de nem járok már a gyülekezetekbe, nem tanulok rendszeresen, egy Bibliám van, azt néha előveszem, és azokat a tanokat, miket tanultam, és amelyek számomra hasznosak, megtartom.*

Érdeklődött, mennyire igaz ez, és hogyan tudom bebizonyítani ezt a vallást? Egy este történt, ott volt a lépcsőn. Ő se tudott aludni, én se tudtam. Ott ült. Újra kérdezgetett, hogy valahogy bizonyítsam be, hogy mennyire igaz ez a vallás. *Ahhoz, hogy az ember megtudja, melyik az igazi vallás, ahhoz az összes vallást meg kellene művelni. Ahhoz viszont rengeteg idő kellene! És megéri? Próbáltam mondani, hogy alig éri meg, hiszen mindegyik ugyanazt a Bibliát használja, egyik így magyarázza, a másik úgy magyarázza. Jó, ha van egy Bibliád, saját magad tanulmányozhatod, és ennyi az egész. Amit logikusnak fogsz találni benne, amit úgy érzel, hogy számodra is jó, megtarthatod, de ha úgy érzed, hogy semmi fantázia nincs benne, vagy nem hiszed az egészet, akkor próbálj olyasmiben hinni, ami logikus és érthető. Nem kell – mondom – belebonyolódni. Agitálni nem akartam, csak a tapasztalatomat akartam elmondani. Én hét-nyolc éve, hogy tanulok, ki vagyok közösítve, mivel dohányzok, de boldog vagyok. Mert vannak olyan dolgok, amelyek gyakorlatilag nem valósulnak meg úgy, ahogy elvileg le vannak írva. Ezt megsínyli az ember. Káros lesz a szervezetének vagy az egészségének. Meg kell gondolni, hogy az ember állást foglalt-e mellette, közömbös irányában, vagy egyszerűen nem érdekli. Aztán kiderült a végén, hogy mondani szeretne valamit!*

Mondta, *találd ki.* Mondom, *én ki is találtam valamit.* Azt, hogy ő barátságot akar, hogy erről többet beszéljünk, esetleg netán másról is, de az is felmerült, hogy lehet, hogy valamikor Jehova tanúja volt, vagy kapcsolatban van Jehova tanúival, vagy valamilyen más vallásnak a tagja. Mondom neki, *sejtem, mit akarsz, vagy min gondolkodol.* Akkor mosolygott, én is mosolyogtam, és megmondta, hogy ő is Jehova tanúja.

A fejemhez kaptam, *lehet, hogy zöldségeket beszéltem, lehet, hogy most a hitedet ebben még jobban aláásom!* Két éve nem vesz részt aktívan a gyülekezetben. Két és fél éves korától ebben nevelték, és ha igaz, amit mi tanulunk, tehát, hogy a mi vallásunk egyedüli igaz, akkor mindent megtesz azért, hogy továbbra is tagja maradjon, mindig jelen legyen a gyülekezeten, de vannak olyan dolgok, amikben kételkedik, és ezért érdeklődött,

hogy bizonyítsam be, miért ez az egy igaz vallás. Mondtam neki, hogy *ha az ember mindent megfigyel, minden iránt érdeklődik, amihez éppen kedve van, ami éppen foglalkoztatja, vizsgálódni kell.* Én csak ennyit mondtam. Közben eszembe jutott az is, hogy a vének a tagok után néha más tagokat szoktak küldeni, megfigyelni.

Ő elmesélte, hogy az anyja mint egy őrmester, mint egy katonatiszt, állandóan nyomja a szöveget, és állandóan ráveszi, hogy aktívabb legyen, többet nyújtson, amennyit eddig. A férje szintén. Szórakozási lehetőségei alig vannak, egyszerűen az életükből ki van zárva. Esetleg egy moziba elmennek. Amíg lány volt, az anyja még moziba se engedte el. Mondtam neki, hogy én is hasonló helyzetben voltam, bár én önmagamtól nem mentem sehova, elég volt az, ha a gyülekezetben egy-két előadás elhangzott, úgy éreztem, hogy igaz, amit mondanak, rossz társaságba keverednék.

Minden munkát elvállaltam a kórházban is, bevásároltam, satöbbi. Mikor bementem a szobába, mindig meglepődött, mintha mondani akart volna valamit. Ha beszélgettem valakivel, ő is odajött. Egyszer megyek a szobába, kopogok, kinek hozhatok valamit? Ott volt, felült az ágyban, és mondta: te, mondani akarok neked valamit! De nehezen tudta mondani.

Este ismét beszélgettünk a dohányzásról. Mondom neki, *azért vagyok kiközösítve, mert dohányzok. Bár három hónapja leszoktam róla, de most mégis visszaszoktam.* Ahhoz le kell szokni, hogy visszafogadhasanak. Mondta, hogy ő fogja kiverni a kezemből. *Ha cigarettázni látlak, kivehetem a kezedből?* Mondom: *egész nyugodtan.* Úgy csináltam, hogy ne láthassa a cigizést. De aztán már tudtam, úgysem fogja kivenni a kezemből. Rá is gyújtottam előtte, csak mosolygott, elment mellettem, de nem vette ki a kezemből. Telt az idő, aztán odajött, most már ki fogja venni a kezemből. Akkor már éreztem, hogy jó vele beszélgetni. Mondta is, *tudod, mit, ha cigizel, cigizel, ha nem, nem: nem tragédia.* Fölszaladtam cigiért, lehoztam, ahogy ott állok előtte, szólt a zene, és akkor a vállamra borult Erzsike, és mondta, legyünk barátok.

Akkor már úgy mentünk, hogy kéz a kézben. Azt hiszem, ő fogta meg az enyémet. Szórakoztunk, jöttünk-mentünk. Akkor már tudtam, ez már több, mint barátság. A többiek elfoglalták magukat, párokat láttunk magunk előtt, ránk nem figyelt senki. Mikor kirándultunk, a Duna mellett volt egy magaslat, és az tele fűvel. Oda felhúzódtunk, és ott ültünk. Nem figyeltek bennünket, inkább a lenti dolgok érdekelték a többieket. És akkor én is megcsókoltam! Nemcsak az arcunkat, én az arcát, és ő az én arcomat, utána rendesen csókolóztunk.

Attól kezdve aztán tartott a kapcsolat. Kezdett elmélyülni. Örültünk, ha ketten maradunk, és csókolózunk. Bementünk a váróterembe is, pedig nagyon gyönyörű idő volt, de mi bementünk a hűvös helyre. Ott ketten maradtunk. A vonatban is külön kocsiba ültünk.

Ha együtt voltunk, csókolóztunk, és szerettük egymást. Aztán mondtam neki, hogy nekem van egy problémám: *impotens vagyok. Ez nem lehet igaz!* Ő azt nem hiszi! Akkor már komolyabb volt a kapcsolatunk, felmentem a szobájába, leültem mellé, és csókolóztunk. Úgy csókolóztunk, hogy ágyon voltunk mind a ketten. Természetesen ruhástól, egyikünk se gondolt még arra, hogy más kapcsolat alakuljon ki.

És mondtam neki, *ha nem lennének ilyen problémáim, én mindennap tudnám ezt csinálni. És hogy a fenébe lehet az, hogy csak negyedévenként fekszik le vele a férje!* Ez nagyon megütötte a fülemet, amikor megtudtam róluk. *Mert Jehova tanúi vagyunk!*

A következő este egymás mellett feküdtünk a fűvön, utána egymáson, és a kezem odatévedt a lábához, combjához, aztán az övé is. Nemcsak én vagyok a hibás! Aztán nemcsak ruhán keresztül simogattam. Rajtam szíj volt, nem lehetett kibontani, ezért ideges lett, hogy mi a nyavalya van velem! Ő nem bírja kibontani, én csatoltam ki a szíját. És akkor már majdnem, majdnem szeretkeztünk.

Ha olyan lettem volna, mint amilyennek kell, hogy legyek... akkor nekem nem kellett... hiába mondta volna, hogy nem lehet... de én azt gondoltam, hogy nem sikerül. Nem fog úgy bemenni, mert nem olyan a meredés. Felállt rendesen, csak számomra nem volt rendes, mert nem éreztem. Lehet, hogy fölállt, csak egyébként is, a karomban sem éreztem erőt, és máshoz se éreztem kedvet.

Szégyelltem az egészet, ráborultam a fűre, becsuktam a szemem, mint aki nem akar látni. Felültem, mintha semmi nem történt volna. Mondtuk, *ugye, még nem történt meg.* Egymást vigasztaltuk: *Nem csaltuk meg a házastársainkat!*

A következő alkalommal, azt hiszem, nem tudott semmiről, hogy nyitva van a könyvtár. Mondtam neki, hogy nincs cigim, de lehet, hogy ott van cigi, megnézem, ha nyitva van. Erre bementem, *nincs cigi... de klassz könyvek vannak itt.* Mondta, hogy *tényleg?* Mondom, *tényleg, gyere, nézd meg.* Tulajdonképpen akár be is csukhatjuk már az ajtót! *Itt is tudunk beszélgetni.* Aztán ölelgettük egymást, csókolóztunk, álltunk a szoba kellős közepén. Mondta, *belátnak, nyitva van az összes ablak!* Lekapcsoltuk a villanyt, sötétség volt, nem láttuk egymást, mert hirtelen sötétség lett. Leültünk a szőnyegre, s a holdsugár is bevetítődött, klassz volt a hangulat, és szeretkeztünk. Nem is engedte, hogy levetközzünk. Kicsi a melle.

Én mást szégyelltem. Hogy esetleg nem sikerül, de gondoltam, hogy most már itt az ideje. És akkor megtörtént. Előtte mondta, azt hiszi, meg fogja csalni a férjét. *Én még a férjemet nem csaltam meg,* és az a még azt jelentette, hogy eddig még nem, de ezután meg fogom. Nagyobb bátorság szállt rám, és akkor megtörtént. Nagyon jó volt, csak fájt. Más alkalmakkor aztán már nem fájt, csak egy picit.

Aztán többször beszélgettünk, és megmondtam neki, én nem vagyok szerelmes belé, de lehet, hogy majd egyszer az leszek. De ő szerelmes volt, szerelmes belém, és mondta, hogy ő ezt sejtette. Mondtam: *de hát mit tud-jak csinálni?! Mondta, hogy így is nagyon sokat tettem, nagyon sokat, ami neki nagyon jó.* Kimozdítottam valahonnan, ahol nem érezte jól magát. Jobban tud a sarkára állni! Segítséget nyújtottam számára. Nem tudjuk a jövőnket... Ki tudja? Még házasság is lehet belőle. Megmondtam: *nem akarom, hogy csalogdj, ki tudja, még mi történik velem? Egyszer... lehet, hogy nagyon jó lesz valami. De viszont természetszerű, ha valaki valakibe szerelmes, vagy nagyon-nagyon szereti, mint ahogy én Ilont szerettem, megszépül körülötte a világ. Még a problémák se jelentenek problémát. És... lehet, hogy az ember tud kedvesebb lenni, és akkor minden más, az egyénisége megváltozik, öröm ránézni, mert vidám lesz. Van ilyen. Azt hiszem.*

Még a szokását is átvettem. Még a menését is. Lehet, hogy mert sokat vagyunk együtt, csupán azért. Nem tudom.

Próbálom a gyökereket keresni

Kiírtak a kórházból, hazamentem anyámékhoz. Otthon a négy fal között vagyok, apámék a saját ügyeikkel, dolgaikkal vannak elfoglalva. Az én problémámról nemigen beszéltünk, nem akarom, hogy erről beszéljünk. Mert akkor állandóan ugyanaz, ami volt...

Anyám se jár már tanulásokra! Annyira nem jár, hogy cigizik is. Nagy dohányos volt, és hogy nem dohányzott, még kövérebb lett. Mondták, próbálja meg a dohányzást, aztán most nem sok kellett neki, hogy rágyújtson, mert nem jár tanulásokra.

Mesélte anyám, hogy eljöttek hozzánk a vének is, hallották, hogy nem akartam megvallani a hitetlenségemet. Anyám mondta, hogy *igen! mindig tartom a nézetemet. Ő beteg volt, őhózzá nem jött senki, ez az a testvéri szeretet, amiről tanultunk? Ha valaki beteg volt, mink mindig ott voltunk! Ezt nem viszonozták. Átláttunk – az anyám meg én – a dolgokon, és valahogy árvának is éreztük magunkat köztetek! Pedig téged a harmadik helyre helyeztünk – mondták az anyámnak. Hát ez az, amit nem értek! Hát itt is osztályoznak? Harmadik hely...? Pedig azt mondták, hogy se faji megkülönböztetés, se osztályozás nincs! Sokat álmodtam az iskoláról, amikor otthon voltam, talán nem is voltam beteg. De amikor beteg vagyok, akkor is sokat álmodom, hogy iskolában vagyok. Táskával... az utolsó padban ültem, mindig ott ültem, most is ott ültem, és élveztem az órákat.*

Én már harmadszorra járom a hetediket, és azért mondom, hogy nálam nem olyan nagy baj, ha hiányzom, anyámék is örülnek, ha eljön az az aszszony, aki lefeküdt velem, inkább ne menjek az iskolába.

Most közénk állt valaki, a barátom, annyira, hogy a hétvégéket elviszi tőlünk. Eljött hozzánk egyszer egy másik sráccal, a barátjával, Győzővel,

aki szintén homoszexuális, valami baja van. Marha jó volt nálunk. Szerettek ott lenni. György panaszkodott, hogy lánnyal nem volt semmi dolga... és nagyon vágyik arra, de azt se tudja, hogy kezdje. Nem tud udvarolni, egy lányra sem mer ránézni. Meg nem is akar, mert fél.

A következő alkalommal is eljött, megígérte, hogy a mexikói számokat megmutatja. Valahogy nem csíptem a mexikói számokat, vagyis nem mindig. Mégis végig kellett hallgatni, bár mondtam neki: György, ne hallgassuk végig, inkább gitározzál, ahogy szoktál, meg muzsikáljunk. Az az igazság, nem szívesen voltam vele.

Átmentünk Veráékhoz, és a Vera apja arra vette rá, hogy menjen el vele egy kiskocsmába, majd kísérje, ő meg hegedül. Úgy is volt, bementünk, ott meg zenészek voltak. Aki megy, az zenél. De inkább elmentek, megijedtek a gitártól, meg mit tudom én... hát nem jó muzsikusok lehetek! Sanyi bácsi elkezdett hegedülni, Györgynek nem tetszett az egész... hogy ő inkább mexikói számokat... ülünk ki itt a kocsmá előtt, és hallgassuk meg a mexikói számokat. Aztán meghallgatjuk a mexikói számokat. Nem lehetett vele bírni. Valahogy mégis kibírta. György közben megfigyelte, hogy Vera nem egy szűz kislány, és azt közölte velem. Egy ismerős rendőr ahogy a Verát meglátta, odament hozzá, megpuszította, csókolta, ölelgették egymást. Bökdösődött akkor is... Benne maradt, hogy Vera ilyen, és mondtuk, hogy ilyen, szereti a fiúkat, ami nem is baj.

Egyszer csak odajön egy lány, és mondja: csatlakozhatnék a társaságotokhoz? Már piás volt, ismertem tulajdonképpen, többször megállított. Mondta Jani, hogy nyugodtan gyere a társaságunkba! Annál is inkább, mondta, mert még balhéztak a feleségével. A lány így-úgy simult a Lacihoz, Györgyhöz, majd hozzám is. Mindannyiunkhoz. Csodálkoztunk. Aztán a lány mondja, hogy *nem kísérne el valaki, csak sétálni, olyan jó az idő...* Laci mindjárt vállalkozott, megyek.

Jani fölkapta a cukrot... főleg, amikor a felesége, a Mari azt mondta a lánynak, hogy *képzeled te, a mi társaságunkba jössz? Van neked férjed, szórakozzál azzal! Miért akarod megrontani a mi kapcsolatunkat! A két nő veszekedett, Jani azt mondta a feleségének, tessék visszaadni a lakáskulcsot, én otthon fogok aludni. Kibaszok veled, amiért te kibasztál velem!...*

György nyakába borult a nő, a György meg csak állt, és bámult... egy szava nem volt! Ment vele. A György egy szót se szólt, a magnó a kezében, a gitárt én fogtam meg, a mexikói számok szóltak, a lány meg a nyakába borult állandóan. S a György meg remegett. Mondom: *mi van veled, György?! Azt mondja, nem tudja! Mint aki elvesztette az esztét.*

Jó lenne egy ereszt alá bemenni, nagyon esik az eső. Alig volt valami a lányon, azt hiszem, csak a póló, teljesen csuromvíz volt. Odaadtam neki a kabátomat. Elázott a kabát is rajta, minden elázott, mert jött-ment. Végül leült a György ölébe. Kérdezte: *mi van ezzel a sráccal?* Mondom: *tizenöt*

és... A lány megértette, mit akarok neki mondani. Annál inkább kezdett vele foglalkozni, talán meg is csókolta.

A Györgyön látszott, valami nem stimmel nála, valamit akar, de nem tudja elérni. Inkább meg se próbálja elérni.

Úgy volt, hogy mind a négyen elmegyünk. Mink srácok, és az egy lány. Jani mondta is nekem, hogy *mit kell erre a kurvára költeni, fogjuk magunkat, és elmegyünk hozzájuk. Klassz fürdő van, majd megszártkozunk, minden rendben lesz.* Jani mindannyiunkat vigasztalt, mindenkinek jót akart.

Györggyel mégis félreálltunk, mert jött egy ismerősöm, akivel eléggé jó barátság volt köztünk. Fogtuk magunkat, átsaptunk hárman, egyszer csak azt vesszük észre, hogy elmentek... tudtuk, hova! Szeretkezni!

Azt mondta: *de jó nekik! de jó lett volna mégis elmenni.* Mert kifejtettem, hogy tulajdonképpen milyen nagy lehetőség lett volna az ő számára is, meg az én számomra is. De hát négy férfi és egy nő?! – És akkor azt mondta György...*hát lehet, hogy így lett volna a jó.*

A kangörcs rájött! Hazamentünk, erről beszélt... *De jó lenne elmenni. Még mindig nincs késő, tudod, hol laknak, menjünk el.* Anyámék kérdeztek, mi van köztetek, miről beszéltek?! Kitudódott előttük is! Elmeséltünk nekik mindent. Azt mondja anyám, *ő nem bánja, azt csinálók, amit akarok!*

György úgy képzei, ha minden esetben ott lennék mellette a lánnyal, ő is meg én is. De nem egyszerre, mert az lehetetlen. Nem tudtam visszafogni! Azt mondtam neki: *nézd, ott a malacgyerek! De az nem jó, a malac az nem jó!* Szabályosan fölöltöztetett! Rám adta a pulcsit, mindent... hagytam magam... mit tudom én, lehet, hogy elmegyek. De mégsem mentem el, órákat beszélgettünk.

Egymás után szívtam a cigiket, nem tudtam, mit tegyek. Elvigyem a Györgyöt, vagy ne... Mondtam neki: *elviszlek, ott leraklak, bemész, kész!* Apám felajánlotta neki a malacot! Viccből! György erre fölkapta magát, *hát gyerünk. De nem fog belehalni?!* Mondom neki: *nem baj!* Azt mondja: *macskátok nincsen?* Mindannyian nevtünk. Még ő is... nem tudja, mi van vele, így még nem volt. Eddig mintha gyűlölte volna a nőket, most meg azt se tudja, mit csináljon. Ő kimegy a malachoz! *Na, gyere, kikísérlek!* Mikor menni akart az ólhoz, mondom: *te, kicsi az a malac!* Azt mondja: *beledöglik?!* *Beé... – mondom. Viszszajött. De még egyszer mondta neki apám: eredj a malachoz!* Még egyszer megindult... *Én már nem is viszlek sehova, pedig lehet, hogy elvittelek vóna, de amiket mondsz... tőled minden kitelik!* Mondom, *majd egy következő alkalommal.*

Az asszonnyal megszűnt a kapcsolat. György miatt. A feleségemtől nem váltam el. Arra van már csak lehetőségem, hogy beteg legyek. Akkor meg abban találok magam, hogy hibát követtem el. Teszem föl azt, hogy megismerkedek egy olyan valakivel, aki szimpatikus. Akkor már Jehová-tól várom azt, hogy segítsen, hogy az egészségemet ne engedje rosszab-

bodni, és egészséges maradjak. Ha hibákat követek el, akkor lelkiismeret-furdalásom van... Isten viszont megteszi helyettem a lépéseket, segít rajtam, nem engedi, hogy rosszabbodjék az állapotom. Ennek ellenére a törvényeit áthágom. Lehet, hogy buták az elveim. Én nem vonom kétségbe! Szóval, valahol elromlott az életem, az biztos, akit gyűlölni kellett volna, azt tiszteltem, amit meg kellett volna tennem, azt nem tettem meg, amit nem kellett volna tennem, azt megtettem, állandóan ilyen életet éltem. Próbálom a gyökereket keresni, hol van a hiba?!

vadnarancsok II.

Homoszexuálisok vallomásai

I. Hányan, miért?

Ismerősömről négy év után derült ki, hogy homoszexuális. Harmincöt éves, nő, műszaki értelmiségi, egy leány apja. Meghökkenésemet leplezve faggatni kezdtem. Kérdéseimet a jólneveltség határain belül próbáltam megfogalmazni – nem sok sikerrel. Mire a töredékes válaszokból kihámoztam a feltételezhető igazságot, kölcsönösen megviseltük egymás idegeit. Ez az élmény még jobban megerősített abban, hogy a húsz-harminc évesek problémáinak sorába az alkoholizmus, a narkománia, a szektásság, a csövesélet mellett a homoszexualitás is beletartozik. Ezért készült el ez a jó néhány beszélgetést rögzítő írás. A beszélgetések alatt tapasztaltam, bármennyire felvilágosultnak, álszeméremtől mentesnek vallották is magukat beszélgetőpartnereim, gátlásosan, érzékenyen reagáltak kérdéseimre. Szokatlan volt számukra, hogy szexualitásukat megpróbáltam mint többé-kevésbé hétköznapi problémát, közömbös szemlélőként vizsgálni.

A hagyományos családfogalom felbomlásával – az utóbbi tizenöt-húsz évben – jelentősen megnőtt a hazai leszbikusok, homoszexuálisok száma. Egyre gyakrabban értesülünk a különböző információs csatornákon szexuális perverziókkal összefüggő bűntényekről. És a perverziók legalább annyira felbolygatják a kedélyeket, mint maguk a bűntények.

A külföldi és hazai pszichológusok véleménye olykor gyökeresen ellentmond egymásnak a szexuális devianciákat előidéző okokkal kapcsolatban. A homoszexualitásnak, az egyik magyarázat szerint, az emberi egyedfejlődés korai szakaszában szociális, pszichikai (kis és tágabb környezetbeli) okai lehetnek, amelyek később, a kamasz- vagy ifjúkorban újabb, akár biológiai, akár társadalmi ingerek hatására manifesztálódnak.

Más nézet szerint a jelenség genetikai meghatározottságú. Ennek értelmében, az egyednek kénytelen-kelletlen, de el kell fogadnia állapotát, hiszen azt kromoszomális szinten, esetleges mutációk miatt, de szüleitől örökölte. Eszerint a homoszexualitás szomatikus-pszichikus betegség. Különösen fontos érvként hangoztatják ezt a nyugati homoszexuális mozgalmak. Ugyanezek hangsúlyozzák, hogy a primitív társadalmakban megszokott és elfogadott jelenség volt a homoszexualitás. E mozgalmak elvei szerint jogos igény a szexuális élet szabad gyakorlása, s annak korlátozása, üldözése vagy elítélése ellentétes az emberi jogokkal.

Francia professzor ismerősöm, aki a huszadik század legnagyobb szellemi teljesítményének a kidolgozott marxizmust (egzisztencialista beütésekkel) és a freudizmust (mint szexuális önfelszabadítást) tartja, abból a felismerésből, hogy mindenki van lappangó homoszexualitás, állandó heteroszexuális kapcsolataival mellett időlegesen homoszexuális kapcsolatokat is létesít, amelyeket nyilvánosan is elvállal. Ő ezt életfelfogásának nyitottságával magyarázza, s azzal, hogy szerintem egyetlen olyan kapcsolat sem létezhet, amely az egészséges személyiség minden igényét kielégítene, hacsak az illető nem hajlamos lelki öncsonkításra, azaz valami „*fordított perverzitásra*”.

A biológiában elfogadott – de nem támadhatatlan – tapasztalati szabály, hogy megfelelő nagyságú populációnál az egyedszám három százaléka genetikailag deviáns. Ideális nagyságú szaporodási közösségnél sem a kiválasztás, sem a mutációk, sem a populációk közti géncsere nem torzíja el az arányt, annak ellenére, hogy maga a populáció nyitott a többi felé. A biológiailag negatív deviancia persze társadalmi értelemben nem feltétlenül negatív (és fordítva). Az emberi populációk mozgását is – bizonyos szinten – a biológiai devianciák okozzák. E mozgást társadalmi-szociális szemszögből is lehet és kell nézni. Ha most eltekintünk minden egyéb nem szexuális devianciától (pedig feltételezhető, hogy ezek csoportja nagyobb), akkor is legfeljebb a mindenkori populáció hat százaléka lehetne genetikai okokból homoszexuális. És ekkor a szexuális deviancia és a homoszexualitás közé egyenlőségjelet tettünk. Tehát többszörös, durva általánosítással is a népesség hat százalékaról vélhetnénk e devianciát. Magyarországi nyílt populációkban – ha a biológiai magyarázattal élnénk – maximálisan hatszázezer homoszexuális lehet.

Ez elméleti érték. De mert nem erről van szó, okfejtésünk szűkebb érvényű. Válasszuk le a devianciákról a szexuálisokat, és ezekről a homoszexualitást. Az ily módon is megmaradó százalékarány – az állati populációkban előforduló eltérések analógiájára – fél–egy százalék lehetne. Ebben az esetben mintegy százezer magyar állampolgárról beszélhetünk.

A biológiai devianciák általában egy egyeden belül csoportosan jelennek meg; külön-külön nagyon ritkák. Erre a homoszexuális-leszbikus életforma leírásakor még visszatérünk.

Publikált adat, nyílt statisztikai felmérés nincs, amely követhetővé tenné a magyarországi szexuális deviánsok számának változását. Tudomásom szerint a környező szocialista országokban sincs ilyen nyilvánosságra hozott kimutatás. Így a probléma csak intuitíve érzékelhető.

Óvatos pszichológusok becslése szerint a magyarországi homoszexuálisok-leszbikusok népességünknek maximum három–hat százalékát teszi ki. Maguk az érintettek harmincöt–negyven százalékot mondanak. Ezt nyugodtan tarthatjuk túlzásnak. Így is, úgy is megdöbbenően nagy a társadalmunkban jelen lévő és a biológiailag indokolható homo-

szexuálisok számának különbsége. Ezt csak környezeti-szociális okokkal magyarázhatjuk.

Az Amerikai Egyesült Államokban a harmincas években, a társadalmi-szociális mozgások fokozódásának idején megnőtt a deviánsok száma. Ennek jelei: a családról, a szexuális életről, az ember szexuális szabadságáról vallott megváltozott vélemény s a homoszexuális „felszabadítási” mozgalmak is. Az USA-ban (mozgalmilag is aktív, homoszexuális egyén véleménye szerint), a harmincas évekéhez hasonlóan, ma is negyven százalék körül mozog a homoszexuálisok aránya. Ezt a számot semmiféle biológiai okfejtéssel nem lehet megmagyarázni.

Mivel indokolhatók a meghökkentő adatok? Néhány feltételezhető ok: a család felbomlása, a társas kapcsolatok lazulása, az iskolázottság, műveltség, szabadidő növekedése, egyéni és társadalmi távlatlanság, értékvesztés s az ezeket szolgáló ideologikus magyarázatok elterjedése, életformaváltás, drogok, különböző neurotikus-pszichikus betegségek szaporodása.

A nyugati homoszexuálisok önideológiáihoz hasonlóan a magyarországiak is változatosak, éppen úgy, mint a társadalmi elutasítás formái, melynek leple alatt a népesség jelentős hányada nem veszi tudomásul az ilyen életmódú embereket. Kölcsönös és egyre gyakoribb az egymásra mutogatás: megindult az áthárítás spontán mechanizmusa. Az elutasítások éppen a legkirívóbb szexuális életforma ellen szólnak. Gyakran hangzik el a „pornográfia” kifejezés is, amely a stílus kritikájának leple alatt magát aényt utasítja el. A szaklapok hasábjain szó esik a homoszexuálisokról, leszbikusokról, de a lapok jellegének megfelelően, betegségaspektusból járva körül a kérdéskomplexumot. Persze a szakcikk és a köznapi élet között évszázadnyi, ha nem évezrednyi a különbség.

„Öregem, ez a téma lerágott csont” – figyelmeztetett alig idősebb ismerősöm. *„Ha érintőlegesen is, de jó tíz éve benne van a köztudatban, beszélni viszont nem illik róla.”* Valóban: szabad, de nem illik semmilyen nemi eltévelyedésről beszélni. Még értelmiségi körben sem, nemhogy például egy idős paraszt néni előtt. Elnézó arcpirulás vagy hangos jópofáskodás a reakció akkor is, ha egy-egy ismerősünkről kiderül, hogy homoszexuális. S a lelkek mélyén az undorral keveredő megvetés.

Olykor vaskos történetek keringenek X. elvtársról, Y. művésznőről, Z. barátunkról, amelyeket szűk körben vagy liter bor után mondanak el egymásnak az emberek, s a részletek bőségével egyenes arányban növekszik a tétováság, a megítélésképtelenség. *„Jó, jó, csinálja, csak ne velem, hiszen ez magánügye”,* de azért, ha legközelebb szóba kerül az illető, megjegyzi róla: valóban puhább a kézfogása, ez vagy az a ruhadarab feltűnően kihívó rajta, s a járása is riszáló, nőies. Ha férfiről van szó, és netán nővel látják, akkor is azt vélik, hogy „fedőakcióban” vesz részt, ha pedig nő, és éppen nővel fecseg egy eldugott eszpresszó félhomályos sarkában, akkor esti

lumpolását készíti elő. Egyik lábukról a másikra állnak, ha éppen „vele” beszélgetnek, attól tartva, hogy közös ismerős jöhet, aki rossz híruket kelti. Lehet, hogy éppen ezt megelőzendő maguk mondják el: *„Képzeld, kivel találkoztam, már annyira bemelegedett!”*

A férfie emberek harsányabban szitkozódznak, pfujolnak, s előbb-utóbb saját férfiasságukról kezdenek beszélni. A nők a púderdobozfedél mögé vonulnak. Homoszexuális ismerősöm szerint éppen azért, mert a férfiak hamarabb „bemelegednek”. Lehet, hogy kíváncsiságuk, latens homoszexualitásuk viszi őket egyszeri kalandokba. Homoszexuális körökben ismert történet a következő: 1980 nyarán az Astoria sarkánál kiválasztottak tíz, változó korban lévő férfit. Héttel kapcsolatot, öttel szexuális kapcsolatot tudtak létesíteni a náluk fiatalabb férfiak. Orvos ismerősöm szerint a férfiak nyolcvan százaléka életében legalább egyszer kialakított kielégülésig nem jutó homoerotikus jellegű kapcsolatot. S akik ebből kiemenekültek, életük végéig magukkal vihetik énképük megingásából kialakult traumájukat. Hiszem is ezt, nem is. A mostani tizenévesekről meg az én korosztályomról, a harmincas-negyvenesről el is hiszem. De szüleim korosztályáról már kevésbé. Ezt magyarázhatom a megváltozott erkölccsel, életvitellel, nyíltabb – ha nem is őszintébb – életformával. Ugyanakkor a perverz rémtörténetek egyik szereplője mindig idősödő, gyakran özvegy nő vagy férfi.

S mert a barátságfogalom megváltozott, sokak számára elveszett; bizonytalanul nézem a korábban barátságnak nevezett kapcsolatokat. Gyanúval élek. Elveket gyártok, sajátos módon osztályozom az emberi kapcsolatokat: erotikus-szexuális jellegük alapján. A nők is gyanúsak. Pedig a nők, a szokásoknak megfelelően, nyíltabban, kevésbé feltűnően alakíthatnak ki egymással szexuális jellegű kapcsolatokat.

A férfiak ezt kevésbé veszik észre, s ha mégis tudomásukra jut, nem ritkán erotikus vonzást gyakorol rájuk. Férfiismerőseim többsége szívesen létesítene (vagy létesített) szexuális kapcsolatot egyszerre két nővel. Márpedig ennek rendszeres velejárója a két nő egymással is folytatott erotikus játéka. Ha egy párkapcsolatban megfogalmazódik az igény harmadik partner bevonására, rendszerint azt tekintik elfogadhatóbbnak, veszélytelenebbnek, ha az nő. S ez általában a női partner barátnője, ismerőse, akiről – ha elég hosszú a barátság, a hármaskapcsolat – az is kiderülhet, hogy jobban ismeri annak anatómiai sajátosságait, szexuális szokásait, mint férfitartnere. Egyik női adatközlőm szerint, aki nyolcéves pályafutása alatt 54 azonos neművel „feküdt le”, a nők egymás közti kapcsolata nem feltételezi, hogy eljussanak az orgazmusig. Sőt ezt rendszerint nem is akarják elérni, így kapcsolatuk nem is ágyhoz kötött, s azt sem érzik, hogy eljutottak volna a homoszexualitásig. Az orgazmus kiváltása férfitestet idéz föl, és „állati” ösztönöket. Ezzel magyarázható tehát, hogy kevés ilyen viszonyt folytató nőnek van bűnbánata, illetve bűntudattól származó, a személyiséget sorvasztó pszichikai bántalma.

Az elmúlt években szaporodnak azok a hazai művészi munkák, amelyek érintőlegesen vagy akár teljességükben a nemi tévelygőkkel, eltévelyedésekkel foglalkoznak. Már alig van kommersz film vagy tömegsikerért írott könyv, nagyobb publicitást megért novella, amelyben így vagy úgy ne szerepelnének homoszexuálisok, többnyire humoros céllal. Valóban, a „műélvező” szívesen mosolyodik el a maga biológikumával ellentétesen élő embertársán. A közelmúlt egyik szilveszteri kabaréjában a televízió azzal ért el sikert, hogy három vezető férfiszínésszel játszatta el egy Csehov-darab – a *Három nővér* – torzított kabaréváltozatát. Úgy hiszem, a helyzetkomikumon kívül (amellyel évszázadok óta hasonló módon értek el sikereket a drámaírók), más tényezők is közrejátszottak az országos hatótásban. Mintha valami erkölcsi gát szakadt volna át, s a felszabaduló jókedvvel olyan mellékesnek hitt hatások is felléptek, amelyre nem számított a műsort készítő gárda, s amelynek megértésére, feldolgozására a pszichológusoktól (?) eltekintve még alkalmatlanok vagyunk. Másnap ugyanis, az adás után, szégyenlősen kapdostuk a fejünket, s nem tudtuk, mi az oka, hogy így teszünk.

Néha elterjed: ez a színész, az az író, ez a táncdalénekes, az a vezető hivatalnok vagy funkcionárius homoszexuális vagy leszbikus. Közéleti, politikai, művészeti tevékenységük rugóit véljük ebben megtalálni. Beszélgetésekben, késhegyig menő vitákban végső érvként tartogatjuk pletykaszintű tudásunkat. Ráadásul valamiért *ott, ilyen emberek között*, ezt tudomásul is vesszük. Mintha életformájukhoz, pozíciójukhoz hozzátartozna a homoszexualitás, amelyet különös szellemi-fizikai teljesítményük járulékos extravaganciájaként elfogadunk. Mintha az alkotáslélektan körébe szeretnénk utalni a problémát. Ugyanakkor a szóban forgó emberek joga, hogy nem engednek beleszólni a magánéletükbe, s ez a kettősség csak fokozza kíváncsiságukat.

A *Magyar Értelmező Kéziszótár* szerint homoszexuális: „Aki természetellenesen, vele egyenműekkel tart nemi kapcsolatot, illetve az ilyen ember (l. buzeráns [férfi], ill. buzi [férfi].” A női homoszexualitásra nincs külön szavunk! Vagy csupán kihullt a nép emlékezetéből? Az *Orvosi Szótár* szerint „a nők közötti homoszexualitás a leszbikus szerelem vagy lesbianizmus”.

Dr. Bágyoni Attila *Szex, szerelem, család* című könyvéből vett idézet az alábbi:

„Homoszexualitás: Azonos neműek közötti szexuális kapcsolat. Nem kizárólagosan emberi tulajdonság, többféle állatnál is megfigyelték ezt. Oka, eredete tisztázatlan. A homoszexuális személyek többsége problémamentesen, kiegyensúlyozottan él ebben az állapotban.

A homoszexualitást régebben büntetendő cselekménynek tartották, ma azonban a törvények csak olyan esetben alkalmaznak felelősségre vonást, ha például kiskorút csábítanak el, egészségrontást követnek el velük szemben stb.

Kétségtelen, hogy a homoszexuális elcsábítás kórosan befolyásolja egy fiatal személyiség fejlődését, mindenekelőtt azért, mert a társadalom, az emberek nagy többsége nemcsak elhatárolja magát ettől, de el is ítéli, nem-ritkán megveti a homoszexuális egyéneket. Kétségtelen az is, hogy emiatt társadalmi beilleszkedésük, a baráti körök kialakítása sokkal nehezebb. S mivel kevesebb lehetőségük van arra, hogy nemi partnert találjanak maguknak, elfogadnak felelőtlenebb kapcsolatokat is; emiatt a homoszexuális férfiak között aránylag több a szifilisz, mint egyébként.

A homoszexuális hajlam jelentkezése, kialakulása az akarattól független, ezért a nemi ösztön ilyen jellegű megnyilvánulásáért a homoszexuális emberek nem ítéltethők, marasztalhatóak el.

Mindenképpen elítélendő azonban a homoszexuális prostitúció, vagyis az a nem is ritka jelenség, hogy könnyű életre vágó, bűnöző vagy a bűnözéshez közel álló fiatal emberek anyagi ellenszolgáltatásért homoszexuális cselekményekre vállalkoznak, jóllehet többségükben semmiféle homoszexuális készség, hajlam nincsen.

A homoszexuális közösülés főleg fiatal fiúk egészségére lehet ártalmas. Őket ugyanis az idősebb homoszexuális férfiak a nő szerepének betöltésére választják, s a hímtagot a végbelükbe vezetik.

A homoszexuális nők nemi cselekményei általában nem járnak fizikai egészségkárosítással.”

Hétköznapi életünkben alig van olyan problémakör a homoszexualitáson kívül, amelyben nagyobb distancia lenne a szakemberek és a hétköznapi ember véleménye, megnyilatkozásai között. Ennek okaiként az elfogadott erkölcsi normák néhány sorolható elő.

Társadalmi meghatározottságát tekintve vizsgálat tárgyává kellene tenni, hogy milyen objektív feltételek mellett jelenik meg a homoszexualitás. Az sem közömbös, hogy a homoszexuálisok milyen konfliktusokba kerülnek. A homoszexualitás kialakulásával az anyaközpontú, illetve az apa elnyomása alatt álló családokat is összefüggésbe hozzák. Azaz, ha valamilyik szülő túlzottan domináns a nevelésben, illetve a gyerek érzelmi életében. Ezt tekintik az elsődlegesen motiváló, előhívó erőnek az egyed későbbi életében. Ugyanilyen összefüggést tételeznek fel a művészi hajlamok, az extravagáns viselkedés, a különös képességhez kötött foglalkozások és a homoszexuális magatartás között.

A közhit általában tévesen ítéli meg a homoszexuálisokat, s ezért a normális szexuális életet élő többségnek nincs is módja felbecsülni, hogy e devianciából mennyi neurotikus eset származik.

A köznapi ember a nyílt homoszexuálisok „buzi”-nak nevezett csoportját veszi észre. A buzikra a nemükkel ellentétes nemi jellegek hangsúlyozása a jellemző. Így életmódjukkal azonosítják a homoszexuális életmódot. Pedig az ún. „melegek”, a „palotapincsik”, azaz a félig nyílt homoszexuálisok éppen saját nemüket igyekeznek „túlalakítani”. Mind-

ahányan a heteroszexuálisokkal való azonosulásra törekednek. Maguk is elítélik, követhetetlennek tartják a buzik külsőségeiben is megnyilvánuló szociális és szexuális magatartását. Szexuális beállítódásuk és az arról való nézeteik között húzódó ellentmondás megoldását saját személyiségükön belül megoldandó (vagy elnyomandó) problémának tartják, nem utalják a társadalom jogkörébe.

A rejtőzködő életforma mint kezdet és következmény, megbosszulja magát. Az ifjúkori személyiség önmagáról alkotott homoszexuális képzetek meggátolják a fejlődés normális menetét is. A kamasz- és ifjúkor érzelmi jellemzői normaként rögzülnek, a racionális nyitottság kórosan bezárul, fóbiák, mániák, motorikus cselekvések veszik át a hiányzó és áhított személyiség-megnyilvánulások helyét. A rejtőzködés valaminek az eltitkolása. A kamasz megszokja ezt a kettősséget, s hosszabb-rövidebb ideig együtt él vele. Mindaddig, míg testi és szellemi szükségletei olyan antagonisztikus ellentétbe nem kerülnek erkölcsével, hogy előtörő védelmi mechanizmusának hatására választania kell. A döntések, amelyeket, mint láttuk, érzelmileg éretlen, emocionális függésben lévő, értelmileg zárt, szempontváltásra képtelen személyiségnek kell megtennie – a kisebb ellenállás elve szerint alakulnak. A pillanatnyilag kellemesebb, „önfelszabadítóbb” helyzetek, a máról holnapra való élés csak jobban tudatosítja az egyéni lét kiúttalanságát, perifériára szorultságát, jövő nélküliségét. A „helyi érzéstelenítés”, az önvád, a saját vagy mások léte ellen forduló agresszivitás csak súlyosbítja ezt. Elhatalmasodhatnak a szexualitással kapcsolatos érzések, visszaszoríthatnak minden mást, s ha néha háttérbe is szorúlnak, ismét előretörve még tragikusabb konfliktusokat idéznek elő.

Az önmagukat nyíltan homoszexuálisnak vallók s nyílt homoszexuális életet élők száma kicsi. Többen vannak, akik szexuális életüket a minimálisra igyekezzenek visszaszorítani, s ha mégis szükségük támad egy-egy alkalmi kapcsolatra, akkor nem azokat a nyilvános helyeket keresik föl, ahol mindenki sejti a másiktól, hogy homoszexuális, hanem inkább az utcákon, az ismert találkahelyektől távol eső, konszolidált szórakozási lehetőségeket nyújtó helyeken próbálnak ismerkedni. Ők inkább rejtett homoszexuális életet élők vagy homoszexuális életben járatlan indifferenseket nyernek meg testi szükségleteik kielégítésére. Közülük sokan kerülnek az ideggyógyászatok, pszichiátriák, alkoholelvonó intézetek, belgyógyászatok rendelkezésére. S itt is érvényes, hogy egyik deviancia hozza magával a másikat, a harmadikat. Nem készült kimutatás arról, hogy az öngyilkosok, bűnöző hajlamúak, drogosok, gyógyszeresek, alkoholisták között milyen a homoszexuálisok aránya. S arról sem, hogy az egész életükben egyedül élők közül hány latens vagy elfojtott szexuális deviáns van. Pedig ők aztán kitűnő másodtünetképzők. Gyakran akadnak olyan emberek, akik nem tudják magukról, hogy latens homoszexuálisok – a pszichi-

áttereknek ezt tilos megmondani, nehogy az esetleg fellépő rémület határára öngyilkosságba kergessék őket.

Ha a megfigyelő hosszabb-rövidebb ideig igyekszik világukba vegyülni, különös szakértelem nélkül is szerezhethet némi fogalmat a mai hazai homoszexuálisok életéről. Arról, hogyan élnek, milyen belső kasztrendszerbe szerveződnek. Mivel igen érzékenyek, ha azt észlelik, hogy nem eleve elítélő szándékkal közelednek feléjük, sok mindent elmondanak magukról.

Jó néhány életsorsot nyomom követve a *hogy*-on át a *hová* kérdésre is adódik válasz. A beszélgetések során olyan esetek fordultak elő, hogy úgy tűnik: vagy elfojtások és pszichikai bántalmak felé visz az út, vagy aktív „meleg” élet esetén negyven-ötven éves kortól a züllés felé.

A következő kérdés azonban a *miért*. Miért van társadalmunkban a biológiaiailag eleve determináltaknál jóval több homoszexuális? Jóllehet számukat nem ismerjük, hiszen statisztika nem készült, az érdekeltek becslései pedig minden bizonnyal túlzottak, annyi mégis valószínűsíthető, hogy az utóbbi évtizedekben az összlakossághoz viszonyított arányszámuk növekszik.

Miért vannak tehát ilyen sokan?

Aki néhány szociografikus riportot kísérel meg elkészíteni, semmiképpen sem adhat hiteles választ. Több okból. Egyrészt mert a szerző hite szerint e műfajnak nem problémamegoldó, hanem problémajelző szerepe van. Másrészt e kérdés megválaszolására a szerzőnek nincs megfelelő szakértelme, képesítése. Sem orvosi, sem pszichológusi, sem szociológusi. Igaz viszont az is, hogy bármely, józan ésszel gondolkodó emberben, ha hónapokig foglalkozik egy témával, önkéntelenül kialakul valami laikus vélemény. Ez esetben több tucatnyi eset közös tulajdonságai óhatatlanul magukra vonták a figyelmet. Ebből született egyéni véleményként némi magyarázat.

Ez pedig a következő.

A riportalanyok, beszélgetőtársak mindegyikénél – már akik feltárták gyermekkorukat – volt valamilyen meghatározó gyerekkori élmény: túlságosan erős anyai kötődés, probléma a szülőkkel, ferdült nemiséggel kapcsolatos tapasztalatok stb. Valamennyiükben infantilizmus is van, legyen az egyéniséghiány, anyakeresés vagy más. Ugyancsak jellemzőjük a – különböző fokon megnyilvánuló – problematikus lelki alkat, idegrendszeri zavarok, túlérzékenység.

Másfajta tapasztalat az, hogy jelenlegi társadalmunkban az ifjúság első sorban önmagát neveli, önmagára hat. Nem az iskola, a család vagy az ifjúsági szervezet teszi a serdülőkre a legnagyobb hatást. Minden, bizonyos ingerküszöböt meghaladó erősségű hatás, minden, ami számukra érdekes, felnőttmentes terepen zajlik. Nem feltétlenül az aluljáróban vagy csöves bandában. Lehet, hogy úgynevezett „rendes” gyerektársaságban.

Vagy koncerten, vagy más bulin. Szóval ifjúságunk mintegy önmagát neveli. A felnőttektől nem kap érvényes eszméket.

Ha összevetjük, hogy a homoszexualitás-eredet narcisztikus, infantilis érzelemvilág, s ugyanakkor társadalmunknak célja az emberek függőségi helyzetének és gyerekes infantilitásának fenntartása, akkor elődereng a mai korban olyannyira megnövekedett homoszexualitási arányok egyik lehetséges oka.

A továbbiakban néhány – kommentár nélküli – adat, hosszabb-rövidebb történet következik, amelyeket személyes beszélgetések során homoszexuális egyének mondtak el.

II. Pillanatfelvétel – önkioldóval

Negyvenegy éves, elvált, iskolás leánygyermekét egyedül nevelő homoszexuális férfiről készült ez a pillanatfelvétel. A mai kép nem ad magyarázatot a tegnapiakra, a férfi sorsának összetevőire. Bár a mai énjét elmondó ember beszédének szövete olykor felfeslik, egy-egy ponton felsejlenek az előzmények: *...olyan testrészeket csókolt meg és fogott meg, amiket előzőleg a feleségem soha...* Lassanként megértjük: a nemi életben tapasztalatlan – kulturálatlan? – ember a véletlen folytán éppen homoszexuális kapcsolatban szerzett „nagy” tapasztalatokat. Éretlen, hiú, énközpontú. Hiú a külsejére, sikereire, ellenállhatatlanságára s – nem túlságosan magas – társadalmi státusára. Egoista: életvitelben, nemi életben egyaránt.

Maga a beszélő is tudja, hogy önfényképez: pillanatnyi legjavát igyekszik elmondani. De tapasztalható a leküzdhetetlen görcs: *nem vagyok buzi, telítve vagyok érzelmekkel, én egy „meleg” ember vagyok!*

Az interjú két nap alatt készült el – közvetlen azelőtt, hogy a főhős disszidált. Valószínűleg azért, mert zsarolták, és ebből, úgy látszik, más-képpen nem tudott kilépni.

Életmódját nem kívánta megváltoztatni, de elviselni is nehezebben tudta. Az új környezetben – mert olyan országba távozott, ahol homoszexuális ismerősei várták – még adódhat a *nagy szerelem* ígérete, amelytől valójában, hiszen *kiöregedett már az életből*, nem sokat várt.

„Annyi helyen voltam, és annyi mindent láttam, hogy semmi nem lep meg. Egyetlen helyen nem voltam még a homoszexualitásom miatt: a rendőrségen. Annak ellenére, hogy köztünk is van besúgó. Valójában nem vagyunk védtelenek: aki ismeri a szabályokat és tud közöttük tájékozódni, azzal nem tudnak semmit sem csinálni. Csak ha kiskorúval kezd ki, vagy közbotránkozást okoz. Persze, ha elkapják a vécében, abból is lehet baj. Pedig sokan kiszorulnak az utcára, társadalmi helyzetüktől függetlenül. Ismerek egy húszéves srácot, a szülei menők, de a lakásukba nem viheti a partnerét. Ott nem tart, hogy be merje vallani a szüleinek a homoszexualitását, tehát az utcára szorul.

Vannak lusták, akik megelégszenek heti vagy havi egy aktussal, de vannak olyanok, akiknek minden áldott nap kell. Ha egy ilyen vérmérsékletű ember lakás nélkül van, arra kényszerül, hogy az utcán, kapualjban,

parkban, sötét erdőben közösüljön. És köztünk a legtöbben ilyen hevesek. Nagyon kevesen rendelkeznek önálló lakással, ahol az intim dolgokat el tudják intézni.

Nekem van lakásom, de nekem sem volt mindig ilyen a helyzetem. Én is csináltam erdőben, kocsiban, temetőben, nádasban. És én elég vérmes egyén vagyok. Ha két napig nem talállok partnert, akkor szinte őrjöngök. És ez kihat a munkámra, a viselkedésemre.

Az ember megismerkedik valakivel – nem azért, mert éppen imponáló a társadalmi rangja, iskolai végzettsége, beosztása, „mert ez orvos”, „mert ez mérnök”, „mert ez miniszter”. Lehet bárki az illető, ha a rokonszenv nincs meg, akkor lehet az atyaúristen, akkor sem kell. Kivéve egy bizonyos csoportot. Ha valaki oda tartozik, legyen bárki a kezdeményező, hajlandó vele lefeküdni, mert anyagi hasznot húz belőle. De ez már nem szerelem, ez már prostitúció, és ez undorító, mert teljesen állattá teszi az embert. Ez egyoldalú valami, közel áll a nemi erőszakhoz. Ezek az emberek azt nyújtják, amiért a partner fizet. Ma már Budapesten nagyon kifinomult a stricivilág. Az idősebb ember, aki már nem tud partnert szerezni, fölszed valakit a vécén, aki kerek-perec közli – és most nagyon drasztikus leszek –, hogy „kétszáz forintért leszophatsz”. De ha az a férfi nem olyan beállítottságú, hanem – mondjuk – férfit akar játszani, és meg akarja dugni, akkor a strici azt mondja: „ebben is benne vagyok, de ez már ötszáz”. Ez ugyanúgy megy, mint a „normális” életben a prostituált nőknél. A szolgáltatás mértékének megfelelően emelik a tarifát. Egyébként nálunk nem magas a tarifa. Nagyon sok fiatal srác van, aki fizikai adottságainál fogva nem kelendő, nem szép, mosdatlan, nem kelletős. Ezek arra kényszerülnek, hogy szabad téren ismerkedjenek. Ők azok, akik elmennek az idősebbekkel pénzért, s itt is érvényes: ha sok az áru, alacsony az ára.

Ha kimész a pesti éjszakába, és felkeresed a placcokat – nagyon sok van: a Felszabadulás tér, Astoria, Emke, Moszkva tér, Déli pályaudvar, Nemzeti presszó, Gong presszó, Diófa étterem –, ott este tizenegy óráig van forgalom. Ezek tele vannak olyan fiatalokkal, akik anyagiakért csinálják a bulit. Ma, a technika fejlődésének korában egy tizenhat-tizenhét éves gyerek vagy egy húszéves fiatalember, aki még tanul, nem rendelkezik olyan anyagi eszközökkel, hogy biztosíthatná magának a társadalom, technika stb. által felkeltett igényei kielégítését. Hallottam már ilyeneket: „menj ahhoz, az meleg, könnyen tudsz tőle pénzt szerezni”. Az elmúlt időben szinte csak egyetemistákkal, főiskolásokkal feküdtem le, és merem állítani, hogy ezeknek a fele sem volt meleg. De kell nekik a pénz, szellemileg eléggé felvilágosultak, nem csinálnak problémát abból, hogy erkölcsükkel ellentétes dolgokat cselekszenek. Istenem, kell nekik a pénz.

Nem mondok nagy számot, negyven százalékra tippelem azoknak a férfiakkal a számát, akik homoszexuálisak. Ez talán azért van, mert manapság nem éveken keresztül válik valakiből meleg, hanem napok alatt. A

törzshelyemen naponta jelennek meg új testek. Az, hogy ötvenhat után a törvényeket megváltoztatták, és már nem büntetendő cselekmény, nyíltabbá, szabadabbá tette ezt a fajta életet.

Kivéve persze bizonyos társadalmi rétegnél, amelynek tagjai nem fordulnak meg a homoszexuális találkahelyeken. Ezek az emberek, akiket úgy hívunk, hogy palotapincsik, nem mutatják meg magukat. Ők a társadalmi rangjuknál, anyagi jólétüknél fogva mindent meg tudnak kapni, bárkivel le tudnak feküdni. Ez az első kategória.

Ismerek társaságokat, amelyekben nagyon szabad heteroszexuális életet folytattak, és végül minden olyan lapos lett, olyan semmitmondóvá vált, hogy egy újfajta szexualitásba mentek bele. Sok ember ilyen. Megvolt mindenük, éltek a nagy életet, aztán egyszer heccből megpróbálták ezt is, és most már nem tudnak sem egymástól, sem a homoszexualitástól megszabadulni. Ezek az emberek, ha megtudják, hogy valaki – nagyfarkú – újonnan bekerült ebbe az életbe, akkor felhajtóik segítségével becserkészik a tagot, és közös partiba viszik.

Jóérzésű ember biztos, hogy nem fogja kirakatba tenni magát, és nem fog belemenni gruppensexbe, ahol egy harmadik, netán sokadik csámcsog rajta, hogy ki a rafináltabb, ki a technikásabb. A jóérzésű ember egy test melegét akarja érezni, beszívni és egy embernek akarja a saját érzéseit átadni.

Híres lett Pesten egy hely, ahol mindig, minden este orgia van. Többször hívtak, de nem szálltam be a buliba. Egy luxuslakást csak erre a célra rendeztek be, ott a plafontól a padlóig mindent, de mindent szőrmeével borítottak be. Van zeneszekrény, meg hatalmas bőrpárnák. Sokan járnak fel a fiúk közül, de másodjára csak az mehet oda, aki „friss” testet is visz magával. Az ilyen tőlem távol áll. Mint ahogy elvárom a partneremtől, hogy tisztán, érzelmekkel telten adja magát, ugyanolyan tiszta érzelmeket nyújtok én is.

A harmadik kategória a buziké. Ezeknek minden mindegy, nem számít a külső, naponta váltogatják a partnerüket, és azt sem nézik, hogy ez a partner tiszta-e. Az a fontos, hogy legyen valami a lába közt, és ha megtörtént az aktus, azonnal kirúgják a partnert az ágyból. A buzi botrány árán is ki akar eléggülni. Az ember megpróbálja megválasztani a helyet, ahová jár, meggondolja, hogy hol fordulhat meg, ahol kevésbé teszi ki magát az intrikának, a megjegyzéseknek, a támadási lehetőségeknek. De ez csak a józanabb felfogású emberekre jellemző, mert a szó szoros értelmében vett buzik ezzel nem törődnek. Holott nem tudják elviselni a támadást, szinte képtelenek a fizikai támadást kivédeni, mégis megreszkírozzák az ilyen veszélyes helyzetekben-helyeken való megjelenést. Ez igen függ a társadalmi helyzettől. Végül is egy középkáder nem engedheti meg magának, hogy a gyanúnak akár az árnyéka is rávetődjön. Nem jelenik meg a nyilvánartott homoszexuális szórakozóhelyeken. Ebből bot-

rányok, rendőrségi ügyek, sajtóközlemények lehetnek, és ettől mindenki fél. Reszket. A buzi azonban botrány árán is ki akar elégülni. A buzik undorítóak. Mindegy, hogy milyen társaságban, milyen miliőben vannak. Ráadásul egy buziról mindenki leolvassa az első pillanatban, hogy ő buzi. A vonaglásából, az affektálásából ez kiabál! Aki ide csúszik, már a nőies hangszínt is átveszi.

Ezzel szemben a második kategóriába tartozó évekig tartó szerelmi barátságot köt. Elsősorban kitartó kapcsolatokba megy bele, mondhatnám, teljes egyenjogúsági alapon, házastársi életre törekszik. Ez valóban olyan, mint egy házasság, attól eltekintve, hogy a féltékenység jóval erősebb, mint a férfi-nő kapcsolatban. Az ilyen szerelemben egymás érzéseit, mozdulatait olyan figyelemmel, olyan árgus szemekkel kísérik, hogy ez már valódi betegség. Féltve vigyáznak egymásra.

Ez a második kategória: a melegék.

A meleg életében sokszor van tragédia. Síríg tartó szerelem nincs. Pedig majd mindig elhazudják az első mondatoknál, amikor a kezdet kezdetén vannak. „Így szeretlek, úgy szeretlek, soha senki más, csak te”, de a meleg életben is, általában öt-hat év után megszűnik a szerelem, a testi vágyódás. De csak az egyik félben. Soha nem úgy alakul, hogy egyszerre akarnák felszámolni az élettársi közösséget. Az egyiknél már megszűnt, a másiknál éppen akkor éri el a tetőfokát a ragaszkodás. Ezért gyakori a verekedés – de gyilkosságba ritkán torkollik.

Tartós barátság alatt a meleg ember soha nem keres kalandot. Ennek ellenére mégis van köztük féltékenység. Pedig, ha valaki valakitől szépet és jót kap, akkor miért kellene máshoz menni, miért kell mást is megkívánni? Igaz, hogy a meleg társadalom tagjai nincsenek tekintettel egymásra. Ha megjelenek a barátommal X. helyen, akkor megpróbálják elszedni tőlem. Pedig tudják, hogy a barátom! Ez természetes dolog. Itt olyan emberek is megfordulnak, sőt rendszeresen bejárnak, akik nagyon lecsúsztak, akik társadalmi helyzetüknél fogva nem mehetnek máshová, vagy akik képtelenek tartósabb barátságra, akiknek minden mindegy. A lecsúszott ember arra is hajlamos, hogy elmesélje asztaltársaságának az előző esti ágyjelenetet.

Az is előfordul, hogy ide kíváncsiságból megy be valaki. Esetleg még egyszer el mer oda menni. Harmadszor már nem. Magyarországi viszonylatban hátrányos az, hogy a buzikat egy helyre szorítják a melegekkel. Na igaz, hogy így a rendőrség jobban szemmel tudja őket tartani. A társadalom és az emberiség ezekből az alakokból ítél, mert ezek látszanak. Akik nem merik ennyire sem kirakatba helyezni magukat, azok néha a testi szükség kényszerűsége miatt az utcai placcokat választják. Ha buzik, akkor a vécéket.

A Diófa, az Egyetem, valamikor az Astoria is állandó téma volt a külföldi homoszexuális lapokban. Ma is járnak ezekre a helyekre németek,

svédek, franciák. De a vécések nem mennek oda, mert szégyellik, hogy homoszexuálisok. A társadalom kényszeríti őket a vécékbe, mert razzia alkalmával például azt lehet mondani, hogy csőrepedés miatt vannak ott. De ha beülnek valamelyik szórakozóhelyre, azonnal lelepleződnek.

Hogy én hogyan kerültem bele? Nekem nő volt az ideálom. Csinos, szép, szemrevaló feleségem volt. Boldog voltam, boldog családi életem volt, amíg egy férfi nem jött az életembe. Ital hatására vagy anélkül – mindegy –, tény, hogy lefeküdtem egy férfinak. Kalandok sora volt már mögöttem, mikor velem kikezdett, én meg, mint egy hülye, nem is tudtam, mi lesz ebből. Egyszerűen már az is jó érzés volt, hogy ő vetkőztetett le. Azóta tudom, hogy mindenkiben van homoszexualitás, csak nem mindenki és nem minden pillanat tudja kiváltani. Amikor engem ez a srác levetkőztetett, amíg a csúcsig elértünk, olyan testrészeket csókolt és fogott meg, amit előzőleg a feleségem soha. Nő és férfi kapcsolatában csak akkor kerül a férfi ilyen helyzetbe, amikor a női partner bárcás kurva. Egy feleségnek, akiben az él, hogy ő a feleség, és kötelessége a férjét kielégíteni, so-sincs annyi tapasztalata, hogy tudja, mikor mi jó a férjének. Ehhez csak meleg ember ért, vagy bárcás kurva.

Későn kerültem a melegek közé, nem ismertem, sőt nem is sejtettem ennek az életnek a rejtelseit, bonyodalmaikat. Amikor meggyőződtem, hogy ilyenné váltam, annyira megrémültem magamtól, hogy egy ismert professzornak, akinek a sajtóban olvastam a nevét, írtam egy levelet. Őszintén, nyíltan, mindent elmondtam, ez van, ilyen és ilyen érzelmek kavarnak bennem. Nagyobb hatást vált ki belőlem egy férfi, mint egy nő. Ez a professzor nagyon kedves, barátságos volt, válaszolt a levelemre, írta, hogy keressem fel. Annyira felbátorodtam, hogy megkerestem. Az orvostudomány mai állása szerint ő mindent megtett értem. Én voltam a buta, mert akkor még azt hittem, hogy létezik emberfia, aki ezen változtatni tud. Akkor hittem benne, és tíz körömmel ragaszkodtam ahhoz, hogy én igenis normális ember vagyok és normális életet akarok élni. Próbáljanak engem megváltoztatni. Két hónapot feküdtem a klinikán, méghozzá zárt osztályon. A kínok kínját, a poklok poklát jártam meg a sok elektromos kezeléssel, s mit tudom én, milyen kísérleti eljárásokkal, hogy megváltozzak. Végül arra kényszerültem, hogy az orvosnak is hazudjak, hogy megszabaduljak ezektől a kínoktól. Semmit sem változtam.

A feleségem nehezen fogadta el, bár megértő volt, hiszen művelt és tájékozott. Aki nem tudja, hogy ilyen élet is létezik, az biztos, hogy cirkuszt csinál. Szerencsére olyan feleségem volt, aki ezt megértette, és így is elfogadott volna férjének, ha én ebbe belemegyek. Szegény, ő is azt hitte, hogy ezt meg lehet változtatni. A női rutinját, báját vetette be, de csak hányingert váltott ki belőlem. Aztán én is annyira igyekeztem, hogy majdnem begolyóztam. Egy sikertelen nemi aktus után borotvapengével belevágtam a vesszőmbé. Elvágtam a húgyvezetékét. Azt hiszem, le akartam vágni; ha

már ilyen lettem, majd megszüntetem én ezt! Sok vért vesztettem, amikor megtalált a feleségem, már ájult voltam. Aztán elváltunk.

Szóval nem tudtam biszex lenni. Ez a tanulság. Sokan azt mondják, hogy ők nőkkel is, férfiakkal is tudnak „lenni”. Elhiszem, de mégsem tartom igaznak. Aki nővel is lefekszik, csak azért teszi, mert a külső körülmények erre kényszerítik. Olyan a társasága, hogy elvárja. Élvezetet, gyönyörűséget nem hiszem, hogy talál benne.

Huszonhat éves koromban kezdődött az első tartós kapcsolatom. Éppen úgy, mint bárki más, szerelmes lettem. Szellemileg, testileg megtetszett valaki, csak vele kívántam élni, kízó vágyaim voltak, mással nem is tudtam foglalkozni. Aztán észrevettem, hogy a barátság lanygulásakor, majd befejezése után gyorsan leszek szerelmes. Hosszabb-rövidebb idő után, de örültem rám tör a szerelem.

Kiszámíthatatlan, hogy milyen hosszú ideig fog tartani egy-egy kapcsolat. Az életben sok olyan volt, amelyik egy vagy két találkozás után be is fejeződött. De én például úgy kezdtem ezt az életet, hogy volt egy tízéves kapcsolatom. Tíz évet így éltünk le, mint férj és feleség. Tíz év után bennem megszűnt a szexuális vágy, és bizony a „barátnőmben” még elevenen élt. Az ilyen helyzet a mi életünkben azzal jár, hogy bár mindenképpen megszakad a kapcsolat, de az egyik a másikat nem hagyja békén. Ez persze műveltség kérdése is. Van, aki egész életében nem tudja elfogadni, hogy már nem kell a másinak. Telefonálgat, üzenget, megvárja a munkahelye előtt, jeleneteket csinál a presszóban, árulkodik az újabb szeretőnél – zaklatja, fenyegeti, zsarolja volt partnerét. Az első kapcsolatom miatt a mai napig zsarolnak. A lehető legszemetebb módon: a gyermekemmel. A volt szeretőm azután, hogy felvágta az ereit, és én meg sem látogattam a kórházban – mert úgy csinálta azért, hogy ne haljon meg –, eljött a munkahelyemre, és elmondta a munkatársamnak, hogy mi tíz évig együtt éltünk. Csak éppen nem tudta, hogy az a munkatársam is meleg, és persze nem adta tovább a hírt. Mert tudunk szolidárisak is lenni egymással. Szóval különböző zsarolásai voltak, és végül kénytelen voltam kinyitni a pénztárcámat és megfizetni, hogy fogja be a pofáját.

Tudom, hogy az ilyen helyzet nem a társadalom bűne, hanem az emberek butasága az oka. És ettől a butaságtól félni kell – nem értik meg, hogy „ilyen” is van. Nem tudják elfogadni. Bár egy kicsit ezt is megértem. Anynyi szemétség történik közöttünk, hogy abból nem nehéz általánosítani. Ettől retteg mindenki. Én is megpróbáltam mindent a szeretőm leszerelésére, még testi fenytítéshez is folyamodtam, de ez sem segített. Pénz kellett. Az hatott. Mindenesetre, az esetből tanulva, a mai napig nem tartom célszerűnek, hogy tartós kapcsolatom legyen. De ez így, szavakkal megfogalmazva, ismét nem igaz. Mert nem tudhatom, mikor esek bele menthetetlenül valakibe. Sajnos két év után szerelmes lettem egy másik srácba, akivel négy évet húztam le. Igaz, már lazább függőségi viszony-

ban. De hát most itt vagyok, negyvenegy évesen, kiöregedőben, és egy csomó lehetőséget elszalasztottam. Pedig ez a második fiú is szeretett, mégis bennem szűnt meg az igény. Hiába volt kedves – a meleg embernél jobban senki sem igényli a kedvességet –, már nem kellett.

Annyira igényeljük a figyelmességet, kedvességet, hogy ennyire más nem is igényelheti. Ez valami kifinomultság. Ha valamelyik fél a másikat megsérti, azzal jár, hogy a másik pillanatokon belül elhidegül tőle, közömbössé válik. Menthetetlen a kapcsolat. Mese nincs – a közömbösség a másik számára kínokat okoz. Az elhidegülés először testi undorként jelentkezik. Nem tudja felkelteni partnere érdeklődését, nem tudja feldobni, nem ad semmi illúziót arra, hogy szép ez az élet, semmi érdekességet nem tartogat, semmit, ami lelket erősít. És ezek után szellemileg is tudja az ember, hogy nem, nem, nem kell. Azután már minden zaklatásnak tűnik. Csak a hülye ember nem tudja felfogni, hogy ami nem megy, azt nem kell erőltetni.

Tökéletes szerelmem két emberrel volt. Tíz és négy év! Mint férj és feleség. Én a férj. Az utcai forgatagban is megértettük egymást. Soha el nem váltunk, mindenhová együtt mentünk. Nem csaltuk meg egymást. Szóval tökéletesebb volt, mint a házasságom. Figyelmesebbek voltunk. Én fázékony ember vagyok. Könnyen megfázom, és ez ledönt a lábamról. Ha lebetegedtem, akkor a barátom kedvességgel, figyelmességgel, türelemmel vett körül. Ezt egy nőtől sohasem kaptam meg.

Én azért sorolom magamat a kettes kategóriába, a melegek közé, mert még nem jutottam el oda, hogy mindenkor mindenkinek odaadjam magam. Magyarul, hogy bárkivel lefeküdjek. Sokat adok a külső vonzerőre, és arra, hogy tiszta legyen az illető, mert itt olyan testi kapcsolatról van szó, amely megköveteli a tökéletes higiénit. A társadalmi rangom is belejátsszik, és a családi helyzetem is. Én normális családi légkörből léptem át ebbe a szituációba. Ez engem kötelez. Itt diszkrétnek kell lennem, hiszen annak idején vállaltam egy gyereket. Nem tudom, hogy ez a gyerek az életben hol fog kikötni, s mivel a társadalom az életmódot nem fogadja el, kénytelen vagyok így cselekedni – még ha ez gyakran rossz is nekem –, hogy a gyermekemnek később se származzék belőle hátránya. Például vigyázni kell arra, hogy a gyerek semmit se sejtсен a szexuális vágyaimról, mégis élhessem a magam életét. Azt hiszem, a gyerek nem sejt semmit. Rendelkezem annyi önuralommal, hogy otthon a normális családapát játszom. Társaságban szó szerint játszom a fejem, teszem, hogy normális férfi vagyok. És vannak helyzetek, amikor tényleg bizonyítani kell, hogy férfi vagyok. Mert még ebbe is belekényszerülök, annak ellenére, hogy nekem semmi élvezetet, semmi jót nem nyújt. Az összes főnököm nő. Egyedülálló nők, és néha a fizetésemelésért, a kiküldetésért a lábuk közé kell feküdni.

A gyerekemmel egy lakásban élek. A feleségemtől – huszonnyolc évesen – hatvannyolcban elváltam. De semmi baj! Az életben sok ne-

hézség van. Azért vagyunk emberek, hogy ezeket legyőzzük. Megpróbáltam úgy nevelni a lányomat, hogy élvezzem a teljes őszinteségét. Ő elmondja a saját programját, s vagy áldásomat adom rá, vagy nem. Tehát megpróbálom gyakorolni atyai szerepemet, tanácsot, útmutatást adok neki. Egyszersmind ez az én célomat is szolgálja, mert megtudom, mikor lesz távol, és teljesen felszabadulhatok, bulikat rendezhetek. A lányom most középiskolás.

Ha barátom van, akkor nem kedvelem a futó kapcsolatokat. Ez nem mindenkinél van így, vannak, akik nem képesek a barátságra, hiszen minden este mást akarnak. Van, aki a barátság mellett is képes mással lefeküdni. Van egy ismerősöm az asztaltársaságból, aki most eszeveszetten „nőzik”, csupán azért, mert az állandó barátja éppen fél éves külföldi kiküldetésben van. Most van alkalma a kilengésre, és meg is engedi magának. Egy huszonnégy éves srácnál természetellenes volna, ha fél évre megtartóztatná magát.

Korábban, ha valaki a sorozásnál bevallotta, hogy homoszexuális, azt nem vitték el. Aztán rájöttek arra, hogy sok heteroszexuális is ezt mondta, csak azért, hogy ne legyen katona. Most ha megmondja, ha nem, ha észreveszik, ha nem, elviszik. Ilyen is van. A nagyobb része aztán bent marad. A kiképzés elején, amikor a fiúk teljesen el vannak zárva a világtól, hamar kialakulnak az ilyen kapcsolatok.

Ha fölszedek egy fiút, nem biztos, hogy abból szerelem lesz. Pedig mindig ezzel az igénnyel szúrom ki a partneremet. Jólesik nekem ez az egyszerű kapcsolat is, de lehet, hogy talállok valami olyan tényezőt, ami arra kényszerít, hogy ne vigyem tovább. Ugyanolyan ez az élet, mint a heteroszexuálisoké. Vannak alkalmi kapcsolatok, vannak időszakos kapcsolatok, és vannak, amelyekből tartós viszony lesz. Mindenki erre az utóbbira vágyik, de istenem, nem lehet előre megmondani, hogy éppen ez lesz az. Csak itt két egyenemű csinálja – finomabban. Még az egyszerű kapcsolatok is finomabbak, mert az ember tudatában az egyeneműek kapcsolata él. Nem az, hogy a másiknak farka van! Ez hülyeség, ezt ki kell hagyni! Ez csak a buzikra jellemző. Én kikérem magamnak, ha valaki azt mondja rám, hogy „buzi”. Én meleg ember vagyok. Nem tudom pontosan szavakba foglalni, hogy miért. A válasz csak annyi: a belső érzések miatt. Csókoltam nőt és csókoltam srácot. Ég és föld! Egészen másként ölel magához egy nő, és egészen másként egy férfi. Ha kezdődik a szerelmi aktus, és megfogják a combomat, mintha villám csapna belém. Egy srác mindig, minden esetben a legjobb helyen fog meg, mert vannak íratlan szabályok, hogy mikor, hova nyúlhat az ember.

Van ennek a társaságnak egy olyan rétege, amely nem rendelkezik lakással. S bár nem tartozik a felső tízezerhez, a beosztása már megköveteli, hogy ne az ismert helyeken szerezzon partnert. Félnék, hogy meglátják őket, szóbeszéd tárgyává válnak, vagy hogy bekerülnek egy rendőrségi

razziába. Így azután sokan az utcán ismerkednek. Ilyenkor döntő annak a szerepe, hogy a két ember egyetlen szó kiejtése nélkül tudja a másiktól, hogy az. S akkor kettőjük közt elég egy szemvillantás, egy éppen megrezdülő váll, hogy három lépés után megforduljanak. De legalább az egyik megtorpan és irányt változtat. Tudatosan. Persze nemcsak az utcán lehet ismerkedni, hanem normális társaságban is. Hiszen, ha nem lesüllyedt buzikról van szó, akkor megpróbálnak úgy viselkedni, mint bárki más. Ha két meleg ember egy társaságba kerül, azonnal fölismerik egymást, s ha éppen nem akarnak egymáséi lenni, az egyik azonnal felszívódik, nehogy lelepleződjenek.

A meleg életben az, aki nőt játszik, a férfiakat előlről nézi meg; aki pedig férfit, hátulról. Én először a fejét nézem meg, aztán hátulról. És soha nem mondom azt, nézd, mekkora csomagja van, hiszen a mai öltözködés mellett a férfiembernek leginkább ezt szeretik hangsúlyozni. Ami a rendes életben ugye, a csábítás egyik kelléke, az a melegeknél a szerepvállalás jele. Nekem az a fontos, hogy jó segge legyen.

Ha már kialakult a kölcsönös vonzalom, nem azzal kezdi két srác, hogy megfogják egymás farkát. Inkább csókolóznak, smárolnak, hiszen ezek előbb-utóbb felkeltik a nemi vágyat. Igazából ezt kell megtanulni a meleg életben, mert, azt hiszem, a női test ismerete a férfival együtt születik, ugyanúgy, mint a nővel a férfitest tudása. A melegnek a sajátjával azonos típusú testtel való bánást hosszú idő alatt kell megtanulni. Kevés az, ha a sajátját ismeri, amely rendszerint eltér az átlagostól. A heteroszexuális kapcsolatban az évezredek szokásai alakította fogások automatikusan adódnak, kevés szellemi izgalmat adnak. De köztünk a dolog egészen más. Ahhoz, hogy én valakit megbasszak, hosszú időnek kell eltelnie. Ki-merítő szerelmi előjáték után, amikor az eksztázis határához értem, amikor már nem bírom tovább.

Soha nem lehet tudni, egy meleg emberből mi vált ki valamilyen szexuális témájú gondolatmenetet. Nem lehet tudni, melyik kijelentése takar erotikus célzást. Ha a társaságban van olyan férfi, aki rokonszenves nekem, azonnal kialakul bennem az iránta táplált vágy. Én, ha meg is próbálok ez ellen akár a gyávaság, akár a tisztesség okán védekezni – tudatosan –, a tudatalattim mégis olyan irányba terel, hogy felszabaduljanak a gátlásaim. Próbálok elnyerni a másik szimpátiáját. A melegeknél a szimpátia nem mindig jelent lefekvés hajlandóságot, a buzik viszont egy aktuális legnagyobb barátságokat is felrúgják.

Mitől szimpatikus egy másik ember? Ugyanattól, amitől a normális életben. Vannak, akik meghalnak a szőkékért, mert a szőkék bőre, ha megfogják, elfehéredik az ujjai alatt. Vannak, akik imádják a feketéket, mert a szőrtűszők alatt kékes az ágyékuk. Vannak, akiknek mindegy. Ha az ember lát egy csinos férfit, erősen nézi, s máris szimpatikus, a lelki szemeivel már vetkőzteti. Akarva-akaratlanul teszi ezt, és a gondolatok

meglódnak, hetedhét határon túl járnak. Az arcvonások, a megjelenés: mind fontosak. Én nem azért lettem meleg, és azt hiszem, a többség sem, mert nőies mozgású, lány srácot akarok magam alatt tudni, hanem kimondottan férfias férfi kell. Mindenki a keménykötésű, izmos fickókra vágyik. Még a mozgásban, a beszédben is, minden megnyilatkozásában férfi legyen. No, azért az is fontos, hogy mekkora a farok. Van, akinek csak az kell, és minél nagyobb, annál inkább mesében érzi magát. De végtére is, egy józan gondolkodású ember, aki érzéseket akar adni és kapni, az nem azt nézi elsődlegesen, hogy mekkora van a másinak, mert itt sem ezen áll vagy bukik az élvezet mértéke, mindamellett, hogy nem közömbös. Nékünk is tudni kell smárolni, tapizni, puhán csókolózni. A szerelmi előjáték is ugyanolyan, mint a különmeműeknél. Az az ember, aki szereti a szépet és a jót, és a másikat is tiszta érzésekkel akarja szeretni, kell, hogy ismerjen bizonyos rafinériákat, s ehhez nincs sok köze a méretnek.

A buziknál ez nem fontos. Egyből az ágyba mennek, és öt perc alatt kiteszik a pontot a mondat végére. Hát ennél az is jobb, ha önmagamhoz nyúlok. Nehéz szavakba foglalni, hogy ki a szimpatikus, mert bár nekem is van ideálom a szerelmesemről, ezt nehéz megfogalmazni. Nem lehet kövér az illető, szeretem a magas, karcsú srácokat. Mindegy, hogy szőke vagy barna. Bár nagyon nem rajongok a szőkékért, ezek szeretik a lustálkodást, a kreolok fickósabbak. Viszolygok a villogó fehér fogúaktól, s azoktól, akik nem dohányoznak. Ha feltételezem, hogy fehér az ágyéka, akkor feltételezem azt is, hogy mirigyos, s ez szexuális gátlást vált ki belőlem. De mindig az adott helyzetben dől el, hogy kíváncsi-e az a valakit vagy sem.

Azt sem tudnám elmagyarázni, ha végigmegyek a Körúton, a Rákóczi úton vagy bármely, a magunkfélék által kitüntetett helyen, és szembe jön velem egy srác, miért tudom azonnal, hogy ő is „az”, amikor találkozik a szemünk villanása. Miért tudom azonnal, hogy megértén-e egymást az ágyban, vagy nem. Ez valamilyen tizedik érzék, amiről sokan mondták, hogy úgy működik bennem, mintha egy láthatatlan sugárzás venne körül. Ha valaki a hatókörömbe kerül, mármint megfelelő alany, rögtön reagálok.

Talán azért vonzom magamhoz a homoszexuálisokat, mert látszik rajtam, hogy én vagyok a férfi. Talán azért, mert valamikor rendes házaseletet éltem, én mindig férfit játszottam. El tudok képzelni mást is, végtére is, ha az ember szimpatikus egyénnel jön össze, akkor millió egy variáció van, hogy a feszültséget levezessék. Mert nagyon ritka az olyan férfi, aki szüntelen megtartja férfiszerepét. Az én varázsom mai napig az, hogy kimondottan férfi vagyok, és másba nemigen vagyok hajlandó belemenni. A varázsom másik oka, hogy sohasem megyek bele a gruppensexbe, orgiákba, piálásokba, ahol az első mámorban mindenki levetkőzik, és aztán adj neki, ami belefér.

A kezdeményezést nem a férfiszerep szabja meg, hanem a kor. Nálam fiatalabbnál mindenképpen kezdeményező vagyok. Az idősebbel szemben nem. A fiatal tartja magát – őt kell megkapni. Ebből adódik a stricizmus is, hiszen az idősek fizetnek. Ez mindig így volt. Sajnos kevés olyan srác van, aki az ember mellett kitart a férfiassága vége felé is. Ha nem sikerül kifogynom ilyen gyereket, akkor majd eljutok a végéig. Mindenki eljut. Aki egyszer megkóstolta ezt az életet, az ezen a tortúrán végigmegy... az a kérdés, hogy ki mennyi ideig tudja magát tartani melegként. Ez lehet hosszú vagy rövid idő, de biztos, hogy buziként hagyja el ezt az árnyékvilágot.

A melegek nagy része hiú, és beképzeli magának, hogy csodálatosan szép és mindenkinek tetszik. De én nem vagyok ilyen. Ott van például az a srác, akiről az elmúlt hónapban jelent meg képes riport egy dán pornóújságban. Hiába vagyok neki szimpatikus, ha ő nem tetszik nekem, soha nem fogunk egymással lefeküdni. Nem fogja belém diktálni, hogy mennyire kíván, mennyire akar. Hiába provokál, lehúzom a redőnyt és kitérek előle. Nem tudnék olyan érzéseket adni, amiket ő kíván, és akkor undorító lennék. Ha a buzik közé sorolnám magam, minden további nélkül elmennék vele, végül is kemény a segge. Ráadásul szeret nő lenni.

Akkor is, ha minden szimpátia megvan, és már anyaszült meztelenre vetkőztek, elképzelhető, hogy a másik testén meglátnak egy szemölcsöt, és nincs kedvük a közeledéshez. De lehet egy rossz kézfogás, ami mindent elront. Azokra nagyon kell vigyázni, akik először mennek ilyen kapcsolatba. Riadtan tudnak menekülni. Ezért van az, hogy a meleg nem kapkodja el a dolgokat. Nagyon jól megnézi a partnerét. Csak azután kezdeményez. S még akkor is – bár úgy érezheti, hogy megnyerte a csatát – közbejöhet valami. Egy koszos lepedő mindent tönkrevág. Ha valaki művelt ember – általában ilyenek a melegek –, akkor arra törekszik, hogy mindent és mindenkit tökéletesen megismerhessen. A melegnek létfeltétele, hogy tökéletesen ismerje áldozatát. Az „áldozat” szót nem kell szó szerint érteni, bár gyakorta használok, akár a „szenvedő alany” kifejezést.

Aki a női szerepet játssza, annak ugyanolyan élvezetet nyújt a kapcsolat, mint a másiknak. Sőt, neki csak az ad élvezetet, ha a végbelében érez valamit. Ez nem minden srácnál jelenti azt, hogy közösülés közben élvez, bár van, aki kimondottan belső, mechanikai ingerekre érzi jól magát. Én általában úgy szoktam időzíteni, hogy a partneremmel egyszerre élvezzek, de ezt nem lehet mindig összehozni. Ha ez nem sikerül, akkor a másik művi úton élvez el, amiben én segítek, vagy magának csinálja. Mire én elélezek, fizikailag kifáradtam, és akkor már semmi nekem tetsző nincs a másik testében.

Minden embernek más a testszaga, ez is nagyon fontos. Ha megkérdezzünk egy buzit, vagy egy meleget, azt mondja, hogy utálja a női illatokat. Utálják a női ágyék szagát, a tapintását, a nedvességét. És szeretik a kelle-

mes férfitest-illatot. És azokat a férfiizmokat, férfifogásokat, amiket csak egy férfi tud adni. Az ágyék szaga nagyon fontos. És az, hogyan néz ki. Ha nem jön le a makkról a fityma, az már undorító, mert ha nem alakul ki a férfi-női jelleg, akkor szájjal kedveskednek egymásnak, és ahhoz ez nem jó.

A melegeknél nem egyszerűen alakul ki ez a szerep: azt mondom magamról, hogy „nő vagyok”, és ettől nővé válok. Mert ha két srác egymásra talál és még egyik sem próbálta ki a női szerepet, akkor, ha nagy a szeretet, az egyik hajlandó az lenni. A rokonszenv viszi rá, hogy megengedje, holott pokoli fájdalmat érez mindaddig, amíg a végbél ugyanúgy ki nem tágul, mint a hüvely.

No igen, kérdezhetné valaki, ha a férfitpartnert nőnek használja, akkor miért nem fekszik le valódi nővel. Van, aki erre fizikailag képtelen. De arra is lehet valaki fizikailag képtelen, hogy a férfi végbelében matasson. Női szerepre a melegok közül azok hajlandók inkább, akik gyerekkoruk óta annak érzik magukat.

Mi igyekszünk egymást tökéletesen kielégíteni. Nálunk elengedhetetlen a szexuális előjáték. A szó szoros értelmében vett szexuális kapcsolat a rövidebb. A férfi-nő kapcsolatban kimondottan arra megy az ügy, hogy a férfi tudja, a nőn van egy lyuk, ahová neki valamit be kell dugni, és ezt igyekszik megtenni. Ezzel szemben két férfinál a teljes, állatian-önfeledt szerelmi motívumok törnek elő, az adni akarás kényszerűsége, és a feje búbjától a lába ujjáig ki akarja sajátítani a másikat, s mindent kipróbál a másik testén. Mondanom sem kell, ez a buziknál kevésbé van így. Az ő kapcsolatuk hasonlít leginkább a férfi-nő kapcsolathoz. Mármost: öt-hat mozdulat, és kiterülök, lefordulok és alszom, hagyjon engem békén mindenki, fáradt vagyok, holnap dolgozni kell. A melegok igyekeznek az érzéseket száz százalékig kimeríteni, és amikor már úgy érzik, a fizikai kimerültség, a teljes megsemmisülés határán vannak, akkor engednek a testüknek. De mindig úgy, hogy mind a kettő időzíti magát. Figyelnek egymásra.

Határozottan állítom ezt a különbséget, hiszen volt annyi kalandom korábban nővel, mint most férfival. Tapasztalataim alapján meg tudom állapítani, hogy mennyien figyelnek oda itt és ott a másokra. Tudom, alapvető, a másoknak meg kell adni azt, amit elvár. Ki kell elégíteni az illúzióit. De azt úgy nem lehet, hogy mindenki csak a saját élvezetét hajszolja. Ha, teszem föl, két perccel korábban élvez el, mint én, abban a pillanatban megszűnik az illúzióm, akkor már nem tud feldobni az, hogy a másik még ténykedik és hogyan, miért csinálja. Sőt idegesítő, még ha ő úgy tesz, hogy élvez is. Nem mondom, hogy jó érzéssel teszi, de szolidaritásból imitálja, mert utána már mást nem tud tenni. Mind a nő-férfi, mind a homoszexuális kapcsolatban általában a férfi élvez el előbb. És utána a legnagyobb részük megpróbál sunyni, vagy elszív egy cigarettát, mielőtt folytatná. Ez viszont csak kényszer, és ha cselekszik, azt undorral teszi.

Az soha senkit nem zavar, hogy a partnere előzőleg mással volt, mert bár lehet sejteni, semmi jel sem utal rá. Van, aki részletesen elmondja a szexuális kapcsolatait, doppingszer gyanánt.

Rejtelmes és érdekes a mi életünk. Nagyon szép. Szép! Annak ellenére, hogy mindenki fél. Félnünk, mert a társadalom belénk nevelte ezt a félelmet. Nem azt mondom, hogy az előző, a nőikkel való nem nyújtott szépséget és élvezetet, de korántsem adott olyan titkos, tiszta, őszinte, érzellemmel telített kapcsolatot, mint egy másik férfi. Ezt nem az minősíti, hogy kétnaponta lefekszem valakivel. Bármelyik futó viszony tűnhet nekem akár egy évnek is.

Sok ismerősöm van, akivel megtárgyaljuk, ki miért lett homoszexuális. Szerintem jó néhányuk, annak ellenére, hogy meleg életet él, valójában nem az. Akkor mi juttatta el őket erre az életmódra? Hát az, hogy kislebesség van. Örökösen meg akarnak bizonyosodni arról, hogy az övéké nem is olyan kicsi. Közben elszoknak a nőktől, a nőknek való udvarlás módjától. Felerősödik a büntudatuk is, azt hiszik, hogy néhány aktus után az égvilágon mindenki le tudja róluk olvasni, hogy ilyen viszonyuk volt. Félnék attól, hogy nőt már nem tudnak kielégíteni.

Bármennyire indifferens egy ember, még akkor is, ha utálattal, viszolygással közeledik a homoszexuálisokhoz, akkor is meg lehet kapni, le lehet fektetni. Az emberekben az undorral azonos mértékű a kíváncsiság. Milyen az, ha két férfi ölelkezik, csókolózik? Milyen érzés? Ezt eltagadni felesleges, és beszűkült agyra vall. Megfigyelésem szerint a latens homoszexuálisok, amikor először elcsábítják őket, olyan kapcsolatba mennek, ahol a partner arra a nőre hasonlít, akivel az illető a legboldogabb volt. Az indifferensek, akik csak kíváncsiságból mennek bele, nos, ezek inkább a nők ellentettjeinek fekszenek le.

Sok indifferens srácom volt. Ezeket valahogy le kell venni a lábukról. Ha nem lennék megnyerő, soha nem vehettem volna el annyi fiú szüzességét. Nemhiába mondják, az ital az emberiség megrontója. Ehhez kicsit gúnyosan annyit teszek hozzá, hogy: és én. Ha kimegyünk a pesti éjszakába, sok csellengő, nőre vadászó, indifferens embert látunk. Az ilyenekhez úgy megyek oda, hogy megkérdezem: „Egyedül vagy? Vársz valakit?” Ha erre azt mondja: „Nem”, akkor ez a kérdés következik: „Ha ennyire céltalanul járkálsz – mert én is –, meghívhatlak egy italra?” Ha kicsit is tájékozott, tudhatja, hogy nem önzetlen a meghívás, nem érdek nélküli. Ha elfogyasztja ezt az italt, tudhatja, hogy mi a következménye. Sok esetben elbeszélgetünk egy órát, két órát, netán fél éjszakát, és kiabrándulok belőle. Akkor otthagynom, mások szabad prédájára. A melegék érzékenyek, figyelmesek, nagyon tapintatosak. Ha tudják, hogy ez a helyzet ismeretlen a másik számára, kerülő úton közelítik meg. Persze, ez fokozott izgalommal is jár. Minél ismeretlenebb, távolibb, megközelíthetlenebb a beszélgetőpartnerem, minél idegenebb számára ez a téma,

annál nagyobb a szexuális vágyam. A beszélgetésben aztán előbb-utóbb arra kerül sor, hogy a meleg bevallja: meg akarja kapni a másikat. A beszélgetést is szüntelenül erre a témára tereli. Mikor elérkezettnek látja a pillanatot, udvarlásba kezd. Dicséri a másik szemét, száját, felfogását, okfejtését, mindenét. S a meleg, ha mások nem is, biztosan tudja, hogy ki milyen hiú. Ezt a hiúságot kell meglovagolni. Ha a megkörményezett emberke nincs is benne a dologban, akkor is elmegy a meleg lakására. Dacból. Akkor is egymás mellett alszanak – bár az illető aludhatna máshol. Be akarja bizonyítani, hogy ilyen szempontból érzéketlen. S előnyben vagyok! A meleg soha nem fog erőszakoskodni – egy-két kivételtől eltekintve. Az indifferens ettől rettenetesen meghatódik. És nem tiltakozik, ha a meleg átöleli, megfogja a combját, a hasához ér. Semmi többet, csak ennyit. Már az is ad bizonyos fokú kielégülést, hogy nem alázta meg a másikat. Ilyenért engem nem aláztak meg, nem vertek meg soha. Jól választottam ki az ismerkedési helyeket, felismertem a szituációkat, tudtam, mikor kell háttérbe vonulni. S ha az ágyban vagyunk, és a gyengéd közeledésemre van valami válasz, bevezethetem partneremet a meleg élet rejtelmébe. Szóval az indifferens soha nem én csábítom el, hanem ő maga magát. Olyan helyzetet teremt, amelyben én vagyok otthon, s amelyből nem tud sértetlenül kilépni.

Az ismerkedésről még annyit, hogy egyre több a női strici. Az olyan nő, aki meleg férfival él együtt, általában csak vagyonközösségben, és felhajtó szerepe van. Éjszakára kikészíti magát, kimegy az utcára. Vannak szórakozóhelyek, ahol adott pillanatban megjelenik és felajánlkozik a láthatóan biszex vagy a lágyabb, csábíthatóbb indifferensnek, s csak a taxiban mondja meg, hogy őt otthon várja egy hapsi, és hogy ő hármásban gondolná... Az aktus elején még együtt van a két férfival, de aztán valami okkal-móddal kimegy a konyhába, a fürdőszobába, és többet nem is jön vissza. Az indifferensnek elég az első néhány pillanat, hogy begerjedjen, és ha valaki begerjedt, akkor lényegében mindegy, hogy nő vagy férfi elégíti ki. Ehhez hozzátartozik, hogy az ilyen kapcsolatoknál csak akkor szokás fizetni, ha a vendég elégedett volt.

Ismerek egy házaspárt, mindketten meleg. Járják az utcákat, ha a nő kiválaszt egy számára megkapó nőt, akkor a férfi, ha a férfi választott férfit, akkor a nő szedi föl. Aztán kezdetben hármásban, majd kettesben teszik a mókát.

Amikor abba akartam hagyni a meleg életet, tanulmányokat folytattam. Figyeltem a leszbikusokat is. Vannak ilyen barátaim is. Sokat beszélgettünk, mert mint férfi, nem tudtam elképzelni, hogy mit csinál két nő, mint ahogy két férfi viszonyát sem tudja elképzelni egy nő. Náluk is ez a probléma, hogy az egyik mindig előbb ér célba, mint a másik. Úgy tűnik azonban, két nő között nem olyan bonyolult a szexuális

kapcsolat. Nyilvánvaló, hogy ők is az azonos neműeket tüntetik ki szeretetükkel, de nem értékelik magukat magasabbra, s a kapcsolatukat szebbnek, mint a férfiakét. Ennek az az oka, hogy két férfi a heteroszexuális kapcsolathoz hasonlóan is tud egymással lenni, de másként is. Két nő viszont hiába törekszik heteroszexuális imitációra – törekedhetnek, van erre egy sor eszköz –, de a fiziológiai tényekből az következik, hogy ezt két férfi inkább el tudja játszani.

A nők szeretik, ha van valami a hüvelyükben. Így, ha a leszbikusok közt érzelmi szintű kapcsolat van, nemcsak testi, akkor „nyelvelnek”. Rosszabb esetben a „kézimunka” következik. A férfiembernek azért van valamije, amit be tud sülyeszteni. A leszbikusok arra törekednek, hogy valamennyire utánozzák a heteroszexuális kapcsolatot, ha kifinomultabban, érzékibben, lassabban, azaz módszeresebben is. Tehát a férfitest durvaságát, erőszakosságát akarják kiiktatni az aktusból. A homoszexuálisok éppen a férfierőre specializálódtak. A markánsságra, a figyelmes és óvatos keménységre.

A buziságot csak itt ítélik el. Máshol mintha természetesebben fogadnák. Ugyanolyan ez, mint a pornóújság. A meleg életben a szerelem ugyanolyan érzés, mint a férfi-nő kapcsolatban. Én azt is meg tudom állapítani egy férfi ruházatából, hogy milyen érzésű. A nő-férfi kapcsolatban is meg tudja ítélni a nőről egy srác. A szerelemérzetben nincs különbség, csak a kivitelében és az érzések átadásában. Mert egy nővel való kapcsolatban a férfi az idegesebb, a férfi a sürgetőbb.

A meleg ember álarcot hord. A kolléganőim – elsődlegesen nők vannak a környezetemben – úgy tudják, hogy kurvás ember vagyok. Don Juannak tartanak. Ha beérek a hivatalba, felöltöm az igazi férfi szerepét. Ez fárasztó, mert játszanom kell, mint közösülés után, ha korábban elégtültem ki. Ezt megvetem, bár megértem, hogy az embereknek, bármilyen életet élnek is, mindig van álarcuk. A pillanatnyi körülmények határozzák meg, hogy az álarc milyen legyen. Az emberek nagyobb része védi magát, fél. A többiek felfogása kényszeríti arra, hogy álarcot öltson, védekezzen. Hiába vagyok őszinte magamhoz, ez a védekező álláspontom miatt egyre gyorsabban önigazolássá válik. Az emberekhez úgy vagyok őszinte, hogy inkább nem mondok semmit, ezzel, azt hiszem, nem bántok meg senkit. Ez a vonás tipikusan a homoszexuális ember félelme.

Két meleg közt a barátság azt jelenti, hogy összeköltöznek, közös háztartást vezetnek. A barátommal arra is gondoltunk, hogy örökbe fogadunk egy fiúgyermeket. Fel tudtuk volna tisztességesen, becsületesen nevelni. De rövidesen leállítottuk magunkat. Ezt nálunk nem lehet. Az első barátom villamosjegy-kezelő volt. A meleg együttlétét nem mindig határozza meg a társadalmi státus, különösen, ha nem anyagi ok miatt költöztek össze. Az anyagi érdekeltségeknek mindig távol kellene állnia. Általában nem az a domináns, hogy a másik mennyire gazdag, mennyire magas

pozíciót tölt be. A barátságot a test utáni vágy határozza meg. Lehet a másik utcaseprő, mérnök, orvos, a viszony kialakulásában nem ez a fontos. Az már meghatározó, ha műveltségben nem egyenrangúak. Ha valaki a szexuális kapcsolaton kívül szellemileg is kielégül a másik által, akkor teljes életet tud élni. Ha azt nem kapja meg, akkor is összetartja a feleket az anyagi egybekötöttség. A második kapcsolatomban egy vendéglátós fiú volt. Mai napig is étteremben dolgozik. Nem tudom egyértelműen, ő szedett-e fel engem, vagy fordítva.

Mi kell az együttéléshez? Először is az ágyban tökéletesen meg kell érteni egymást. Ha ő is azt kapja meg, amit kíván, és én is azt, amit elvárok. Másodszor, hogy mindenkor partnerem legyen, azaz női szerepet játszon. Azonkívül szellemileg éber legyen, azonos műveltségi fokon álljunk. Tudjon a dolgaimhoz hozzászólni. Ha elkezdek egy színházi előadásról beszélni, akkor ő is ki tudja nyilvánítani pozitív vagy negatív véleményét.

Amit én kérek a partneremtől, az kezdetben mindenképpen fizikai fájdalommal jár. Nem véletlen, hogy igyekszem olyanokat kiválasztani, akikben korábban alakult ki ez a szerepvállalás. Azok az emberek harapnak rám, azok próbálnak megszerezni, akik női szerepet játszanak. Egy hatvanéves ember soha nincs abban a szituációban, hogy először fogják megdugni.

Nálam idősebb vagy idősebbnek látszó emberrel nem fekszem le. Az idősebbekben rendszerint megszűnt a fizikai szexualitás, már csak érzelmi, szellemi vágyaik vannak. Hát ilyen nekem nem kell. Ha fel is áll az ilyennek, nem sok mindent tud vele kezdeni. Ő már csak egyoldalú szerepre képes.

Olyanoknak, akik először vesznek részt ilyen kapcsolatban, a szimpátiáját kell kihasználnom. Azokét a srácokét, akik nem találták meg még ebben a társadalomban a helyüket. Akik nem tanultak. Akik nem tudnak bizonyos vágyott körökbe eljutni. És az anyagi helyzetük sem olyan, hogy elitebb, nívósabb társaságban megjelenhessenek. A melegek erre is illúziót adnak."

III. Rám van írva az undor

Az itt következő történetet középkorú, nő, gyermekes értelmiségi férfi mondta el, életének több mint évtizednyi szakaszáról. Szexuális értelemben, úgy tartja, nincsenek problémái.

Gyermekkorát a családi életet uraló anyjával igen szoros lelki és testi közelségben töltötte. Apja sokszor kiszorította ebből a helyzetből. Ilyenkor leánypajtásaiban, tanárnőkben vélte a pótlékot megtalálni. A gyengédség, gondoskodás iránti vágy vezette a házasságba, de számára a felesége is az anyakép megtestesítője.

Mindig csúnyának, kevesebbnek érezte magát a többiekénél. Szinte észrevétlenül csúszott a kollégiumi élet során homoszexuális kapcsolatokba. Ezek ugyan sosem zárták ki életéből teljesen a nőket, de a velük való közösülés a megsemmisülés, a „csecsemővé válás” érzetét is felkeltették benne.

Biszexuális életmódja mellett az is gyötörte, hogy nem találta saját egyéniségét: mindig egy-egy – mások által elvárt – szerepet játszott. Visszatérő depressziós roamaiban fordult feleségétől – a férfiakhoz.

És egy napon gyökeresen változott meg az élete. Mind földrajzi, mind szellemi környezete más lett. Az addigi gyakorlatias munka helyett tudományos státusba került. Ahogy fokról fokra jobban elmélyült a kutatásban, halványodott el az őt addig állandóan feszélyező zavaros múltja, megszűntek szexuális problémái – és „már nincs ráírva az undor...”

„Hirtelen és forrón éreztem át a dolgokat – lehet, hogy ez a perverzitásom. Piszok jó az egész, sejtelmes, olyan, hogy bele lehet halni, és én akkor nem tudok a másikkal foglalkozni úgy, ahogy neki is jó lenne. Egyébként pontosan ezt utálok a heteroszexuális kapcsolatban is, hogy nekem kell adni, így én nem jutok el arra a szintre, amit szeretnék elérni, amit adok, legyen bár az csak egy simogatás. Úgy átadják magukat totál passzívan, nemiszerv-centrikusan. Hogy én benne lehetek egy nőben, nekem az nem jó. Lehet, hogy ez feminin jelleg. Azt degradálónak érzem, ha egy férfi egy nőnemű lényel szemben feminin: neki is feltűnik. Ezért nem jöhet össze nekem, hogy rendesen szeressenek.

Azok a jelenetek, amelyekből arra következtettem gyerekként, hogy az anyám meg az apám vonzódik egymáshoz, undorítóak voltak. Volt

olyan, hogy anyám főzött, apám, ha elment mellette, „odakapott” neki – és van, hogy ezt én is megcsinálom a feleségemmel vagy más kapcsolatban: mert jónak hiszem, de mire odanyúlok, rögtön eszembe jut: ezt csinálta az apám is!

Én azt sem tudom, az anyám szeretett-e engem – persze ez olyan, oda kellene állni egy tükör elé, és azt mondani, hiába szült meg, nem szeretett. Nem beszélt velem hónapokig, állandóan haragudott, mert a vitákban apám pártjára álltam.

Tizenegy éves koromban késsel kergetett. Persze azt is utáltam, amikor apám tízéves koromban visszajött hozzánk, és befeküdt anyám mellé az ágyba, ahol addig én aludtam. Ráadásul anyám mindig meztelenül járt előttem. Egyébként szép volt. Lágyak voltak a vonásai, de nem tudott szeretni. Sohasem felejttem el, úgy nevelt föl, hogy nem simogatott meg, inkább üvöltött. Hát persze ott kerestem szeretetet, ahol tudtam. A szomszéd nénikhez jártam, lányokkal játszottam az általános iskolában, mindig a női tanárokhoz meg anyu kollégáihoz vonzódtam, ők tudtak szeretni. Ha nyaralni mentem, akkor is az asszonyok között voltam.

Általános iskolás koromtól szakaszosan jöttek „ezek” a dolgok. Volt három-négy hónap, amikor lekötött valami, és akkor nem csináltam. Végül is tetszett, nekem nagyobb volt, mint az osztálytársaimnak – csak ebben múltam felül őket. Malackodtunk, méregettük magunkat. A gyerekek, különösen a kisebbek, szerettek. De ekkor még a malackodás sem volt az igazi, úgy igazából nem érdekelt, ez a középiskolában alakult ki.

Anyunak én segítettem, mert apám alig volt otthon. Mosogattam, főztem, mostam, anyám meg mindig aludt. Azért gyerekkoromból vannak kellemes emlékeim is. Az első áldozásom például. Szerettem azt a papot. Az iskolában tanított bennünket. Tiszteltem.

Tizennégy éves koromban az egyik lányt – szép mellei voltak – meg akartam dugni, de nem sikerült. Nem tudtam neki betenni. Lefeküdt a padlóra és szétvágta a lábát. Ha megfogja és beteszi, biztosan sikerült volna. De így nem. Próbálkoztunk napokon keresztül, de aztán elhanyagtam magam, és otthagytam. Undorodtam már tőle. Átvonultam a klotyóba, és segítettem magamon. Később kiderült, bosszúból az ablakunk alatt dugatta meg magát. Egy évvel volt idősebb nálam. Akkor már nem voltam kövér, és a kisebbségi érzésem is elmúlt.

Nem volt fürdőszobánk, szoba-konyhás lakásban éltünk. Anyám megfürdött, aztán én. Mindig előttem fürdött. Nem volt probléma, ha félmeztelenül járkált. Bár ez zavart később. Azt sem tudom elviselni, ha én vagyok meztelen. A saját feleségem meztelensége is zavar, anyám jut eszembe róla.

Egyszer karácsonyfát állítottunk, én díszítettem föl, anyám segített. Talán még sírtam is. Karácsonykor vagy más ünnepen soha nem ajándékoztak meg. Otthon soha nem kaptam szeretetet, ezért máshol kunyiztam

ki. Követeltem, hogy fontos legyek. Ha nem jött össze, lelkiileg szétestem. Mindig a nőktől vártam az elismerést. Férfiakkal, fiúkkal soha nem voltam szívesen. Soha nem fociztam, a durva játékokat nem szerettem.

A gyerekekkel együtt jártunk a padlásra, papás-mamást játszani. Csináltuk a hepajt. Vagy a sufniba mentünk. Mutogattuk, kinek mije van.

Anyám mellett szerettem aludni. Ezt úgy forszíroztam ki, hogy rosszat álmodtam, és rájöttem, ha kiabálok, odavesz maga mellé, és átölel. Fontos volt nekem, teljesen az anyám mellett lehettem, szorosan. Meleg volt. A feleségemmel sosem tudtam így aludni.

Soha nem láttam szeretkezést. Anyámékat sem. Csak arra emlékszem élenken, amikor éjszaka apa hazajött, befeküdt a helyemre, én meg leszorultam a sezlonra. Soha nem tudtam elképzelni, hogyan voltak együtt.

Tizenhárom éves koromban egy rossz buzi beszorított egy HÉV-megállóba. Féltem tőle, de közben jó volt. Be voltam szarva, de amíg fogott, élveztem. Két perc alatt. Szar élmény volt, egy időre el is felejtettem, csak felnőttként tudatosult ismét.

A középiskolában volt egy gyerek, nagy bika kölök, aki állandóan onanizált a vécében, nem zavartatta magát, hogy ő most mindenki előtt ott áll a vizeldénél, és bumm, kész is volt. Egy általános iskolás haverom is odajárt, akivel együtt maceráltuk egymást. A hátsó padban ültünk, az én kezem az ő zsebében, az ő keze az én zsebemben – de soha nem láttuk egymásét. A franc tudja, hogy jöttünk rá erre, talán csipkedtük egymást, és mind a kettőnké felállt, betehettük egymás zsebébe a kezünket, és szórakoztunk. Összeért a padban a lábunk. Ráadásul kiszaggattuk egymás zsebet. De úgy egyszer sem csináltuk, hogy bementünk volna a vécébe, és megmutattuk volna egymásnak. Talán akartuk, de nem jött össze. A srácból birkózó lett. Állatira szerettük egymást. Jó alakja volt. Járt egy csajjal, akit állandóan dugott, de ennek ellenére ment a pad alatt a buli. Az előttünk lévő padban is ült egy srác, figyeltük, ő hogyan csinálja. Ő is onanizált az órákon. Ha eléltünk, odatettünk egy zsebkendőt, és befogtuk.

Szép barátaim voltak. Egyszer kiszőkítették a hajamat. Otthon azt mondtam, a gyakorlaton rácsöppent a fejemre a hidrogén, és ezért kellett az egész befesteni. Csúnya tejfelszőke lettem. Aztán le kellett vágni a hajamat.

Egy alacsony, fekete gyerek mindig le akart birkózni. Mokány srác volt, vastag – és egyszer elvitt a birkózókhoz. Aztán úgy odavágtak a szőnyeghez, hogy menten otthagytam őket. Elmentem inkább kerékpározni. Az elején élveztem, de a többiek vagabundok voltak, csikágói erős srácok, kilógtam közülük. Ismét félszeg lettem, és mert senki sem foglalkozott velem, észre sem vettek, úgy éreztem, nagy nulla vagyok – aztán nem okozott örömet a megerőltető pedálozás. Két hónap után lemorzsolódtam.

Azt hiszem, a szexuális játékokban kamaszkoromtól érzelmileg is részt vettem. Biztos, hogy megjelent bennem a később kifejlődött homo-

szexualitás, mert mindig a szép alkatú fiúkkal szerettem együtt lenni. A középiskolában volt egy srác, akinek állatira hiányzott az anyja, és a kollégiumban esténként odafeküdt mellém. Aranyos volt, a teste is szép, olyan kamaszodó kölykös.

Az ilyen összefekvések spontán alakultak ki. Ez a srác a fölöttem lévő ágyban aludt, mindig bőgött az anyja után, aztán meg leszólt, megkérdezte, odabújhat-e hozzám. Általában hanyatt voltam, lejött, hasra vagy oldalra feküdt, előbb-utóbb odahúzódott mellém, a teste odafeszült az enyémhez. Az egyik lábát a lábam közé helyezte, valamiképpen szeretkező testtartást vettünk föl. Pizsamában voltunk. Aztán rátette a lábát az én nemi szervemre, majd a két keze is odacsúszott a pizsama sliccéhez, vagy a kezem az övéhez. Addig mozgott, amíg ki nem nyílt a slicc és be nem csúszott a keze. Soha nem szabadkoztam, de nem is segítettem neki, annyira vártam, és annyira jó volt. Először, emlékszem, remegett a keze és egyre jobban bűjt hozzám. Hagytam, hogy játsszon. Nem csinált mást, csak simogatott, néha a csípője egy kicsit mozgott, de amikor megpróbáltam hozzáérni az ágyékához, nem engedte. Azt megfigyeltem, ha hozzám ért, akkor pár pillanaton belül ő elélezett. Ez azután ritualizálódott. Jött esténként mellém, hozzám bűjt, aztán átrakta a lábát, óvatosan közeledett a kezével, mikor a sliccen becsúszott a keze, átölelt, majd elélezett. A két év alatt, amíg együtt voltunk, talán egyszer vagy kétszer fogtam meg a nemi szervét. Az is véletlen volt. Valami többet is akartunk csinálni, nem tudtuk, hogyan kell elkezdni, legszívesebben letéptem volna a ruháját, hogy szeretkezzünk, megcsókoltam volna, csak nem tudtam, hogyan kell, és miután ő sem kezdett hozzá, én se kezdhettem hozzá, mert ő is szorongott, és én is szorongtam, alig kaptunk sokszor levegőt, a forróságtól majdnem felrobbantunk. Szóval olyan nap nem volt, hogy felszabadultan lettünk volna egymással. Döfkölődtünk. Rohadt volt, mert ő mindig a kelleténél gyorsabban „elment”, nagyon zavart. Éreztem, hogy lespriccel, aztán megnyugszik, én meg mászhattam ki a fürdőszobába. Negyedik es koromban voltunk utoljára együtt, a ballagás után egy napig ott aludtam a kollégiumban – annyira rám jött, hogy bemenjek hozzá! Akkor voltunk együtt utoljára, és én kezdtem el a játékot. Ő hozzám nyúlt, de akkor sem engedte meg, hogy én érjek hozzá. Háttal feküdt nekem, de elélezett. A következő évben aztán hirtelen megnőtt, férfias, durva parasztgyerek lett belőle.

Több srác feküdt mellém, mindegyik tudta, hogy ki volt előző nap velem. Aztán egymással is összefeküdtek, de ebből soha nem volt szóbeszéd. Mindenki szégyellte magát, de mégis keresték az alkalmat az ilyen kapcsolatokra. Voltak olyan vidéki srácok, akik öten-hatan összeültek, beszélgettek és együtt csinálták.

Legtöbbet egy nálam magasabb, kövérebb gyerek jelentett számomra. Vele szeretkezni lehetett. Fölmentünk a padlásra, ott élém állt, és mondta,

hogy játsszunk. Hasonló, kifejlett kapcsolatom más nem volt akkor. Kölcsönösen kerestük a lehetőségeket. Később amikor negyedikes lettem, és csinálni akartam „ezt” vele, akkor elzárkózott tőle. Járt egy lánnyal. Szóval fiúval olyan tizenhat éves koromban szeretkeztem először a szó valódi értelmében. De ma már nem hívnám azokat szeretkezésnek, miután megtanultam, mit jelent férfival szeretkezni. Valami miatt több, mint a nőkel. Talán azért, mert társ társsal. Mellérendelt szerepet játszik a két férfi. Bennem ezek a kapcsolatok nagyobb vihart váltottak ki, meg nagyobb szexuális felindulást, mint egy nővel való viszony. De lehet, ha én nőkel találtam volna meg ezt az érzelmi felindulást, akkor azt mondanám, hogy egy nővel jobb. Azaz nem tudom, mennyivel ér többet „ez”, de én jobban szeretem. Ha egy srác mellé fekszem, már az is jó. Érzem a combját, s hogy keményedik az ágyéka. Nőknek nem tudom az ágyékát, a nemi szervét a számmal megérinteni. A combját, a mellét, a derekát, azt igen. De azt a sós-savanyú ízű-szagú valamit érezni, azt már nem! Nem voltam én sohasem férfias férfi. Bár a franc tudja. Kimondottan női szerepben kétszer voltam, egy svájci gyerekkel történt az egyik; vele és a barátjával jól éreztem magam, egyszerűen szenzációs volt. Kíváncsi vagyok rá, ők sem ellenkeztek.

A katonaságot meg akartam úszni. Már a középiskolában is sokszor voltam rosszul. Elájultam. Ha utólag visszagondolok, ezek csinált dolgok voltak. Nem úgy voltak tudatosak, hogy előre elterveztem volna, hanem belesrófoltam magamat valamibe, s ez annyira hatott rám, hogy elhitttem magamról: fáj a szívem; és elájultam. Aztán mégis elmentem a seregbe.

Az egyik ales állati nyers volt. A derekát kellett masszírozni, ha az isiásza elővette. Hadgyakorlat vagy éleslövészet előtt magához rendelt, és mondta: „masszírozz, édesapa”. Állandóan kaptam a kimenőket, de nem mentem el a laktanyából. Mondta, „menj ki, basszál legalább egyet”. Mondtam, „nem baszok”. „Itt van ötszáz forint, menj el inni.” „Nem akarok inni.” „Akkor vegyél tejcsokoládét, de nekem is hozzád vagy öt táblával, hogy az asszonynak meg a két lánynak vigyek.”

Januárban homloküreg-gyulladást kaptam. Mindenki kiröhögött, hogy ne szimuláljak, nincs nekem semmi bajom. A homloküreg-gyulladás ráment a szememre, majdnem megvakultam. Csak állni tudtam, ha megmozdultam, ordítottam a fájdalomtól. Azon az egy kilométeres útszakaszon, amelyen az ebédlőből elvittek a rendelőig, többször összeestem. Amikor az orvos meglátott, a saját Trabantjával vitt kórházba, végigbőgtem az utat. A szemész a kollégáját lehordta előttem, hogy följelenti meg minden. Izotópoztak egy darabig, teliszurkáltak injekcióval. A kórházban ideggyógyász is kezelt, a szívem is rosszkodott – ismét elterveztem, hogy leszereltetem magamat. Jártam egy pszichológushoz, állati jókat beszélgettünk, meséltem neki az onanizálásról is, de nem értette a

problémámat. Csak annyi jutott el a tudatáig, hogy ez zavar engem. Azt mondta, természetes, de ezzel én nem elégedtem meg, nem erre akartam kilyukadni. Inkább arra, hogy a sok fiú között nekem milyen ciki. Engem érdekelt néhány srác, annál jobban, minél kevésbé lehetett konkretizálni a viszonyt. Zavart, hogy együtt akarok onanizálni velük, és ez nekem jó. Soha nem tudtam úgy csinálni, hogy jó lett volna, örööm telt volna benne, mert hogy „pfuj” meg „csúnya”. A pszichológus természetes állapotnak tartotta ezt a katonaságnál, de végül is nem értette meg a lényegét. Láttam, nem harap rá a dologra, s akkor abbahagytam az erről való beszédet.

Egy sráccal barátkoztam, Andrással, vele is azért, mert nem volt durva. A többiek cikiztek, bár voltak olyanok is, akik nem bántottak, és nem próbáltak azzal a férfidurvasággal leszerelni, nem foglalkoztak a hülyeséggel. András rettentő nagy kan volt, de engem sohasem cikizett. Imre sem. Őket szerettem – de csak haveri alapon, szerettem velem lenni, gyakran hívtak sörözni. A többiek közül kilógtam, nem vettem részt a hímdu-mákban. Undorodtam a lövészettől is. Azután húztak, mert éjszakánként álmodni szoktam, háborúról, erőszakról. Visszatérő álmom volt: jött velem szemben egy ellenséges szőke fiú, lőtt rám, én is lőttem rá, aztán rájöttünk, hogy mi szeretjük egymást, és nem akarunk egymás gyilkosai lenni.

Imre mindig birkózott velem, a birkózás közben felállt a fütyije. Aztán – nem tudom, miért – a többieknek elmondtam, hogy Imre olyan furcsán viselkedik. Erre berágott, hogy ő nem buzi. Erős testű fiú volt, én meg csak pihengettem alatta. Undorodtam is tőle, mert egészében olyan „hím” volt. Olyan busa parasztkan, ha véletlenül sor került volna valami közös izére a birkózás után, biztosan nem mentem volna bele. Hímnemű volt a járásában, a viselkedésében, a beszédében. Féltam tőle, soha nem éreztem a birkózás alatt szexuális izgalmat.

A homoszexualitás a kórházban merült fel bennem, mert a sráccal nap nap után mindig együtt voltunk. Volt köztünk nő is, aki ha reggelenként felkelt, ott lófrált előttünk merev fütyivel. Tudtam azt is, hogy mindenki onanizál. Beszéltek is róla. Ez szexuálisan feldobott, és önkielégítés lett a vége, amit, azt hiszem, senki sem vett észre. Egy huszonnégy éves, alacsony kölyök nagyon tetszett. Gyönyörű, inas, arányos teste volt, éreztem, össze lehetne hozni vele valamit. Végül is a katonaságnál nem kerültem össze senkivel. Igazából féltam.

Az egyetlen két barátom volt. Robiba bele lehetett karolni, meg lehetett simogatni, egy ágyban aludtunk – fizikai kontaktust építettem ki vele. Elek fizikailag taszított. A férfiassága miatt. Rossz kurvákat szedett össze, én meg mehettem más szobába aludni. Jó alakú, feltűnő jelenség volt, akinek a legdominánsabb része az ágyéka. Szeretett meztelenül ülni, és ilyenkor simogatta magát. Ez is taszított. Fontos volt neki a szexualitás, annyira fontos, hogy még hírbe is hoztak egymással minket. Pedig soha! Nekem nem jutott eszembe, annyira durva, agresszív volt.

Az egyetemen először egy kis sráccal „jött össze”. De aztán megijedt. Ő dumált ilyesmiről. Pizsamában feküdt az ágyon, s észrevettem, hogy már nem olyan, mint fél órával azelőtt volt. Sokat mesélt magáról, említette, hogy még nem feküdt le nővel. A cigaretta a túlsó oldalán volt, én átnyúltam fölötte, és véletlenül hozzáértem. Nem tiltakozott. Aztán egyszer otthagytam a kezemet. Az ellen volt csak kifogása, hogy elélvez, de akkor már el is ment. Aztán soha többet nem beszéltünk egymással.

A tanulás mellett dolgoztam. A munkahelyemre bejárt egy gyerek, vele többször lefeküdtem. A nyári szünetben is járt hozzám egy fiatalabb fiú tanulni, készült a felvételire. Efféle dolgokról is kérdeztetett. „Ciki-e, hogy onanizál.” Meg „kipróbálta egy barátjával”, s „négyen voltak egy magaslesen”. Kérte, próbáljuk ki mi is. Soha nem csókoltam meg, nem simogattam, nem feküdtünk le. Talán, ha ezeknek a vágyaimnak akkor szabad utat engedtem volna, most nem lenne ilyen problémám. Amíg csak tudtam, elfojtottam magamban ezeket az érzéseket, de mindig voltak olyan alkalmak, amikor előtörték. Kevés lánnyal jártam, mert valami visszatartott tőlük. Aztán Karola – így hívatta magát az első fiúm – bevitt a mélyvízbe. Ebben a kapcsolatban sem volt szenvedély. Csak azt akartam, hogy szeressenek, mert jólesett, és teljesen mindegy, hogy ezt fiútól vagy lánytól kapom. A fiúkkal csak az a baj, hogy amikor minden megtörtént, magamra maradok. Tehát először vágyakozom, azután pedig undorodom – a kielégüléstől. Férfiakat nem tudok befogadni. Nem esik jól szájon keresztül közöszlenni, csak egy bizonyos ideig. Az a jó, ha valahol egyazon területen van a két nemi szerv. Az undor oka, hogy szinte mindig hamarabb élvezek el, és ha nekem már jó, nem szívesen foglalkozom a másikkal. Akkor hagyjon mindenki békén, menjen a picsába. Nem kapok levegőt, egyszerűen meghalok.

A legjobb barátommal sem kezdeményeztem. Csupán úgy voltam vele, hogy feküdtünk az ágyban, úgy csináltam, mintha aludnék, forgolódtam, hogy hozzáérjek, a kezem oda csússzon, ahová akarom. Így kezdeményeztem. Soha nem mondtam neki: „öregem, most nekem a te tested kell”.

Gyakran éreztem azt, hogy csúnya vagyok. Tele voltam és tele vagyok kisebbségi érzéssel. Apám szerint anyámnak is ilyenfajta érzései vannak, ezért változékony a kapcsolatuk.

A férfiak elfogadására való hajlandóságom kisugárzik. De a kezdő lépést tegye meg a másik, mert nem tudom, hogyan kell... Hogyan mondjam meg a másinak, hogy „azt” szeretném?! Azt sem tudom mind a mai napig, miként kell egy nővel összehozni az első normális estét, s hogyan közöljem vele: feküdjünk le. Este nyolckor megfogjam a kezét, s mondjam neki, kívánom? Nem tudom, másoknál ez hogy szokás, de én képtelen vagyok... Otthon más. Évek óta van feleségem, de annyit vacillálok, amíg va-

lamit összehozok... Soha nem voltam aktív férj. Láttam embereket, hogyan táncolnak, és hogyan csókolják meg a másikat...

Minden közösségben másnak kell lennem – rájöttem, ez így nem jó. Én mindig társasági ember voltam, nyüzsögtem, szerveztem. A nyüzsgés célja az, hogy társak legyenek körülöttem, hogy elfogadjanak. De rendszerint én voltam a csoport látszólagos vagy tényleges feje, így hiába akartam bent lenni a csoportban, valahogy a perifériára szorultam. Szerencsémre ezt akkor nem vettem észre. Nincs olyan gyerekkori barátom, akivel a mai napig megmaradt volna a kapcsolat. Középiskolaiak sincsenek. Az egyik gyerekkel ma találkoztam, mondja, a *stílusomat nem szereti*. Igaz, ő az egyetemen is zseninek tartotta magát. Megkérdeztem, miért utál. A *stílusodat nem szeretem*, mondta. Csak akkor barátkozott velem, amikor érdek fűzte hozzá. Mert valamit el tudtam neki intézni, utánajártam a dolgainak, mindent megcsináltam helyette. A főnökömnek is mondtam, szerintem azért szeret, mert kell neki egy mindenese, udvari bolond. Világos. A máságom soha nem volt jó. Nem fogadtak be a korábbi munkahelyeimen sem, nem hallgattak rám. Sok dologra másként reagálok, mint az emberek többsége, másként állok a szakmai problémákhoz, s emberibb vagyok a beosztottjaimhoz. Mások az értéknormáim, és látom, hogy ez zavarja a körülöttem lévő embereket.

Kérdés, hogy pozitív vagy negatív hatással volt-e rám a családom. Sokak szerint elvesztettem az egyéniséget. Lehet, hogy a feleségem közelében azt az egyéniséget mutatom, amit ő vár el, máshol meg mást. De húszéves korom óta meg is változhattam. Például az egyik főnököm az étkezésekre tett megjegyzéseket: „milyen jó étvággyal eszel”; azóta a társaságban úgy teszek, mintha mindig a hasam körül forogna a világ. Rájátszom. Műsorozok, közben meg nagyon jól elvagyok szalonnán. Ha ez tetszik neki, miért ne? De már kezd nagyon-nagyon fárasztó lenni. Bennem – sokan mondták – az ilyen tulajdonságok voltak vonzóak. A feleségem szerint is. De azért mindenki maga felé terelgette az életemet.

Az első fizetésem után vásárolni mentem a városba – akkor szedett föl az első fiúm, Karola. Addig kamaszkori játékokon kívül nem mentem bele valódi homoszexuális kapcsolatba. Felmentem Karolához, de soha nem kívántam a testét. Úgy mentem föl, hogy nem is sejtettem, mi lesz ennek a vége.

Pesten húzott be a csöbe. Szövegelt, milyen szép vagyok, meg minden. Elvitt a lakására. A nadrágövemen egy fityegő volt, azt is megdicsérte, hogy milyen helyes a pofám, a szemem – mindenki szerette a szememet –, és bumm, lehúzta a sliccem. Beszarok – most mi lesz? Én nem csináltam semmit, csak feküdtem, és figyeltem. Életem első lányánál aktív voltam, de Karolánál már nem. Olyanformán csinálta, hogy jó

volt. Jó szerető volt – de viszolyogtam magamtól. Szerettem, de taszított is. Az más volt, hogy malackodtunk a kollégiumban. És az is más, hogy egy férfi a fejem búbjától a lábam hegyéig csókolgat. Szörnyű! De amit velem csinált, nem volt rossz.

Keveset voltunk együtt, ritkán jártam a lakására. Utoljára már beteg volt. Egy éve nem találkoztunk, ő se keresett, én sem kerestem. Annyit mondott, *egy kis megfázás*. De még nézegette a szexlapokat. Már nem sok mindent tudott csinálni, levetkőztem, és befeküdtem az ágyába. Azt hiszem, csak a testemet szerette. Egy voltam a sok közül, ő minden férfit el szeretett volna csábítani.

Közvetlenül Karola előtt feküdtem le egy nővel. Állati szar kedvem volt, kóborolni mentem, aztán kikötöttem gyerekkori barátnőmnél. Örült. Háttal ültünk, megsimogatta a csípőmet, és ott maradt a keze. Nem tudtam, mit akar, de végül reggelig ott maradtam. Aztán Robi másnap lebaszott, hogy *hol voltam*, mert idegeskedett miattam. Szóval lebaszott, pedig életem első nővel töltött éjszakáján négyszer szeretkeztem! Olyan aktív voltam, a lányt feleségül akartam venni. Két gyereke volt. Apám tudott a dologról, és lekurvázta a nőt. Én meg olyan szerelmes lettem, hogy azt hittem, feleségül kell vennem, mert az enyém lett. Aztán a hetedik hónap után trippert kaptam tőle. Mikor bejelentettem neki, hogy tripperes vagyok, kérte, mutassam meg neki, az milyen. Aztán meggyógyultam. Hónapokig nem mertem nőre nézni, félttem tőlük, irtóztam, mindig eszembe juttatták az elmúlt dolgokat.

Később még voltam egy kurvával, évfolyamtársaim szedték össze, minden srác végigment rajta. Nekem nem volt jó, mihelyt betettem, el is élveztem.

Karolával folytatott viszonyom idején volt még egy nőm – de ha ő nem jön utánam, nem bújik hozzám, akkor soha nem fekszem le vele. Nem értem! Szerettem csinálni – de nem tudtam, hogyan kell. Tegnapelőtt este, a film után éreztem, jó lenne megfogni a feleségem kezét, érezni, hogy egy nő is akar valamit tőlem, és így menni haza, az utcán megcsókolni, megsimogatni, gyengédnek lenni; olyannak lenni, amilyenek a többiek. Az ilyen nekem mindig kimaradt. Vágytam rá, akartam, de nem tudtam, hogyan kell. Éreztem a vágyat az ujjaim hegyében, és nem tudtam kinyújtani a kezem. Hitegettem magamat: a másik úgyis eltaszít. Most, egy konferencián, a kollégáim azt hitték, megdugtam egy külföldi lányt. Pedig csak táncoltam vele, de amikor fölmentünk vele az emeletre és átöleltem a vállát, hiába vittem volna az ágyba, félttem tőle, s hiába sugárzott róla, kellek neki, szégyelltem magamat, nem mertem a szobába utána menni. Rohadt érzés, csak férfival éreztem még azt, hogy férfi vagyok. Azt, hogy én is lehetek eszményi, vonzó, aki másnak is kell.

Másodéves egyetemistaként egyetlenegy nőnek sem kellett, illetve egyes-egyedül egy nagydarab tehénnek, akinek kétszer akkora segge volt,

mint nekem. Undorodtam tőle, hogy elnyel. Akkor jött Ricsi. Beléptem az előadóba, ott ült egy padban. Amikor megláttam, belém nyilallt, őt akarom. Érdekes volt az arca, egész habitusa lekötött. Meztelenül is szép volt, bár a nemi szerve nem – szóval nem olyan, amiért érdemes lenne kockáztatni. Egyszer együtt fürödtünk egy tóban, láttam, fölállt a pöcse. Mondtam neki, onanizáljunk, ő erre elfordult, én is elfordultam. Aztán nem bírta megcsinálni. Egy ágyban aludtam vele, de csak hülyéskedtünk, megfogtam, de elintézte azzal, hogy „ne marhászkodj”. Aztán Ricsi iránti vágyaim alábbhagytak. Szerelmes lettem egy lányba. Szüntelenül szeretkezünk, végül ettől kaptam hányingert. Jött a vizsgaidőszak, Ricsivel lementünk egy telekre tanulni, és nem lehetett neki elmagyarázni: lépjen le, jön a nőm. Levizsgáztunk. Nyáron el voltam foglalva, őszre a lány kirúgott. Sokáig nem volt senkim.

Házasságkötésem előtt és utána egy fél évig elég sok ügyem volt. Azon a nyáron külföldön voltunk. Egy főváros főterén, holott mellettem állt a menyasszonyom, egy pali a farzsebembe csúsztatva a névjegykártyáját. Aztán még ott köröztek az autójukkal – ő meg a barátja. Ahányszor elhúztak előttünk, mindig lefékeztek. Odavoltak értem. Elmentem hozzájuk. Együtt éltek. Jó volt velük.

Mindig akkor rohantam a fiúkhoz, amikor érzelmileg hullámvölgybe kerültem.

Azt reméltem, a házasságomtól megkapom azt az érzelmi többletet, amire gyerekkoromtól vágytam. Más motiváló erő nem volt. A szexualitás sem. A szexuális élet egy darabig jó volt, talán egy évig, aztán rossz lett. Ismét jöttek a fiúk. Utólag, tíz év távlatából elég nehéz ezt rekonstruálni. A feleségem humorizálni szokott: „barátnődnek bizony nem mennék el”. Annyit tudok: amennyire vonzott, annyira taszított is a házasság. Erős bilincset rakott rám a feleségem, azt akarta, azt csináljam, ami neki tetszik. Bár ő is ezt mondja – fordítva. Volt olyan, hogy az egyetemre utánam hozta a gyógyszert, amit reggel elfelejtettem bevenni. Lehet, ez más gondolkodású emberben ellágyulást okoz, én dührohamot kaptam. Azt éreztem, hülyének tart. Amikor terhes lett, elkezdett magával foglalkozni, később a gyerekekkel. Szerinte én hanyagoltam el, veszekedtem, mindent neki kellett csinálni. Az is kiderült, lehetetlen ember vagyok, aki alkalmatlan a családi életre. Évek óta ezt mondja. Egyre többször mentem el hajnalban, és jöttem haza éjszaka. Ha választhattam, inkább az emberek között voltam. Mondta azt is, megöltem benne a szerelmet, s ezt nem lehet visszacsinálni. De akkor miért élünk együtt? Kisfiúnak néz, elnéző, megbocsátó. S nem beszélünk meg semmit. A múltkor erősen elképzeltem, hogy özvegy vagyok. Jólesett, és akkor megijedtem magamtól. Válni sem akarok, szuperférjnek tartanak, elképzelem a megdöbbenést, amit a válásunk okozna.

Azért nősültem meg, mert nekem család és otthon kellett. Ezért választottam őt. Igaz, úgy választottam, hogy lelöktek az autóbusról, és szinte

beleestem az ágyába, egy olyan nő mellé, aki ugyan nem volt az a típus, aki fizikai vágyamat fölkelte, de szendvicseket csinált, meg pulóvert kötött, elvette a pénzem és beosztotta, takarékoskodott helyettem és külföldre jött velem.

Olyan voltam, amilyennek látni szeretett. Adtam magamat, otthon voltam ebben. Az életem fogékony-változékony periódusában nem alakult ki konkrét, megfogható viszonyulási rendszerem. Nem voltak modelljeim. Kamaszkoromban sem voltak példaképeim, mindig olyan voltam, ami éppen jött belőlem. Aztán, amikor bekerültem a házasságba, annyi viselkedési séma, hatás ért, hogy a mai napig nem tudok közöttük eligazodni. Megfeleltem az elvárásoknak – ha nem teszem, kilóg a lóláb, bunkó vagyok. Vártak tőlem egy szerepet, s eljátszottam. Addig is labilis, képlékeny voltam, és csak a homoszexuális kapcsolatokba vihettem a magam formáját. Mindenki elvárt valamit, csak akkor örült, ha ezt megkapta. Azért soha nem dicsértek még, hogy olyan vagyok, amilyen vagyok.

Azért szeressenek, ami valójában vagyok, és ne azért, mert eljátszom egy műsort. Amikor a valódi éneket adtam, senkinek nem kellett. A házasságban a feleségem a saját képére formált, s később ezt a szememre hányta. Játszottam azt a szerepet, amit elvárt. Dühöngtem, de mindig megtettem, eljátszottam neki.

Nem fogadtak el; csak a nagyon fiatalkori kapcsolataimban tudták, hogy milyen vagyok. Olyan helyeken, ahol valóban oldottnak érzem magam, és olyan emberek között, akikre irányítom a szememet, ott nem játszom. De ahol kell, például a feleségem barátainál, ott nem tudok kinyílni, valószínűleg ők is egy hülye csodabogárnak tartanak. Ott játszom a féllénk visszahúzódot, aki elmélyülten cigarettázik. Akkor viselkedem. Múltkorában egy protokoll-látogatásra mentünk, elterveztem, hogy most eljátszom az úriembert, akit tavaly valamiért megsértettek – bejött.

Sugárzik rólam, hogy akarom a kapcsolatokat, de nem tudom, hogyan kell csinálni. A főbb lépéseket eddig soha nem én tettem meg. Lehet, hogy megdöglök valakiért, de nem szólnék neki. Inkább hagyom elfutni, és nem lesz az ügyből semmi, csak a képzelődés, de én nem kezdeményezek. Szeretném megcsókolni, megsimogatni, szeretnék odabújni hozzá – de ha a másik nem teszi meg, én sem. Holott szeretem, ha engem szeretnek, megsimogatnak, a szexuális életben is fontos, hogy simogassanak – csak ne úgy kapkodjanak, ahogy otthon.

Ha hazamegyek, már nem nyújtom a kezem. Egy időben nyújtottam, de nem fogadták el.

Senkinek sem jó, ha állandóan a negatív tulajdonságait hányják a szemére. Mindig csak a rosszat, a jót sosem.

Bennem semmi jó nincs?

De hát a nyámnyogást sem szeretem! Nem kell engem bepelenkázni, világeletemben önálló voltam, most se nézzenek gyerekek.

Egyszer egy vidéki városban voltam tanulmányúton. Ott mindenki tudta, hogy Anti a szeretőm. A közös társaságunkban a nők mindig mondták, hogy ne legyen vele szemét. Ha csak tehették, együtt tartottak bennünket, bár nem értették, hisz nekem gyerekem van. De mert Antit szeretik, szeretnék, ha jó lennék hozzá. Együtt csináltuk a programokat, aztán éjjel kettőkor már nem mentem vissza a szállóba, hanem hozzájuk, taxival. Anti édesanyja tudta, hogy ott vagyok, de nem hitte, nem hihette, hogy a fia homoszexuális. Egyszer – gondolom, nem véletlenül – a sógora ránk nyitott, amikor lefeküdtünk.

Amikor véget ért az ösztöndíjam, és haza kellett mennem a családomhoz, Anti azt mondta, nem bírja csinálni ezt az életet, mert ő igazi buzi. Az a parfümös fajta, aki csak férfival tud lenni, és a végénél fog kikötni ötvenéves korára.

Azért jó lehetett neki velem. Én is megnyugodtam.

Amikor kikísért az állomásra, azzal váltunk el: „végül is nem unatkoztunk”. Akkor már sejtettem, Anti kicsit kiábrándult belőlem, hiszen abban az egy hónapban én kaptam többet. Ez számomra is teherré vált! Az is zavart, hogy mindenki tudta róla, tizennégy éves kora óta buzi. Egyszer kirúgtam, bosszúból lement Jugoszláviába a barátjával. Később ez a barátja mondta, hiába döglöttek érte a jobbnál jobb férfimacák, neki senki nem kellett. Olyan homoszexuális-nudista strandról, ahol voltak, én is láttam filmet egy kis vidéki városban: egy alkalmi partnerem mutatta, hajóval utaztak, és ez a pali csak női kalapokban, blúzokban, cipőkben volt hajlandó közlekedni. Állítólag így is megőrültek érte.

A rokonok, testvérek, szülők általában tudják, ha a hozzátartozójuk homoszexuális. Az már más kérdés, hogy viszonyulnak ehhez. Vannak, akik nem hajlandók tudomásul venni. Antiról is sejtették, még a sógora is. Azután, hogy ránk nyitott, nagy szemekkel vizsgált engem is. De a családja kedves maradt, sokat beszélgettek velem. Nálam kényes volt a helyzet. Szerintem a sógor is ez zavarta meg, és ezt akarta eldönteni.

Akinek bemutatott Anti, az máris tudta, hogy én kije vagyok. Az első délután ezt nem tudtam mire vélni, olyan hirtelen csöppentem a társaságba – még le sem feküdtünk. Az a baj, mindenki biztatott: szeresd, nem ciki ez. Úgyis mindenki elhagyta. A társaságba való bevezetés utáni este feküdtem le vele először. Beültünk egy taxiba, és kimentünk hozzá. Nyilvánvaló volt, miért megyek, mert megmondta, mit akar tőlem. Egyértelmű volt a megismerkedésünk is. Utánam szólt a főtéren, ahol lófráltam, és miután megálltam, szóba elegyedtem. S jött a nagy szöveg. Rám várt. Végre egy ilyen szép fiú.

Antit majdnem megölték miattam. Mindenki féltékeny volt, amiért össze tudott szedni. Pedig tudták, hogy nem lesz tartós a kapcsolatunk. Abban a városban, ahol él, nem is tudnám hosszú távon csinálni. Anti után eldöntöttem, kiszállok a buliból, mert rámegy az életem, a gyerekem, a há-

zasságom. Ezért csak az alkalmi kapcsolatokba megyek bele. Erre vannak a gőzfürdők. Sokan járnak oda, sok közöttük a fiatal, akik csak „azért” mennek. Ez a hely amiatt lehet kellemetlen, mert könnyen kiderül, hogy az ember közeli rokona vagy boldog családi életben tetszelgő munkatársa is odajár. És ekkor jön az indok: „én fogyókúrázom”. Különben nem szeretem a gőzfürdőket. Ha bemegy az ember, néha öt férfit is lát egy kupacban. Ez már az alvilág. Ismerek olyanokat, akiket kicsináltak, mert nem mentek bele a buliba. Az igazi alvilág a Széchenyibe jár, az úribb buziké a Gellért vagy a Király. Innen ismerek egy srácot, aki senkit sem enged magához. Állandóan ott lóg, a buzikat meg a guta kerülgeti, annyira szép, de ha hozzáérnek, rúg és harap. Nem csinál semmit, csak néz.

Idén ismét jártam abban a városban, ahol tavaly tanulmányúton voltam. A laboránsnőm pedzett valamit, hogy problémák voltak Antival a városban, miután eljöttem. Halál ciki: a nővel mentem ebédelni, ott volt a kolléganője is, és Antiről beszélgettünk. Aztán megjegyezték, hogy milyen piros vagyok. Erre azt mondtam, hogy *nem voltam a szeretője*. Ez felesleges volt. Dolgozott az intézetben egy kis laboráns maca, aki felhajtotta nekem a szoknyáját, összevissza tette a rossz formáját, én meg úgy csináltam, mint aki nem veszi észre. Egyszer látott minket a városban Antival. Később mondta nekem, ő tudja, hogy ez a tag homokos. Erre én: *igen, de az miért baj?* – *Volt nála?* – *Igen, voltam már a lakásán.* Mivel nem dugtam meg a laboránsnőt, nyilván rájött a kapcsolatunkra. Gondoljon, amit akar. Remélem, nem pletykázik sokat.

Legközelebb szerettem volna Antit meglátogatni. Kapcsolatunkból már csak a szép dolgokra emlékeztem. Mikor megérkeztem a városba, bementem a főtéren lévő motelba, letettem a cuccom és átmentem az étterembe. Mit ad isten, kit csap oda a sors, Anti egyik jó barátját, egy üzletvezetőt, Giza nevű barátjával, aki egy bűdös kurva. Ez a Giza most éppen azon gondolkodik, hogy negyvenéves, és el kéne menni a sebészetre, átoperáltatni magát. Kérdeztem, mi van Antival. Közben megvacsoráztunk, rendesek voltak, nem engedték, hogy kifizessem a cechet, bár ők ültek át az én asztalomhoz. Közben nagyon kellemetlen volt, a mellettünk lévő asztaltársaságból egy pali megállt mellettünk, és közölte: „hű, de meleg van”. A két srácról mindenki tudta, milyen bűdös cafkák.

Elmondták, hogy Antit följelentette a helyettese árdrágításért, és két hónapig vizsgálati fogságban volt. A másik helyettesét is lesittelték, aki öngyilkos akart lenni, beugrott a folyóba, de hálisítennek nem fulladt meg. Anti most otthon van betegállományban. A pletykákat is elmondták: egy idős hapsi megdugta Antit; ez új szerelem. Mert én eljöttem, és kellett egy új srác. Mert Antinak mindig egy olyan fiú kell, aki messzi van. Azt is mondták, Anti megharagudott. *Inkább rúgjanak belém kétszer, de az elválásnál ne mondják nekem azt, hogy kedvelnek.* Nem szereti az ilyet. Holott ő csi-

nálta a szerelmi nagyjelenetet. Mit csináljon nélkülem? Harmincnyolc éves, benőhetett volna a feje lágya. A pletykák elmondása után az üzletvezető és Giza elment kurválkodni. Az üzletvezetőnek egyébként van egy hatvanöt éves vénasszonya. A vénasszony férfi. Özvegy jogász, akinek három nagy fia van.

Bementem a színházba az exbarátom miatt. Nem volt ott, csak egy technikai segéderő. Ő mondta: *Antit nem hagyták magára, bejártak hozzá a börtönbe, és már kiheverte a tortúrát.* Az újságok teli voltak az ügyével, az egész város ezen csámcsogott. A barátai valamennyire kimosták, de túl nagy volt a lakása, túl gyorsan lett kész a ház! S ott volt az import angol tapéta, a finn bútor, és Anti úgy öltözködött mindig, hogy az nem is igaz, reggelente fodrásznál volt, Lengyelországból szerezte be a bundáit – ebből is volt rendőrségi ügye –, első osztályú helyeken vacsorázott, taxival közlekedett: igen magas volt a fizetése. Ez szemet szúrt egy kollégájának, akit egyébként is zavart a szexdolog.

Egy beosztott srác is ellene vallott, akit Anti vitt bele a homoszexualitásba, tizenhat éves korától csinálja, helyes feje van, olyan tartózkodó, szűzies külsejű gyerek. A srác Jugoszláviában szokott ügyeskedni a tengerparton, mert ott külön nudista strand van a biszexeknek, a női homokosoknak és a férfi homokosoknak. Külön a heteroszexuálisoknak. Ezek a helyek nemzetközi találkák színterei. Minden európai ország buzija idejár, évente többször is. Elégge internacionalista jelleget ölt a dolog. Bár a norvégtól kezdve az olaszig mindenkinek megvan otthon is a kapcsolata. Gyorsan lobbannak föl a lángok. Antinak is volt egy svéd szerelme, annyit beszélt róla, azt hittem, valami bálvány. Amikor megmutatta a fényképét, ledöbbsentem. Egy monstrum. Kétméteres pali. A srác kéthavonta jött Antihoz, ha lehetett, Jugoszláviába is együtt mentek. Ki akarta vinni magával Svédországba, de ő az édesanyja miatt nem ment el. A múlt évben többen szóltak, beszéljek Antival, annyira szórta a pénzt. Otthon mindig volt egy csomó jó kaja, pia. Minden este berúgtunk. De végül is csak hússzezer forint leltárhiányt tudtak kimutatni, mert a védő és a pszichiáter szerették Antit. Az ügyésznő utálta, mert a kedves férjét is elszerezték a rossz emberek.

Találkoztam a régi társaságból egy öreg színésznővel is, ő mondta: „Mi olyan jól meglelnénk egymással, te nem akarsz tőlem semmit, én se akarok tőled semmit, együtt vénülhetnénk, hamarosan nyugdíjba megyek, egyszer te is nyugdíjba mész, összeköltözünk, és majd megbeszéljük az emlékeinket, hogy melyikünknek volt nagyobb ízű kedvese.”

Szerintem azok a férfiak, akik nemi életüket csak fiúkkal tudják elképzelni, engem nem szeretnek. Érzik rajtam, hogy nem lennék jó nekik. Meg lehet ezt érteni. Én is tudom minden aktus előtt, hogy a végén undorodni fogok. Mert a közösülés olyan, mint egy csata, fertelmes, török életmód. Hazugság.

Gyenge vagyok. Mindig a vágy irányított. Pedig ha nem érek a másikhoz, akkor is tudom, hogy fütyije van. A svájci partnereimről is előre tudtam, milyenek lesznek akkor, amikor szeretkezni fogunk.

A két svájci filozófusgyerek meghívott a nyaralójukba. Hárman szeretkeztünk, ott oldódtam föl először, holott egy szót sem tudtunk beszélni. Elvesztettem az eszemet, egész nap meztelenül úsztunk a medencében, meztelenek voltunk a parkban, és egész este csak szeretkeztünk. Mindehol. Az est olyan húszszemélyes volt, de a végén csak hárman maradtunk. Amíg többen voltunk, nem csináltam semmit, csak néztem a fiúkat és a lányokat. Senki nem figyelt rám.

Aztán egyszer ezt megpróbáltam Pesten is, de nem jött össze. Partnereim idősebbek voltak, az egyik különösen. Szerették hármásban csinálni, csak én már egyszer valamikor lefeküdtem az idősebbel, hülyeség volt, nagyon kért, hogy ne áruljam el, és ez gátolt. A fiatalabb se volt szimpatikus, bár eszeveszett szépen szeretkezett, főleg velem. Másodjára is fölmentem hozzájuk, meg akarták ismételni, de nem sikerült. Kipróbáltam ezt is, azt is. Nem találtam undorítótnak egyiket sem. Még akkor sem, amikor elmentem. Bár utálok, ha belém hatolnak. Ha én csinálom, még hagyján.

Egyszer jöhetett volna össze az egy nő-két férfi összeállítás. Végigzongoráztam a lehetőségeket, és nem mentem bele. Nem tudtam elképzelni. A homoszexualitásban pont az a jó, hogy rajtam kívül csak egy másik férfi van ott.

Állati sok homoszexuális van. És még mennyi a lappangó! Az alkalmi! Iszonyat! Sokan vagyunk. S mennyi a biszex! Rengeteg! Nem tudok számokat mondani, de szerintem, aki teljesen homoszexuális, az tízből egy vagy kettő, s aki belemegy egy ilyen kapcsolatba, az kilenc. El kell menni a placcokra, és meg kell nézni. El kell menni egy fürdőbe, a gőzbe, ott is meg lehet nézni. Lehet, hogy az odajárók tíz százaléka nem homoszexuális, de szerintem inkább kevesebb. Rendben van, a derekát gyógyítja, de akkor miért bámulja azt, hogy mellette két fiú ölelkezik. Még akkor is, ha életében soha nem élt át ilyen kapcsolatot. Ismerek olyan fiút, aki minden héten megjelenik nézelődni. Vagy ismerek egy vezérigazgató urat, az ország egyik legnagyobb ipari városából. Egy követér, hájas pali, aki kiküldetésben dugni jár Pestre. Az egyik fiú mondta: *Ne bántsd az igazgató elvtársat, mert neki olyan kellemetlen, s örülj, hogy élvez egy kicsit, reggel óta csinálja a hepajt.* Holott, ha tízen nem baszták meg, akkor senki. El tudom képzelni, amikor hazamegy a családjához, egyetemista gyerekeihez: „Milyen sok dolgom volt a fővárosban!” Holott pajzánkodott – ami enyhe kifejezés. Gyakorlatilag szexuális orgián vett részt. Mert ha hat-nyolc-tíz gyerek egymásnak esik, az nem más. Láb-fej-láb-fej. Azaz lábköz. Láncban vagy gyűrűben. Körben meg azok, akik leskelődnek. Fertő az egész. Olyan, mint a kátrány.

Soha nem adtam ki magamat, soha, senkinek. Az már a személyiségem legbelseje lenne. S ez nem tartozik másra. Könnyen felborul az ember. Mindig ügyesen töröltem magamból az élményeimet, minél gyorsabban el akarok mindent felejteni. Minden kapcsolat után lerobbanok, el szeretnék sülyyedni. És ezt a partnerem is érzi – ezért meg őt sajnálom. Rám van írva az undor.

Hét éve csinálom felelőtlenül ezeket a dolgokat, és azt hiszem, tönkretettem a feleségem és a gyerekek életét. Pedig mindig gyerekekre, családra, otthonra vágytam. És végül, az elmúlt években nem csináltam semmit, csak lelkiztem. Hol a feleségem borult ki, hol én zavarodtam meg. Pedig szerettem, mert fontos voltam neki, és szerettem, mert láttam, talán ő az, aki ki tud húzni ezekből a dolgokból, tetőt tud a fejem fölé teremteni, gyereket ad nekem, feleség lesz, aki szeretni tud. Minden macát két hónap múltán meguntam, ő volt az egyedüli, aki utánam jött, velem volt, azt hittem, ő kell nekem. Álomvilágban éltem, s nem voltam hajlandó erről lemondani. Vele is úgy voltam, mint az anyámmal. Azt hittem, amiért ő az anyám, tisztelnem kell, és a hideg földre zuhantam, amint felébredtem. Gyűlölöm és szeretem.

A nővel kapcsolatban volt egy olyan élményem, ami később a szexualitáshoz kötődött: hogy magukba szívnak, magukba fojtanak, az ember egy nagy nulla lesz, szaros csecsemő. A nők mindig rájöttek arra, mit gondolok felőlük, s gyorsan leléptek. A feleségem nem lépett le. Aztán kielégült az anyai ösztöne – később férfira lett volna szüksége, az meg nem volt sehol. Körülöttem ugrabugrált, ebből is elege lett.

A homoszexuális kapcsolatokat azért szerettem, mert ott férfi lehetek. Szóval valami terrorisztikus, agresszív is lehet bennem. Egy férfival végbélien keresztül közöszlenni nem azt jelenti, hogy magába olvaszt. Önálló maradok, mert az vész el, aki alattam van. A nőnél pont fordítva. Ott megsemmisítenek. Lucskos az egész. Mi a jó ebben? Az ember csak összekeni magát. Ha meg rám ül egy nő, úgy érzem, megerőszkolnak, megfojtanak, lenyomnak. Nem értem ezt magamban. Például sosem néztem meg egy női nemi szervet, nem tudom, mi hol van benne. Mert nyálkás és cupogós. Szeretem a nőket – de szexuálisan nem kívánom egyiket sem. Inkább a férfiakat, de őket bármiért: szép a haja, a hangja, magas vagy alacsony, szőrös a melle, arányos a fütyije, aránytalan a teste, szép a lába, a lábfeje – mert olyan, amilyen én szerettem volna lenni. Ha egy olyan embert szerethetek, amilyen én akartam lenni, talán én is több leszek. Nem iksz-lábú. De olyan, akit szeretni lehet, aki tud simogatni. És nem hülyéz le, ha szeretem a játékokat, ha nem akarok egy nap ötször dugni, ha nem szeretek vásárolni, ha kétszer annyi fogkrémet rakok a fogkefémre..”

IV. Palotapincsik

Az egyik tudósunk nagy szalont tart fenn. Egy napon új vendég jelent meg. Hamarosan kiderült, hogy a tizenkilenc éves diák a házigazda új barátja. Az azonban csak későbbben szivárgott ki, hogy a fiút egy vidéki egyetemi előadása során ismerte meg s hozta magával, meg hogy a gyerek az egész vizsgaidőszakot a „nagy” embernél töltötte, és el lehetett intézni, hogy minden vizsgája be legyen írva...

Az egyetemi hallgató be akart kapcsolódni a nemzetközi hírű tanárok által szervezett kutatómunkába. Ez sikerült is neki. Együtt dolgoztak annak fejében, hogy a fiú – erre való hajlam nélkül – rendszeresen lefeküdt az illető tanárral.

Különös történetek keringenek az országban olyan homoszexuális jellegű összefonódásokról, amelyek társadalmi hatásúak. A közös bennük: aki elmondja, soha nem személyes tapasztalataira hivatkozik, hanem közeli ismerősére, vagy a közeli ismerős közeli ismerősére. S ami közös még: a történetek szereplői a nyílt homoszexuálisok – vagyis melegek – anyagiilag kiegyensúlyozott felső rétegéből vagy a náluk is magasabban álló „palotapincsik” köréből kerülnek ki.

Valóban igaz: a palotapincsik elkülönülése feltűnő az egyéb homoszexuális rétegekéhez képest. Ennek a társadalmi munkamegosztásban elfoglalt vezető szerepük hozta kényszereken kívül, intellektuális okai is vannak. Tény, hogy a közismert, de az átlagemberektől elszigetelt életű személyiségekről terjed a legtöbb pletyka. Nehezen különíthető el az információ, a félig bizonyítható hír s a rágalom. Ezeket gyakran az ingerlékeny sorstársak terjesztik – kitűnő hírverők.

Lehet, hogy ellentéteik oka: a palotapincsik közé születni szokás. Mint úgy ötven-száz éve a nemességbe. De bejutni is lehet e kasztba, s ez gyakorta az álmok, az elérhető célok netovábbja, amihez a tehetség, státuson és összeköttetésen kívül szerencse (azaz véletlen, de annál hevesebb szerelem) kell, egy palotapincsi képében. S a szerencse csak adott életkorban jöhet: harminc és negyven között, az érett, „egészséges és tűrőképes” férfikorban. Előzőleg a megfelelő társadalmi helyzet hiánya akadályozza, később pedig a leromló fizikum, hogy a homoszexuális fokozottan érvényesüljön – homoszexualitása által.

A következő homoszexuális életút főszereplője nem született palotapincsi. Pozitív emberi tulajdonságai, munkabírása és szakmai tehetsége révén került magasabb pozícióba. Ez a pozíció – mivel akarategyengesége felnőtt korában ismételt kihozta elfojtott pszichikai jellemzőit – vezette a palotapincsi-váláshoz. Ő sokat tud a homoszexuálisok társadalmi összefonódásáról, de legalább olyan érdekes az önmaga számára alkotott ideológia, amellyel elviselhetővé teszi életét.

„Olyan élet ez, hogy aki részt vesz benne, igyekszik minél gyorsabban elfelejteni mindent, ami megtörtént, és csak azzal törődik, ami most van. A múlthoz, emlékekhez való viszony éppen olyan ambivalens, mint a jövővel való kapcsolat. Hát nem is kell csodálkozni, ha állandóan azt mondom, nem tudom, elfelejtettem, nem akarok emlékezni rá. Ez nyilván ösztönös viselkedési forma, harc az önfenntartásért, azért, hogy viszonylag jól el tudjam fogadni magam, ilyenségemet. De jó hatása is van: arra kényszerít, hogy mind fizikailag, mind szellemileg a lehető legtöbbet és legintenzívebben dolgozzam. Veszélyes, nem utolsósorban önveszélyes lenne, ha állandóan azon töprengenék, miért alakult így, miért nem másként, miért nem vagyok normális. Nem csinálni ideológiát ebből a dologból – ha már elfogadni nem tudom –, azt hiszem, a lehető legtisztességesebb eljárás. De hazudnék, ha azt mondanám: soha nem tör fel bennem a látszat és a valóság különbsége okozta feszültség. És hogy ez a feszültség mekkora, azt csak én tudhatom. Sokszor kínlódom, sokszor átgondoltam már, és úgy sejtem, nincs egyetlen ok, inkább okok láncolata, folyamatok vannak, és valószínű, hogy ezeket már nem lehet megváltoztatni személyiségem károsítása nélkül. Meg kell védenem magamat, egzisztenciálisan körül-sáncolni a személyiségemet, ennyit tehetek.

Kezdetben egyszerűbbnek láttam ezt az élet- és gondolkodási módot. Amikor a lányom megszületett, hirtelen ráébredtem, hogy undorodom tőle (nincs jobb kifejezés rá), képtelen vagyok szeretni, amint lelkiileg képtelen voltam már akkor a feleségemhez is ragaszkodni. Huszonnyolc évesen erre rájönni! Minden összezavarodott körülöttem, szétszakadtak a kapcsolataim: a munkámat, feladataimat sem tudtam teljes intenzitással végezni. Igyekeztem tudomást nem venni róla, de fizikailag kikészültem. Egy év vergődés után elváltam. Lakásproblémám nem volt, a régit, három és fél szobát otthagytam. A munkahelyemtől azonnal kaptam egy másfél szobát, ez tökéletesen megfelel. Néha a kis szobát kölcsönadom a barátaimnak, szóval nagyobbra nincs szükségem, eléggé igénytelen vagyok. Öt éve élek így. Azaz öt és fél éve. Ez alatt az idő alatt ledoktoráltam, alaposan előbbre ugrottam a hivatali ranglétrán is, nincs olyan év, hogy ne volna két-három nyugati kiküldetésem. Késő nyáron kiveszem a szabadságo-mat, négy-öt hétre felszívódom, élek.

A legelső konkrét élményem? Ezekre gyorsan tudok válaszolni: magam sem tudom pontosan, hogy miért. Igaz, hogy sokat gondoltam rájuk, már

gyerekkoromban is: tíz-tizenegy éves lehettem akkor. A szüleim sportot, mozgást kedvelő emberek voltak. Télen, a legnagyobb hidegben is hetenként kétszer uszodába mentünk. Amikor abbahagytam a rendszeres sportolást, akkor kezdtem velük járni, később csak az apámmal.

Egyik alkalommal – ez nyáron volt – a langyos vizű medencében áztatuk magunkat, apám és én. Hatalmas tömeg volt, hiába a város legnagyobb szabadtéri strandja, kevés hely jutott egy-egy embernek. Beindították a levegőmasszázszt, az öregebbek csak úgy tódultak a medencébe. Apám azt mondja, álljak a másik buborékoltató fölé, egy idősebb férfi mellé, aki zöld fürdőpapucsot fogott a kezében, azzal verte a vizet. Aztán arra lettem figyelmes, hogy a korábbinál erősebb mechanikus inger éri az ágyékomat. Lenyúltam a víz alá, és mit ad isten, a férfi kezét fogtam meg. Ő birizgált. És ez a kéz nem akart elengedni, bár nem nagyon tiltakoztam. Akkor már néhány hónapja rendszeresen onanizáltam, tudtam, milyen érzés ez, bár még soha nem élveztem el, csak merevedésem volt. A férfi megfogta a kezemet, begyömöszölte a nadrágjába.

Apámmal voltunk a másik emlékezetes ügy alkalmával is. A férfiöltözőből a gőzön keresztül kellett átmenni a férfimedencéig, onnan, különböző folyosókon, csapóajtókon keresztül az úszómedencéhez. A melegvizes medence több, szoba nagyságú rekeszre volt osztva, alig volt ott ember. Az egyik sarokban apám ismerőst látott, beleereszkedtünk a vízbe, olyan meleg volt, szinte leégette a bőrömet, de mi odamentünk ahhoz az emberhez. Beszélgettek apámmal vagy tíz percet, nem figyeltem oda. Aztán mindhárman kimentünk a medence lépcsőjéhez, és ahogy kiemelkedtünk, láttam, hogy ennek az ismeretlen férfinak milyen hatalmas szerzáma van, azóta sem láttam nagyobbat.

A harmadik esetem szintén a strandon történt. Akkor már egyedül voltam. Úszás után kifeküdtem a fűre, pihenni. Zuhanyozni akartam menni, s hogy ne kelljen megkerülnöm a melegvizes medencét, átvágtam rajta. Idős férfi szólított meg: beszélgetni kezdtünk. Egyszer csak benyúlt a fürdőnadrágomba.

Ezek egy fél év leforgása alatt történtek. Nem emlékszem, hogy nagyobb traumát okoztak volna. Akkor még semmit se tudtam a szexualitásról. Azaz semmi lényegeset. A haverokkal együtt játszottunk, feltúrtuk a lakást, más nem történt otthon. Tizenhárom éves koromra férfiú lettem, kinőtt a szőrzetem, de azt hiszem, minden fekete fiú ekkor kezd megváltozni. A fütyim is megnőtt, de nem olyan nagyra, mint ahogy én szerettem volna. Nem olyanra, mint amit egyetlenegyszer láttam. Ekkor kezdődtek a problémáim. Ma már tudom, értelmileg felfogom, hogy nem baj, semmiben nem akadályoz, hogy méretben az átlag alsó határa körül vagyok, de érzelmileg így, húsz év „együttlét” ellenére sem tudom elfogadni. Igazságtalannak tartom, egy sor gátlásom okozójának. Sokat szenvedtem, mi több, szenvedek miatta. A srácoknak már akkor nagyobb volt,

mint az enyém, nem igaz, mit húztak, cikiztek érte. Egy edzés után valamelyik megjegyzést tett a libanyomorítómra, úgyhogy nem is mentem többé sportolni, a strandokról is elmaradtam. Engem feszélyezett, hogy csak ilyen volt, van.

Magányosan, kényszerképek között játszottam a füttyimmal, én, aki minden közösség középpontja, gagmanje voltam. A gyerekek és a tanárok kedvence! Műszereket szereltem, rádiót bütyköltem, a haverok magnóit javítottam. Ha beszélgettünk, ökörködtünk vagy a parkban randalíroztunk, mindig igyekeztem a beszélgetést olyan irányba terelni, hogy szexuális témákat érintsek. A körből nyolcadikos koromban senkinek sem volt dolga nővel. Félszegek voltunk, szégyelltük a testünket, így aztán az erotikusabb rémtörténetekkel szórakoztattuk egymást.

Volt egy szokásom, nem tudom, feltűnt-e másnak is, ha igen, bizonyára irritáló lehetett; a tornatanáromnak, aki mindig melegítőben járt, és feltűnő volt a nemi szerve, szerettem a közelében lenni, és ha úgy véltem, senki sem figyel, azt néztem, és képzelődtem. Nem vagyok benne biztos, de úgy emlékszem, hogy az első onanizálástól kezdve férfiakra gondoltam. Volt egy olyan vágyképem, hogy jó lenne, ha akkora vagy olyan lenne az enyém is, mint akire éppen gondoltam. Aztán a strandokon is túl sokat mentem zuhanyozni, hosszabb ideig szappanoztam magam a kelleténél.

Érdekes. Ma már azt feltételezhetem, hogy ezeknek a gyakori kamaszkori onanizálásoknak az eredményeként kialakult viselkedési gátlások okozták jelenlegi aszexualitásomat. Ha el vagyok keseredve, és ez gyakori, impotensnek nevezem magamat, és nemcsak szellemileg, hanem testileg is. Abnormális és biztos, hogy egészségtelen is a nemi aktusaim száma. Jó, ha évente egyszer-kétszer úgy feloldódom, hogy képes vagyok valakivel boldog lenni. Mert a lakásomat bárkinek szívesen kölcsönadom, de a partnereimet nem viszem oda. Világos ügy. És még azt sem mondhatom, hogy az aktusok helyett önkielégítetek. Emberemlékezet óta nem emeltem kezét magamra.

A szüleim – számomra máig is érthetetlen okból – egy kisváros gimnáziumába írtak be. Jó nevű hely, idegen nyelvből is kötelező volt a különóra. A lényeg az: kollégiumba kerültem. Ebben nem az az érdekes, hogy fiúk közé, mert nem volt sok közös vagy különösen veszélyes szexuális játékunk. Inkább az nyomasztott, hogy életemben először egyedül maradtam. Senki sem volt, aki rám szólt volna, ha a csak nekem fontos dolgot elmulasztottam. Szilenciumok előtt jártam a várost, rendszerint egyedül. Megfordultam minden fontos helyen, az állomáson, presszókban, boltokban. Azokon a helyeken, ahol feltűnik, ha sokat jár magányosan egy kamaszfiú. Olyan srác, aki szép. Nekem mindig mindenki azt mondta, hogy szép vagyok. A mai napig is.

Sokat lógtam, de nem tudtam minden időmet elverni, szinte nem volt olyan folyóirat a könyvtárban, amit ne lapoztam volna át. Akkoriban kez-

dett az *Iffjúsági Magazin* zenei cikkeket közölni. Ebben a lapban sok levelezni vágyó ember címét is közölték. Egy idősebb, huszonvalahány éves elvált fiúnak írtam, akit közelállónak gondoltam magamhoz. Feltűnhetett volna, hogy olyan sok mindent közöl magáról, és az is, hogy elvált. Nem tűnt fel. Tizenöt éves koromig azt a szót, hogy homoszexuális, még csak nem is hallottam. Előbb kerültem bele, mint hogy fogalmilag ismertem volna. Mert a korábbi eseteket, vágyakat, úgy vélem, nem lehet egyértelműen ilyennek nevezni. Szerintem ezek a dolgok minden nagyobb gyerekekben, kamaszban megtalálhatók, de később nem okoznak lelki problémákat. Egyszerűen elfelejtik. Nekem viszont éppen ebben a kritikus korban meghatározó élményem volt ez a kapcsolat.

Leveleztünk, írógéppel írt, ez is tetszett. Versek küldött, édeskések és rosszak voltak. Ezt már akkor is tudtam, mert megmutattam a könyvtáros tanárnőnek, nézze meg, nekem ki is a barátom. Könyvekről írtunk egymásnak, mindent elolvastam, amit ajánlott, akkor ismertem meg Thomas Mannt. Tavasszal, úgy május táján írta, hogy mivel dolga van a városban, meg fog látogatni. Délelőtt találkoztunk, meglógtam az iskolából. Délután már ment vissza, Pestre. Lesétáltunk a partra – a város fölött kirándulóhely van, amit hétköznapi nemigen látogatnak. A barátságról beszélgettünk. Aztán megcsókolt. Nem tudom, mi történt velem, elzsibbadtam a rémülettől. Aztán elnézést kért, hosszan könyörgött, hogy bocsássak meg. Amikor magamhoz tértem, igyekeztem megnyugtatni, erre azt kérte, ha valóban barátok vagyunk, ismerjük meg egymás testét. Ekkor már sejtettem valamit, de csak közös onanizálásra gondoltam, lehet, hogy ezért – beleegyeztem. A bokrok közé mentünk, leterítette a ballonkabátját, és levetkőzött. Tulajdonképpen boldog is voltam, hogy nekem van egy titkos barátságom. Furcsa érzés ez nagyon. Visszafelé jövet találkoztunk egy tanárommal, aki nagyon megnézte ezt a srácot. Este elővett. Dadogtam valamit, amit biztosan nem hitt el. Tudom, apámnak is megírta az esetet, de apámmal erről soha nem beszéltünk. Szóval ez a tanárom világosított fel. Iszonyú kétségek közé esem, amit csak tetézett az, hogy néhány napon belül levelet kaptam a barátomtól – kívül kis kék masni volt rajta, a borítékban egy színes önarckép, és néhány vers –, amelyben azt írta, inkább ne találkozzunk többet, nem akar megrontani. Válaszoltam neki, de nem írt többet.

Ez nagyon-nagyon megviselt. Sőt, a mai napig is hat rám, folyamatos hatása nagymértékben meghatározta személyiségeimet. Trauma volt. Két dolog között kellett volna döntenem, de nem döntöttem se akkor, se... Akkor kellett volna meggondolnom a homoszexualitás mibenlétét, de honnan lett volna ehhez elég ismeretem? Jóformán senki nem beszélt erről őszintén velem, nyíltan a mai napig sem. Szégyelltem is volna ezzel máshoz fordulni. A srácok között rémtörténetek járták, ugratták egymást, ebben testesült meg a kíváncsiságuk. Letagadtam magamnak, hogy ez a homoszexuális élmény volt életem első szexuális élménye. És olyan egyedül

voltam, szükségem volt arra, hogy szeressenek. Úgy hittem, mindegy, hogy ki, milyen áron, csak adja tanújelét a ragaszkodásának.

Visszahúzódo, meditáló lettem, a fantáziámat az töltötte ki, ami megtörtént, és ami nem történt meg, de megtörténhetett volna. Egyre kíváncsibb lettem, titokban érdeklődtem, olvastam és rettegettem. A lányok azért érdekeltek, mert a többi srác nőzött, és nem kívántam kilógni a sorból. Ha akkor valami erős hatás ér, még másként alakulhatott volna a sorsom. Úgy emlékszem, akkor költözött belém a hazugság: sodródni kezdtem. Néha elrémültem magamtól, képtelen helyzetekbe keveredtem, halmoztam a hülyeségeket. Mintha csapdába estem volna, és nem volt bátorságom mástól segítséget kérni. Különösen nem a szüleimtől.

A srácok között néha közös szexuális játék alakult ki. Ezeket legtöbbször csak messziről figyeltem, féltem, ha egyszer belekerülök, végleg homoszexuálissá válok. Ez azért volt, mert túlságosan sokat foglalkoztam a dolgokkal. Feltűnően leszóltam őket. Kifejeztem az undoromat. De milyen a kollégium! Amikor a fiúkat valami feltűnő közös onanizálás után elővette a nevelőtanár, azt hitték, én árultam be őket. A legközelebbi alkalommal már nekem is be kellett szállnom. Attól a pillanattól kezdve tudtam, hogy nekem kisebb nemi szervem van, mint az átlag. Ez aztán igazi riadalmat okozott, nagyon féltem a lányoktól, hogy majd valaki valamikor ezért meg fog alázni.

Van még néhány élénk emlékem. Ősszel és tavasszal, bár tilos volt, a folyóra jártunk fürödni, holott az iskolának volt egy kis strandja is. Egyszer kitömtem gézzel a fürdőnadrágomat, hogy nagyobbak tűnjön a herém és a farkam. Úszás közben kicsúszott a gézzsalag, körberöhögtek, olyan gúnyosan, ahogy csak a kamaszok képesek.

Villanyoltás után a fiúk egy része összegyűlt valamelyik ágyon: nőkről, szexualitásról beszélgettek. Ezeknek a beszélgetéseknek mindig közös önkielégítés lett a vége. Közben hosszúságmérés, gyorsasági verseny, de mindenki magának csinálta.

Az állomáson az automaták körül nézelődtem – akkoriban terjedtek el ezek a szerkentyűk –, amikor megszólított egy ügynök. Dunakavicsot evett. Adott nekem is. Elmentünk sétálni, kérdezgetett, én meg válaszoltam. A felüljáróról nézegettük a vonatokat, megfogta a kezemet, melyikünké az erősebb. Vihogtam, mint egy rossz kurva. Később azt mondta, úgy viselkedtem, mintha pénzért akarnám csinálni. Szóval szorítottuk egymás kezét, az övé volt az erősebb: erőlködött és lefelé nyomta, a slicce irányába. Lementünk a hídról, behúzott egy kapualjba „rábeszélni”. Az utca másik oldalán kinyílt egy ajtó: mint a labdák, úgy pattantunk szét. Ekkor már határozottan tudtam, mibe kerültem. Megkérdezte, hazavihet-e a kollégiumba. Kocsival mentünk, kerülővel, van egy út az erdőn keresztül. Egy elhagyott helyen megállt és megcsókolt.

Hetente egyszer, esetleg kétszer találkoztunk, vacsoraidőben. Két szilencium között egyórás vacsoraidő volt. Felvettem a melegítőmet: futni megyek az erdőbe. A folyosó végén, az üvegajtónál megálltam, ő jelzett a kocsí reflektorával, hogy vár rám. Lementem és elindultunk valami eldugott helyre. Ritkán fogott meg, azt szerette, ha én tevékenykedtem. Tízszer sem voltam vele, megijedtem az egésztől. Különösen azután, hogy egy rendőr igazoltatott bennünket.

Furcsa ember volt. Egyedül élt, pontosabban egy barátjával. Említette egyszer, seggbe fog baszni. Egy hét végén, ha elmegyek vele. Volt egy notesza, ahová beírta, kivel volt így. Megnéztem: minden lapon volt vagy tizenöt név. Köztük ismerősök: tanárain, a fél kollégium. Iszonyodtam. Úgy éreztem, nekem ebből elegendem van, kipróbáltam néhányszor; amit tudni akartam, azt megtudtam. Kész, vége. Legközelebb már nem mentem el. Megmondtam neki, hogy hagyjon békén, de még néhányszor keresett. Évekkel később találkoztunk, kérdezte, nincs-e valamire szükségem. Nincs.

Aztán nyolc évig semmi bajom nem volt magammal. Rendeződött a szexuális életem. Meg is nősültem, gyerekeim született. Lakást kaptunk, a szüleink segítettek, szépen berendezkedtünk. Benyújtottam két újítást, közvetlenül a diploma után, az egyiket országosan bevezették: elfogadtak szakembernek, szinte hónapokon belül.

Megkeresett egy cég, meghívtak főosztályvezetőnek. Előnyös feltételek, sok külföldi út. Két hét gondolkodási időt kértem, de már másnap telefonáltam nekik, ha kikérnek, átmegyek. A feleségem is örült, pedig ha tudta volna, mibe keveredtem, tiltakozott volna ellene. Ezután két évvel, már túl az első kiboruláson, lelepleződtem előtte. Az a gyanúm, hogy már korábban is sejtethett valamit. Akkor mindenesetre véletlenül jött haza két nappal korábban az anyjáéktól. Orvos barátommal voltam otthon, késő este, már ágyban lepett meg bennünket. Gyakran szoktak nálunk vidéki ismerősök aludni, tehát az még nem lett volna baj, ha ott a srác, ha meg lett volna vetve a másik ágy is. De a helyzet félreérthetetlen volt. Sírógörcsöt kapott, kirohant a konyhába, azt se tudtam, mit csináljak. Végül a srác mindkettőnknek beadott egy-egy injekciót. Nem mert bennünket egyedül hagyni. A feleségem később megértett, simán ment a válóperünk is.

Akkor éjszaka úgy éreztem, az a becsületes, ha mindent elmondok neki. Meséltem arról, hogy gyermekkoromban milyen érzéseim voltak, de azt is elmondtam, hogy nem akarok mindent a tizenöt évvel korábbi eseményekre hárítani. Azok a dolgok tíz évig elmaradtak, és önmagukban gyerekkori vagy kamaszkori ferdüléseknek lennének tekinthetők, amin mindenki keresztülmegy.

Már az sem zavart, hogy a bíróság is tudomást szerzett a homoszexuális hajlamomról. Nyilvánvalóan a feleségem javára döntöttek – a gyerme-

künk a törvények értelmében úgyis az anyjánál maradt volna. Az anyósomék átkozódtak, minden ismerősnek elmondták, mit kellett tőlem elszenvednie a lányuknak, de számomra ez sem jelentett nagy problémát. A pletykák a munkahelyemre nem jutottak el. Ha hallottak is valamit, túl jó szakemberük vagyok, és túlságosan sokat tudok munkatársaim hasonló üzelmeiről ahhoz, hogy el mertek volna küldeni.

Az utóbbi hónapokban ismét álmodom. Már-már azt hittem, elvesztettem a nyugodt alvás, az álom boldogságát. Furcsa, hogy addig, amíg rendszeres, titkolt, perverz szexuális életem volt, nőkről álmodtam. Most viszont csak a nálam fiatalabb férfiakról. Egy visszatérő álmom: dán homoszexuális ismerősömnél vagyok, jellegzetes Hanza-városi házában. Ülünk az emeleti hálóban, és bejön egy tengerésztiszt. Nem tudom, honnan tudom, hogy tengerész, hiszen majdnem meztelen, csak egy kicsi, átlátszó alsónadrág van rajta. Mellénk ül, iszik valamit, hanglemezeket tesz föl, és a hangulatvilágításban úgy kezd táncolni, akárha nő lenne. Van egy másik álmom is, az kevésbé gyakori. Sötét folyosókon szaladok, akármelyik ajtón nyitok be, szeretkező párokat zavarok meg. Végül lemegyek az alagsorba, hol mint a farönkök, halott férfiak vannak egymásra rakva, és nagy a bűz.

Sokszor az jut eszembe, hogy gyerekkoromban kíváncsi voltam férfi rokonaim nemi szervére. Például nagyapáméra. De ha jobban belegondolok, akkor rájövök, hogy ez nem lehet igaz. Ha ilyenekre gondoltam akkor, kétem, hogy normális lettem volna. Akkor bizonyára semmi mással nem tudtam volna foglalkozni, tanulni se, annyira gátolt volna a szégyen.

Néha elgondolkoztam azon, hogy milyen gusztustalannak tartottam a homoszexuálisok nemi életét, a sajátomat pedig soha. Összeállt a kép: de hiszen ez a kettő egyforma! S akkor jöttem rá, ők is ugyanolyan épek és egészségesek, mint én.”

Történetünk hőse, mint elbeszéléséből kiderült, saját erejéből vált megbecsült szakemberré, akire azt mondják, csak a munkájának él. Többen sajnálják „rosszul sikerült házassága” miatt, és megértik „visszahúzódo természetét”, zárkózott életmódját. Azt már jóval kevesebben tudják, s akik ismerik, nem terjesztik, hogy aktív homoszexuális. Munkahelyén egyébként is sok homoszexuális van, és legalább annyi biszexuális. Kapcsolatai a munkahelyén jönnek létre, nemegyszer éppen ezek a kapcsolatok alakítják, teszik könnyen teljesíthetővé munkáját, egyengetik útját a nagyobb sikerek felé.

Elmondta, hogy zárt társaságukban mindenkinek kiosztott szerepe van. Szervezetet képviselnek a nagyobb – munkahelyi – szervezetben, maguknak tartva fenn szinte minden fontosabb döntést. S mint eredményeik jelzik, ez esetenként hasznos az ország számára. „A vállalat külföldi partnerei már csak olyan tárgyalópartnereket küldenek, akik fel vannak rá ké-

szítve, hogy kikkel kerülnek kapcsolatba. Egy-egy munkavacsora után, kellemes környezetben, intim szituációban könnyebb döntésre vinni akár gazdasági, akár egyéb kérdéseket. És fordítva, bizonyos országokba, külföldi kiküldetésre – különösen a közel-keleti államok némelyikébe – a már meglévő kapcsolatokkal rendelkezők utaznak. Minél erősebb, azaz minél érzelmibb a kapcsolat, annál biztosabb az egyéni s ezáltal a vállalati siker. Külföldön nemcsak a magyar nők és férfiak heteroszexuális teljesítményeinek adóznak elismeréssel, a homoszexuális képességeket is jegyzik.

Vannak olyan munkahelyek, ahol éppen a kiegyensúlyozott külföldi kapcsolatok miatt dúsul fel a munkatársak között a homoszexuálisok részaránya. A külföldi partnerek „hoznak és visznek” munkatársakat. Ha például egy nagy nyugatnémet vállalat kereskedelmi osztályáról egy kisebb céghez megy át az üzletkötő, az új munkahely érdekeinek megfelelően alakulnak a magyar kapcsolatok is. A magyar partner cégtől bizonyos emberek eltávoznak, helyüket mások töltik be. Ugyanis a korábbi személyes kapcsolatok gáttá, akadállyá válhatnak, rendszerint válnak is.”

Hősünk ezeket az összefonódásokat persze nem mondja el nyíltan a saját vállalatáról, sőt váltig hangoztatja saját tisztességességét. Szerinte az becsületes eljárás, hogy ő vállalja saját homoszexualitását és kínosan ügyel arra, hogy ez mindig a magánélet keretei között maradjon. „Megtörtént, hogy tárgyaláson, döntéselőkészítéseken megjegyzést tettem rám – ha finoman is. Ezen mindig felbőszülök, és keményen visszavágok. Ne ez legyen a szempont, határozzunk a vállalat érdekei szerint.”

Talán a férfi homoszexuálisok „feminin” volta miatt hősünk pletykásabb az átlagnál, vagy defenzív életmódja miatti neurózisa viszi rá; az is lehet, hogy mások víz alá nyomásával akar ő maga felszínen maradni, ezért más cégekről és más homoszexuális vezetőkről mesél történeteket.

„Ha stabil kapcsolatrendszerbe új munkatárs kerül, akit a külföldi partner még nem ismer kellően, egy kiküldetés alkalmával könnyű az ilyen embert kifürkészni. Az egyik kiterjedt nyugati kapcsolatokkal rendelkező cég minden egyes új vezető beosztásba hozott/kapott munkatársát az első napokban hosszabb-rövidebb nyugat-európai tanulmányútra küldi. Mindig ugyanabba a városba, ahová elkíséri a cég egyik-másik vezetője is. Közös mennek el bizonyos szórakozóhelyekre, alkalmat teremtve arra, hogy a külföldi partner is fölmérhesse az új munkatárs szexuális érdeklődését.

Nem mindig alakul sikeresen az akció. Lehet, hogy az utazótárs eredménytelenül akarja a külföldi utat homoszexuális csábításra kihasználni. Így vagy úgy, de egy-egy állásajánlat, fizetésemelés is felérhet egy szexuális csábítással. S hogy mégis kevés a botrány, azt az emberi szemérem okozza, valamint a megfelelően működő eltussoló mechanizmus.

A homoszexualitással is befolyásolt vállalati eredmények mögé senki sem néz, az eredményt létrehozó emberek kapcsolatát magánügynek

minősítik. De mi történik akkor, ha éppen az ilyen jellegű kapcsolatokat akadályoznak meg fontos ügyeket? Részben tárgyi bizonyítékok hiányában, részben pedig azért, mert rendszerint több ember érintett az ügyben, minden bizonyíthatatlan. Vajon ki a felelős azért, és milyen szinten, hogy az előbb is említett intézményeknek a vezetője olyan főtanácsadót hozott maga mellé, aki homoszexuális partnere, s e partner poligám volta csökkenteti új munkahelye esélyeit? S hogy olyan döntések felé irányította partnerét, amely csődbe juttatta volna a vállalatot – ha lenne Magyarországon csőd. Milyen megoldás az, hogy a vezető, érzelmi kapcsolata megszűntével menesztette ezt az egyébként szaktanácsadói minőségében haszontalan, mi több, kártékony embert, a lehető legnagyobb csendben, felelősségrevonás nélkül?

Különben az említett intézmény vezetője jó ötvenes, nő, három nagygyereke van, régi káder. Vidéki intézményt igazgat, azért a család nem szerezhethet tudomást róla, ha a barátjánál alszik. Azt hiszik, a szegény, jó családapát vidéki elfoglaltsága tartja távol.

Egy másik eset szerintem nem olyan kirívó, mert tulajdonképpen senkinek sem ártottak vele. Jó nevű pesti sebész barátom általában külföldi szeretőt tart. Amikor keletnémet barátja hívja fel, felül egy repülőre, s együtt töltenek kint egy-egy hétvégét. Fordítva, a férfi is jár ide, de hogy a program dúsabb legyen, nem csupán Pesten járkálnak, hanem meglátogatnak egy-egy érdekesebb vidéki várost is néhány napra. Ez így egyszerre diszkrét és előkelő is...

Az már gusztus dolga, hogy ki mit tud elfogadni, mert a híresebb művész társaságokban a gruppensex a divat. Én csak egyszer kaptam meghívást a nemrégiben elhunyt rendező híres budai villájába, férfitartóra. Sokan voltak. Drága ételek, italok, szellemes társalgás. Mégsem tudtam elviselni, hogy éjfél körül leoltották a villanyokat, csak három – pauszpapírral bevont – paraván mögött égtek a lámpák, mert ezek mögé bárki bárkivel elvonulhatott, és alkalmasint el is vonult. Tulajdonképpen esztétikus árnyjáték alakult ki, miközben a többiek beszélgettek. Nekem ez már sok volt. Nem mentem volna még egyszer, igaz, nem is hívtak. Habár ez nem szabályszerű gruppensex. Ez diszkrét és ízléses partinak számít.

Az igaziról csak hallottam. De ott aztán minden rétege megfordul a felső tízezernek, mert nem alkotunk homogén masszát. Én leginkább a vezető értelmiségieket különítem el a vezető kádertől. Az előbbiekből közül sokan vállalkoznak homoszexualitásukra. De a vezető állásúak sosem. Nekik a szép családi élet úgyszólván hivatali követelmény. És ha úgy vesszük, sokuknak igaza lehet: arra hivatkoznak, nem ők tehetnek róla, a megpróbáltatások során lettek ilyenek. Most meg már nem hozhatnak szégyent a pozíciójukra. Szóval, mit mondjak, az ilyen helyen nem ritka, hogy minden együtt van. Állítólag az egyik pesti maszek műanyagosságnak magas a kerítés a nyaralója körül. Csak az látja, aki belül van, hogy a parkban, az úszó-

medencében miként gabalyodnak össze a maszek, a díszlettervező és a főmérnök.

Nagy port vert fel az egyik rendszeres biszexparti házigazdájának lebukása is. Egyik gyárban több tucat munkásnő bünszövetkezetét jelentette föl a gyári főrendész. Lakótelepi lakásokban szerelték össze és adták el sorozatban a lopott alkatrészekből gyártott műszereket. Zsebben, szatyorban sok mindent ki lehet hozni a gyárból, de van ennek a szerkezetnek egy kulcsalkatrésze, amely import holmi, és bizony nagyobb méretű. Ehhez úgy jutott hozzá az illegális szervezet, hogy az egyik gépkocsivezető gyári engedéllyel rendszeresen vitte a szeméttelrepre az import alkatrész üres dobozait. Csakhogy némelyik doboz nem volt üres.

Történt egyszer, hogy a főrendész vadászházáról hírek kezdtek kiszivárogni: luxus biszexpartikat tart a gyár egész vezetőségének részvételével. Ekkor a főrendész, nemhiába a rend őre, azonnal följelentette a műszerfusi bünszövetkezetet, s akkor hirtelen az vált a közbeszéd tárgyává.

Egy volt évfolyamtársamat nemrégén temettük. Szerintem őt is ez vitte a sírba. Vagy három éve jött vissza Pestre, vezető állásba. Tudom, hogy annál a cégnél van néhány homoszexuális vezető. Hogy tettek-e ajánlatokat a barátomnak vagy nem, azt nem tudom. De egy biztos: már az új helyén volt, amikor inni kezdett, és nemsokára a pszichiátriai osztályra került. Akkoriban nem sokat hallottam róla, most látogattam meg az özvegyét, a temetés után. Gyönyörű nő volt, de teljesen tönkrement. Nem csoda, ha valakinek a férje ilyen borzasztó módszerrel lesz öngyilkos. Ki tudja, talán a felettesei; talán nem akart kötélnek állni, vagy túl hamar akart kiszállni a buliból!

A homoszexuális társaságok közös nemi élete felháborodást vált ki a többi homoszexuálisból, perverzióknak tartják. Valójában az ilyen perverzitásokban résztvevők között fokozott a hatalmi és egyéb visszaélés lehetősége, és ez veszélyes. Különösen az ötvenes éveikben lévők részéről, akiket utolér minden férfi réme, a csökkenő, ki-kihagyó potencia.

És a homoszexuális indítékú zsarolások nem különböznek a heteroszexuális vagy egyéb zsarolásoktól, és nem különbözik egymástól a buziké, a melegké és a palotapincsiké sem. Hacsak nem a visszaélés lehetőségeinek mértékét tekintve. Nem mindegy, hogy ötszáz forintért hagynak békén egy hónapra, vagy egy jutalomúrtért, vagy a vállalatot kiségitő milliós kölcsönért.”

V. Egy este

A kora őszi estén négyen ülnek körül a fenntartott asztalt. S mert a leg-
régebbi társaságok egyike ez, a legjobb helyen ülnek. Az asztalt úgy he-
lyezték el, hogy onnan a kocsmába betérő vendégek az ajtónyitással egy
időben láthatók, oldalról. Amikor a belső terembe jönnek, ahol embereink
is vannak, akkor szemből láthatják a vendégeket, távozáskor pedig hátul-
ról. S mivel a szóban forgó hely a harmadik terem benyílója mellett van,
egyszerre két terem „árukészlete” fogható át egy szempillantással.

A „Reservé” felirat hét óra körül kerül az asztalra, s a közönség tudja,
hogy kiknek tartják fenn a helyet. Ha a „társaság” valamelyik tagjával be-
szélni akar egy ismerőse, már előre odaülhet. De ha tájékozatlan délutáni
vendég felejtette ott magát, a pincér udvariasan, ám határozottan tessékeli
máshová. Ha az illető nem hajlandó erre, nem nehéz eldöntenie, hogy mi-
ért villannak rá mindenfelől dühös pillantások, a korábbi barátságos te-
kintetek helyett. S természetes, hogy e kitüntetett asztalnál ülők cechét
borravaló sem terheli, még panaszkodniok is szabad a felszolgálásra, az
italok minőségére, hőmérsékletére, a poharak csorbaságára.

Van, aki közvetlenül a munkahelyéről jön fecsegni, van, aki már mozi-
ban volt, vagy aludt egy keveset. Ha valaki késik, aggódniuk érte, találgat-
ják, miért nem érkezett idejében. A társaság „nőtagjai” puszikkal köszön-
tik egymást, hiszen barátnők között így szokás. Egy arcsimítás, comb-
szorítás, s azonnal kialakul, hogy ki viszi az este a prímet.

Nyolcra együtt vannak. Nagy este a mai: készülnek a beszámolóra. A
hatszemélyes asztalnál söröző férfiak közül ketten beszélgetnek, a másik
kettő csöndesen iszogat. Róbert, színes öltönyében, feltűnő nyakken-
dőjével, feszes derékkal, büszkén néz körül. Huszonnyolc évével meg-
mosolyogja alig idősebb társait. Nemigen szól, pedig régen levetkőzte vi-
dékiek voltát. Ferenc komoly, műszaki ember. Harmincnégy éves, nő, ál-
lítólag gyerekei vannak. Őt nem a rártisága, az önbizalomhiány tartja
vissza a szólástól. Szemben ül az asztalfővel, jobbról-balról üres mellette a
hely. A beszéd fonalát Károly szövi az asztalfőnél, meg Laci, a jobbján.
Károly és Laci – ahogy itt nevezetik magukat: Kati és Lonci – „barátnők”.
Laci-Lonci harmincas középkáder, tisztviselő. Jó beszélgetőpartnerre talál
benne Károly, akinek itt Kati a neve. Kati diplomás. Jellegzetesen szőke, fe-

hér bőrrű. Ő az egyetlen a társaságban, aki kissé hanyag ruházatban jelent meg. Bár valamivel fiatalabb lehet Loncinál, ő a központ. Elvi kérdésekről nagy hévvel nyilatkozik. Legtöbbször Loncihoz intézi a szavait, de bal oldalra, Róbertnek is magyaráz.

A téma a legutóbbi homoszexuális gyilkosság keverte vihar. Mindenkinek van valami híre.

– Az Esti Hírlap szerint – olvassa Kati – „X. honvéd sérelmére elkövetett emberölés ügyében a rendőrség széles körű nyomozást indított. A rádió és a televízió felhívásának hatására tegnap a késő esti órákban önként jelentkezett a rendőrségen Y. huszonnégy éves vonatvezető-jegykezelő, budapesti lakos, és a bűncselekmény elkövetését beismerte. A vizsgálat eddigi megállapításai szerint Y. szeptember 13-án az esti órákban a Keleti pályaudvaron ismerkedett meg X. honvéd őrvezetővel. Y. felcsalta a lakására az őrvezetőt, és homoszexuális kapcsolatot akart kezdeményezni, majd dulakodás közben áldozatát megfojtotta. Holttestét egy tv-dobozzal borított szennyestartó ládába helyezte, amelyet szeptember 14-én délután tehertaxival a Keleti pályaudvar melletti 72. számú postahivatal elé szállított. Y.-t a rendőrség őrizetbe vette, és ügyében a nyomozás folyik.” – Hát persze, ezt közlik!

Az újsághír senkinek sem új, de ezt meg kell beszélniük. Lonci máris fontoskodik, nem akar Kati mögött lemaradni.

– Tudjátok, hogyan találták meg a hullát? – kérdi. – Hétfőnként este van vége a csúcsidőnek a Keleti poggyászfeladási raktárában. Ilyenkor nézik át a kimaradt dobozokat, ládákat. Az egyik targoncavezető éppen az utca felől jött be, ő kérdezte meg a vezető raktárost: nem hiányzik-e egy láda. Mert kint látott valamit, felirat nélkül. Hiány ugyan nem volt, mégis kimentek, felfeszítették a leszögezett ládát, egy nejlonszák volt benne, abban meg a hulla. Azonnal értesítették a rendőrséget...

Az újság közölte a tettes nevét, mégis azon tanakodtak, vajon ismerik-e. Itt nem szokás a valódi nevet megmondani. Vagy legfeljebb a keresztnévet. Kati véleménye mérvadó.

– Nézd, ide nem szokott bejárni. Akkor ismertem volna. Minden este itt vagyok, hacsak nem megyek a szüleimhez. Még akkor is itt kezdem az estét, ha később átmegyünk egy másik szórakozóhelyre. Különbözőn biztosan felakasztyák. Megérdemli.

Erre mindenki felkapja a fejét. Megoszlanak a vélemények. Lonci a gyilkost veszi a védelmébe.

– És miért nem ismered? Mert nem jár nyilvános helyre. Mert fél. Fél egy sor olyasmitől, amitől más nem. Mert homoszexuális, szegény. Egy huszonéves embernek már rendszeres szexuális igényei vannak. Partnert kell keresni. Megismerkedett valakivel, aki erre módot adott. Egy katona. Félórás ismeretség után felment a lakására. Azt gondolta, kártyázni, inni.

Amikor a meleg elérkezettnek látta az időt, kezdeményezett. De visszautasították. Ha egy meleget határozottan visszautasítanak, akkor az lesz áll az emberről. Feltételezhetően nem így történt. Y. tovább ment. És akkor ráijesztettek. Gondolom, így került sor az erőszakra.

Kati felháborodva vág közbe.

– Valószínűbb, hogy beteg is volt. Úgy értem, hogy a melegsége mellett más baja is volt. Szadista vagy mazochista. Vagy akármilyen.

Lonci nem hagyja.

– Borzalmas ügy. De több oka van. Először: én már régen a szakmában vagyok, de nem mennék fel egy ismeretlen ember lakására. Másodszor: a meleg embert fel lehet ismerni. Hogy mégsem ismerik fel? Mert erről nem beszélünk. Csak azt tudják, hogy cukorkát osztogatnak és lódenkabátban járnak. Aztán egy csomó naiv, felelőtlen ember elcsábul, utána aztán kapaszkodna kifelé az ágyból. Ő maga is kellemetlen helyzetbe kerül: aki a paplan alá cipelte, még inkább. Közben nem lehet abbahagyni. Tudvalévő, hogy a begerjedt embert nehezebb leállítani, mint fél kézzel a robogó mozgonyt. Harmadszor: ebben az országban a leleplezéstől kell a legjobban félni...

Róbert és Ferenc csak ámul: még nem látták, hogy Kati veszekedne Loncival. Ám Kati szava szent, még akkor is, ha újfent belebeszél.

– Nézd, akkor itt van a „negyedszer” is! Amiről nem beszélünk, ami förtelmes, megvetendő. Tilos! Elképzelem azt a szegény katonát, aki hirtelen rájött arra, hogy mibe keveredett. Akinek a tudatába belehasít, hogy ha most megteszi, életében először, akkor elkárhozik. Megnyílik a pokol, ahol tűzben fogják forgatni. Ő is megrémült! Honnan tudta volna, hogyan kellett volna viselkednie korábban?

Lonci most már megadja magát. Minek vitatkozzék a két srác előtt éppen a legjobb barátjával? Inkább másról beszél.

– A gyilkosság óta óriási razziák vannak a városban. Ti éppen úgy tudjátok, hogy minket, a nyilvános helyeken előforduló melegeket, ismernek a rendőrségen. Hiába titkolnám, nyilvántartott vagyok! Időről időre felkeres egy ember. Mikor ma dolgozni mentem, már tudtam – hiszen olvastam a gyilkosságról –, hogy az én pasasom hamar megjelenik. Hiába mondom neki mindig, hogy úgysem leszek spicli, ez csak jön. Szóval már várt rám, hogy ismerem-e Y.-t. Mondtam, hogy nem, de húsz percet ott maradt.

Az asztal végén, Loncitól jobbra, most néz fel először Ferenc.

– Ezért vannak most itt olyan kevesen.

Ez a kevés majdnem telt házat jelent. Ferenc azonban, mint társai is, tudja, hogy pénteken máskor többen szoktak lenni. Csütörtöktől szombattig zajlik a nagy forgalom. Nyolc felé mindenki megérkezik, akkor teljes a placc, és folyik a felmérés. Róbert látja, mi a helyzet.

– Nézzétek, István ma is pártában maradt. Amíg beszéltek, nem is látjátok, hogy a kettes asztaltól minden „lányt” elvittek, ő meg ismét egyedül ül.

– Ja kérlek, István sem mai gyerek. Szerintem harmincas.

– Ilyenkor kezdődik! – szól a szemközt ülőhöz Lonci.

– Van még vagy öt-hat szép éve. De ez csak akkor jön be, ha talál egy öregfiút, aki őt, az élet deléből éppen kilépőt, maga mellé veszi. Jól járnának. A pályáról való kiöregedés kezdetétől a melegség csak teher, kettesben könnyebb elviselni. Mert akkor már nem lehet kitörni. Tudjuk, hogy van ez. Megmozdulnak az ismerősök, segítő és ártó karok ragadják meg az illetőt. Telefonok csöngenek az éjszakában, névtelen feljelentéseket kézbesít a posta. Elfeledett barátok jelennek meg a munkahe-lyeken. Ha a szülők eddig nem tudtak gyermekük eltévelyedéséről, most valamelyik jóakaró biztosan felvilágosítja őket. És ha már mindenki meg-tudta, a kitörési kísérlet úgysem sikerül. Nagy az ováció, a tag visszatér „barátnőihez”.

Ez az okfejtés helyeslésre talál. Kati úgy érzi, most, szellemi fölénye tu-datában, meggyőzheti Loncit.

– Látod, éppen ez az a lelki válság, amely szörnyű dolgokra vihet vala-kit. Hirtelen dühroham kés felé tolja a mindenféle kötődéstől megszaba-dított ember kezét. Ha képzelt ismerősünket már csak a nyilvános vécék körü-l, elhagyott parkokban vagy a vasúti pályaudvarokon szólítja le egy-egy hugyos nadrágszárú öreg, vagy a gőzfürdőben némely túlhízott, gusztustalan testű külföldi, észre kell vennie, hogy már nem ő szed fel partnereket, hanem őt szedik fel. Éppen azok, akiktől eddig undorodott. Eltűnnek a régi barátok, kóborolhat a külváros utcáin, s egyre nagyobb összeget fizethet a sietve lebonyolított aktusért.

– De drágám, mi ugyanarról beszélünk – mosolyog vissza Lonci Katira –, hiszen azt magyarázom, milyen megváltás ilyenkor a láthatáron feltűnő „utolsó szalmaszálért kapkodó”, egy „arannyal kitömött”, egy „szaros farkú”, visszavonult életre vágó.

Az általános békülés pillanatában lép be Jocó. Harmincöt éves, hét éve él együtt egy nála nyolc évvel idősebb férfival. Jól ápolt, férfias megje-lenésű, mozdulatai szélesek, hirtelenek és szétesők. Kéretlenül foglal he-lyet kívül, Ferenc és Róbert között az üres széken. Közben mosolyog, hát-rafésült, keményre lakkozott haját simogatva.

– Csak egy pillanatra ugrottam be – mondja –, tudjátok, éppen szalma vagyok. Ja, bocsáss meg, azt hittem, te is tudod! De ha nem, elmondom. Hét éve ismertem meg. Sétáltam az utcán, már elmúlt tizenegy óra. Kö-zépkorú férfi jött szembe, messziről kiszúrtuk egymást. Szó nélkül halad-tunk el egymás mellett. Száz méter után visszánéztem, talán leszólít, én vagyok a fiatalabb. De nem. Pedig ő is akkor nézett vissza. Az Astoriánál megelőzött egy autó, öreg hapsi ült a Zsigában, bámult. A Felszabadulás térhez érve jön ám szembe megint az emberem. Hogy a csudába került ez ide? Odaléptem, megkérdeztem, nem ér-e rá kicsit. Meghívtam egy italra, de csak kólát kért, mert kocsival volt. Kiderült, hogy az imént ő előzött

meg. Ittam egy pohár vörösbort, aztán engedélyt kért, hogy hazavihessen a kocsijával. Bevallottam, hogy a város szélén, albérletben lakom. Győző, mert ez a neve, a szüleinél lakott. Mikor hazavitt, felhívtam egy kávéra. Tudtam, hogy nekem kell lépnem, mert már a presszóban említette, hogy ha én nem szólítom le, ő sosem szólt volna. Hát feljött, és megtörtént minden. Egy évig rendszeresen találkoztunk, de rendkívül diszkréten, ismerősök lakásán. Később értettem meg, miért ez a nagy óvatosság. Győző a városban civilben járkal, mert magas rangú katonatiszt, és aggályosan körültekintő. Szóval egy éve voltunk jóban, mikor én lakást kaptam a Belvárosban. Persze ő is eljött a szüleitől, és összeköltöztünk. A munkahelyén is az én címemet és telefonszámomat adta meg, ha mozgósítják, akkor is nálam keresik. Na, ő ad hatezret, én négyet, és így szépen kihozom a tízezből a háztartást. De hiába, most már harmadik éve, hogy állandóan távol van. Kezdetben azt mondta, hogy éjszakázik, értekezlete van, visszarendelték. Nem tudok a feladatairól, az iratai közt nem szoktam kutatni, de véletlenül fényképeket találtam nála. Ha nem a szeretői, akkor miért lennének nála? Miért csinálja? Nincs meg mindene? Nem vagyok elég jó? A legutolsó ribancokkal fekszik le, azt sem tudom, hol szedi őket össze. Mocskos cigányfiúkat hajt fel, azokkal dugatja meg magát. Pedig valami hálát én is érdemelnék! Lakhat nálam! Jól tudja, hogy én nőkkal is képes vagyok. Az más kérdés, hogy meg nem tenném. És az is más ügy, hogy miért nem hagyom ott. Tízezer az mégis tízezer. No, amint megbizonyosodtam arról, hogy megcsal, én is felújítottam a régi kapcsolataimat. De ez sem idegesíti. Ismeri a régi barátaimat, de nem jön velem, mert nem akarja kompromittálni magát. Szilveszterkor közös buli volt, éjfél után átjött félórára, koccintani. Megértem, szereti az állását. De biztos, hogy az ő külön dolgai a munkája során zajlanak! Előbb-utóbb azért kirúgom! – fejezi be, mérgesen szusszantva, hosszú monológját Jozsó. És persze a pillanatra való beugrás ellenére ott marad. A vele átlósan szemben ülő Lonci poharat emel feléje.

– Látjátok! – tér vissza Lonci a félbehagyott témára, miközben a habot törli a szájáról –, ez az! Mindannyiunk végső vágya. A hosszú, kiegyensúlyozott, konszolidált testi-lelki kapcsolat. A kalandot bárhol meg lehet kapni, fontosabb az együttélés. A kalandozások viharokat váltanak ki, de ettől még nem bomlik fel a viszony. Sőt, egyrészt éppen a féltékenységi jelek jellemzik az életünket. Másrészt fontos, igenis fontos az anyagi jólét, mert ez a záloga a kondícióban maradásnak, azaz a további kapcsolatok esélyének.

Kati a dolog elvi részét kezdi boncolni.

– De miért van a féltékenység, és miért a megcsalás? A féltékenység mértéke egyáltalán nem jelöli az érzelmi kötődést is! Jelezheti a magánytól való félelmet, a tehetetlenséget, sodródást, amibe a kiszolgáltatott ember belekerül. A magány iszonytatóbb, mint a perpatvarok által fel-

szabdalt kapcsolat. A félelem az, ami e kapcsolatok felrúgását megakadályozza. A félelem a megcsalások végső oka is. A változatosság biztosításán kívül a függetlenség látszatát akarják fenntartani. Nézd meg, a meleg állandóan fél. Jó neki, ha van valaki mellette, akinél biztonságot érez. És ezért sok mindent megbocsát neki. Miért lenne a meleg élete más, mint a heteroszexuálisoké? Itt is van flört, félrelépés. Ugyanúgy, mint a férfi és a nő között. És ha válni kell, nincs bíróság, iratok, hajcihő. Szép csendben elköltözik valamelyik. Vagy albérletbe, vagy egyenesen az új baráthoz.

Ferenc kezd mocorogni. Őt ugyancsak kínosan érinti a válás gondolata. Mit is tegyen? Fél aggyal eddig is a nagy problémáján rágódott. Most végre kitálatja a „barátnői” körben.

– Nem tudok dönteni. Két váláson gondolkozom, de egyikre se szánom rá magam teljesen. Már úgy értem, hogy a feleségemtől is válni kéne. Akkor magamhoz vehetném a gyerekeket. De a fiúmmal is baj van. Úgy két éve beütött a nagy szerelem. Addig csak futó férfikalandjaim voltak. Sem azokról, sem a mostaniról nem tud a feleségem. Szóval ez: kollégám. Egy évig oké volt. Hetenként többször is találkoztunk, munka után felugrottam hozzá, ezt-azt ittunk, színházba mentünk, kiállításra. Az idejéről soha nem számoltattam el, és halálosan biztos vagyok benne, hogy amióta velem van, nem szedett fel mást. Mióta meleg vagyok, ilyenre vágytam. Bennem is az az igény volt, hogy ne feküdjek le mással. Hiába néztem meg a Keletiben vagy a Váci utcában egy fiút, tudtam, hogy ez csak a szemnek van. Akkor vágyakoztam rá, mikor a feleségemmel balhéztunk. Ilyenkor szokott rám jönni a melegség. És felmehettem hozzá. Csak addig volt nehéz, amíg eljutottam a lakásáig, mert útközben mindig kiszúrtak. Meglátszik rajtam a felajzottság. Szólongattak, ismerkedni akartak. Séta közben egyszer ő is észrevette, és cikizett, hogy én mindenkinek kellek, és úgyis meg fogom csálni. Na mármost, ezen a nyáron Prágában voltam. Egy régebbi ismerőszámot – divattervező és manöken – csak akkor kerestem föl, amikor már indult vissza a vonat. Sajnálta, és kért, találkozzunk. Jön Magyarországra. Egy idős pasas cselédje, unja már, szeretne kikapcsolódni. Így is lett. Négy napig együtt voltunk. Egy hét múlva a szeretőm észrevette a harapások nyomait. Megkérdezte, hogy „Csak nem a prágai barátoddal voltál?... ” Kifutott a vér az arcomból, mindent bevallottam. Botrány lett, elmondott mindenféle riherongy kurvának. Amiket a feleségem szokott! Mégsem hagytam ott, mert nagyon fontos nekem. Jó vele, minden értelemben szükségem van rá. Rájöttem, hogy nem tűri a nyitott kapcsolatokat. Ő nem csal meg. De én nem vagyok ilyen. Elfogadom őt, így szoktam meg. Ő miért nem fogad el engem? Meg kell értenie, hogy nekem alkalmi kapcsolatokra is szükségem van. Szeretem, de halálra kínoz.

– Igen, a nyitott párkapcsolatokban könnyebb az élet – vonja le a tanulságokat Kati.

– Van úgy, hogy a pár közösen szed fel egy harmadikat, de van, hogy a harmadik előbb az egyik, később a másik fél partnere lesz. A „passzolás” bevált módszer.

Lonci azonnal példával szolgál.

– Egyszer egy programozó gyerekkel ismerkedtem meg. A srác jó húszas éveiben járt. Csupán beszélgetni szerettem volna, s alkalmasabb hely hiányában fölmentem a lakására. Feltűnt, hogy eléggé rosszkedvű, s figyelme elkalandozott, egy-egy mondatomra többször visszakérdezett. Aztán magáról beszélt. Az egyetem elvégzése óta él együtt barátjával. Alბérletet keresett, de mert korábban is „hasonló” volt, elfogadta hajdani tanárának felajánlását. Kapcsolatuk nyitott, megbeszéljük, mikor kié a lakás, s gyakran szereznek közös partnert. Egyetlen egyezségük van: kapcsolatteremtési szándékukat előre bejelentik. A fiú hosszan panaszkodott, elmesélte szinte az egész életét. Közben megérkezett a nyelvész tanár, aki azt hitte, hogy titkolt légyottra toppant be, hiszen reggel bejelentette, későn este érkezik.

A poénon derülő társaság most veszi észre, hogy megérkezett Béla. Ott álldogál Jozsó háta mögött, savanyúan nézi a többieket. Még van egy üres hely, azzal kínálják. Nem kéreti magát, bemászik Ferenc és Lonci közé. Így teljes a társaság. Mindenki az újonnan jöttet faggatja. Mi újság? Meggyógyultál? Ne szomorkodj! Jozsó az egyedüli, aki nem érti. Tudni akarja, miről van szó. Béla lassanként kötélnek áll, beszélni kezd.

– Én vállalom azt, ami vagyok. Otthon, a rokonaim előtt és a munkahelyemen is. Mindenki tudja, hogy beteg vagyok. Úgy is kezelnek, mint beteget. Ha néha célzásokat engednek meg maguknak, faképnél hagyom őket. Ez vagyok, így születtem. Ha valaki hat ujjal születik, azt nem szólják meg. Ez se legyen nekik probléma. Ez az én életem, senkit sem rontok meg, senki terhére nem akarok lenni, hagyjanak békén. Egyedül élek. Kिरándulni se járok, mert senki sem akar velem egy szobába kerülni. Minek szívjam magamat? Nekem ezt vállalni kell. Szóval a kapcsolatom gyönyörű volt. Tíz hónapig tartott. Most otthagytam, és még engem hibáztat. Kiborultam. Éjszaka jártam a várost, nappal literszám ittam a kávé, hogy valahogyan dolgozni tudjak. Végül az orvos betegállományba vett. Négy napig egyfolytában részeg voltam. A többiek ismerik.

Béla elmondta, ami a szívét nyomta. A társalgás újra a gyilkossághoz kanyarodik vissza. Mindenkinek van valami hozzátennivalója. A beszélgetés mélyén valami ki nem mondott félelem bujkál. Az érdeklődést időnként egy-egy betérő „feltűnő jelenség” vonja csak el. A pincérek ismét hozzák ki az italokat, ez is a nyomott hangulatot tükrözi. Most szokatlanul nagy az alkoholfogyasztás. Itt-ott vacsorát rendelnek. Fokhagymásat, úgysem lesz ma túl nagy az üzlet. *Új Tükör* kerül elő, felolvassák az orvosi üzeneteket. Most is, mint mindig, van egy homoszexuális levelező, akit szakszerű orvosi tanáccsal lát el a lap orvosa. Ehhez mindenki hozzátesz egy-

egy megjegyzést, nem lehet tudni, hogy a betegem vagy az orvoson derülnek-e.

Az asztal közepére egy nagy alakú nyugati lapot terítenek ki, együtt bogarásszák a hirdetési rovatot. Homoszexuálisok újságja; az apróhirdetések többségében telefonszám, esetleg név és cím is áll.

– Nézzétek – lelkesül Jozsó –, „Magyar származású fiatalember partnert keres nyaraláshoz. Kiválónak mondott testi és lelki tulajdonságokkal.” Hát ez nagyszerű! Így, esküszöm nektek, én is jó partit tudnék csinálni!

Irigykednek a nagy szabadságra, pedig mit sem tudnak a nyugati országokban folyó homoszexuális felszabadító mozgalmakról.

– Gyerekek, nézzetek az első terembe, a törzshelyemre! – szakítja meg az újságolvasást Robi. – Ott, az a tetovált tag. Képzeljétek, ugyanennél az asztalnál ismerkedtem meg vele. Hamarosan felmentünk a „barátnőm” lakására, és minden oké volt. De reggel, amikor felébredt, megerőszkolt. Nemrégén szabadult a börtönből. Ott szerezte az erőszakoskodási mániáját.

Még a szomorkodó Béla, sőt a visszavonult Ferenc is felnevet. Kárörvendő a nevetésük, mert lám, Robival is ki lehet tolni. Pedig őt a háta mögött csak Rátarti Robinak nevezik.

– Könnyen elmentél vele? Te, aki állandóan válogatsz? – mondja ki valamennyiük helyett a Lonci.

– Jó, jó, ez a legkönnyebb. Hogy így rátarti, meg úgy. Ti itt engem csak cikizni szerettek. De azt, hogy ez nálam hogy kezdődött, egyikőtök sem tudja. Azt hiszem, most kezdek felszabadulni. Közben persze megesik egy-egy tévedés is.

– Hát hogy kezdődött? – kíváncsiskodik Lonci.

– Én már egészen kicsi gyerekkoromban tudtam, hogy nem vagyok igazából fiú. A barátommal állandóan levetkőztünk, tapogattuk egymást, még olyan pici volt, mint egy kukac, föl se állt. Játsszani viszont mindig a lányokhoz mentem. Anyám lányosan öltöztetett. Hatéves koromig csak szoknyában jártam. Később is különleges ruhákat vett. Egyszer lánynak éreztem magamat.

Aztán felkerültem Pestre. A szobatársam nagyon tetszett. Reggel, amikor meztelenül láttam, bele tudtam feledkezni a nézésébe. Egyszer egy földimmel utaztam a vonaton, aki mondta: „Tudom, hogy te a fiúkat szereted”. „Igaz, de még nem feküdtem le senkivel!” – válaszoltam.

Később bekerültem ide. Egy évig szinte minden este itt ültem, de nem álltam szóba senkivel. A huszonötödik születésnapomon az Egyetemben ültem, és akkor fölszedett egy fiú. Ez volt az ajándék. Akkor „meg-történt”.

Előzőleg már voltam nővel. A szobatársammal két lánynak udvaroltunk, négyen mindig együtt jártunk. Amikor a srác szobára vitte a lányt,

nekem sem volt más választásom. Végül is férfinak bizonyultam, mert közben arra gondoltam, mit csinálhat a barátom a másik szobában...

Még nem voltam huszonhét, amikor két hónapra az USA-ba mentem, a testvéremhez. A bérházban, ahol laktunk, élt egy megkapóan szép spanyol fiú. Állandóan nézett, kacsingatott, integetett, hogy menjek be hozzá. Egyszer bementem. Nagyon megalázott. Egyből bedugott a fürdőkádba. Hiába történt aztán meg minden, nem volt élmény.

Na, itthon lassan elkezdtem a meleg életet, mindig nő voltam. Először nem csináltam semmit, de fokról fokra beletanultam. Sokáig azt hittem, hogy engem lehet, de én ugyan nem fogok senkit... Az utóbbi időben már férfiszerepben vagyok.

Sok nő emberem volt, és azok ezt szeretik.

Ismertek, tudjátok! Megnézem az orrát, az ujját, aztán döntök. Én mindig rátarti kurva voltam...

– Csináljatok helyet – adja ki a parancsot Kati.

Ferenc Béla mellé húzódik, s mire a jövevény az asztalukhoz ér, üres hellyel kínálhatják. Ünnepi esemény, Piri jön, a társaság egyetlen igazi nőtagja. Nyugdíjkorhatár körüli, alacsony, kövér. Öltözéke bohémra vall. Nem véletlen: vendéglői muzsikás a hölgy. A melegnek kedvence, szinte az egyetlen „kívülálló”, akit őszintén maguk közé fogadtak. Toleranciáján túl ennek Piri humorérzéke az oka. A pincérek is szeretik, odagyűlnek az asztal köré, semmit nem akarnak elmulasztani a történeteiből.

– Mit szóltok, emberek? – kezdi a mai lényeggel Piri, miközben a rendelés nélkül odahozott sört veszi kezébe. Nem vár választ, folytatja. – Nekem erről a gyilkosságról megvan a magam külön kis véleménye. Ha valaki, én aztán ismerem a melegeket! Mert a többiek kiközösítik, megbélyegzik őket. Ezért vannak arra utalva, hogy egymás között éljenek. Ezért kapaszkodnak annyira egymásba. És ezért képesek mindenre. Egy eszeveszett szerelmes homoszexuális férfi ön- és közveszélyes. Bizony hülye ember az, emberpajtás. Szóval itt súlyos okok vannak. De bezzeg a „normális” társadalom büntényei! Ott nincsen ekkora kényszer, mégis ölnék! Csakhogy azt nem verik nagydobra! Például, amit a rendőröm mondott. Tudjátok, ahol dolgozom, mindennap bejár a körzeti rendőr melegedni, inni, vacsorázni. Barátságban vagyok vele. Ő mesélte, hogy kábé három hónapja egy helyre beült egy pasas. Evett, ivott, énekelgetett. Bejött a csehóba a rendőr. Akkor az ember felállt, szabályszerűen jelentkezett a rendőr elvtársnál: „X.Y. vagyok. Én vagyok az, akit köröznek, mert megöltem a feleségemet.” Fogott egy kést, belenyomta az asszony hasába, és szépen kibontotta. A holttesten meg hagyott egy cédulát, hogy ebben és ebben az étteremben találják meg. Nohát, erről a történetről senki se tud Budapesten. És miért tette a pasi? Istenem, mert az asszony enyhén szólva elkurvult. Az természetes dolog, hogy egy férfi megöl egy nőt, vagy fordítva!

Vagy itt van a Baross utcai gyilkosság. Persze, ti erről nem tudtok, mert taknyosok vagytok. Jó tizenöt éve ennek. Két nő már húsz éve élt együtt, amikor az egyik megfojtotta a másikat. Óriási port vert föl. Mert ugye két nő élt együtt. Pedig hány meleg pár éli le szépen az életét – együtt. Ismerem a két Józsikát. Most már töpörödött öregek, de amikor megismertem őket, ragyogó, csinos fiatalemberek voltak. Házaspárnak vallják magukat. Ma, bot a bottal, együtt viszik mindenhová a reumájukat. Szerintem sok szépet nyújthattak egymásnak, kölcsönös megbecsülésben élnek.

Nem tudom, hallottátok-e a nő esetét, akit a klinikáról rúgtak ki. Bejött az orvos, hát a nőt a másik beteg ágyában találta. Ráförmedt. A nő meg könnyörgött: „Doktor úr, három gyereket neveltem fel, de csak most tudom meg, mi az igazi boldogság!”

Nem állítom, hogy minden szép és jó. Itt van ez a rózsaszín hajú, ismeritek, a külső teremben szokott ülni. Ez a förtelmes, lötytyedt, öreg, puha nő egy férfival lakik. Kifelé élettársak. Tényleg közös háztartást vezetnek. De amúgy megállapodásuk van, hogy ki mikor vihet valakit a lakásra. Ehhez aztán humorérzék kell.

Az a baj, hogy a melegnek unatkoznak. Nem jut eszükbe, hogy könyv is van a világon. Nyavalyognak, és becsavarodnak. Sok kollégám lett öngyilkos, mert nem bírta elviselni, hogy lesbikus. Ismertem férfit, aki meg-nősült. Ebbe meg a felesége örült bele. Van két barátom. Férfiak. Örökbe fogadtak egy gyereket. A nőt játszó tag hozta. A srác tizenöt éves koráig nem tudott semmiről. Szépen éltek, felépítettek egy gyönyörű házat. A fiú húszéves korában meg-nősült, néhány év alatt rendes családot teremtett. Aztán az egyik pillanatról a másikra követte apja példáját, mindent otthagyt, a vagyonát, a gyereket, és elment albérletbe – egy férfihoz. Szerintem egy ilyen gyerek sohase lesz normális. Lelki sérülései maradnak. Nem eggyel találkoztam, aki gyerekként öngyilkosságot kísérelt meg. Az a szerencsésebb, akinek sikerül. Csak így tudnak a szülőkől megszabadulni. A homokos szülők nagyon ragaszkodnak a gyerekeikhez. Önigazolásra kell a gyerek. Ugyanakkor nem tudnak vele mit kezdeni, mert az életmódjukat zavarja.

Visszatérve a gyilkosságra, a nagy felhördülésre. Annyi biztos, hogy a melegeket nem szabad ezen a vendéglőn keresztül megítélni. Ez kirívó példa. Olyan, mint a nőknél a Rákóczi tér vagy az Ibolya. Az itteni vendégek fele tetű. Vérszívó állat. Kizsigerelik a melegeket. Rajtuk élősködnek. A másik fele veszi ezeket, éktelen nyomorában, kiszolgáltatottságában. Teljesen mindegy. Ezek az emberek borzalmasan kiszolgáltatottak. A társadalomnak és saját maguknak is. Meg merem kockáztatni, hogy ezeknek a többsége a társadalom miatt lett ilyen. Nagyon mélyről jöttek. Ahonnan vagy magasra lehet jutni, vagy teljesen mellékvágányra. Adott egy társadalmi helyzet, amelybe beleszületik, mégis azt érzi, hogy többre hivatott. Ki akar kerülni, de kevés hozzá a tudása. Akkor jön ez az élet, s amíg az

illető fiatal, elkábítja a felszínes csillogás, a nagyvilágiság érzetét adja. Egy fiatalembernek ez a leggyorsabb és legsikeresebb előrejutási mód.

Egy meleg hiába kényszeríti magát az ellenkező neműhöz, az ilyen kapcsolatot hosszabb távon nem lehet fenntartani. Az impotenciánál nincs félelmetesebb dolog. Ettől minden fiatal férfi retteg. Ismerek rejtett homoszexuálisokat, akik soha nem voltak férfival, inkább választották azt, hogy impotensek lettek vagy önmegtartóztatásban élnek. És hány nő frigid a házasságban! Sem az elrontott, megkeseredett családi élet nem jó, sem az, ha valaki impotens-frigid beteg. Inkább legyen ferde!

Piri heves szónoklata alatt az alvóg lett asztalfővé. Most Kati veszi vissza a szót, vele átellenben. Poharát emeli a hölgy felé, és kedveskedve szól hozzá.

– Mi lelt? Olyan komoly vagy ma. Nem ezt szoktuk meg tőled. Inkább mesélj valami jót. Veled mindig történik valami.

– Felkavart ez a gyilkossági ügy. Meg aztán nem is aludtam eleget ahhoz, hogy ma jól elszórakoztassalak benneteket. Fél tizenkettő felé mentem haza, de csak a Nemzeti előtt kaptam taxit, és mikor végre beültem, belém bújt a kisördög. Elmentem a Tabánba. Ott működik az egyetlen magyar gombos tangóharmonikás. Volt nagy ováció, szervusz műtyüri, mi egymás. Beszélgettünk, iszogattunk. Két fejjel alacsonyabb nálam, és háromszor olyan széles. Pedig én is éppen elég molett vagyok. Hatvanéves. Imádom. Éjfélkor az Arany borospincéjébe mentünk; ott van egy ismerősünk, szájharmonikás. De taknyos, még csak hatvankét éves. No, ő fél ketőkor végzett, vele felmentünk a Juhászba búsulni. Végül egy borospincében kötöttünk ki: ott ittunk fél ötig. Akkor hallottuk, hogy elfogták a gyilkost. Szóval, gyerekek, ezért nem megy ma nálam a műsor.

Az utolsó mondatok már nagy zajban hangzanak el. Hangoskodó német társaság érkezett. A pincér azonnal üres asztalt csinál nekik. Kalauzok – és tolmácsok – bohóckodó, tengerésztrikós színházi táncos. Élvezi, hogy figyelik őket. A négy német mindegyike fiatal, atlétikus. Megszemlélik a társaságot, s úgy ülnek le, hogy akiket kinéztek maguknak, azokat folyamatosan láthassák.

Jozsó idegesen gyújt egyik cigarettáról a másikra, feláll, kimegy az előtérbe, megmutatja magát. Többen koccintanak a tengerésztrikós felé, várják, kiket hív meg az asztalukhoz. A németek választottak, három törzsvendég vitorlázik hozzájuk, széles mozdulatokkal tekeregnek a székek között. Jozsó pedig másik asztalhoz telepszik, kisvártatva mellé ül a negyedik német.

VI. A.-tól I.-ig

Változatosak, leleményesek a homoszexuálisok ismerkedési módszerei. Olyan helyeken, ahol egy időben sok ember fordul meg, veszélytelen a leszólítás. Pályaudvaron, aluljáróban nem kelt feltűnést, ha valaki órákig álldogál. Legalábbis azok, akik sietnek, nem veszik észre. A többi várakozó annál inkább. Hosszabb-rövidebb szemezés után alkalom teremthető a szóba elegyedésre, legyen az leejtett újság, kétforintos keresgélése az automata előtt vagy más. A-t például így szólította le egy magát könyvügynöknek mondó illető. Két pohár sör után kiderült, mit akart tőle.

B. egyetemista volt, hetenként utazott haza Pestre, szüleihez. Népi táncos volta meglátszott a mozgásán, egész külsején. Volt annyi pénze, hogy a háromórás utat rendszeresen sörözéssel tölthesse az étkezőkocsiban. Feltűnt neki, hogy minden vasárnap este összefut egy ápolt, szolid eleganciájú, magányos úrral. Egy alkalommal valami szórakozóhelyen látta meg a férfit, s hirtelenjében ráköszönt vélt ismerősére. Legközelebb már együtt utaztak, beszélgettek. A rendkívüli tájékozottságú úrról kiderült, hogy rendező, és statisztákat keres. B.-nek azután sokszor szerzett meghívót fogadásokra, bemutatókra, s valahányszor együtt voltak, fizetett. B. egyszer meglátogatta az idős mestert. Ritka márkájú alkohol került elő és pornográf újságok. Csak a fiú ivott, a rendező, betegsége miatt, üdítőket fogyasztott. Kellő pillanatban verseket kezdett szavalni, majd látva a fiú kábultságát, szerelmet vallott neki.

A vonaton persze ennél veszedelmesebb és ízléstelenebb esetek is előfordulnak. Másfél órás úton történt a következő. A közös légtérű kocsiban mintegy ötven utas volt. Egy alvó fiatalember két helyet foglalt el. Lábát előre nyújtotta, fejét kabátjával takarta el. Senki sem akarta felébreszteni, ezért nem ültek mellé. Felszállt egy negyven körüli, bőrzakós, szűk farmerben feszingő férfi. Végigment az ülések között, majd a fiatalember mellé ült. Előrehajolva, alváshoz készülődött. Ölében fekvő kezét hamarosan szomszédja combjára csúsztatta, ágyéka felé tolva ujjait, s lassan, köröző mozgással simogatta az elért helyet. A fiatalember álmában kifeszítette a testét. Ekkor az idősebb férfi két ujjával megkereste a fiú nadragzsebét, s belenyúlva próbálta célját megközelíteni. A fickó felébredt, összehúzta magát, de a másik „alvó” keze a zsebében maradt. Majd a bőrkabátos „fel-

riadt”, kiment a peronra. Pillanatok alatt utánament a fiatal. Az utasok közt megindult a szóbeszéd, mígnem egy öregasszony kiment a két alak után. Éppen kigyulladt az ajtó fölötti piros lámpa.

C.-nek gimnazista korából származik strandélménye. A városi strand zuhanyozójában nincsenek fülkék. A férfiak sorban állnak a zuhanyrózsák előtt, s míg a soros szappanozza magát, a következő a víz alá áll. C. egész feje szappanhabos volt, amikor tapogatni kezdték. Kinyitotta szemét, hátat állt neki egy férfi, hátratett kezével fogta meg. C. csak erőteljes rúgás által tudott megszabadulni fogvatartójától. Sokan álltak körülöttük, de mintha észre sem vették volna.

Közterületi vécék piszoárjainál több „esemény” várható.

A vizelde melletti fülkék fala ki van fúrva, a résen általában egy szem látható. Máskor a fej fölött elhelyezett tükörben figyelnek. Az sem szokatlan, hogy a sörözés után feszülő hólyag hosszabb ürítése közben valaki odaáll az ember mellé, s nyíltan vagy szemérmesebben figyelni kezdi a műveletet. Egy nem elég határozott gesztus, nem kellően riasztó-hessentő mozdulat elég ahhoz, hogy leszólítsák vagy fedetlen testrészét megérintsék.

Ha nincs más a vécében, megtörténhet, hogy nyílt felszólítást is kap az aktusra, vagy olyan helyen és olyan pózban állnak elé/mellé, hogy mindenképpen észrevegye a szervét mutogató/húzogató másikat. Hogy betévedő harmadik ne zavarjon, a vécés néni szerint, ilyenkor a bejárat előtt a haverok randalíroznak. Van, aki a vécéfülke falán átdugja a nemi szervét, és vár. Előbb-utóbb akad is partnere.

A fülkék falain lévő obszcén, profán, néha szellemes ábrák közé címet, randevühelyeket és időpontokat és telefonszámokat írnak. Ceruzával, filccel, gyerekes ákombákomokkal, vagy gyors, előredőlő betűkkel, régies betűkerekítésekkel, félelmetes helyesírási hibákkal. Egy pesti tanárt esténként bájoló hangú férfiak hívtak fel. Ismerőseinek tanácsára felkereste és végigradirozta iskolájának környékén a nyilvános vécék falát. A hívások megszűntek. Jó, hogy a tanítványok a nevét nem írták ki.

D. aktív homoszexuális, harmincéves férfi mondja: „A Moszkva téren, teljesen véletlenül fedeztem fel, hogy a klotyóban is lehet ismerkedni. Én soha nem kérdeztem meg, hol lehet fölszedni fiúkat, ha valakivel ágyba mentem, ott mással voltunk elfoglalva. No, a Moszkva téren lementem vizelni, és teljesen megrökönyödtem, amikor hat-nyolc pacák vetette rám magát. Egyetlen piszoár volt, ahol álltam, és hátulról alám nyúltak. Levizeltem a nadrágomat is, maradnom kellett, amíg megszáradt.

Aki ott kibök magának valakit, megvárja, hogy mellé sodródhasson. Ebből már lehet tudni, hogy mit akar. Aztán egymásra néznek – vagy az egyik, vagy a másik mond valamit. Ha nem akarnak ott szóba állni egymással, feljönnek a szabadba.

Tulajdonképpen ez marha ciki, de csak így lehet gyorsan ismerkedni.

Fiatalkorúakkal való ismerkedés gyakori színhelye a mozi. Rádióriportban is szó volt róla, hogy az ifjú jegyváltó után úgy kérnek jegyet, hogy „a mellé a hely mellé, amelyiket az előbb kiadott”. Ennél rafináltabb az ilyen jegyüzérajánlat: „ez a hely tizenhat éves, szőke, kisportolt srác mellé szól, ez pedig a mellé a kövérkés kölyök mellé.” Persze megfelelő sápert. De ez már fiatalkorú elleni bűncselekménynek is tekinthető.

E.-nével történt, hogy egy Bergman-film közben a mellette ülő nő néhányszor megérintette, s E.-né kisebb fokú ideggyengeségnek tekintette, hogy szomszédja az érzelmesebb jeleneteknél az ő vállán zokogott. De amikor félreérthetetlenül a mellét simogatta meg, pánikszerűen távozott.

Több fiatalkorú rovására történt, amit F. mond el: „A külvárosban volt a középiskolánk kollégiuma. Gimnazistától szakmunkástanulóig mindenki volt ott, mintegy háromszáz gyerek. Tavasszal és iskolakezdekéskor, szeptemberben, szüriület után ellepték a környéket a homokosok. Tudtuk, hogy néhány gyerek kapcsolatban van velük. Drága cigarettákat, pótlókat, külföldi, bár filléres árukat kaptak tőlük. Esténként, a vacsoraszünetben, megjelentek a buzik. Az autók reflektorai sorra villogtak. Így adtak jelt a fiúknak. Ha valamelyik nem vette észre, még szóltunk is neki: Öreg, itt a pasid! A srácok lementek hozzájuk, s mire újra becsöngettek a szilenciumra, már vissza is jöttek. Beszámoltak a dolgokról, mutogatták, amit kaptak. A srácok villanyoltás utáni beszélgetéseikben mondták el, ki mit akart tőlük. Van, aki azt szereti, ha csak tapizzák, van, akit el is kell élveztetni. Az egyik gyereknek akkorára tágult a végbele, mint egy lónak. Szóval egyszer az igazgató észrevette, hogy a vacsoraszünetben a kaja negyedrésze megmarad, mert a srácok kiszökdösnek, és beülnek a kocsikba. A csúcs az volt, amikor villanyoltás után az egyik szakközepes második emeleti ablakából arra biztatta az öregjét, hogy az épület előtti parkban egy másik meleggel intézze el a dolgát.”

Tragikusan végződött az alábbi történet. Első alkalommal hívtak meg a társaságba egy gátlásos, tapasztalatlan férfit. A vendégek egyike – erősen feminin, homoszexuális férfi – női ruhában jelent meg. Az új barát nem vette észre, hogy nőimitátorral beszélget. Jókedvű lett, az alkohol hatására csökkentek gátlásai, hevesen udvarolni kezdett. Örömmel tapasztalta, hogy olyan sikere van, mint „nőnél” eddig soha. Ekkor már senkinek nem volt mersze, hogy megmondja neki a titkot. Az összejövetel késő éjjel oszlott fel, s tapasztalatlan fiatalemberünk engedélyt kapott, hogy újdonsült „hölgyismerősét” hazakísérje. Gyalog mentek, az utat végigcsókolózták. A „lány” házának kapujában még megálltak, a fiú heveskedett, a „lány” szoknyája alá nyúlt. Idegösszeomlása lett.

Ritkaság, de előfordul, hogy nem a homoszexuálist zsarolják, hanem fordítva. Vidéki városkában élő biztosítási ügynök nő, családos embert „nézett ki magának”. Történt, hogy a kiszemelt férfi lakásában volt dolga. Csak a férj volt otthon, fürdőköpenyben. Az ügynök ezt nem tudta ki-

hagyni! Célozgatott, míg a biztosított lakás tulajdonosa levetette a fürdőköpenyt. Mert hatott a meggyőzés: „lehet ebből kis kár is, meg nagy is, de a legkisebb akkor lesz, ha nem veti le a köpenyt”.

„Katonatörténetét” G. mondja el.

„Egyszer összeszedtem egy állatien helyes katonát, aki civilben volt. Nem volt lakás, hideg idő járt – kérdeztem tőle, mi a túrót csináljunk. Az Astoriánál stricheltünk mind a ketten. Már három és fél órája köröztünk. Mással is elmehettem volna, de ennek a kölyöknek olyan szép feje volt, hogy nem tudtam otthagyni. Csak köröztünk, köröztünk. Hol én mentem utána, hol ő követett engem, de egyikünk sem mert kezdeményezni. Már röhögtünk, mert közben éjfél lett. Végül odaléptem hozzá: Ráérsz? Akkor derült ki, hogy nincs lakásunk. Mondtam neki: Nem ciki, lesz lakás, majd én elintézem! Lementem a klotyóba, egy férfi mellé álltam a vizeldénél. Meg is kérdezte, hogy elmennék-e vele. El, csak az a helyzet, hogy velem van egy barátom. Beültünk egy taxiba, és elindultunk hármasban. Felmentünk, bemutatkoztunk. Rendes volt a lakástulajdonos, azt mondta: Tulajdonképpen csak lakást akartatok így szerezni? Átlátszóak voltunk. Miért rontanám el mások örömét? Megágyazott, pizsamákat is adott, törölközőt készített ki. Együtt voltam a katonával, aki aztán átment a lakástulajdonoshoz, mert nem tudott aludni. Nekem már akkor jó volt, nem zavart, hogy a katona otthagyt. Azzal van, akivel akar! Később visszajöttek a szobánkba, hozták a piát, tették a mókát, miközben nézegettem őket.”

H.-nak rengeteg férfival volt viszonya. Az ő számos története közül való az alábbi részlet:

„Volt egy kicsi szerelmem. Alig ért föl a vállamig. A Deák téri budiban szedtem össze. Én szóltam neki. Olyan arányos, szabályos alkatú, pici embert azóta sem láttam. Néha együtt sétáltunk. Öltönyben, nyakkendőben járt, hogy férfias legyen. De rázta a csípőjét, mozdulatai akaratlanul is nőiesek voltak. Kapualjakban és parkokban tudtunk egymással lenni. Szegény, alig volt negyven kiló, tönkre is tettem.

Egy külföldi csábított el tőle. A strandon. Mindig a nyomomban volt, átölelt a vízben, de ha hozzám akart nyúlni, rácsaptam a kezére. Túlságosan agilis volt. Kiderült, hogy cseh. Két barátjával jött, hétvégére. Tudták, hova kell menni. No, ez az ember feljött a lakásomra.

Másnap összehozott egy magyar barátjával, aki lakberendező. Azóta többször találkoztam vele, ideadta a telefonszámát is, benne van a különnoteszomban. A második találkozásunk furcsa volt. A Bazilikában láttam meg, ott imádkozott. Amikor észrevett, utánam jött. Mondom neki: Az isten áldjon meg, dönts már el, melyik a fontosabb! Miért nem imádkozod végig a misét? Felénél sem tart, s máris jössz utánam. Nem lehetett lakásra menni, csak jártuk az utcákat, s felfedeztük, milyen érdekesek a belvárosi kapualjak.”

I. negyvenegy éves, homoszexuális masször. Ezt vallja magáról:

„Hatéves koromban sokszor játszottam papás-mamást. Nagyon szerettem együtt lenni a lányokkal. Anyámék elől mindig elbújtunk, és én nagyon lényegre tapintó voltam. Azután beteg lettem, a szüleim azt hitték, hogy már meg is haltam. Később mesélték: De jó, hogy megmaradtál, pedig már felkötöttük az álladat. Ez a betegség hozta ki belőlem a buziságot. Attól fogva éreztem, hogy különbözöm a fiúktól. Először nem zavart, kamaszkoromban rémültem csak meg. A bátyám kérdezte, hogy hát te mikor lettél ilyen, mikor mindened megvan?

Azt hiszem, ennél a nagy betegségnél megsérülhetett az idegrendszerem. A családban mindenki tudja, hogy buzi vagyok. Nem tőlem, mert én ilyesmiről nem szívesen beszélek. Anyám se beszélt róla, amíg élt, szégyenkém, analfabéta volt. Szerintem azt sem tudta, mi az, hogy homoszexuális. Azt gondolom, apám sem tudja. Ha sejti is, nem sokat tudna hozzászólni, két osztályt végzett. A családban mintha hallgatólagos megengedés lenne: senki nem említi ezt előttem. Onnan gondolom, hogy a hátam mögött beszélhetnek erről, mert múltkorában az unokaöcsém megkérdezte: *Bácsikám, igaz, hogy te buzi vagy?*

Bár, ahogyan elképzelem, apám élete is ilyen lehetett. Kupec ember lévén, járta a világot, mindenhol megfordult. Mindig férfiakkal, fiúkkal volt.

Szóval, tizennégy éves koromtól kezdtem megváltozni. Visszahúzódom lettem, kerültem a szexis témákat, gyakran elpirultam, anyám szoknyája mögé bújtam. Hiába küldött szórakozni, nem mentem.

Amikor leszereltem a katonaságtól, kezdtem udvarolni. Még akkor sem voltam tisztában a bajommal... Egy szerencsétlen véletlen hozta ki. A menyasszonyommal mentünk az utcán éjszaka, amikor elsodort egy oldalkocsis motorkerékpár. Két-három percre elvesztettem a látásomat, ott feküdtem az útpadkán. Kérdezte a menyasszonyom, hogy hívjon-e mentőt. Mondtam, hogy ne, bár nem láttam. Aztán hazakísért a munkásszállásra. *Biztos nincs semmi bajod? – Nincs.*

Reggel felkeltem, elindultam műszakba. Akkor vettem észre, hogy a lábam felhorzsolódott. Dolgoztam, de délben az ebédlőben összeestem. Ínszalagszakadásom és agyrázkódásom volt. Két hétig voltam a klinikán. Akkor már éreztem, hogy nem szívesen járok a kislánnyal, el sem akarom venni. Idegenkedtem a nőüléstől. A haverjaim megnőszültek, én egyedül maradtam. Sokat bolyongtam. Augusztus huszadikán avatták a város új vasútállomását. Nagyon tetszett az épület, minden helyiségét bejártam. Többször lementem a vécébe is, hugyoztam. Akik ott őgylegték, azt hitték, valamiért ácsorgok. Pedig engem nem érdekelt senki. Összegyűlt ott három-négy meleg gyerek, megismerkedtek velem, de akkor még nem tudtam, mit akarnak. Arról vitatkoztunk, hogy hány aluljáró van a városban. Nem emlékszem mindegyikre, erre megmutatták, melyik hol van. Leültünk a fűre, s elkezdtek macerálni egymást. Nem érdekel, gondoltam,

biztosan barátok, azt csinálnak egymással, amit akarnak. Aztán hozzám nyúltak, ami nem tetszett. Odajött egy rendőr. Igazoltatás. Akiikkel voltam, ismertek voltak a városban, így csak tőlem kérdezték meg: *Maga meg hogy kerül hozzájuk?* – *Hát én csak kijöttem megnézni az aluljárókat.* Bevittek a rendőrségre, vallattak, kérdeztek. Nem tudtam semmit, de annál jobban izgattott. Aztán a városban egyre több dologra lettem figyelmes. Többször mondtam magamban, nem is olyan rossz dolog ez. Talán éppen ezért nem akarok megnősülni. Zaklató volt, de izgatta is a fantáziámat, hogy a rendőrségi eset után egyre többen kerestek a munkahelyemen. Mivel azok a gyerekek buzeránsok voltak, engem is a lajstromba írtak. Szüntelen kérdezték: *Téged hívtak?* – *Nem hívtak.* Találkoztam az állomáson egy férfival, meghívott éttermekbe, presszókba, bárókba. Szerelmes lett belém. Én akkor még azt sem tudtam, mi az, hogy szerelem. Nőbe se voltam soha, nemhogy férfiba. De tetszett a nagy reprezentáció. A tag mindig szépen öltözött, nyakkendő is volt rajta. És szépen énekelt. Magyar nótákat szokott húzatni az asztalnál. Hetente behívtak a rendőrségre, faggattak, de én mindig azt mondtam, hogy nem vagyok benne, nem tudok róluk. Ők mondták el, ki mennyire buzi, ki kivel volt, mit csinált.

Beállt a tél, csináltattam egy mogyoróbarna kabátot, fehér prémmel és kucsmával. Elmentem táncolni, ott voltam hajnali ötig, ebben a holmiban mentem be a munkahelyemre. Volt egy süket, ötven körüli kollégám, az kezdett üvöltözni: *Buzi, buzi!* Megkérdeztem a mellettem dolgozótól, hogy mit akar a süket. *Azt, hogy te buzi vagy, azok hordanak ilyen göncöket.* – *És mit is jelent az a buzi?* – *Azt, hogy a farkadat nem oda teszed, ahová való.* Aztán komolyan kezdtem érezni, hogy nekem ez kell.

Megrémültem, elmentem egy nőgyógyászhoz. *Doktor úr, én azt hiszem, hogy buzi vagyok, és szeretnék valami kúrát vagy kezelést, mindegy, hogy mennyibe kerül, ha nincs annyi pénzem, majd ledolgozom, akár egy évig!* Az orvos odaállt mellém, azt mondta, vetkőzzek le. Nagy nehezen levetkőztem, mert igen röstellem a testem. *Hát magának nincs szervi baja!* Mondom, valami rendellenességet vettem észre magamon, nem érdekelnék a lányok, a fiúk körül legyeskedem. *Ide figyeljen, én annyit tudok magával csinálni, hogy impotenssé teszem. De akkor minek él a világon? Ne ijedjen meg ettől!* Ismert neveket mondott, akik melegek. *Ők ugyanezt az életet élik, és nincs semmi bajuk. Úgy kell élni, hogy ebből semmi differencia ne legyen. Igyekezzen a törvényeken belül maradni.* Akkor már láttam, nincs sok értelme, hogy a városban belül kínozzam magam, ahol csak egy placc van. Akárhányszor elmentem, mindig ugyanazokat találtam. Minden rokonom Pesten lakik, én is feljövök! Akkor már itt érdeklődtem a helyek iránt.

Új munkahelyemen egyik munkatársam azt vette észre, hogy kicsit nőiesen mozgok. Kérdezte: *Te csiklós vagy? Miért? Mert olyan nőiesen mozogsz.* Aztán elvitt néhány helyre. Az életem szűk körben mozgott. Az albérletbe nem lehetett felvinni senkit, olyanokkal kellett lenni, akik engemet vittek

el. Ezek csak idősebbek voltak. Ezt szoktam meg, és megszerettem, hogy kiszolgálják. Azzal sem változott meg, hogy lakást szereztem. Közben kiöregedtem, hiába vagyok minden este a placcon, tavaly összesen három-vagy négyszer vittek el. De ezekkel is megjártam.

Az egyik úgy megjátszotta a buzit, hogy én se tudom jobban. Fölvittem a lakásomra. Amikor elment, a hóna alá csapta a rádiót. Elég kis termetű vagyok, erőm se sok, nem csináltam csetepatét.

A következő alkalommal elvittem egy húsz-huszonöt éves jóképű stricit. Tökéletes szex volt. Amikor felöltözött, észrevettem, hogy borzasztóan ideges. Mi a fenéért ideges, hát bántottam én? Mondja, hogy majd kedden találkozunk. Búcsúzásakor, kézfogás helyett olyan gyomorszájast kaptam, amitől azt hittem, rögtön kiütöm a szoba falát. Szerencsémre úgy estem, hogy közben kicsit nekitorzsalkodtam. Ő is megijedt, fel akarta tépni az ajtót, de kulcsra volt zárva. Közben kinyitottam az ablakot, és úgy, ahogyan voltam, kiszaladtam az utcára.

Az ilyen ügyek miatt bezártam a boltot. A lakásomra buzi csak akkor megy be, ha ismerem a környezetét. Én mindig olyan egyszerű ütemű voltam, ha volt, volt, ha nem, akkor nem. Annyi embert megöltek, kiraboltak, nekem ez nem kell. Most is megöltek egy öregembert. Mivel jelenleg a fürdőnél dolgozom, oda is bejöttek érdeklődni. Az erkölcsrendész hozta a meggyilkolt fényképét, ismerem-e. Hát, ismertem, annyi év után, amennyi óta a szakmában vagyok, ismerhetem.

Ha valakinek fiatal kell, vállalja azt is, hogy kirabolják, megölik! Előfordult, hogy valakinek szóltam: vigyázzon, mert a kurvája lincselős. És akkor fel volt háborodva! Az egyik barátom nem vette észre, hogy nem ő a fontos, hanem a pénze – kirabolták. Hiába jelentette volna fel, itt minket senki se pártol.

Az egyik gyereknek felfeszítették a lakását, elvitték az összes ékszerét. A biztosító száztízezer forintot fizetett neki. A rendőrség addig nem is foglalkozott az ügygel, amíg a biztosító nem igazolta, hogy valóban ennyi érték volt lekötve.

Általában ki lehet szűrni a striciket. Azt már kevésbé, hogy erőszakoskodók-e. A kurvákat is megismerem. A melegek és a palotapincsik rontják el a striciket és a kurvákat. Nagy lábon élnek, tele vannak ékszerrel – lovat adnak alájuk. Mert nem elég a négyszáz forint – amit lát, minden kell!

Hetvenkettőben otthagytam az eredeti szakmámat. Tizenhat évig dolgoztam az iparban. Engem idegesít a gép, még televíziót se nézek. Mozi-ba se megyek soha. A változást is utálom, kihoz a sodromból. Már hatezret kerestem, de az egészségem többet ér. Felmondtam, és munkahelyet kezdem keresni.

Amikor a fürdőbe kerültem, szezonmunkásként ezeregy alappal indultam. Segéd munkás voltam, kabinos. Végiggüröltem a szezont, és a következő szeptemberben elküldtek masszórtanfolyamra. Ha nem lettek volna megelégedve velem, biztos, hogy nem állandósítottak volna. A kol-

légák idősebbek voltak nálam. Rajtam látszott, hogy ez a munka meg se kottyán, hozzá voltam szokva a tartós fizikai terheléshez. Könnyű volt, amit itt kellett csinálni : lepedőket cipelni, fölmosni, törölgetni, kinyitni, bezárni a szekrényeket. Meghíztam, holott mások helyett is dolgoztam.

Akárki kérdezősködhethet itt, azt mondják majd, hogy tisztelnék, szeretnek. Pedig tudják, hogy buzi vagyok. A baj az, hogy már vagy négy éve az erkölcsrendész akar maga mellé venni. Szüntelenül zaklat, pedig megmondtam neki: *Nézze, kedves, én tudom, hogy ismeretek olyan embereket, akik fontosak maguknak. De nem mehetek oda valakihez megkérdezni, hogy kit és mennyiért vittél el. Először is azért nem, mert ezzel magamra haragítanám az ismerőseket, és amikor itt-ott megpiöfölnének, senki nem kelne védelmemre, nincs nekem senki a hátam mögött. Másodszor meg azért, mert van nekem rendes munkám.* Ezt mondtam neki, mikor először hívatott be. Ezért aztán elhelyeztetett a jobbik helyről, hátha megtörök. De az életemet jobban szeretem, mint a pénzt.

Innen – mellőlem – az utóbbi években öten mentek el; mind buzi. Aztán viszontláttam őket. Razziáztak a buzik közt. Az egyik meg besúgó lett. Cumis volt, aztán meg kiherélték egy parkban.

Ahol a placcom van, ott gyakoriak az igazoltatások. Onnan is tudják a rendőrök, hogy milyen életű valaki, ha több igazoltatáson ott találják. De az is gyakori, hogy valaki feljelenti az embert. Hamar megjegyzi a nevét.

Régen több volt a razzia, amikor még sok volt a külföldi. De felszaporodtak a stricik, és olyan sok minden történt, hogy elmaradtak az idegeknek. Megtörtént, hogy felvitték a nyugatnémetet a Gellérthegyre, levetkőztették, s a ruhájával meglógtak. Most már, ha külföldi jön, eleve ismerőshöz érkezik, és lakáson intézi az ügyeit. A fürdőbe már nemigen jönnek a külföldiek, nekik ez nem elég jó hely.

Volt a fürdőnek egy ügyeletes orvosa, akinek az volt a mániája, hogy mindenhová benézett. Bejárt a női osztályra is, ugye, fehér köpeny volt rajta. Engem munka közben felizgatott egy olyan ötvenesforma férfi. Erőszakos volt, pillanatok alatt lerántotta rólam a gatyát. Közben az orvos ránk nyitott. Üriember volt, azonnal kiment. Utánamentem, elnézését kértem, és ígértem, hogy többé nem fog előfordulni. Nagyon leszidott, azt is mondta, hogy nem ezt várta tőlem. Később, ha jött, megveregette a vállamat, kérdezte, nincs-e valami baj, mondtam, hogy nincs.

Ha bátor lennék, ha nem figyelné mindenki a másikat, ha a fürdőben nem lenne veszélyes ezt csinálni, hát munka közben nagyobb kapcsolatba belemehetnék. De egy aranyos kis otthonom van; ha kell, inkább ott csinálok. Mert ugye, ha valaki itt bejön hozzám, annak ki is kell menni. Észre lehet venni, ha vörös, vagy sírt, vagy valami van vele. A kollégák előtt restelljem magamat?

Könnyen rányitnak az emberre. Én is nyitottam már rá másra. Egy kolléganőmnek volt egy kuncaftja, aki ha jött, néhány üveg sört hozott magával. A kolléganő meg zuhanyozott előtte, szprézte magát. Egyszer ki-

ment a fejemből, hogy együtt vannak, benyitottam. Nekem minden ajtóhoz van kulcsom. A két nő össze volt csúszva, éppen ölelkeztek.

Azt hiszem, hogy a női homoszexualitás sokkal veszélyesebb, mint a miénk. Ők verekedősebbek, harciasabbak. Nekik kevésbé kirívó a helyzetük, nyugodtan mondhatják, hogy barátnők. De ha két férfi megy karonfogva, rögtön sutognak, hogy buzik. A nők jobban ügyelnek a partnereikre. Ha egy meleg nő kiszedett magának valakit, addig, amíg tetszik neki, minden erővel azon van, hogy megtartsa. A férfiak, még ha van is tartós kapcsolatuk, egy fütttyentésre lefekszenek mással. A nők nyilvános helyre se mennek olyan gyakran, legalábbis budapesti női találkahelyről nem tudok.

Egyet-kettőt ismerek közülük, közénk járnak, de ezekkel se vagyok valami jó viszonyban. Egyiküknek tizenhat éves a fia, már őt is bevezette a meleg életbe. Előfordul, hogy a srác valamelyik palijával hajtat fel magának nőt. Pedig a régi barátnőjével hét évig élt együtt. Még mindig búsul utána. Ha rossz napja van, leissza magát a sárga földig, és káromkodik, mint egy kocsis. Éppen ezért hagyták ott. Egyáltalán nem nőies jelenség, rövid a haja, és nadrágban jár.

Mi pletykásak vagyunk. A „barátnőmmel”, Istvánnal nyolc éve ismerjük egymást. Minden este azzal kezdődik a placcon, hogy megtárgyaljuk az újabb eseményeket. De soha nem feküdtünk le egymással. Én is „lány” vagyok. Az ilyen barátság hosszú. Bár István egyszer meglátott meztelenül. A Metropolisban vodkáztunk négyen, két lengyel fiúval. Felmentünk a szobába, de közösen, mert így olcsóbb. No, akkor látott először és utoljára meztelenül.

Egy némettel úgy ismerkedtem meg, hogy valami tanfolyamra érkezett. Eljött a fürdőbe, de rettentően szégyellte magát, mert kicsi volt a vesszeje. Pedig nincs azon mit szégyellni, nekem is olyan van. Állítom, hogy akinek kicsi van, inkább legyen buzi, mint hogy nő közelébe menjen, mert az kiröhögi. Magyaráztam én a németnek, hogy ruhán keresztül nem tudom masszírozni, ahhoz le kell vetkőzni. Összejöttünk.

Nem tudom, a többi németnek milyen, de ennek olyan kicsi volt, mint az ázsiaiaknak. Éppen egy néger ellentéte. Sok néger jár hozzánk, de miattuk sincs sok botrány.

Egyszer volt egy csinált botrány. Az egyik fürdőalkalmazott férfi, három- vagy négygyerekes családapa, összecsupaszott az egyik férfi vendéggel. Vidékről jött hozzánk dolgozni. Mindig balhézott, hogy mi, buzik, milyen undorítóak vagyunk. Rányitogatott a többiekre, eljlesztette a vendégeket. A csoportvezetőnk ráküldött egy nagyon csinos, tizennyolc éves fiút. Egy izomkolosszust. Ez az ember meg ráharapott. Nem vágták ki a fürdőből, mégis, egy többgyerekes apa, de ezzel be lett fogva a szája.”

I. masszőr így fejezi be a történetét:

„Kevés köztünk az olyan, aki ne érezne semmit, amikor a munkáját végzi. Merthogy ez olyan munka... Az ember olyan munkát végez, amelyet szeret.”

VII. J.

J. viselkedésében többféle deviancia kapcsolódik egymáshoz; nehéz kideríteni a belső kényszerből fakadó cselekvés és a tudatos környezetdühítő szándék arányát. Hősnünk saját szexuális viselkedését és életét nyomon tudja követni, ami többek között jelzi, hogy tudatos cselekvések sorozatáról van szó. Gyerekkori ambivalens szexuális viszonyaira vezeti vissza a „biszex mivoltot”, s azt állítja, aki nem az, „még nem lépett az emberré válás útjára”.

J. az interjú elkészítésekor huszonhárom éves. Az utolsó beszélgetések hetében, saját szavai szerint „kilenc pasival feküdt le”. Biztosan nem anyagi érdekből, de ahogy mondja, „nem is szórakozásból”.

Valójában maga se tudja, bizonyos érzelmi állapotokban miért inkább saját neméhez vonzódik, s irtózik akkor a férfiaktól. Azt tartja ezekről a periodikusan visszatérő kapcsolatokról, hogy megnyugtatók.

„Néha-néha maszturbálok. Félévenként egyszer. Csak akkor, ha nem tudok elaludni. Ettől kicsit fáradtabb leszek, és lehet, hogy elalszom. De egyébként nem szoktam. Meg egyébként is ritkán alszom egyedül. De régen, kis-koromban, egy-egy éjszaka ötször, hatszor, szóval rengetegszer... Nagyon szerettem. Az alattunk lakó lánnyal együtt is nagyon jókat csináltunk.

Négy-öt éves koromban megmutattam anyámnak, és ő azt mondta, hogy ez természetes dolog. Kérdeztem, hogy ez micsoda, de akkor nem mondta meg. De a nagymamámnak is megmutattam, aztán az egész családnak. Kezdő önkielégítőként – mivel már akkor is teljesen gátlástalan voltam – mindenkinek megmutattam. Befeküdtem a szoba közepére, ott produkáltam magam. Eleinte az apám azt mondta, rá kéne szólni erre a gyerekekre, de anyu nem engedte, mert úgy vélte, akkor örök életre sínylődni fogok. Külön szóltak a nagyanyámnak, hogy ő se szóljon rám.

A szomszéd lánynak is én mutattam meg, de kiderült, hogy ő egészen másként teszi. Mert én nem a nemi szervemet izgattam, hanem összeszorítottam a lábamat, és a hasamat dörzsöltem. Kötélen mászás közben is irtó jól tudtam kielégülni. Sőt, úgy még, hogy az ujjamat szoptam és a szempillámat simogattam.

Az már nagyon régi szokásom, hogy lányokkal csókolózok. Először a szomszéd lánnyal, hatodikban. A bátyám bejött a szobába, és azt mondta,

hogy megmond anyámnak, de nem tette. A lány bátyja közben egy fiúval csókolózott. Ebben az időben volt, hogy velük felszálltam a buszra és smároltunk. Az emberek nem bírták, leszálltak. Hogy két lány és két fiú csókolózik, meg fogdossa egymást... De akkor még nem voltam nőssel...

Volt egy barátnőm, Ili, aki szerelmes volt belém. Éppen egy barátom lakásán voltunk négyesben – ott volt egy harmadik csaj is –, amikor az önkielégítésről beszélgettünk. Ili ettől teljesen rosszul lett. Cikizni kezdtem. Azt mondta, hogy ő még életében soha nem tette. Pedig szerintem ezt minden nő megteszi. Mikor odavágtam neki, hogy „hiányzik belőled az emberré válás”, iszonyúan sírni kezdett: annyira elfojtotta ezt magában. A barátom is mesélte, valahányszor önkielégített, büntudata volt. Nekem soha!

Az viszont állatira tetszett, hogy Vera sodrófát dugott fel magának. Tulajdonképpen attól félt, hogy a szüzesség elvesztése fájni fog. Így inkább magának csinálta meg. Először fájt, de később már nem. Azért van ebben valami furá: az mégis kellemesebb, ha ember okoz fájdalmat, mint egy sodrófa.

Az első szexuális élményeim tehát nőkkel voltak kapcsolatban. Kiskoromban mindig női melltartót meg meztelen női testeket láttam, és azokról álmodoztam.

Nemrégiben olvastam egy szexuálpatológiai könyvet. Borzalmas! Régi írás lehet, mert már túl vagyunk azon, hogy a maszturbálás perverzió lenne. Szóval olyanokat ír, hogy azért maszturbál a kisgyerek, mert nem mondja neki az anyukája, hogy fiacskám, ez nem illik. Nem illik: a gyerek meg hülye lesz egy életre! Meg hogy a homoszexuális nő, ha magasabb rendű az erkölcsi érzéke, akkor férjhez megy és gyerekeket szül. El lehet képzelni, hogy ha az illető a nőket imádja, de direkt hozzámegy egy pasashoz, és soha nem élvez el, frigiddé válik a házasságában, mi lesz abból, mert nála a magasabb rendű erkölcs uralkodik! Milyen magasabb erkölcs ez? Ugyanolyan rendű, ha nő léteire nőket szeret.

Először Amerikában voltam nővel. A néger fiúm húga Torontóban lakott, egyszer átmentünk hozzá, ott is laktunk. A fiúm mindig mondta, hogy „te még nem voltál nőssel, pedig olyan szép, ha két nő együtt van”. Akkor mi már borzasztóan sokat szeretkeztünk, főleg kokainosan. Nahát egyszer bejött a szobánkba a húga. A bátyja olvasott, én éppen aludtam. Odabújt hozzám, és akkor szeretkeztünk. De én passzív voltam, hagytam, hogy simogasson. Kivéve, amikor csókolóztunk. Akkoriban mindennek pinaszagát éreztem. Ez jó volt, mert már gyerekkoromban is, ha pisis volt az ágyneműm – annak is olyan a szaga –, szerettem. Olyankor bekentem az ujjamat és szopogattam. Ezért jó nőkkel ölelkezni, a szag miatt. A pasiknak ilyen nincs.

A nagy szerelmem Zsó volt. A főiskolán együtt álltam modellt egy táncosnővel. A táncosnő elment, s helyette más jött, pici, de nagyon szép, Zsó

nevű nő. Fekete hajú, fehér bőrű. Kezdetben utáltam, a riválisom volt. Egy alkalommal együtt ittunk, berúgtunk, úgy mentünk be órára. A tanár meg nézte, hogy mi hogy állunk, és akkor Zsó azt mondta: „Ja, apukám, most brunzolni megyek!” Ilyen volt. Aztán elmentünk moziba, megnéztük a *Suttogások és sikolyok*-at. Összebarátkoztunk, egymáshoz illettünk. Magányosak voltunk, én is sportot űztem abból, hogy mindent kimondjak, amit gondolok. Ő akkor volt huszonkét éves, egyetemre járt. A férje és a gyereke Párizsban élt. Saját lakása volt. Jó párszor ott aludtam, vele egy ágyban, de nem történt semmi. Egyszer arra ébredtem, hogy simogat. Mondtam, nekem mindegy, csak szeressen. Teljesen mindegy, hogy nő vagy pasi. Fél évig tartott, akkor ő Párizsba ment, én meg a kórházba. Vele jobb volt, mint bárkivel is valaha. Például egyszer egy hétig nem mentünk be dolgozni. Csak ágyban feküdtünk és ölelkeztünk. Meg nagyokat ettünk. Akkor híztam meg, mert Zsó rémesen sokat evett.

Azt hiszem, szerelmes voltam belé, de lehet, hogy mégsem. Az első ölelkezések után azt hittem, hogy igen. Ő mindenesetre nagyon szeretett engem. Nem volt ő homokos, én voltam az első esete. Nem is volt ilyen szándéka, az egész úgy jött, magától. Érdekes, hogy az ember kitől fogad el ilyen kapcsolatot. Mert a viszonyunk kezdete előtti héten lefeküdtem egy tizenhat éves lánnyal, és utána náluk aludtam. Éjszaka a lány elkezdett simogatni, és én olyat rúgtam bele, hogy nem igaz! De Zsóval nagyon jó volt. Összeszoktunk, jókat ölelkeztünk. Hogy hogyan? Nem tudom elmondani. Simogattuk egymást. Olyasmi volt ez a kapcsolat, mintha én a kislánya lettem volna, és ő az anyám. De úgy is mondhatjuk, hogy ő a férfi, én a nő. Szóval valami alárendeltségi viszonyban voltam vele. Talán mert ő idősebb volt.

Egyszer féltékenykedett. Ma már nehéz volna megmondani, hogy mennyi volt ebben a féltékenység és mennyi a félelem az egyedüllétől. Sosem szeretett egyedül lenni. A férje miatt szomorkodott. Az első pasi volt az életében, nagyon korán összeházasodtak, tizenhat évesen már szült. Közben estin végezte el a gimnáziumot, utána ment az egyetemre. Szorgalmas volt, és nagyon szerelmes – a férjébe. Mikor húszéves lett, a férje a négyéves fiukkal disszidált. Párizsból szokott írni, de Zsó, ha egy hétig nem kapott levelet, akkor órákig feküdt az ágyban, meg se szólalt, nem lehetett vele beszélni, teljesen depressziós állapotba került. Ilyen alkalommal vesztünk össze. Hozzávágtam egy könyvet, és elmentem. Még aznap este lefeküdtem Ferivel. Igaz, hogy a cuccomat is elvittem, de ez csak látszat volt. Másnap persze visszamentem, vittem neki narancsot, de nem beszélt velem. Elkezdett sírni, amiért éjszakára egyedül hagytam. Többet nem mentem el, ott maradtam nála. Egyszerre adtuk be az útlevélkérelmünket, együtt akartunk kimenni, de az enyémet elutasították. Aztán ő elment... kikísértem a pályaudvarra. Neki jókedve volt, én meg sírtam, tudtam, hogy többé nem jön vissza. Nem beszéltem egész úton, idegesí-

tett, hogy ő folyton locsog, hogy már évek óta nem látta a fiát, meg mit tudom én, mit. Legszívesebben belerúgtam volna mindenbe. Ő elmegy, én meg itt maradok.

Néha álmodom róla. Azt, hogy ölelkezünk. Tegnapelőtt is olyan furcsát álmodtam. Mintha valaki a csiklómat csiklandozta volna. Nem láttam a fejét, arcát, de éreztem, hogy nő. Talán Zsó volt.

Régen elítéltem, hogy nő nővel, pasi pasival. Később megszűntek ezek az előítéleteim, de emlékszem, tizenöt éves koromban azért tartottam perverznek a nőnek nővel való ölelkezését, mert így nem születhet gyerek. Magamról is azt hittem, hogy gyerekért akarok lefeküdni. Pedig már akkor sem azért akartam.

Én egyaránt vonzódok mind a két nemhez. Pontosan ugyanúgy szeretem a pasikat, mint a nőket! Csak nővel még soha nem volt rossz, pasikkal annál többször. Nem mindig tudtak kielégíteni.

Álmaimban viszont mindenkivel jó. Volt úgy, hogy egy hét alatt végigálmodtam az egész családomat. Legtöbbször apámmal voltam, nagyon szenvedélyesen, s amikor vége lett, fölfelé szálltam.

Amikor először feküdtem le lánnyal, úgy éreztem, hogy az pasi, de másodszor már nem. Ez azért volt, mert én voltam a passzívabb, és úgy tűnt, én vagyok a lány, ő meg a fiú. Mert általában a lányok passzívak. Ez hagyományos dolog. De később már oldottabb lettem, és akkor nem olyan volt, mint egy pasival, hanem mint egy lánnyal.

Még az első nagy szerelmemmel jártam, tizenhat évesen, mikor közben lefeküdtem egy lánnyal, a barátom feleségével. A lányok finomabbak, gyöngédebbek. És a női test szerintem sokkal izgalmasabb. A lányoknak sok mindenük van. Hát van mellük, derekuk. A pasiknak csak farkuk van. A férfiak nem tudják elképzelni, hogy mi mindent lehet egy lánnyal csinálni. Mert a lányok közti szeretkezés sokkal esztétikusabb. Olyan, mint egy előjáték. A nők jobban ölelkeznek, mint a pasik. Sokkal jobban ismerik a testüket, így jobban is bánnak vele, és a másikéval is.

Mikor már ismertem a dolgot, én tanítottam másokat.

A partnernőim mindig jó barátnőim is voltak. Meg szoktuk beszélni a dolgokat. És rendszerint kiderült, hogy mindenki megpróbálta már az ilyenfajta ölelkezést. Ez kicsit divat is társaságokban, hogy lányok lányokkal érintkezzenek.

Egyáltalán nem az a jellemző rám, hogy csak lányokkal vagyok együtt. De most megesküdtem – most megint van egy barátnőm, szerda óta jóban vagyok vele –, hogy egy ideig csak lányokkal leszek.

VIII. A vendéglő

Minden nagyobb városban van egy-két szórakozóhely, amely homoszexuálisok találkahelyévé vált. Vagy a szeparék, intim sarkok, diszkrét alkalmazottak miatt, vagy mert emberemlékezet óta „ilyen a hely”, „a mi társadalmunk így örökölte”. Városaink patinás kávéházai, éttermei, hoteljei a század előtt is megfelelő védelmet nyújtottak az alkalmatlankodó pillantások és „a köznép szóbeszéde” ellen. De az Osztrák–Magyar Monarchia végnapjaiban szerveződő informális homoszexuális szövetség nem élte túl a társadalmi változásokat: a harmincas évek közepéig tagjai kiöregedtek, meghaltak. Rájuk már azok a márványból vagy fából faragott asztalok is alig emlékeztetnek, amelyek peremére, alsó lapjára kerültek a törzsvendégek, alkalmi partnerek nevei, s a jó előre megbeszért találkák dátumai.

Budapesten három ismert s félig tudomásul is vett, „hivatalos” homoszexuális szórakozóhely van. A legismertebb napközben eszpresszó, éjszaka bár; ez az egyik legkésőbbig nyitva tartó vendéglátóipari egység. Éjszakánként fahangú, hatvanéves zongoristanő énekel Karády-dalokat, agyoncigarettázott, mély hangon, és az ötvenes évek nagy slágereit adja elő. Amikor a környező éttermek bezárnak, a kései szórakozók ide szorulnak. Megtelnek a félhomályos boxok. A piros fényben nem látszanak a ráncok, a ruházat izzadság- és más eredetű foltjai. Sok itt a pillanatnyi divatnak megfelelően öltözött férfi. Most éppen a hegyes orrú, fémborításos sarkú, sárga és vörös színű cipők a „menők”, a bokánál szűkülő, csípőnél laza farmernadrág, farmerzakó, bársonyöltöny és a színes, nagy mintás ing a divatos. A rövid hajú pincérnőből is árad a kozmetikai szerek bűze, amikor asztalunkra hordja az italokat.

A vastag füst miatt a pincér kinyitja az utcára nyíló üvegajtót, keresztbe tett lábbal őrködik. Úgy tűnik, a két helyiség megtelt. E pillanattól csak annyian jöhetnek be, ahányan elmentek. Egyre többen sétálnak föl-alá kint, az üvegdoboz előtt. Egy idősebb, vörös szemhéjú férfi nyomja az orrát az üveghez, felméri a függöny és a piros hangulatvilágítás torzította helyszínt; orra nyomán púder marad az üvegen. Az ajtóból gyakrabban hallatszik vitatkozás. Alig harmincas, alkoholtól szétázott arcú férfi nyomakszik be, minden boxba benéz. Piros csíkos zokniján selyem masni.

Ismeretlenek ülnek asztalunkhoz, majd azok ismerősei, hamarosan tizenöten leszünk. Odaül egy zöldségkereskedő is – ő fogja fizetni a cechet –, a felesége éppen szül. Hiányos fogazatú nővel beszélget, a nő obszcén megjegyzéseket tesz a melegekre. A zöldséges újabb pohár bor után felhajtja a mocskos abroszt, s a padlóra hány. Amint megkönnyebbül, maroknyi diót halász elő a zsebéből, sorra kínálja a társaságot. A belső teremben, a bárszékeknél három fiatal, alig-férfi borul össze, lapogatják egymást, összecsókolóznak. A mixernő szakavatott ügyességgel emeli el orruk elől a poharaikat. A fiatalemberek mellé evez a művésznő, pajkosan egyikük vállára ejti agyongyűrűzött kezét, bal kézzel megfogja a leginkább férfias, bajszos fiatalember ágyékát. Felül a székre, sugdos a bajszos fülébe, mire az hátracsapja fekete selyemzakója két szárnyát, s előretolja altestét. Két arab villantja asztaluk felé a fogsorát. A hosszú cigarettákra úgy gyűjtanak rá, hogy módszeresen morzsolgatják a filtert, mielőtt szájszegletükbe illesztenék. Gyűrűiket megmutatva kattintják öklömnyi öngyújtóikat. Összecsippentett szemmel mustrálgatják a frissen érkezett két ifjút, aztán a pincérrel asztalukhoz hívatják őket. Felismerhetetlen nyelven társalognak, egymás combját csapkodják.

Hullámokban néptelenedik el a bár, hogy pillanatokon belül ismét zsúfolt legyen. A pincér taxit rendel, sorra állnak a járdaszélhez a maszek sofőrök. Azonos korú férfitársaikat nem látni, inkább húsz év körüli fiatalembereket negyven-ötven éves partnerekkel. Az idősebbek mozdulatai édeskésen lágyak, ernyedtek. Szempillájuk festett, szemöldökük kiszécselt. Egy nadrágból kicsúszott ing alól hasköti madzagja lóg. Lassan vonulnak ki a párok – ismerőseim világosítanak föl, hogy aki először lép ki, az a nő, a „köcsög”, s aki utána, az a férfi vagy „árbc”.

Néhány nappal később egy fotóriporter kollégával ülünk be a Rákóczi tér közelében lévő étterembe. Húvös, kora tavaszi az idő, a környék prostituáltjai sorra érkeznek „bedobni egy felest”. A forgalom növekedését későbbre várják, ha ebben az időben egyáltalán megérkeznek a pénzért szeretkezni vágyók. A szemköti asztalhoz „házaspár” telepszik. Ötven körüli férfi gesztenyebarna, lakkos parókában, enyhén pirosított arccal. Partnere bőrdzsekis fiú. A fiatalabb női néven szólítja társát. Rendelnek, az ételt gyorsan hozzák. A fiatalabb önt a borból, a falatok közt apró kortyokat iszik. Ilyenkor megemeli állát, szemét lehunyja, kisujját eltartja a pohártól. Körme alatt fekete csík.

Az utcán nagyon öreg, ballonkabátos férfi veszekszik egy, a népitánc-együttesekből ismert kiállítású, műmagyaros szerelésű harmincassal. A fiatalabbnak tömött harcsabajsza, tarkóján egyenesre vágott, félhosszú apródhaja van. Idegesen topog. Ahogy az ember elhalad mellettük, az öregemberből dohos, savanyú józsefvárosi szag árad. Hosszabb párbeszéd kis foszlánya hallatszik: „Miért, eddig nem volt jó?” „Újítani akarok!”

A főváros egyik gebines vendéglátóüzemének volt vezetőjét faggattam a bolt milliójéről. Ez az üzlet a legnagyobb befogadóképességű homoszexuális találkahely.

„Nehezen kaptam meg az üzletet, s csak egy évig vezettem. Szinte beköltöztem oda. Reggel fél öttől éjjel egy-két óráig ott voltam. A huszonegy alkalmazott hétre jött. A pincérek, konyhai alkalmazottak, pultosok. Tizenegykor volt a nyitás, addig a konyhának készen kellett lenni a főzéssel, hiszen közétkeztetés is volt. A délutáni időben az étterem pangott, a kora esti órákban lendült föl ismét a forgalom. Köztudomású, hogy ez milyen hely. Nemegyszer előfordult, hogy külföldiek jöttek, kezükben térképpel, hogy ez az? Nyugatnémetek, svédek, dánok, hollandok, franciák – speciális térképeiken meg volt jelölve a „bolt”. No és néhány placc, fürdő, magánlakás. Pedig az üzlet helyi adottságai nem különösek, belső berendezése sem fényűző. Se nem eldugott, se nem intim.

Mégis minden este telt ház volt. A vendégek kilencven százaléka a leszbikusok/homoszexuálisok közül került ki. A túlnyomó többség férfi volt. A három teremben száz-százhusz a férőhely. A havi bevétel négyszázezer, az évi – a téli hónapok nagyobb forgalma miatt – hat-hét millió volt. A bevétel fele adódott italból. Sok sör fogyott, de arányosan a rövid és a bor is.

A mindennapi társaság felét a törzsvendégek alkották. Plusz akiket hoztak, és a hasonló szándékkal újonnan bejövők. A véletlenül betévedteknek talán a tíz százaléka nem tudta, hogy itt milyen a légkör. Voltak, akik kíváncsiságból jöttek. Előfordult egyszer-kétszer, hogy provokatív banda ült be, megpróbálták felizgatni a többieket, balhéztak. Egyszer beült két fiatal srác, úgy viselkedtek, mintha partnert keresnének. Mikor átült hozzájuk két fiú, itatták magukat, az egyik érdeklődő gyerek kiment a vécére, a törzsvendégek utána. Aztán alaposan összeverekedtek.

A törzsvendégek összetartanak. Nem durvák, nem vandálok, nem provokálnak. Egy-két kivételtől eltekintve nem kihívóak, és szolidárisak egymással. Az ő agresszivitásuk abban áll, hogy ha valaki rossz lóra tesz (akit kiszemelt magának, nem akar „úgy” is megismernedni), hogy kifejezze bosszúságát, hát leönti sörrel. Groteszk módon a többségük elesett, törékeny, gyenge testalkatú. Veszekedéseik során felpattannak, mint az óvodások. Nevetségesek. Számukra ezek a veszekedések a „verekedések”.

Még csak néhány napja voltam ott, amikor beült egy nő. Még nem voltak sokan, mindenki őt figyelte. Csodálatos fekete haja, kemény, arányos melle volt. Jöttem-mentem, ki a pulthoz, be a konyhába, s közben én is megnéztem. Az egyik pincér észrevette, és elkezdett röhögni. Kérdeztem, ki ez a nő. Kiderült, hogy ez a nő: fiú. Annyira megtévesztő volt, számomra egyértelműen nőnek látszott. Szoknyában, ragyogóan kifestve, a legtükéletesebb női idomokkal, női hajjal, vonásokkal.

Nincs sok beöltözött. Havonta ha egyet láttam. Olyan azonban annál több, aki festett. Az arcán, a szemén, a száján. Többségük smink

nélkül jött, aztán a mosdóban kifestette magát. Ilyenek a sörözőben voltak a legkevesebben. Azt a heteroszexuálisok és biszexuálisok látogatják. A sörözőből nyíló nagytermet, ami nem annyira eldugott, az éles homokosok szállták meg. A sörözőbe tévedőket onnan lehet must-rálni és viszont. Oda az utcáról is belátni. A kistermet, ha valaki nem ismeri a vendéglőt, nehéz fölfedezni.

Ismerek néhányat, akik rendszeresen járnak be a vendéglőbe. Évtizedek óta. Lumpen elem nemigen van köztük, inkább hivatalnoki, tisztviselői, középvezető értelmiségi körökből valók. Ma már nehéz valakit a külseje után megítélni, de a viselkedésükből lehet következtetni. Akiikkel beszélgettem – mert később szívesen voltam velük –, értelmes emberek voltak. Az asztaltársaságok is az értelmi szinteknek megfelelően alakultak ki. Engem maximálisan tiszteltek, egynéhány kivételtől eltekintve nem kezdtek ki velem. Akkor is nagyon szolidan, finom formában.

A legkirívóbb eset közvetlenül az odakerülésem után történt. Még senki sem ismert. A söntés és a nagyterem között álltam, s néztem, mi történik bent. A mosdóból jött egy fiú, megállt a hátam mögött, és simogatni kezdte a fenekemet. Nem is éreztem, abból vettem észre, hogy a teremben minden szem rám szegeződött. Villámgyorsan cikáztak bennem a gondolatok. Mit kell most csinálni? Ha annyiban hagyom, vagy szolid formában utasítom vissza, az nem lesz elegendő példa. Meg kellett előznöm a későbbi zaklatást, molesztálást. Elveim ellenére látványosan szájon vágтам. Elnézést kért, és visszament az asztalához. Kiderült, hogy éppen nem volt rajtam a fehér köpeny, amiben a vezetők szoktak lődörögni. Ettől kezdve senki nem inzultált.

A személyzetből – tudomásom szerint – senki sem volt homoszexuális. Közvetlen kapcsolatban a pincérek voltak velük, de biztos, hogy egyik sem volt az. A személyzet többsége nem érintkezett a vendégekkel. Persze, van esély arra is, hogy néhányan azért jöttek erre a helyre, hogy homoszexuálisok között legyenek.

Egyszer fiatal fiú jött be, lerítt róla, hogy homoszexuális, nem strici. Huszonéves volt, vékony csontú. A kisterembe ült, közepesen piásan. Kólát rendelt és valami zsíros ételt. Megette és ivott három vagy négy féldecit. Mámoros hangulatba került. Itt nem szeretik, ha valaki részeg. Ezért nem nagyon foglalkoztak vele, pedig nagyon el akarta adni a testét.

No, ez a fiú bezsírozta a száját az ételmaradékkal, letolta a nadrágját és beleült a kólásüvegbe. Közben fennhangon magyarázott. A vendégek nem akarták észrevenni, elzárkóztak tőle. Megkövültek, megdermedtek. Az egyik pincér odament, előbb rendre utasította, majd kidobta az utcára, üvegestül együtt. A rendőrséget nem hívtuk ki. Soha nem hívtuk ki, jöttek maguktól. Korábban unos-untalan értesítették őket, de én nem engedtem. Csak egyszer, amikor nagy verekedés tört ki. De ezt sem a homoszexuálisok kezdték, s nem ők voltak a résztvevői. Nekem sem kellett sosem

fizikai erőszakot alkalmaznom, jöllehet korábban évekig sportoltam, úgy-hogy bírtam volna velük. Ők tettelegesséig nem mennek el, pedig a kívül-állók gyakran provokálják őket, irritáló kérdéseket tesznek fel nekik. Ha észreveszik, hogy valaki nem közülük való és nem hajlandó közülük ve-gyülni, befejeznek mindenfajta szemezést, átszólást, kerítést.

A leszólításig akkor jutnak el, ha bizonyos jelekből azt vélik, van le-hetőségük. Ha ismeretlen ül közülük, kikezdenek vele – szemmel. Elő-ször csak nézegetik, aztán rámosolyognak, koccintanak felé, integet-nek. Ezután két lehetőség van. Vagy veszi a lapot az illető, hiszen ép-pen ezért jött ide, esetleg éppen most belemegy a buliba, holott nem is ez volt az eredeti célja, vagy pedig elutasítja. Ha belemegy az ismerke-désbe, akkor átszólnak neki, ki így, ki úgy, és közös asztalnál folyik a további ismerkedés. A betévedő vagy szándékosan odamenő embernek mindig van választási lehetősége. Ha egy asztalnál három homoszexu-ális ül, és a vendég belemegy a dologba, odaül hozzájuk. A három kö-zül még egyik sem tudja, melyiket választja partneréül. Az új ember választ. Ezért teszik neki a szépet. Vannak lányszerepet játszó fiúk, és fiú fiúk. Az új tag ritkán téved. Már a beszélgetés elején kiderül, hogy ki kicsoda. Akik a fiú szerepét játsszák, férfiasabbak próbálnak lenni, komolyabbak, kimértek, kevésbé viháncolnak, a lányokat alakítók for-dítva. A mai kortól azonban vagy ötven évvel elmaradtak. Akárha a harmincas évek gigerlijeit, cselédlányait látnám.

Az asztalnál hamarosan kiderül, ki kihez fog tartozni. Kézpénzt forog-ni nem láttam. Mindenesetre hamarosan felállnak, elmennek, és húsz perc vagy másfél óra múlva visszajönnek. Ha hamar jönnek vissza, az azt jelen-ti, hogy valamelyik közeli kapualjban vagy nyilvános helyen, vécében bo-nyolították le az ügyet. Ezeken a helyeken közösülésről nemigen lehet szó, ezt inkább lakáson csinálják. A személyzetnek másik mosdót kellett csinál-tatni. Míg ez nem volt, az ember a legkacifántosabb pózokban találhatta ott a kedves vendégeket.

Vannak köztük biszexuálisok is. Ezek viselkedése egészen más. Amíg a homoszexuálisok nyíltan vállalják „betegségüket”, addig ők nem mond-hatják, hogy már így születtek.

Fiatal fiúk, csaknem gyerekek is bejáznak. Tizenévesek. A fiatalok más-hol kevésbé mernek megjelenni. A többség azért harminc körüli. A még idősebbek már egészen nyíltan vállalják életüket. Többségük-nél a mun-kahelyen is tudnak a dologról. Strandokon, filmgyárban, egészségügyben, színházakban, kishivatalokban dolgoznak. Ahol fizikailag közelebb lehet-nek egymáshoz a férfiak. Egy műhelyben azért ez nem megy. Szabadabb légkörben, kötetlenebb foglalkozásoknál inkább. Ahol a szex sem olyan ta-bu, ahol a ferde hajlam nem annyira kirívó.

Keveset tudok arról, hogyan alakulnak ki az asztaltársaságok. Ezek összetartozó kis közösségek, tartózkodók, gyanakvók. Az új tagoknak

több napon keresztül kell „bemutatni” magukat. Az asztaltársaság tagjai nem feltétlenül vannak egymással nemi kapcsolatban. Gyakorta ez lehetetlen is, hiszen a „lányok” szívesebben ülnek együtt. Ők „barátnők”. Annak is nevezik magukat. Tőlem ilyeneket kérdeztek: „A barátnőm volt már itt?”, „A barátnőm nem jött még be?”. Nyilvánvaló, hogy ki a barát-nője, mert ő a Jóska, a barátnője pedig Péter. Ezt mindenkor tudnom illett. Ha nem találtak éppen partnert, együtt üldögéltek, közben mindent megbeszéltek. „Képzeld, X. vagy Y. – s itt sokszor nagyon ismert név hangzott el – mit csinált megint, az a disznó.” És következett az, hogy miért disznó. Fiú volt például Karola – nagyon sok szál futott össze a kezében. Vagy a másik, aki Kleopátrának szólíttatta magát. Ő rendszerint beöltözött. A lánynevűek a kuncsaftoknak is női névvel mutatkoznak be, s ezzel elvállalják a női szerepet. Szakállas meleggel még nem találkoztam. A palotapincsik között inkább vannak, de az itteniek inkább borotvált képűek, egyébként is erőtlen, puha, pihés a szőrzetük. Szerintük ennek szervi oka van. Hormonális vagy genetikai okokkal magyarázzák. Más eset, ha valaki egy élmény hatására lett homoszexuális. Ezek nem tudnak tökéletes „lányok” lenni, inkább férfit alakítanak. Jobban hangsúlyozzák nemi szervüket, nemegyszer kitömik az alsónadrágjukat.

A vendégek mosdójában két fürke és két piszoár van. A fürke oldala több helyen ki van fúrva, hogy a különböző magasságú emberekre is rálassanak, amint vizelnek. Az a szolidabb, ha valaki betelepszik a klotyóra és leskelődik. Gyakran folyik csókolózás, smárolás. Be lehet úgy nyitni, hogy a fürkéből nyögések szűrődnek ki, sőt visongatás. Ha isznak egy keveset, nem sokat adnak a látszatra, hajlandók a vécében, csoportosan is együtt lenni.

A kukucskalóknak mindegy, hogy kit néznek, csak nemi szervet lássanak. Főként a „lányok” leselkednek. A lányok mindig lányok maradnak, de a fiúkból, ha kiöregszenek, válhatnak lányok. A lányok éppoly hamar öregszenek ki a szakmából, mint a női prostituáltak. Természetes, hogy egy húsz- és egy ötvenéves közül a húszéves kerül ki a versenyből győztesen.

Vannak köztük „házaspárok” is, de ilyeneket alig ismertem, rendszerint kimaradtak a vendéglőből. Mert nagyon féltékenyek egymásra, s inkább nem járnak nyilvános helyre. Azt állítják, hogy a legszebb és a legtökéletesebb szerelem csak egyneműek között jöhet létre. Szerelmükért a szenvedést is vállalják. Kitartják a másikat, ha az nem tud vagy nem akar dolgozni. Általában az idősebb a férfi. Sok kitartott fiú van, ezek egy része a pénzért csinálja. Őket stricinek nevezik, de nem azért, mint a prostituált nők körüli striciket. A női szerepet játszóik idős korukra kiszorulnak a placcról. Öregségükre magukra maradnak, s a legkülönbözőbb örültségekbe sodródhatnak. Ekkorra már eltűnnek a gátlásaik. Plátói szerelmeik és félelmetes botrányaik vannak. Borzalmasabb az életük, mint az egyébként megöregedettké.

Leginkább a „házaspárok” és a „lány”-szerepet játszóak azok, akik abnormalisnak, betegségnek tartják állapotukat. Undorodnak tőle, azaz saját maguktól és társaiktól. Átkozzák születésük pillanatát, százszor elsorolják azokat a gyerekkori élményeiket, amelyekben felfedezni vélik homoszexualitásuk első megnyilvánulásait. Van, aki névházasságba menekül – egy homoszexuális nőhöz. A családja, a státusa, a munkatársai miatt. Az ilyen típusúak szórakozni, ismerkedni, „kurvázni” nem jönnek ebbe a vendéglőbe. Esetleg nagy ritkán, ha megszorulnak. Ha valaki vállalja az ilyen életet, sem szakmai, sem politikai szempontból nem célszerű, hogy országosan ismert legyen. Könnyen ráakaszkozhat az alvilág. Maguk közt megoldják ugyan, hogy életük természetesnek tessen, de a külvilágnak nem az.

A törzsközönség hierarchiája folytonosan változik. Hétről hétre más a „futó”, s ezeknek van elsőbbségük. Ők az irányítók. Erős a rivalizálás. Ha valakit valamiért nem szeretnek, kicikizik. „Nézd, itt van ez a bűdös kurva.” A világ legtermészetesebb hangján. Egymás között soha nem „buziznak” vagy „melegeznek”. Szeretik a másikat lejáratni, különösen, ha közös partnerük volt. Bántják a nagyobb ázsiójúakat is. Mert jobb alakja van, mert elegánsabban öltözik, mert e vendéglőnél jobb helyekről sem nézik ki. Ha valaki pénzes palit fog ki, megnő az árfolyama. Szeretik egymás előtt fitogtatni előnyös anyagi helyzetüket; nyakláncokkal, gyűrűkkel, karperecekkel ékszerelik föl magukat. A smink mellett ezzel is javítják állagukat. Hogy tiszták, az természetes. Néha túlságosan is. Piperkőcök. Mindig a férfit játszó fizet az alkalmi kapcsolatban. A partner „jó-ságától” függően száz forinttól ötszázig mehet a tarifa. Jobb helyen elérik az ezret, kettőt is. Ha csoportban történik, akkor négyet, ha fényképezni, filmezni is fog a partner, akkor még többet. Ezresek esetében az egész éjszakát illik a másikkal együtt tölteni. A tartósabb kapcsolatokban tárgyakat ajándékoznak a női szerepben lévő társnak. Sokszor ebben is van érdek. Az olyan munkahelyen, ahol a főnök fiúszerepet játszó homokos, nagyon jó ajánlólevél, ha a beosztott lányt alakító meleg. Talán ezért szaporodtak föl bizonyos helyeken a homoszexuálisok. Akár a prostituáltak, rámennek a külföldiekre, az aranytárgyak, a valuta miatt. Ajándékokat kapnak. Gyakran jöttek be külföldiek, keresték a régi partnereiket. Mindig a külföldi a vendéglátó, és pillanatokon belül akkor is lesz partner, ha a régi ismerős nincs ott. Aki összeszedett egy külföldit, és ha ezt tudatosította a többiekben is (hogy csak az övé), akkor megpróbálja meghívni az asztaltársaságát is. Rendszerint sikerrel. Ha a külföldi nem akarja a többieket meghívni, akkor vagy azonnal távoznak, vagy a magyar gyerek kirakja a külföldi szűrét. Hallottam, hogy egy külföldi több „lánnyal” akart együtt lenni – de ez nem jellemző. Ilyenkor jó segítséget jelentenek a barátnők. De általában a csoportszex a melegeknél nem nagy divat.

IX. Vállalom, de nem dühöng bennem a boldogság

„A mai napig tartom, és talán ez életem végéig igaz lesz, hogy a szó Magyarországon használt értelmében nem vagyok buzeráns. Én tervezőnek tartom magamat. S ehhez van egy diplomám. Van egy magánéletem, amelyben a fiúkat szeretem, illetve a fiúkat is. Elhatárolom magamat azoktól, akik főfoglalkozásban buzeránsok. Pedig igen egyszerűen lehettem volna én is strici vagy kitarzott.

1951-ben születtem. Anyám ötvenháromban huszonhét éves volt – tizennyolc év különbség van a szüleim között. Volt egy bátyám, meghalt. Ennek ellenére Ratkó Anna egészségügyi miniszternek köszönhetem, hogy élek. Apámnak hat elemije és négy polgárija van. A háború alatt anyám Németországban élt, apám – akiről a mai napig sem tudok semmit – természetesen a maga második világháborús útját járta az orosz hadifogságig. Apám a háború végére hívó katolikussá vált.

Kemény katolikus nevelést kaptam, amire a mai napig büszke lehetek. Hittanra jártam, elsőáldozó voltam, mindezt az anyám kedvéért. Apám testvérei közül egyet ismertem, holott voltak vagy ötven túlélők, de velük soha nem találkoztunk. Az apai nagyapám is élt, vasutas, de az volt már a húszas években is. Ma már tudom, milyen abszurd ez a helyzet! Ötgyermekes zsidó vasutas a nagyapám, akinek a gyerekei kikeresztelkedtek, mindegyik katolikussal kötött házasságot – s nem tartják egymással a kapcsolatot!

Vidám volt a gyerekkorom.

Kinn ettünk a folyosón. Este kilencig játszhattunk, fára másztunk, bújós-káztunk. Mocskos rossz gyerek lehettem. Eleven. Az eleveenséghez az is hozzátartozott, ha valaki megvert, akkor a húgomnak szóltam, és ketten megvertük azt, aki meggyepált. Illetve fordítva. Talán csak annyiban voltam elkényeztetett, hogy már négy-öt éves koromban olvasgattam, mert megengedték. Anyámék belénk nevelték, hogy nekünk többre kell vinni az életben, mint amit ők értek el.

Nem vettek be egyikünket se az óvodába, mert anyám otthon volt, viszont egy másik helyre, a zeneóvodába beírathtak. Nagyon élveztem, mert énekelni tanulhattam. Ezért a mai napig hálás vagyok. Aztán beíratlak zongorárára meg németórára. A németet nem szerettem, utáltam, aki

tanított – a mai napig se mondok ki egyetlen német szót sem, de szinte mindent értek a köznapi beszélgetésekből.

Anyám egyformán szeretett minket. Mivel anyám nővérét a nagyszülei jobban imádták, mint anyámat, ezért anyám nagyon ellenezte a megkülönböztetést a gyerekek között. Kínosan vigyázott arra, nehogy velünk is ilyen tegyenek. Később kiderült, az életfelfogásunk, a szemléletünk mennyire más: a húgom reál beállítottságú, én pedig a humaniorákat szeretem jobban.

Hároméves koromtól tudok úszni. Tízéves koromban már a hídlábról ugráltam a vízbe. Bátor gyerek lehettem, ami elég furcsa, mert ma már tudom, ez az alternatív szexualitással nemigen passzol össze. Ma is vakmerő vagyok.

Általános iskolába a faluban jártam, egy koedukált osztályba. Harmadik-negyedikbe másik iskolába kerültem. Felsőben az iskolaudvart is elkerítették, az egyik felében mi voltunk, a másikban a lányok. Ekkor jártam hittanra is. Mámorító, hogy a Bibliát megismerhettem, az egész Ószövetséget. A lényeg az, hogy nem állok értetlenül a Pietà előtt, s az irodalom vallási vonatkozásait is megértem.

Olvasni mindig szerettem, amikor suliba kerültem, már nagyban olvastam Benedek Elek meséit, Andersent, Grimmet. A Coopereket, Vernét, Jókait. Anyám adta a kezembe. Aztán felnőtt könyveket is kaptam, és enciklopédiákat, ismeretterjesztő műveket.

Elvégeztem az általános iskolát. Anyám kijelentette, hogy túlságosan anyámasszony katonája vagyok, önállótlan, gyáva, kiszolgáltatott és mulya, így soha nem lesz belőlem férfi. Elküldtek a faluból. Anyám barátnőjén keresztül lekerültem egy vidéki városba gimnazistának, s beköltöztem egy iszonyatos kollégiumba.

Utálatos helyzet! Mindenért meg kell alázkodni. Katonai jellegű volt a nevelés. Havonta egyszer utazhattunk haza. Ha este kilenckor értünk be, és nem volt egy tízesünk, hogy a gondnoknőnek adjuk, akkor az beárult, följelentett. A rendtartásnak már akkor sem tudtam megfelelni. Otthon még hagyján. Ott arról volt szó, hogy ne öljük a húgokkal egymást, ne menjünk sáros cipővel a lakásba, mossunk kezet evés előtt, viszont abba nem szóltak bele, ha négykor lementünk játszani, és este kilencig azt csináltunk, amit kedvünk tartott.

Elviselhetetlenek voltak a nevelőtanárok. Csupa félőrült akarnak. Ha a helyi focicsapat kikapott, az egyik tanár mindig verekedett. Jött a fejes vonalzóval, s akit elkapott, azt elverte. Mesterségesen tartották fenn a kasztrendszer! Negyedévesek-harmadévesek-másodévesek, és a fikák. Ha a tévében film ment, mi az asztal alatt voltunk, vagy a csilláron – mert ott jutott hely. Humorral próbáltam átsegíteni magamat azokon a helyzeteken. Ez sem vált be. Rám sütötték, hogy cinikus, felelőtlen vagyok.

A humort daczból csináltam. Ez igazából a katonaságnál derült ki. Nem hiszek a horoszkópban – illetve csak annyiban, hogy nagyon szeretem, ha

rólam van szó, akár ilyen áttételesen is –, de mert a Rák havában születtem, a Kos órájában, szinte a Bakhoz hasonlóan céltudatosan dacos vagyok. Ha valamit elhatározok, akkor az úgy is lesz. Pedig azt nevelték belém, hogy maximálisan, önfeladás árán is alkalmazkodjam a környezetemhez. Opportunistának neveltek.

Nagyon jól rajzoltam. Két lehetőség volt előttem: képzőművészetire megyek, vagy nyelvtagozatra. Elvittek felvételizni a képzőművészetire, de fél pont miatt nem vettek fel. S ez a fél pont annyit jelentett, ha lett volna protektorom, bekerülök. Oda, ahová valójában szerettem volna. Ma festő lennék vagy iparművész.

Kilencszáz lány és hatvan fiú járt a gimnáziumba. Az osztályunk negyvenkettes létszámú volt, ebből csak öt a fiú. Az első évben elkezdődött az irodalmi színpadosdi.

Ha valakiről megtudtuk, hogy születésnapja vagy névnapja közeledik, akkor két perc alatt olyan műsort állítottunk össze, amely elvette a tanítási óra felét. A tanárok egy része imádott és szeretett, a másik része ugyanilyen hőfokon gyűlölt és utált. Akkor ez nagyon zavart. Később megtanultam, nem kell, hogy mindenki szeressen. Pedig még az első munkahelyemre is úgy mentem, hogy itt vagyok, és kell, hogy mindenki szeressen. S mert ez nem jött be, megsértődtem, visszahúzódtam.

Ez az elvárásom családi neveléséből, a családi helyzetemből következett. Amelyet természetesen a család történelemből adódó sorsa, helyzete, továbbmenve, az adott társadalmi szituáció váltott ki és rögzített.

Az utolsó évben egyik osztálytársamnál laktam albérletben, otthagytam a kollégiumot. Jártam a színház előadásaira, a mai napig mindegyikre emlékszem, és nem törődtem semmi mással.

Harmadikos koromban skarlátot kaptam, ami miatt két hónapig nem jártam suliba. De azért kerültem ki a kollégiumból, mert tényleg nem lehetett volna úgy leérettségizni, hogy egy szobában huszonnégyen lakunk, tizenhét-tizenennyolc évesek.

A szexuális beállítódásom kamaszkorom végéig nem derült ki, úgy hiszem, teljesen természetes folyamaton mentem keresztül. Bizonyos ideig a húgommal együtt fürödtünk, meztelenkedtünk, bár később elkülönített bennünket az anyám. A kora gyermekkoromból szexuális élményem nincs. Az első élmények egyike az, amikor a felső tagozatban nézegettük, kié a nagyobb, kié áll föl előbb. Hatodik-hetedikes koromban értem.

A kollégiumban ez folytatódott.

Divat volt, hogy Mikuláskor az alsósokat simázták. Meztelen seggre vonalzóval, kézzel ütésekkel mérték. Aztán akkor valamelyik fiú erősen megfogta a fütyülőmet. Kikészültem, hogy most mi lesz velem. Eldöntöttem, hogy levelet írok anyámnak, vigyen el innen, de aztán mégsem tettem. A seggemen még két hétig látszottak a véraláfutások.

Amikor elkövetkezett az önkielégítés korszaka, megszűnt a lányokkal való játék, inkább minden fantáziálgatás nélkül egyedül voltam, és próbálgattam magamat, vagy a hasonló korú fiúkkal együtt malackodtunk. De nincs konkrét képem vagy emlékem egyikről sem. Azt tudom, hogy mivel fiúosztályba jártam, szinte az összes srác együtt csinálta. Nekem fölállt, neked fölállt – kinek gyorsabb a habzás! Óra alatt néztük, hogy kinek áll föl, ki meddig mer elmenni. Szórakoztunk. És ünnepeltük a győztest. A mai olvasmányélményeim alapján úgy hiszem, ez normális kamaszdolog. Ha véletlenül valakinek nem voltak otthon a szülei, akkor hatan, nyolcan felvonultunk a lakásukba, és közösen önkielégítettünk. Mindenki magával foglalkozott, senki sem nyúlt a másikhhoz. Az volt a tét, hogy kinek sikerül hamarabb elélvezni. Teljesen olyan volt, mint a célba köpösdí. A vonzerőt maga a versenyszellem jelentette. Abban, hogy kié a nagyobb és ki a gyorsabb. De ennek nem volt valami nagy gyakorisága. Bár egy kicsi, riasztó jel lehetett volna – mert ha például játszottunk, és ketten beültünk egy szekrénybe, akkor pillanatokon belül egymás nemi szervével kezdtünk foglalkozni: bökdösődtünk, heccelődöttünk.

Valójában a magam számára is furcsán, ez a dolog a kollégiumban kezdődött. Szégyelltem magam, azt hittem, hogy valaki meglát, és emiatt megszegyenít. Azt a pár évet soha nem fogom se magamnak, se másnak megbocsátani. Ügyeltem, hogy ne legyenek, ne lehessenek barátaim. Legfeljebb haverjaim – a házból vagy a kollégiumból.

Mi általános iskolában tanultunk kézimunkázni! Soha nem volt olyan, hogy ez most fiúmunka, ez meg lány. Még ma is ki tudok hímezni egy terítőt, ha arra kényszerítenek. Hiszen tanultam. A papás-mamásban volt egyedül fiú- és lány szerep, másban soha. És abban soha nem volt szerep-fölcserélődés.

Kollégistaként már tudtam a homoszexualitásról a különböző felvilágosító könyvekből. Anyámék könyvtárából kiloptunk néhányat, és megtudtuk, hogy ez milyen bűnös dolog. Tisztában voltam ezzel az étellel, s hogy ennek milyen okai vannak. S azzal is, hogy mikre képes az ilyen ember. És megalázónak gondoltam minden ilyen dolgot. Azt is, hogy a kollégiumban a simázásnál megfogtak. Az, hogy megijedtem, talán nem is igaz. Inkább attól félttem, hogy mi lesz mindezek után. De aztán szépen ment minden tovább. Néztük, ki hogyan pisil, milyen ingerekre áll fel neki stb. Aztán ott már az ember nem egyedül onanizált, hanem segítséget kapott egy másik kéztől. Azt tudom, hogy kikkel voltam, de hogy ki volt az első, azt már nem. Létezik a tudatomban valami törlő mechanizmus – amit csak lehet, elfelejtetek ezekről a dolgokról.

Általában egykorú gyerekekkel szerettem lenni, legfeljebb a nálam egy évvel idősebbekkel. Lényeges korkülönbség akkor még nem volt a partnereim és köztem. Azt se lehet mondani, hogy valaki megrontott volna. Akkor egyszerűen elfogadtam, hogy este, lefekvés után kimegyek a mos-

dóba vagy a klotyóra, és ha valaki kijön, játszunk egymással. Miközben egy elég erős női támadás ért a lány évfolyamtársaim részéről. Később pedig már az alsóbb osztályokból is.

Azáltal, hogy negyedikes koromban kikerültem a kollégiumból, teljesen aszexuális, majdnemhogy frigid lettem. Indifferens osztálytársamnál éltem, és azt hittem, hogy ezzel megszűnt az összes szexuális problémám. Azt hittem, hogy lehet, hogy ez csak ennyi volt, ennek vége, most jön majd a szép élet. Akaraterő kérdése minden, majd szépen megváltozom! Holott ez nem így van! Ez nem betegség, amit gyógyszerrel vagy akaraterővel meg lehet változtatni.

Nővel tizenkilenc éves koromban kerültem össze először. Segéd munkás lettem, mert nem vettek föl a főiskolára, s egy lengyel lány elcsábított. Erős, deltás kölyöknek számítottam, forogtak utánam a nők.

Egy lány, aki ismerte az egyik színház művészeti titkárát, beprotezsált a színházhoz. Színész akartam lenni – ahogy Móricka elképzei. Tróger lettem. De ha egyszerűen bemegyek, akkor is felvettek volna. Segéd munkás mindig kell.

A színházban megtudtam, hogy az anyám nem anyám, a picca nem picca, és ha azt mondják, hogy menjek az anyám piccsájába, akkor öt perc múltán mindez nem érdekes. Anyyira megszerettem ezt a segéd munkásságot, hogy szinte ott éltem a színházban.

Ekkor következtek el azok az évek, amiket már csak magamtól kérek számon, s csak áttételesen a környezetemtől, a társadalomtól. Tulajdonképpen stika-buzeránssá váltam. Mikor éjjel tizenegykor hazafelé mentem, nézegettem az utcán, és próbáltam valami alkalmi partnert összeszedni. De mert az albérletbe nem lehetett senkit vinni – megtaláltam a kapualjakat. Ott lehetett csinálni a dolgot! Szép voltam, bármit kezdekhettem volna magammal. De nem mertem, és nem lehetett. Tizenkilenc éves koromra egy csomó félelem, irtózat nevelődött belém, többek között az is, hogy az ilyen életmódot élő ember az nem színész, nem dramaturg, nem rendező – hanem buzi. És ez a lényeg! És én elfogadtam ezt a szemléletet. És kellett, hogy elfogadjanak és szeressenek a munkatársaim. Abszolút természetes volt, hogy itt vagyok, és szeressenek. És hogy nekem nem jó, ha a homoszexualitásom miatt nem szeretnek! Hogy ezután ítéljenek meg, s azt mondják rám, hogy buzi! Begörccsöltem, gátlásos lettem. Pedig ez sem született velem. Kisebbrendűvé váltam – magam előtt. Azt akartam, hogy ne ezen az alapon ítéljenek meg, holott az voltam, s nekem úgy kellett viselkednem, hogy miközben az vagyok, ami gyűlölök lenni, és játszom magam és mások előtt, hogy nem vagyok az. Félttem, hogy nem vagyok teljes értékű állampolgára ennek az országnak, ennek a társadalomnak, mert én Tóth Tihamér atya véleménye szerint rosszat csinálok. Ő volt az, aki a két világháború között leírta a katolikus fiúk szexuális életének

helyes módját. Aki onanizál, az Isten ellen pokoli bünt követ el, amelyetől sosem szabadulhat. Szóval nyomasztott a katolikus neveltetésem is ráadásaként. S ez a Tihamér-féle dolog valahol hasonló a mai társadalmunk homoszexuálisok elleni hadjáratához.

Pedig engem megkímélt a testi kisebbségérzésétől a sors! El tudom képzelni, hogy ha az is lett volna, milyen kínok között fetrenghetnék.

Tisztességgel végeztem a melómat. Halálra dolgoztam magam, de hazafelé menet mindig megőrültem. Napközben ittam négy-öt üveg sört, hazamenet is be-betértem a kocsmába, majd az utcán összeszedtem valakit. A kapu alá bementünk, és leszopattam magam. Ezt a szót annyira utálok, hogy még a mai napig is zavarban vagyok tőle – holott nincs rá jobb. Hiszen nekem már ez a dolog mást jelent, és magamnak is mást jelentek. A gátlásomat mindig három-négy üveg sör tüntette el, majd utána az öngyűlöletemet szintén három-négy üveg oldotta fel. Ráadásul a sör hozzátartozott a segédmunkási élethez. Mindig megállapodtam magammal, hogy kész, ez volt az utolsó, és akkor most szépen leszokunk. Tovább működött és működötték bennem ezt az érzést, hogy erről le lehet szokni. Teljes értékű emberré akartam válni!

Az utcán egyszeri összenézés elég volt ahhoz, hogy tudjuk egymásról, hogy mind a ketten melegek vagyunk. Vannak hülyeségeim, ez független a homoszexualitástól. Például, hogy milyen az ember cipője, milyen karakterű, az mindenfélet elárul. Vagy a ruházat. De ez engem is jellemez. S ebből inkább én vagyok a tipizálható. Meg lehetne belőle csinálni egy furcsa Szondi-tesztet. De befolyásol a saját hangulatom is. Ha beszélgetek valakivel, és kiderül, hogy buta, akkor már nem érdekel. Ebben a korszakomban – amikor fokozottan éreztem, hogy kiderülhet, megtudhatják – főleg utcán ismerkedtem. Kizárólag attól függtek a kapcsolataim, hogy mennyire voltam éppen piás, milyen volt az aznapi hangulatom, helyzetem, mennyire becsültem magamat. S ezt az időszakomat nem teljesen értem. Amit átlátok az egészről, az annyi, hogy elszúrtam a fiatalságomat, hazudtam magamnak. De ez szokvány dolog. Elindultam valamerre, azután akit kinéztem magamnak, vagy utánam jött, vagy nem. Ami történt, a pillanattól függött, s főleg attól, hogy ki melyik szerepet játszott. Ez kiderült néhány pillanat alatt. Abból, hogyan hagytam közeledni magam felé, mit jeleztem, merre irányítottam.

Aztán ez a stika-buziság egyre inkább aszexualitással párosult, ami nem felelt meg az igényeimnek, hiszen érzelmi állapottal nem járt együtt. Semmi értelme nem volt. Rájöttem, hogy homoszexuális vagyok, és az is maradok, nem lehet ellene tenni, és egyáltalán, miért is kellene tenni. Elrontottam pár évet, ahelyett hogy elvállaltam volna, és kiegyensúlyozott szexuális élményekkel lennék most több. Annyit engedtem meg a világnak, azaz a világot képviselő embereknek, hogy öt perc ismeretség után le-

húzzák a sliccemet egy eldugott helyen, és manipuláljanak egy testrészemmel. És azt csinálták, amit én megengedtem. Hozzám lehetett nyúlni, szájba venni – de megdugni soha nem engedtem magamat. Egyébként a homoszexuális közösülés módjait csak addig lehet felsorolni, néven nevezni, amíg futó kapcsolatokat jellemzek vele. Mihelyt kialakult egy szerelem, akkor mindent lehet. Azaz semminek nincs jelentősége. Akkor már az érzelem fontosabb. A fiú szerepét vállalom. Irányítom az aktust, az egész folyamatot. A viselkedésem, a mentalitásom fiús. Nem szeretem a hajtűdobálós, a nadrágos, a fiúnak öltözött lányokat, akik ivariságuk szerint fiúk, de viselkedésük alapján lányok. Én a fiúkat azért szeretem, mert fiúk, és én is fiú vagyok.

Furcsa, hogy a nők, legalábbis a művészet környékén élő nők, nagyon szeretik a meleg férfiakat. Talán azért, mert ebben a bizzarr szexualitásban a másinak nyújtott örömszerzés kitüntetett jelentőségű. A nők ezt megérik. Abban, hogy szeretnek meleg fiúkkal lefeküdni, van hiúság is, miszerint „ezt úgyis megszerzem magamnak, s nincs olyan fiú, aki velem placra léphet, aki elvehetné tőlem”. De a lényeg a szexuális kapcsolat.

A női partnereimmel soha nem beszéltem meg, hogy nekem fiúkkal is szokott kapcsolatom lenni. Gyakran tudom, hogy ő ismeri az ilyen jellegű kapcsolataimat, de ő sem érinti a témát, én sem. Persze biztos voltak olyanok is, akik nem tudták.

A stika-buziságnak akkor volt vége, amikor fölvettek a főiskolára, és bevittek katonának. A katonaságnál nem folytattam semmilyen szexuális játékot. Kezdeményezni se mertem, de még célozgatni sem. Félttem az évfolyamtársaimtól, mert velük voltam együtt. Aztán a hatodik hónapban, amikor már semennyire sem bírtam ki azt a légkört, beteg lettem. Két hónap után leszereltek. A főiskoláig ismét segédmunkásként dolgoztam. De megfogadtam, hogy meg fogok javulni.

A katonaság után belekerültem egy két és fél éves kapcsolatba. Nem tudom, hogy ezt nevezhetem-e szerelemnek. Csuda dolgok történtek. Volt egy közös nőnk, egy ápolónő, akire közösen jártunk, olyan havi rendszerességgel. A sráccal úgy ismerkedtem meg, hogy a Meteor mozi képeit nézegettem, amikor leszólított. Föl mertem vinni az albérletbe, mert a háziak üdültek. De este nyolckor úgy rúgtam ki, hogy a lába se érte a földet. Mert rájöttem, hogy te atyaúristen, mivé váltam. És most már tudja egy ember, hogy hol lakom, tehát egymillió is megtudhatja! Aztán néhány nap múlva véletlenül találkoztunk.

Furcsa gyerek volt, valahol az értelmiség periferiáján. Gátlásos, kisebbrendűséggel küszködő, akinek a legtöbb baja abból származik, hogy kicsi a nemi szerve.

Monogám vagyok. Nem éltünk együtt, de naponta, másnaponta találkoztunk, együtt szórakoztunk, felmentünk hozzá, vagy elmentünk az

ápolónőhöz. Ide, oda. Az ápolónő nem tudta, hogy mi egyébként is együtt vagyunk. Akkor se derült ki számára, amikor hármában szeretkeztünk. Volt bennem rejtőzködő ösztön, és valami infantilitás. Amikor neki vagy nekem eszembe jutott, hogy most egy nővel vagyunk, nevetünk rajta. Miközben ő előlről és én hátulról, vagy fordítva az ápolónővel, s közben megsimogattam a hátát vagy ő az én fejemet, röhögtünk, mint két gyerek. Neki volt egy külön barátnője, akit a külvilág számára tartott. Ezért ment szét a kapcsolatunk. Persze, elég nagy volt a műveltségbeli különbségünk is, egyre kevesebb közös szórakozásunk volt, én egyre többet voltam a főiskolán. Elkezdtünk vitatkozni, veszekedni, egyre több bajom volt a logikájával, az agyával. Neki meg velem. Aztán befejeztük, elég csúnyán. Hat vagy hét évig nem köszöntünk egymásnak, végül most, nemrégén találkoztunk, és beszéltünk vagy négy mondatot. Kibékültünk.

Ez a szakítás még nem viselt meg. Hanem a következő.

Egy sráccal találkoztam a május elsejei felvonuláson. A feleségjelöltjével sétált. Ezt a jegyességdolgot nem is értettem igazán, hiszen közben a rajongásig engem szeretett. A lány mindent tudott rólunk. Tudta, hogy az övé a srác, hogy nincs az a nő, aki el tudná venni tőle. S azt is, hogy nincs meg a bátorság a fiújában ahhoz, hogy végleg egy férfit válasszon. Jó egy évig voltunk együtt. Teljesen frigiddé tett. Állandóan gyilkoltuk egymást, aztán én a tanulásba menekültem, megpróbáltam elfoglalni magamat. Szinte megszűnt a szexualitásom. A munkám szinte szexuális kielégülést adott. Egy olyanfajta kielégülést, kifáradást, ami mindent pótol. Aztán még tanúként résztvettem a srác esküvőjén; jellemző, hogy a Három Szívben volt az ebéd. Itt borultam ki először. S ettől a pillanattól kezdve vállaltam nyíltan a homoszexualitásomat. Legalábbis magam előtt. Akkor, az esküvőn tudtam meg, hogy a srácnak van még két fiúpartnere, akik úgyszintén kiborultak. Még néhányszor találkoztunk, de hol eljött, hol nem. Én olyan vagyok, hogy Debrecenből pontos időre elmegyek Pécsre, vagy Győrből Egerbe, de ha a másik nem érkezik meg, berágok. Ez hülye érzékenység. Ő többször nem jött el – s kiderült, hogy mindig mással volt. Én meg húztam-halasztottam a szakítást, miközben tudtam, hogy semmi értelme.

Tudtam, hogy nem lehet tovább hülyíteni magamat azzal, hogy van valakim, miközben nincs senkim.

Aztán jött a harmadik hosszabb kapcsolatom. Ez a srác mindent megcsinált, bevásárolt, grillcsirkét vett, takarított, mosott. Na nem! – a francba vele. Erre vannak a nők! Nekem olyan partner kell, aki önálló személyiség, aki nem áldozza föl magát értem, s ezt később még a fejemre is olvassa! Ez olyan lett volna, mint egy házasság: egyik a másik árnyékában. Egy ideig együtt éltünk. Az utolsó főiskolai évben átmentem egyéni levelezőnek, hogy keresni tudjak valamennyit. Az életmódváltás eltüntette

ezt a fiúcskát. A munkahelyemen nem volt semmi bajom a homoszexualitással, mert elég jó hírű bika hírében álltam. Több nőt lefektettem, több nő lefektetett, férfias jelenség voltam, nincsenek külsődleges homoszexuális jegyek rajtam. Sőt, az ilyeneket tudatosan kerültem. Mikor észrevettem, hogy hátracsapom a hajamat, akkor levágattam, nehogy ilyet csinálhassak.

Egy munkahelyen az ilyet azonnal észreveszik, és azonnal elmondják, hogy nézd a hülye buzit.

Élég magas önkontrollal dolgozom. Becsülettel csinálom a munkámat. Ha valakivel nem tudok folyamatosan együtt élni, akkor az én vagyok, a saját személyiségem. Nem szeretek egyedül lenni. Amikor erre kényszerülök, az a legszörnyűbb. Mindig olyan fokon tudom a melóba belevetni magamat, hogy függetlenné tudok válni magánéleti pozíciótól. Baromira szeretek dolgozni, és tudom, hogy szeretik, amit megcsinálok.

A nagy kérdés az, hogy miként tudom elfogadtatni magamat ebben az országban. A lényeg az, hogy a tisztességes munkával elfogadtatni éppen el tudom magam, de a másságomat nem. Illetve csak hellyel-közzel.

Nehéz a helyzetem. Mindenki jól tudja, hogy a főnököm nagyon szeret. Csomó dologban az van, amit én akarok. Tudják, hogy eléggé művelt vagyok, s hogy száz százalékgig belepofázhatok a holnapi, holnaputáni felállásba. És semmi érdekkapcsolat nem térít el attól, ha valamibe bele akarok szólni. Bár azt is tudhatják rólam, hogy más sem szokott befolyásolni.

De nem nagyon dühöng bennem a boldogság. Nem életcélom a hatvan év. Élek, amíg élek. Amíg tudok. Mámorosan szeretem a szakmámat, hiszen ez tart életben. Amíg meg tudok neki felelni. És ha tetszik, ettől eliminálódnak a bajaim. Én szeretem a fiúkat, ez senki előtt nem titok. A lányokat is szeretem, képes vagyok beléjük szerelmes is lenni.

Van egy lakásom. Ott élek. Három szoba, összkomfort. Sokan járnak föl, a szakmából is, meg indifferens emberek. Szeretek ott élni, mégis kirakatnak érzem. Úgy kellett berendeznem, hogy az ne egy homoszexuális lakása legyen. Hogy ne jöjjön senki rá, aki kívülről, hogy ki is lakik itt. Mindenre ügyelni! Innen származik a rendmániám is. Az egész lakásból – tudatosan csináltam – nem lehet ráismerni lakója személyiségére. Talán csak a fürdőszobából. A mintás csempéből, a sok piros tárgyból és az aranykeretes tükörből. De a tükröt heccként is fel lehet fogni. Ügyeltem, hogy ne rózsaszín legyen a fal, hanem fehér. Ne túldíszítettek, hanem rusztikusan egyszerűek legyenek a tárgyak.

Ügyelni kell a gesztusaimra, a vágyaimra, a cselekedeteimre. De azért napokig boldog és harmonikus is tudok lenni. Kellemesen, jól tudom érezni magamat. Túl vagyok az első klimaxon – férfikorban ez a harminc év –, nagyjából ismerem a lehetőségeimet, és azt is, mit nem értem, érhe-

tek el. S azt is, hogy amit harmincéves koromig nem értem el, azt már nem is fogom. Viszem magammal azt a magyar iszonyatot, amit belém neveltek.

Külföldön ez könnyebb. Bár jól beszélek több nyelvet, a kiejtésről tudják, hogy külföldi vagyok. És a külföldieket külföldön megbecsülik. Toleránsabbak velük szemben. Néha, ha hosszabb ideig vagyok kint, akkor el tudom sajátítani egy-egy ország mentalitását, gondolkodását: fel tudok oldódni. Könnyebben, mint itthon. De mégis magyar vagyok, az anyanyelvemmel, a hisztériáimmal együtt. Mégis nyugodtan lemehegek egy kocsmába, ahol csak fiúk vannak, és megismerkedhetem velük, ha éppen arra van kedvem. Kint nincs arra szükség, hogy vadidegen emberek előtt titkold, hogy mi vagy. Úgy ismerkedhetsz, ahogy akarsz. Nem köpnek le, nem rúgnak beléd. Legfeljebb azt mondják, hogy uram, téved, én nem vagyok homoszexuális. Vagy elbeszélgetnek veled, és akkor mondják meg, hogy köszönik a beszélgetést. És nem kell mindig rossz szándékra gyanakodnod. Itthon mindig gyanakszom.

Elég gyakran vagyok külföldön, kinti kapcsolataim is voltak, ha nem is nagyon gyakoriak. Azért mindig félttem, hogy kirabolnak, megölnék, nem tudom, hogy hova visznek el. És félek a nemi betegségektől is. Egyszer kaptam trippert, de megalázó volt, ahogy az orvosok kezeltek. Tudták, hogy homoszexuális vagyok, és minden mozdulatukkal, mondatukkal tudatosan aláztak meg. Azt sem akarták elhinni, hogy nőtől kaptam – holott nőtől kaptam.

Kint nem találkoztam stika-buzeránsokkal, bár biztos, hogy vannak. Sokkal nyíltabbak az emberek, ha tetszik, szervezetekbe tömörülnek, ha tetszik, klubot alapítanak. Vannak olyan városok, ahol negyedeket csináltak a homoszexuálisok, például Los Angelesben vagy Párizsban. De Londonban is van, nem is beszélve a skandináv országokról. És szakszervezetük is van, meg számtalan nyilvános helyük, sörölimpiát is rendeztek már nekik! Angliában például bemehetek egy gay-pubba, és ha közeledési szándékkal nézek valakire, nem vernek meg. Bárkivel beszélhetek, de ha nem jön össze a dolog, akkor sincs baj. Ha meg összejön, tudom, hogy ki vel fogok elmenni, kit akarok elvinni. Itthon meg egy évben egyszer vagy kétszer merek lemenni az Egyetembe. Ha éppen utálom a társaságomat, utálom a jólfésült-szagos ringyókat, akik megszállták ezt a társadalmi szintet, amiben élek, és mindenkit zsarolnak, és szívják a vérünket. De akkor is a görcs rángat. Megiszom egy vodkát, és elmenekülök. Mert ezeken a helyeken főfoglalkozású buzik vannak.

Dániában is jó volt. Bementem a homoszexuálisok szakszervezetének a klubjába – ahol olcsóbb volt a sör. Londonban ugyanúgy bemehettem Madame Arthurhoz, ahol viszont iszonyú drága minden. Aztán ott vannak a szaunák – oda nem mertem bemenni, merthogy olyan rettentően magyar voltam. Mélyen bennem van a kiközösítettség. Nyáron például Párizsban

voltam, ahol ezt megfigyeltem. Egészen véletlenül kiderült, hogy a homoszexuálisok világtalálkozójának idejére érkeztem. Tele volt a város homoszexuális-rendezvényekkel, -műsorokkal, és szinte minden homoszexuális ott volt a világ öt sarkából. Karneváltól show-műsorokig mindent a homoszexuálisok kedvéért csináltak. Nos, én elmentem egy szaunába, aztán sétáltam az utcán még vizes hajjal. Odalépett hozzám egy holland pasas, azt mondta, hogy két napja nem tudott megfürödni, és fel szeretne jönni a lakásomra. Mondtam neki, hogy nyugodtan. Feljött, megfürdött, és meztelenül mellém ült, hogy beszélgessünk. Én meg elkezdtem rettegni. Hogy ki jöhetett vajon utánunk, kinek fogja ez a tag kinyitni az ajtót, amíg én a klotyóra megyek, és egyszerűen nem tudtam vele kapcsolatot létesíteni. Holott ő ezért jött fel.

Nyugatiakkal hosszú kapcsolatot sohasem létesítettem! Mi a fenének csinálnék távszerelmet? Én szeretek együtt élni valakivel, ami azért nem jelent együtt lakást is. Csak naponta való találkozást, telefonálást, közös programokat. A mostani szerelmemmel van egy zseniális egyezségünk, mégpedig az, hogy neki is van lakása és telefonja, nekem is. Ha ott akarunk lenni, ott vagyunk, ha itt, akkor itt. Naponta találkozhatnánk, de nem találkozunk. Csak amikor együtt akarunk lenni. Szó nem volt róla soha, hogy együtt is élhetnének.

Olyan fokú itthon a társadalmi elítélés, megalázás, kikészítés, hogy erős idegzet nélkül ezt nem lehet elviselni. Egyáltalán, maga az ismerkedés is nehéz! Hol? Kikkel? Stricikkel? Minek?! Kikérem magamnak az ilyesféle társaságot. Én nem közéjük tartozom! Hogy mehetek a különböző szűkebb társaságokba? Egyben már voltam. Vagy tízen tartoztak oda, képzőművészek. Párokban jártak, esténként lehetett beszélgetni, inni, szórakozni, és senki nem szégyellte a másik előtt, hogy ő homoszexuális. Jó is lett volna – ha véletlenül nem megy tönkre az egyik pár kapcsolata. Mert akár az egymás melletti dominók, úgy dőlt el mindenki. Pillanatokon belül szétrobbant ez a végül is intellektuálisnak mondható kör. Mindenki acsarkodott a másikra. Nagy kiborulások, fél városra szóló hisztériák következtek, úgyhogy jobbnak láttam kilépni közülük. Pedig jó volt ott csellengeni. Nem kellett mindenkivel lefeküdni, hogy befogadjanak. Nem volt presztízsharc, nem kértek protekciót, nem kellett senkit lepélni. És akkor mentem, amikor akartam.

Ritka az együttélés az ismerőseim között. Mindenki őrzi a függetlenségét. Nem mintha olyan sok lehetőség adódna erre. Érdekes adat: Budapesten mintegy ötvenezer homoszexuálist tartanak nyilván. Tehát olyanokat, akiknek már volt valamilyen rendőrségi ügye, éppen a szexuális beállítódásuk miatt. Mert, ugye, más miatt nem tartanak nyilván homoszexuálist. Bár rebesgetik, hogy az orvosoknak – titoktartás ide vagy oda – kötelességük bejelenteni a homoszexuális betegeiket. Szóval ennyi homoszexuális embert számítva bizony sokat jelenthetne egy állandó, ki-

egyensúlyozott kapcsolat. Mégis kevés az összeköltözés. Nem tudni, miért. Talán azért, mert Magyarországon az erkölcs csak a szexuális erkölcsöt jelenti. A morál, az érték egyértelműen a szexualitáshoz kötődne? Nincs olyan Magyarországon, aki a munkamorált előbbre helyezné! Vagy legalább egyenrangúnak tekintené a szexuálissal az ember megítélésekor. Pedig minden ez után következne.”

X. Az alvilág

Ahogy a heteroszexuális nyomort a prostitúció jellemzi, úgy a homoszexuálist a homoszexuális prostitúció. Érdekes, hogy amint sok korábbi biszexuális homoszexuálissá vált, úgy sok korábbi heteroszexuális prostituált lett biszexuálissá. Ez azt is jelzi, hogy a prostitúció mennyire függvény, mennyire alkalmazkodik a társadalom aktuális szexképletéhez.

A homoszexuális alvilágba több felől lehet akár tudatosan bekerülni, akár belesodródni. Az utak között mégis van néhány tipikus.

K. mondja el: „Elég sok strici van, aki pénzért árulja a testét!”

Az elbeszélő szóhasználata, hogy „strici”, eléggé elterjedt, de voltaképpen homoszexuális férfitprostituáltat jelent. A szó eredeti értelme, hogy tudniillik a strici a prostituálttal együtt élő és általa eltartott személy, szintén valós jelentésű a homoszexuális körben is, csakúgy, mint a felhajtó fogalma, amely a stricitől csak abban különbözik, hogy nem él együtt szexuálisan a prostituált eltartójával.

„Egy részük a melegekre specializálódott, ezekkel tartósabb kapcsolatot lehet létesíteni. A buzikat nem szeretik, azoknak kevés a pénzük. Az ilyen strici legtöbbször a rejtőzködőkre hajt, akiket zsarolni is lehet. Egy-egy alkalom ára kettőtől ötszáz forintig terjed, és ez nem az egész éjszaka. Attól függ, mi kell. A budi környéki fiúk nem drágák. Ráadásul a páciensnek kell lakást szerezni, ha a kapualj vagy a park nem felel meg neki. Beszéltem egy ilyen gyerekekkel, azt mondta, soha, de soha nem jutott el így a kéjig, és a páciensei nem jöttek rá! Soha nem volt neki kellemes! Monda, hogy esténként négy-öt kört is le kell hajtania, s ezt az iramot nem lehet bírni.

A másik jóképű gyerek volt, már meghalt. Egyszer éppen a budiban árulta magát, és feljött utánam. Panaszkodott, hogy nem megy a placc. – Mi nem megy? – kérdeztem, tettem a hülyét. – Ne mondd, tudod te, hogy mi nem megy – válaszolta. – Tudom, hogy te mire utazol, de nálam nem fog összejönni – feleltem én. Aztán elbeszélgettünk, és így tudtam meg, hogy egy este össze lehet szedni kettő-kettőezer-ötszázat is. Átlagosan havi nyolcvanezret. Tovább lehet számolni: ez egy évben egymillió forint. Egy ilyen fiú kb. tíz-tizenöt évig kelendő, harmincéves korára kiöregszik. Aztán már ő az, aki fiút vesz.”

L. elbeszélése mintegy húsz évre nyúlik vissza, ám tanulsága ma is érvényes.

„Közismert a körtéri galeri esete. Ez főleg fiatalokú homoszexuálisokból szerveződött, sok tagja volt, akik egymással, de külső, idősebb emberekkel is nemi viszonyt folytattak. Ha egy srác fölhajtott valakit, elment vele, aztán a társai „véletlenül” meglepték őket, esetleg fényképeket is készítettek róluk. Aztán zsarolták a pácienseket. Azok persze fizettek, nem jelenthették fel zsarolóikat. Ma is vannak ilyen bandák, de ezek jobban ügyelnek, nem törnek be, nem garázdálkodnak, csak a homoszexuálisokra specializálták magukat. Vannak közöttük valódi homoszexuálisok is, ezek játsszák a csalétek szerepét, és vannak felhajtók, akik ezeket a kölyköket árulják. Egyszerűbb formában nemi aktus közben kést szegeznek az idősebb partner hátának, mert a lakásba, ahová mentek, valaki utánuk ment a bandából. És akkor a tag otthagyja az összes pénzét, értéktárgyait. Ott-hon meg mondhatja azt, hogy kirabolták.

Néhány feleség fényképet is kapott, rajta a meztelen férje és egy gyerekember, férfi, akinek nem látszik az arca. Legfőljebb elválnak. De mi van akkor, ha a munkahely személyzetise kap ilyen fényképet, vagy a szülő? Tragédia. Egyik partnerem ezért lett öngyilkos. De azt mondom, ő volt az ostoba, nem szabad elmenni válogatás nélkül. Jól meg kell nézni, ki az illető.”

A biszexuális prostitúció is sok veszélyt rejt. Ennek a „szolgáltatásnak” az igénye a digózás idején jelentkezett. A Magyarországra érkező külföldi férfiak, miután kipróbálták az olcsó szexuális piacot, észrevették, hogy megfelelő honoráriumért csoportos tevékenységet is kérhetnek. Ekkor viszont a csoportban már annyira fellazult a szexuális viselkedés, hogy a közép-európai hagyományoktól terhes neveltetés legtiltottabb területe, az azonos neműek szexuális kapcsolata is megvásárolhatóvá vált a külföldi vevő számára.

E területről sokat tud M., huszonnyolc éves leány. Az ő élete azonos a magukra hagyott fiatalok jellegzetes, végletek felé sodródó sorsával. A fizikai, érzelmi egyedüllétben, kiszolgáltatottságban elvesztette személyiségét, elég jó intellektuális adottságai ellenére „sodródóvá, vesztesé” vált.

„Tizenkilenc éves koromtól mindössze néhány hetet éltem kinn a világban. Börtönben összesen két évet húztam le, a többi gyógyintézetben. Először megszakítás nélkül négy évig, akkor aztán megszöktem, visszavittek, újra kijöttem, majd utána ismét egy évig, újra megszöktem, visszavittek, megszöktem, visszavittek. Két és fél évre megint bevittek. A szabad élet számomra csak most kezdődött, alig három hónapja, Tiborral.

A szüleim válása után, hatodikos koromban rettenetesen kikészültem. Bekerültem a gyerekekkel foglalkozó idegosztályra, fél évig kezeltek. Mindenképpen osztályt kellett volna ismételnem, hacsak nem vizsgázom

le magánúton, de állami gondozásban kellett maradnom. Így kerültem az államhoz.

Rettenetes volt az a környezet. Nehéz volt megszokni, hogy a lányok mindig cigarettáztak, veszekedtek, verekedtek, káromkodtak és ittak. Ott-hon a szüleimnél ez nem nagyon fordult elő. No, volt olyan, hogy az apám nekiment anyámnak, de az intézet mégiscsak más. Nem akartam senkihez se kötődni, állandóan cikiztek, mert én nekiláttam a tanulásnak, alig három hónap alatt mindent bepótoltam, négyesre levizsgáztam, és elmehettem egy jutalomutazásra. Merthogy akkor már két nyelven is meg tudtam értetni magamat, ez is szerencsém volt, ilyen nem gyakran fordul elő az intézetekben.

Tizennégy és fél éves koromban egy bika fiú felcsalt a lakásukra, azt mondta, hogy a szülei otthon vannak, de csak a barátja várt bennünket. Leütöttek és megerőszakoltak. Aztán kidobtak a lakásból, én meg visszamentem az intézetbe, és elpanaszoltam mindenkinek a dolgot. Igaz, a tanárok följelentést tettek ismeretlen tettesek ellen, de attól a pillanattól kurvaként tartottak számon, és annak is nevezték. A lányok itt-ott még megvédtek, de aztán az ő szájuk is egyre gyakrabban rájárt a szóra, ha veszekedtünk.

Dolgoztam egy darabot az általános után, majd beíratk egy technikumba. Akkor jöttek a fiúk. Csavarogtunk. Az első szerelmemmel több éjszakára is kimaradtam. Ezért kirúgtak a kollégiumból. Visszakerültem az intézetbe, majd áthelyeztek egy másikba. Egyre többet verekedtem, balhéztam, szöktem: az emeleti hálóból lepedőkből sodort kötélén ereszkedtem a rózsák közé, egyszer elszakadt a lepedő és eltört a karom.

Meggyógyultam, és bementem a technikum igazgatójához, hogy én nem akarok munkás lenni. Engem nem munkásnak szántak a szüleim. Ezért két hónap tanulás után kirúgtak a suliból is.

Belevetettem magamat az éjszakai szórakozásba. Néhány hónap múlva az intézet igazgatónője feljelentett, és egy hajnalban lebuktam. Zenész srácokkal kocsikáztunk, amikor igazoltattak. Harminc napot kaptam, azt Tökölön ültem le. Mikor kiengedtek, elém jött az intézeti kocsi, már megvolt a beutalóm egy vidéki javítóintézetbe. Felháborodtam, hisz én már a kiérdemelt büntetést letöltöttem. Lázadoztam, és ezt a hangulatot a többi lányba is belevittem. Egy nap törtünk-zúztunk, mindent eltorlaszoltunk. Leütöttük az igazgatót, mert az egész intézet meg akart szökni, és a kulcsok kellettek. Egy nevelőnő észrevette, ő telefonált a rendőrségnek. Kijött a rendőrség, kijött a katonaság, mi meg fölvonultunk a tetőre. Aztán mindenkit bevittek. Négy lány leugrott a tetőről, őket nem, mert meghaltak.

Leültem a büntetést, aztán kiszabadultam, és mentem vissza az éjszakába, szórakozni. Akkor a tizedik kerületi kapitányságra kerültem be, ott is káemká volt a fő téma, az ükát meg azért verték rám, mert az apám bebizonyította. Én tagadtam, még a bukás előtt átadtam a valutát

a csajoknak, hogy ne legyen nálam semmi. Szinte sejtettem, hogy egyszer értem fognak jönni. Én senkit nem rántottam be, pedig ismertem az egész éjszakai társaságot. A két évből ekkor hét és fél hónapot voltam a rácsok mögött.

Előzetesként a Markóban voltunk – mert többen buktunk le. A végén keresztül beszélgettünk a férfiakkal, az öblítőbe tettük a szappant, leengedtük a vizet, és a csövön keresztül beszélgettünk az alattunk lévő férfiakkal. Akkor állandóan kerülgetett egy buzi életellenes csaj, menekültem tőle. Inkább magánzárkába csukattam magam, mint hogy együtt legyek vele.

Aztán egy görög lányt kaptam cellatársul, aki szerelmes volt egy másik lányba, de engem macerált. Én meg utáltam volna vele ilyet csinálni. Egyik éjszaka nem éreztem jól magam, kértem, vigyenek orvoshoz, de nem vittek. Kivertem a balhét, mire megvertek, és levittek a fogdába. Amikor szeptemberben kiszabadultam, nem éreztem jól magam, nem tudtam örülni annak, hogy szabad vagyok, bevettem egy csomó tablettát, öngyilkos lettem. Aztán valakit összerugdostam. Halmazatiként leültem a két év további részét.

Aztán újraindultak az éjszakai dolgaim, végül is kiraktak mindenhol, nem volt egy stabil hely a hátam mögött.

Amikor bediliztem, rengeteg dolgot, holmit elhagytam. Fönt voltam a Citadellán, nemrég szabadultam a börtönből, de már volt nálam egy bőrröndnyi olasz és francia cucc. A gyomrom volt kikészülve. Előző éjszaka nem aludtam, gondoltam, lemegyek apámhoz, aki a negyedik nejevel élt éppen. A cuccot elhagytam, és mezítláb állítottam be. Olyanokat szövegettem az öregnek, hogy egész életében félt, meg hogy náci.

Sokszor nem kajáltam, korábban rendszeresen ittam, hét deci tömény se ártott meg. De akkor kibuktam, hánytam, az arcom rücskös lett, az apám azt hitte, nemibeteg vagyok. Kihívta a család orvosát. Mondtam apámnak, hogy belgyógyászati kezelésre akarok menni, de az orvos csak rám nézett, s máris ráírta a papíromra az sch-t. Kapcsoltam: ez megírta a beutalómat a diliházba! Meg akartam lógni, apám rám zárta az ajtót, a mostohám őrködött, a személyimet meg elvették. Ki akartam mászni az ablakon, de a nő észrevette, elkezdtem rugdosni, sikoltozott, bejött apám, felpfozott. Öt percre rá jött a mentő, leszíjztak a legények és egy bőrbe csavartak. Aztán a rácsos ágyban ébredtem föl.

Olyan gumit raktak a számba, ami hasonlít a kézerősítő gumikarikához. Rá kellett harapnom, és mély lélegzetet venni. Abban a pillanatban a homlokomra rakták a tárcsát, a két elektródát: először hideget éreztem, majd iszonyatos szúrást. Olyat, mint egy fejlődés. Először simán sokkoltak. Aztán RES-t kaptam. Ez még iszonyatosabb. A faromba adtak egy injekciót, gondolom, a gumi helyett, mert elmerevítette a

testemet, a nyálat pedig leszívta: éreztem, hogy szárad ki a szám, nem tudtam harapni, begörcsölt minden izmom. Ezután ráfektettek egy szivacsos ágyra. Vállrészénél volt egy összezsavart lepedő, ez megemelte a fejet. Számolni kellett elalvásig.

Egyszer kiugrottam a gépből, még a sima sokk idején. Tudtam, hogy sokkolni akarnak, és az egyik csajtól kávét kértem. Előző este már megmondták, hogy ne egyek, ne igyak. Akkor már tudtam, mi vár rám. Sokan azt hitték, ilyenkor altatnak, és csak egy injekció az egész. Hogy ne tehessék meg, szereztem kávét. Én még a rácsos ágyban is tudtam kávét szerezni, pedig a kórházban tilos volt koffein tartalmú dolgokat inni.

Szólt az orvos, hogy menjek le a vizsgálóba, és feküdjek le. Úgy mondtam neki, hogy más ne hallhassa: én már ittam kávét. Kérdezi: maga miért iszik kezelés előtt? Mondom: mert nagyon álmos voltam. Erre: éppen azért altatjuk, hogy kipihenje magát. Köszönöm szépen, nincs rá szükségem. Nem maga az orvos, mi ezt jobban tudjuk! Ordítottam, nem fekszem le, nem akarom, hogy kipurcantsanak, nem akarok megdöglenni, nem hagyom agyilag tönkretenni magamat, nem akarok mindent elfelejteni. Ott termettek az ápolók, lefoglaltak, rám kapcsolták a gépet. De elengedtek. Gondolom, a kávé nyomhatta a fejembe a vért, az elektromos dolog is izgatott, és felültem. Ki a gép alól! Az orvos valami olyat mondott, hogy te jó isten, a tárcsák meg szikráztak. Aztán elvesztettem az eszméletemet.

Ebben az időben mentek tönkre a fogaim. Az ínyem is beteg lett, ahogy ráharaptam egy kajára, jöttek ki szépen a fogaim, sorjázva. Itt-ott megmaradtak a gyökerek. De a legtöbb tövestül fordult ki. Mint a tejfogak, úgy hullottak, fájdalom nélkül.

Egyszer egy üzletben dolgoztam. Munkába lépésem után úgy két héttel bejött egy srác a boltba, pulóvert akart vásárolni. Találtam neki megfelelőt. V alakú kivágással, zöldet. Ahogy rakosgattam a polcon, megfogta a kezemet. A következő nap többször elment az üzlet előtt, benézett, kacsintott. Harmadnap ismét bejött, zakót vett. Később csak kamuból járt be. Egyszer ránk is szóltak. Egy hét után mondta, megvárja a zárórát, és üljünk be valahová. Aztán minden záráskor ott volt, és nyolckor elmentünk vacsorázni. A második héten a Bukarestbe mentünk, ott volt a barátja is, és annak a felesége. Akkor már tudtam, hogy Párizsban lakik, és hogy arab. Ott gyerekorvos. Nem először volt Magyarországon, rendszeresen jár a barátjához, aki itt végezte az egyetemet. Fekete hajú, fekete szemű, jó testalkatú srác volt, egy fejjel magasabb nálam.

Szexuálisan nagyon jó volt vele. Képes volt egymás után többször elélezni, mint a nők. Egyébként nagyon dicsért engem. Pedig először megijedtem tőle, ekkora, te jó isten, mi lesz ebből?! Volt már néhány férfi az életemben, nem vagyok ártatlan, de azért mégis.

Aztán az utolsó estén nagyon kitett magáért. Ismét a Bukarestben voltunk, kaviár, kacsasült. Hétszáz forint – alig maradt pénze! Pezsgőt ittunk,

aztán felmentünk a lakására. Megadta a párizsi címét, mondta, hogy olaszul levelezzünk, mert én jobban tudom ezt a nyelvet. Aztán úgy havonta, kéthavonta jött, olyankor nálam lakott, sokszor a cuccait is nálam hagyta. Aztán egyszer házkutatás volt nálam. Valaki följelentett. Olyan dolgokat találtak, amiről sejtelmem sem volt. Orgazdaságért és a járulékos ügyekért ismét leültettek, nyolc hónapot szóztak rám. A srácnak még írtam levelet, aztán a barátjának is, de mind a ketten felszívódtak.

Pedig én nem akartam ráakaszzkodni. Komolyabb dologra én nem is gondoltam. Ígérte, hogy külföldre visz, ami állati jó lenne, hiszen családunk vagyona Angliában van. Nagyapám ötvenhatban az összes ékszert, vagyont oda tudta kivinni, aztán meghalt. Az anyám meg nem veheti fel, mert ötvenhét óta gyámság alatt van, elfekvő intézetbe került nemrég. Én is priuszos vagyok, a nővérem meg hiába él Dél-Amerikában, ránk se bagózik. Ha kimehetnék, az állampolgárságot biztos rögtön megkapnám, annyi pénzem van kint. Annak a pénznek már a kamatjából is meg tudnék élni!

Az olaszozás is hirtelen kezdődött. Majdnem elütött egy kocsi, egy állati jóképű, csinos, fekete srác vezette. Akkor még egyáltalán nem tudtam olaszul, csak annyit, hogy csaó, pedig az anyám mindig idegen nyelveken beszélt velünk, neki még annak idején nőrsze is volt. A fiatal tag kézzel-lábbal magyarázott. Egyébként az olaszok, akik csajozni jönnek hozzánk, buták. Olaszul is csak hadarnak, nemhogy más nyelvet beszélnének! Én meg beültem a kocsijába, és elvittem a BNV-re. De előtte beugrottam apám újságíró barátjához, kértem tőle szótárt.

Később egy este a barátnőmmel lófráltunk, és megismerkedtünk egy magyar és egy osztrák sráccal. A magyar strici volt: tetszettem neki, tetszhettem is, nagyon szép voltam. Felmentünk a strici lakására, és éjszaka négyesben jóba lettünk. Aztán a sráccal elkezdtünk együtt járni, bevitt a belvárosi életbe. Ott már több olaszt láttam, nálamnál jóval butább és csúnyább lányokat, akik bundákat és ékszereket kaptak. Az aranyláncokról legtöbbször kiderült, hogy hamis. De a bundák akkoriban már nagy értékűek voltak.

A strici, amikor megtudta, hogy komolyan kezdem csinálni a dolgot, és hogy már több visszatérő vendégem van, kirúgott. Alapjában véve utálta azokat a lányokat, akikből megélt. És ő bennem nem a kurvát kereste. Azt akarta, hogy komolyan legyünk egymáséi, s nem volt hajlandó elviselni, hogy mások is megismerjék a testemet. Holott ő minden futtatott lányt megismert úgy is.

Bizony, tizenhat éves voltam, mikor a stricimmal összeveszttem, aki lehetett úgy huszonhat-huszonnyolc. De a teste fiatalabbnak tűnt.

Soha nem adta kölcsön a lakását. Sőt, nekem még fiúkat se hajtott fel, mint a többieknek. A strici nem minden esetben hajtja fel a hímeiket: sokszor a lány szedi fel a krapekokat, és elmennek vagy az egész éjszakára, vagy egy-két órára.

Majd ha visszajön a lány, és átadja a sápot a stricinek, de van, hogy az egészset. A strici biztonságérzetet ad, a bajban mindig megjelenik és segít, tudja, merre vannak a lányok, ha netán az ügyfél nem akar fizetni, letejelteti.

Aztán IBUSZ-lakásokba kezdtem járni. Majd rájöttem, hogy vannak olyan helyek, ahol nem árulnak el a személyim adatai láttán, vagy nem is kéri az igazolványt. Ezért a Normafa panzió lett a törzshelyem, oda bármikor bárkit felvihettem. Sajnos, azt beírták, hogy kikkel voltam: később, amikor lebuktam, a rendőrségnek is megmondták. Százkilencven forint volt a szoba egy alkalomra, ezen felül semmi. Télen, amikor nem volt vendégjárás, mi vittük nekik így a forgalmat. Minden estére fenn volt tartva három-négy szoba.

Kezdetben ezres volt a tarifa. Majd felment kettőre, ma már négyet is elkér egy simára a belvárosi. De csak a külföldiektől. Hazai vendégnek ezer, ezerötszáz. Persze, a Rákóczi téren kétszáz is elég, meg egy bableves vacsorára. De mi eddig soha nem alacsonyodtunk. Sőt, magyarokkal se szívesen... mert csak magukkal törődtek. És állandóan féltek. Tíz perc, aztán vége.

Főleg az Intercontinentalban, a Sportban, a Gellértben és az Astoriában üzteltünk. A mi csapatunknak ez volt a területe, ide mások nehezen férkőztek be. Arra mindig ügyelt a nyolc-tíz strici. Megtörtént, hogy mi tévedtünk idegen vizekre, s ha egy nagyobb halat fogtunk ki, vagy a lányok, vagy a stricik osztottak ki bennünket.

Mi kezdtük az ismerkedést. Szépen kifestve, picit kihívóan, de elegánsan öltözve jártunk, ha egyedül, akkor eltúlzott mozgással. Ezt hónapokig tanultam. Ráadásul úgy kellett ingerlőnek, kihívónak lenni, hogy az ismerkedés után a szolid és kissé riadt nőt játszhashassuk – részben, hogy a gáláns férfi szereplehetőségét megadjuk a partnernek, részben pedig, mert sokan kellemetlenül érezték miattunk magukat. Általában mindenhova bemehettünk, gyakran segítettünk a pincérnek becsapni a vendéget. Ha volt pénzünk, meghívtuk őket egy italra. Vagy meghívattuk. Az egyik visszajáró spanyol végig azt hitte az egyik pincérről, hogy a bátyám.

Benn ültünk az Interben, szemben trécselt három manus, olaszoknak gondoltam őket, később kiderült, portugálok. Akkor még szó se volt arról, hogy száz dollárt valaki leszakíthasson, no, én fogadtam a sikerre. Kiment az egyik krapek telefonálni, láttam a vastag aranyuccait. A mosdó előtti hatalmas tükörhöz álltam, úgy, hogy találkozzam a pillantásával. Fésülködtem. Majd megkérdeztem tőle az időt, s kértem egy szál cigarettát. Tüzet is adott, én hosszan tartottam, és hozzáért a kezéhez a kezem. De akkor már begerjedtem, nyomtam a szöveget, mígnem meghívott egy italra. Kérdezte, ráérné-e este, nem, nem, majd arra ösztökéltem, hogy most fekdjön le velem. Megmondta, melyik szobában lakik, ígértem, tíz perc múlva utána megyek. Az Interben is megvan, hogy lehet kijátszani a sze-

mélyzetet. Fel kell menni az első emeletre, a bárba, s onnan tovább. Fél óra alatt megváltunk, megkaptam a pénzt, a cipőmbe dugtam. A cipőmben ki volt képeztetve a suszterrel egy rész a valutának. Visszamentem, s megkezdődött a csencselés. A lányok nem akarták megvenni a dolláromat, átmentem az Astoriába, ott a valutaközpont, kerestem egy jugót, aki átváltotta napi áron a keresetemet.

Elég sokszor kapcsolták le a lányokat: a bárokban is razziáznak mifelénk. Ha nem kaptuk meg idejében a fülest, és nem iszkoltunk, ciki volt. Néha meg egymást jelentették fel a riválisok, vagy a stricik súgták be azt, aki feleslegessé vált, és ki akarták iktatni a forgalomból. Én is így buktam le először. A pincér rettentően utált, és éppen nekem elfelejtett szólni. Egyébként mindig a legjobb hapsikat csapta le a kezemről. Pedig voltam vele közös bulin is, és az ilyenek után már csak becsületből se szabad kiadni a másikat. Aztán voltak beépített lányok is. Mint például Anna. Ővele végül már a felesek se mertek kikezdeni. A barátnőm egyébként.

Megismerkedtem egy magyar származású svéd fiúval. A szülei disszidáltak, ő már ott nevelkedett. Beszélt magyarul. Megtudta rólam, hogy mivel foglalkozom, és mondta, mit szeretne. Nagyon tetszett nekem a teste. Annyira kívántam, hogy pénz nélkül is lefeküdtem volna vele. Ezt többször hangsúlyoztam, mire mondta, semmi kifogása sincsen, de akkor a barátjával is. Kérdezte, hogy nincs-e lányismerősöm, és nincs-e biszexuális hajlamom. Volt akkor egy barátnőm, és mondtam, hogy van. Különben nagyon szép, barna szemű csaj volt.

A svéd javasolta, hogy hozzuk össze a dolgot, egy estéért öt-hatezer forintot is kaphatunk, ha fényképezhetnek. Ez nem messze volt a Budapest Szállótól, egy kégliben. Elhozták a fotóscuccaikat, szépen ment a fotózás. Hoztak egy csomó külföldi műfaszt, beállítottak bennünket különböző pózokba. Mondták, hogy az arcunk is látszik majd, de ne aggódjunk, mert elintézték, hogy a határon ne kapják el őket...

Elmentünk a barátnőmért, később jött még három fiú. Állati jó fejek voltak. Először levetkőztünk, kellettük magunkat, aztán nagy szeretkezés volt, aztán ismét fotózás. Ráment egy éjszaka. Meg is kaptuk érte a pénzt.

A srácok olyan huszonöt-huszonnyolc évesek lehettek, biszexuálisak, egymással is szeretkeztek.

Igazi homoszexuális kapcsolatom mégiscsak a börtönben lett. Korábban mindig féltem a csajoktól, talán azért, mert szép voltam, mindenki szeretett dumálni velem, simogatták a hajamat, fésülgettek. A kinti életben a biszexet csak a vendégek kedvéért csináltam. A zárt életben aztán nagyon hiányzott a szex. Az eszembe se jutott, hogy mint némelyik lány, összeálljak valakivel a cellában, és kiösszuk a szerepeket, aztán ott, a többi lány előtt...

Nem szerettem dolgozni. Ha csak tehettem, beteg voltam. Betegét jelentettem. Valóban sokat voltam beteg. Ősszel, répaszedés idején külö-

nösen. Ráadásul volt egy csaj, aki mindig a mellettem lévő sorban állt, dugdosott nekem cigit, beszélgetni akart. Tőle is meg akartam szabadulni. Valami miatt bevittek az orvosi rendelőbe. Sokan voltak, várni kellett. Leültem egy lány mellé, beszélgetni kezdtünk. Tudtam, hogy van a börtönben valaki, akibe minden lány szerelmes, verseket írnak hozzá, leveleket csempésznek a cellájába, üvöltik a mosdóban a nevét. Szóval, áhítóznak utána.

Ott, az orvosi váróban megkérdeztem ettől a lánytól: *Te, nem tudod ki az? Miért? Szeretnék róla többet tudni.* Aztán még sokat beszélgettünk, állati jóba lettünk. Megállapodtunk, hogyan fogunk levelezni, a csajok segítségével. Majd a lány bement az orvoshoz. Amikor kijött, elmenőben hátraszólt: *Én vagyok az.*

Szerelmes lettem belé. Mindenkinék elmondtam, így ő is megtudhatta. Igyekeztem minden alkalmat megragadni, mégsem jött össze. Egyszer még a munkát is megtagadtam, bevittek a fogdába. Amikor jöttek a munkából a lányok, a fogda mellett haladtak el. Tudtam, hogy köztük van, s rázendítettem egy olasz dalra. Tudnia kellett, hogy én énekelek, hiszen nem volt más digós a börtönben. Így adtam hírt magamról. Bármilyen röhej, de az egyetlen igazi homoszexuális szerelmem plátói maradt.”

N. harmincnégy éves férfi, hivatalnok. Már vagy nyolc éve tisztos polgári életet él, büszke arra, hogy „vissza tudott térni a társadalomba”, de még élénken élnek benne fiatalkori élményei. Így magyarázza ehhez a – már megszűnt – életmódjához vezető folyamatot:

„Késve jöttem haza, anyám kinyitotta az ajtón a kisablakot, és azt mondta, jó lenne, ha többé nem is mennék haza. Így kezdődött. A mai napig sem tudom a valódi okokat. De ettől az esettől kezdve alig voltam otthon, talán csak olyan időszakokban egy-egy hétre, amikor apám külföldön volt, attól függően, hogy anyám hogyan tudta elviselni a jelenléteimet. Akkor sok nőt cipeltem fel, és emiatt anyámmal nem voltam beszélő viszonyban. Aztán az apám megtiltotta az anyámnak, hogy nekem enni adjon. Elég rossz tanuló voltam, de ez még nem lehetett elég indok. Apám mindenáron értelmiségit akart belőlem nevelni, de ez sehogy sem ment. Állandóan bukásra álltam. Nem volt se tehetségem, se kitartásom. Emiatt az apám állandóan pánikban volt, szüntelenül azt mondta, mi lesz belőlem, és hogy leveszi rólam a kezét. Figyeltem, hogy bánnak velem, és úgy láttam, hogy a többi gyerekkel másként viselkednek a szülei. Sértett és bántott a különbség. Nem volt otthon egyetlen emberi hang. Számtalanszor véresre vertek, ha rossz jegyet vittem haza. Apám egyszer addig vert, amíg összeestem, akkor meg leköpdösött és rugdosott. Aztán kirakott az ajtó elé.

Utoljára huszonnégy éves koromban akart megverni az apám. Kötetlen munkaidőben dolgoztam, az apám meg teljesen ki volt borulva attól, hogy nem kelek reggel hatkor, és nem megyek korán reggel a munkába, mégis

nagyon sok pénzem van. Mondtam, hogy csak kilenckor megyek el otthonról. Kirángatott, és egy pofont akart adni.

Tizenhárom-tizennégy éves korom előtt nem volt szexuális jellegű kapcsolat. Hacsak azt nem számítjuk, hogy voltak efféle álmaim. Fiúkkal sem volt ilyen játékom, undorodtam tőle. Talán, mert ez az egészséges. Később előfordult, hogy én magam, egyedül, otthon... Nővel való kapcsolat hamarabb adódott, mint ilyesmi. Volt olyan, hogy edzőtáborban azzal szórakoztak a fiúk, ki tud magasabbra reiszolni a falra, de nekem ez nem tetszett. Később is viszolyogtam, de a kíváncsiság belevitt a dolgokba. Akkor is csak úgy, hogy a teljes kapcsolatig csak egyszer jutottam el. De érdekelt a dolog, sokat beszélgettem másokkal ilyenekről, homokosoktól és biszexektől szereztem értesüléseket. Végig is néztem ilyen csoportszexet.

Vallásosan neveltek, biztos ez is oka volt a korai irtózásomnak.

A szomszédban volt egy nagyon idős bácsi, aki neves bélyeggyűjtő hírében állt. Amikor az utcán fociztunk, mindig kiállt a kapuba háziköntösben, sipkával a fején, és nézelődött. Ha valaki gólt rúgott, nagyban ujjongott, ha meg elfáradtunk, és leültünk a járdaszélre, odaült és kérdezősködött: Na, gyerekek, ki hoz bélyeget? Anélkül, hogy tudtam volna, mi van emögött, nekem fura volt. A felnőttek nem így szoktak viselkedni. Egyébként nagyon vegyes környéken laktunk, a szomszédok nem tartották számon az ismeretséget. Jókat derültünk az öregem, de volt olyan gyerek, aki bement hozzá, aztán elmondta, hogy a szivar megsimogatta, megfogdosta. Később már gyanús volt, hogy túl kedves, meg aranyoskodik a gyerekekkel. Ennek a bácsinak van egy fia, akivel mi, gyerekek, később ismerkedtünk meg. Szóval, erről a pasiról sejtettem, hogy valami nem normális nála. Később a fiától tudtam meg, hogy az apja biszexuális. Ő is az volt.

Egy alkalommal a kocsmában voltunk a srácokkal, amikor ez a fiú hozzánk telepedett. Záróráig maradtunk, mindenkinek fizetett. Miért ne, nem volt pénzünk, és ha ez őneki jó?! Senki nem vette zokon. Az egyik srácrá rájött a vizelés, a tag pedig utána kajtatott. Eltelt vagy tíz-tizenöt perc, nem jöttek vissza, utánuk mentünk. A tag valami ügyes módszerrel bezárta a vécéajtót, a srácot letámadta, leszaggatta róla a ruhát. Feltörtük az ajtót, akkor már össze voltak akaszkodva. Akkor derült ki, hogy kicsoda az öreg, és a fia is az.

Egy másik alkalommal a buszon mentünk, anyámékkal. Ott volt ez a tag is a feleségével. Iszonyú szemezéseket folytatott az apámmal, meg-tetszhetett neki, és ezt kézzel is jelezte, meg szemmel. Érzésem szerint apámnak nem volt homoszexuális kapcsolata.

Mint mondtam, én egyszer mentem bele teljesen egy ilyen kapcsolatba, de annak biztos nem szexuális motivációja volt, hanem üzleti jellegű. Az első komolyabb üzlet. Volt egy börtönviselt ismerősöm, aki betöréses lo-

pásokért ült. Ez a pasi többször úgy tudott kijönni, hogy a tag kihozta. Az öregnek olyan anyagi hatalma és mindenféle kapcsolata volt – már nem él –, hogy azokat a fiúkat, akiket megszeretett, segítette, és ez a börtönviselt gyerek a szeretője volt. Váci utcai szabó létére szinte mindent el tudott érni. Egyébként a szeretőit tetőtől talpig felöltöztette, gyűrűket vásárolt, mindent megszerzett, pénzt adott. Ő úgy szőtte a kapcsolatait – nagyon szerette a szép, nagydarab, magas, szálas, erőteljes legényeket –, hogy ha ráunt valamelyik srácára, akkor felruházta, aminek fejében a megunt partnernek az előírt normák alapján új fiút kellett szállítania. Az öreg kis, szürke ember volt. Nos, ez a börtönviselt srác egyszer felvitt hozzá. Akkoriban nagyon nem volt már pénzem, a lányok eltűntek. Rávetett minket egy másik sráccal, hogy menjünk el ebbe a Váci utcai lakásba. Nekem, a csóró gyereknek minden, ami mennyországot jelentett, ott volt, ebben a lakásban. A mahagóni asztalon kristálytálban narancs és banán. A kétajtós szekrényben ha nem volt vagy harminc darab kazettás magnó, akkor egy sem – ami abban az időben nekünk a jólétet jelentette. Meg Adidas-felszerelés, ékszerek, színes televízió. Minden ízlésesen összeválogatva.

Ide akkor is föl lehetett menni, ha az öreg nem volt otthon. A pasiknak kulcsuk volt a lakáshoz, és ott lehetett élni. Ha az öregnek olyanja volt, két napig nem jött haza, de mi ott kajálhattunk, aludhattunk. Volt neki több filmvetítője is, az egyik szoba vetítőnek berendezve. Filmezhattunk is. Volt egy nagy franciaágy, azzal szemben a falon a vetítővászon. Az ágy fölött beépített, nyolcas és tizenhatos vetítő. Tele volt az öreg pornófilmekkel. Több százszal. A srácoknak is tetszett. Egyébként az öreg soha nem volt erőszakos, nagyon kulturáltan viselkedett, nem önzösködött, ha valakinek nem volt kedve vele lenni, akkor jól van, tudomásul vette, megköszönte, hogy fölment, megtömte pénzzel, és elküldte. Akikkel kapcsolatban volt, és valamelyik ráunt a másikra, meg egyeztek abban, hogy vége, akkor az ellátás is megszűnt. Akkor jött a felhajtás, majd a kifizetés. Ha az öregnek tetszett az, akit fölvittek, hosszabb ideig vele maradt, ha nem, akkor csak egyszer fektette le, és annak, aki ezt felhajtotta, addig kellett újat szállítani, amíg az öreg nem talált rá egy tartósabbnak ígérkező kapcsolatra.

Először egy válogatott sportolóval hármasban mentünk fel az üres lakásba. Lébecoltunk, amikor beállított az öreg. Mindkettőnket bemutatott neki. Mondta, hogy itt lehet élni, jönni-menni, együnk, igyunk, bármit használhatunk, csak egyet kötött ki, hogy ne lopjunk el semmit. Ha pénzre volt szükségünk, inkább kérjünk. Így éldegéltünk két-három hétig. Aztán négyesben nagyon berúgtunk, filmeket néztünk, és az öreg mondta, hogy neki éppen kettyinethetnékje van.

Utána rengeteg hasonló élményem volt. Hat év után undorodtam meg ezektől a dolgoktól. Azóta tudom igazán, mi ez, majdhogynem szagról megismerem ezeket az embereket. Kerülöm őket, ahogy lehet. Van egy-két

ismerősöm, akiről tudom, hogy homoszexuálisok, ők kivételek. Tőlük inkább azt kérdezem, mitől van ez. Én igen fiatal koromban kerültem bele a nagy magyar éjszakába, volt időm akkor is beszélgetni velük. Milliós ilyen láttam, nőket is, férfiakat is. Aztán egészen közlelől megismertem egy ilyen hajlamú művészt meg egy papot. Velük jó viszonyban voltam, és sokat dumáltunk. A pap elmesélte egész életét, attól kezdve, hogy kicsi korában hogyan alakult ki ez nála, addig, hogy s mint akar kikeveredni belőle. Amint, a hite által, ki is jött. Szóval, ő nem akart tőlem semmit.

Csak egy srác volt, aki efféle viszonyt akart később velem teremteni, és én csúnyán visszaéltem vele, kihasználtam. Eljátszottam egy darabig azt, amit ilyenkor szokás eljárni, aztán amikor megtudtam tőle is, amit egyébként is tudtam, kiraktam a szűrét. Még hetekig járt utánam, de nem tudott a közelemben férkőzni."

N. a strici- és kerítőéletlől nem hajlandó többet mesélni, csak ami önmagáról szól. Helyette az általa bemutatott O. az, aki főbb vonalakban ábrázolja, mint tréfásan mondja, a „tökösök” világát.

„A valódi buzik a legvédtelenebbek. Közülük nem is nagyon kerülnek ki stricipartnernek. A stricik az utóbbi időben, hogy elkülönültek a homoszexuális életterek, inkább a melegekre álltak rá. De a felhajtók mind a két rétegből és mind a két réteg számára szállítanak.

Azért ezt nem kell mereven értelmezni, hiszen a buzik, a külvárosi placcok, véce környéki homoszexuálisok között nem egy portyázó meleget, sehová sem tartozó, magányos homoszexuálist lehet találni. Ezeknek a magányosoknak a legnehezebb, rajtuk és a buzikon csattan a leg hamarabb az ostor. Ők vannak leginkább szem előtt, s ellenük irányul legerősebben a közhangulat is.

A lumpenek a legveszedelmesebbek. Fiatal, huszonéves suttyók, nemegyszer bandákba tömörülnek, szórakozásképpen buzit vernek. Nem választanak ki előre senkit: aki az útjukba kerül, s magányos homoszexuálisnak hiszik, azt a legkülönbözőbb ocsmány cselekedetekre kényszerítik, rosszabb esetben kirabolják, feldűlják a lakását, és biztos, hogy megverik. S ezek a kölykök védettnek érzik magukat a közhangulat miatt, és mert a homoszexuálisoknak arra a szokására számítanak, hogy nem szokták önmagukat feladni. Inkább vállalják a verést, mint egy hivatalos szerv előtt felfedjék nemi beállítódásukat, azaz lajstromoztassák magukat.

E lumpenek és a feledékeny kurvázók ellen alakult ki a stricik és a felhajtók lazán összetartozó társasága. Még ha gyakorta a lumpen elemekből áll is. Lehetne ezt önvédelmi szervezetnek is mondani. A stricik is tudnak verekedni! Védenek tőlük ez különbözteti meg őket. És az, hogy pénzért soha nem árulnák a testüket! Az a kurvákra jellemző! Belemennek ők is a kapcsolatokba, de nem az anyagi szükség hajtja őket... Erre ott vannak a partnereik. Ha néha úgy is tesznek, hogy placcolnak, csupán azért, mert az erre képtelen társuknak partnert akarnak szerezni.

Persze, olyan is van, hogy csak a stricinek van lakása, ahová feljárhatnak a kurvái. A lakás a találkahely, és ezért a kurva fizet! A kurváknak és a striciknek is érdeke a nagyobb forgalom – több pénzhez jutnak. De már ebben nincs érzelem, szerelem, ez nem lehet olyan kapcsolat!

Amíg a stricik nemigen szoktak placcolni vagy strichelni, a felhajtók annál inkább. A felhajtó kurvája vagy kurvái ilyenkor a törzshelyen vannak – rendszerint egy szórakozóhelyen. A felhajtó pedig összeszedi a lehetséges kuncsaftokat. Ott, ahol tudja. Utcán, parkokban, külföldiek által kedvelt szállodában, bárhol. De rendszerint az a felhajtó célja, hogy olyan állandó vevőkört alakítson ki, ahol ismeri az igényeket.

A felhajtók sokkal erősebben kordában tartják a kurváikat, mint a stricik, és jobban ügyelnek arra, hogy elérhető közelben legyen, a szemük előtt folyjon le a „dolog”.

Nem is nagyon lehet elhinni, hogy a felhajtók nem homoszexuálisok: talán inkább biszexuálisok vannak köztük.

A stricik ötven-hatvan, a felhajtók nyolcvan százalékát is elviszik a kurváktól befolyt pénznek. Ez látszólag nagyon nagy különbség! De míg a stricik kitartottjai naponta négy-öt menetűek, s menetenként ötszáz-nyolcszáz forintot keresnek, a felhajtóké maximum kettő, de inkább egy, ráadásul ezerért vagy kétezert, így szinte egyforma jövedelemmel rendelkeznek.

Nem veszélytelen ez a foglalkozás. Megdolgoznak a pénzükért, amelynek egy – nagyobb – része az öltözködésre, a reprezentációra és a lefizetésre megy el. Sokfelé kell fizetni. Egy-egy pincérnek, portásnak, aki szól, ha új vendég jön, mielőtt még mások elhappolnák, és akkor is szól, ha fülest kap egy razzia-előkészületről. Mert a felhajtóknak és a striciknek a homoszexuálisoknál is jobban kell tartani a rendőrségi leleplezéstől.

Megtörténik, hogy egy sikeres kurva, egy jó plac, jó üzlet miatt kitör a háborúság: acsarkodás, árulkodás, feljelentés. A striciket, akár a homoszexuálisokat, könnyen meg lehet félemlíteni. S mert biztonságban szeretnének lenni, a felhajtókkal egyetemben, számos, egyéb alvilági csoportosulásban is hajlandók részt venni. Így stricit vagy felhajtót tartani egy homoszexuális kurvának legalább annyira veszélyes, mint a magányos éjszakai élet.

E kettősség lehet az oka annak, hogy a nem prostituált homoszexuálisok többsége irtózik a stricktől és a felhajtóktól. Ha csak tehetik, nem kerülnek velük üzleti vagy testi kapcsolatba; ha mégis belekényszerülnek – idősebb korban bizonyosan, vagy zsarolás okán –, akkor igyekeznek rövid időn belül megszabadulni tőlük. Azt is lehet mondani, hogy csak a legalja népség sülyed addig, hogy az ilyen partnerekkel találja meg a kielégülést.

Sok önmagát földadni nem tudó, öreg homoszexuális éppen azért lesz strici, mert lakása, kapcsolata van – hiszen még ez is jobb, mint teljesen egyedül lenni, s fiatal, ingerlő testek között sóvárogni.

A striciknél jóval több felhajtó van. Ők az igazi vámszedők. Sok homoszexuális, aki zárt életet él, nem mer lemenni a placcokra szexuális partnert keresni, hiszen fél a nyilvánosságtól, a striciktől és a buziverőktől. Ők közvetítőkön keresztül jutnak partnerekhez. Egy, két, három láncszemű is lehet ez a folyamat. A partnerválasztás megkönnyítésére katalógusok is vannak a felhajtóknál, de ez nem szüntette meg a partnerpasszolást. A katalógusban az *áruk* fiziológiai adatai vannak feltüntetve, az, hogy milyen színű a haja, a szeme, a bőre, milyen magas, hány kiló, hány éves, milyen széles a válla, a mellkasa, a csípője, milyen a termete, az alkata, aztán a nemi jellemzők, és végül szexuális képessége. Ilyen katalógusból a vevő à la carte kiválasztja a kurvát, majd megnézi a fényképét is, ha van – és a felhajtó feladata, hogy adott helyre, pontos időre vigye az árut, az árukat, és ha kell, a járulékos eszközöket. Előre fixálják a pénzt is, gyakori, hogy előleget kérnek a vevőtől.

A társadalmi közép rétegből kikerülő, anyagilag jól szituált, rejtőzködő homoszexuálisok a vásárlók. És ha éppen erre van kedvük, a luxusban élő homoszexuálisok is szállíttathatnak maguknak *friss húst* egy-egy nagyobb, exkluzív összejövetelre, partira, szexbulira, amelyekre szíves-örömet, minden perverzítást vállalva mennek az *alacsonyabb nívójú homoszexuálisok*, hogy érzelmileg és értelmileg teljesen megalázva távozzanak az oly *hőn áhított éjszaka*, az *élet egyetlen sansza* elmúltával. A palotapincsinek már kevés a test – *társalkodófiú* kell nekik.

A homoszexuális házasságban élők számára is megnyugtató, a kapcsolatra kevésbé veszélyes *egy-egy fizetett, közösen, netán együttesen használt harmadik partner*. Rendszerint az idősebb partner – attól függetlenül, hogy köcsög vagy kan – szerzi be a kétféle nemi érintkezésre alkalmas férfikurvát, azért, hogy élettársa – netán fokozottabb – szexuális életét figyelemmel kísérhesse, és befolyásolhassa. Nem ritka, ha ilyenkor a fiatalabb élettárs azt se tudja, hogy fizetett kurva az új, közös barát.”

Tartalomjegyzék

Vadnarancsok I. (Négy élettörténet-rekonstrukció)	7
Berta	9
Anyám	9
Intézet	24
Idegen lett minden	37
Tibor	53
Ki vagyok szolgáltatva a körülményeknek	53
Különc vagyok	58
Láttam a rémületet és az elképedést	70
Négy közül az első	79
Júlia	86
Halott vagyok, vagy sem?	97
Juli	106
Fél éve...	106
Sokkal jobb lett volna...	112
Defloráltam a családot...	123
Rekordok könyve	133
Dagonya	140
Szerelmes vagyok Istenbe	147
Józsi	150
Van egy csomó titkos problémám	150
Eljöttek a Jehova tanúi	160
Nincs kiút, akár így, akár úgy	181
A kórházban megismertem egy asszonyt	191
Próbálom a gyökereket keresni	203
Vadnarancsok II. (Homoszexuálisok vallomásai)	207
I. Hányan, miért?	209
II. Pillanatfelvétel – önkioldóval	218
III. Rám van írva az undor	234
IV. Palotapincsik	250
V. Egy este	261
VI. A.-tól I.-ig	272

VII. J.	281
VIII. A vendéglő	285
IX. Vállalom, de nem dühöng bennem a boldogság	292
X. Az alvilág	304

© Gécz János, 1998

ORPHEUSZ KÖNYVKIADÓ KFT.

Felelős kiadó: Deák László ügyvezető igazgató

A kötetet szerkesztette: Deák László

Tipográfus és tervező: Baráth Ferenc

Nyomdai előkészítés: Didot Bt.

Készült az ADUPRINT NYOMDA KFT-ben

Felelős vezető: Tóth Béláné ügyvezető igazgató

Kiadványszám: 138

ISBN 963 9101 24 9